Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Udg. af et Selskab [i.e.: Georg Joh. Bernhard Carstensen]
Titel | Title:	Tusinde og Een Nat : Arabiske Fortællinger.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 3-4
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : faaes i Commission hos C.A. Reitzel, 1832-1836

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Tusinde

og

Een Nat.

Arabiske Fortællinger.

Udgivne

af

Et Selskab.

Tredie Bind.

Kjøbenhavn, 1832.

Faaes i Commission hos Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i det Martinske Officin.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold af tredie Bind.

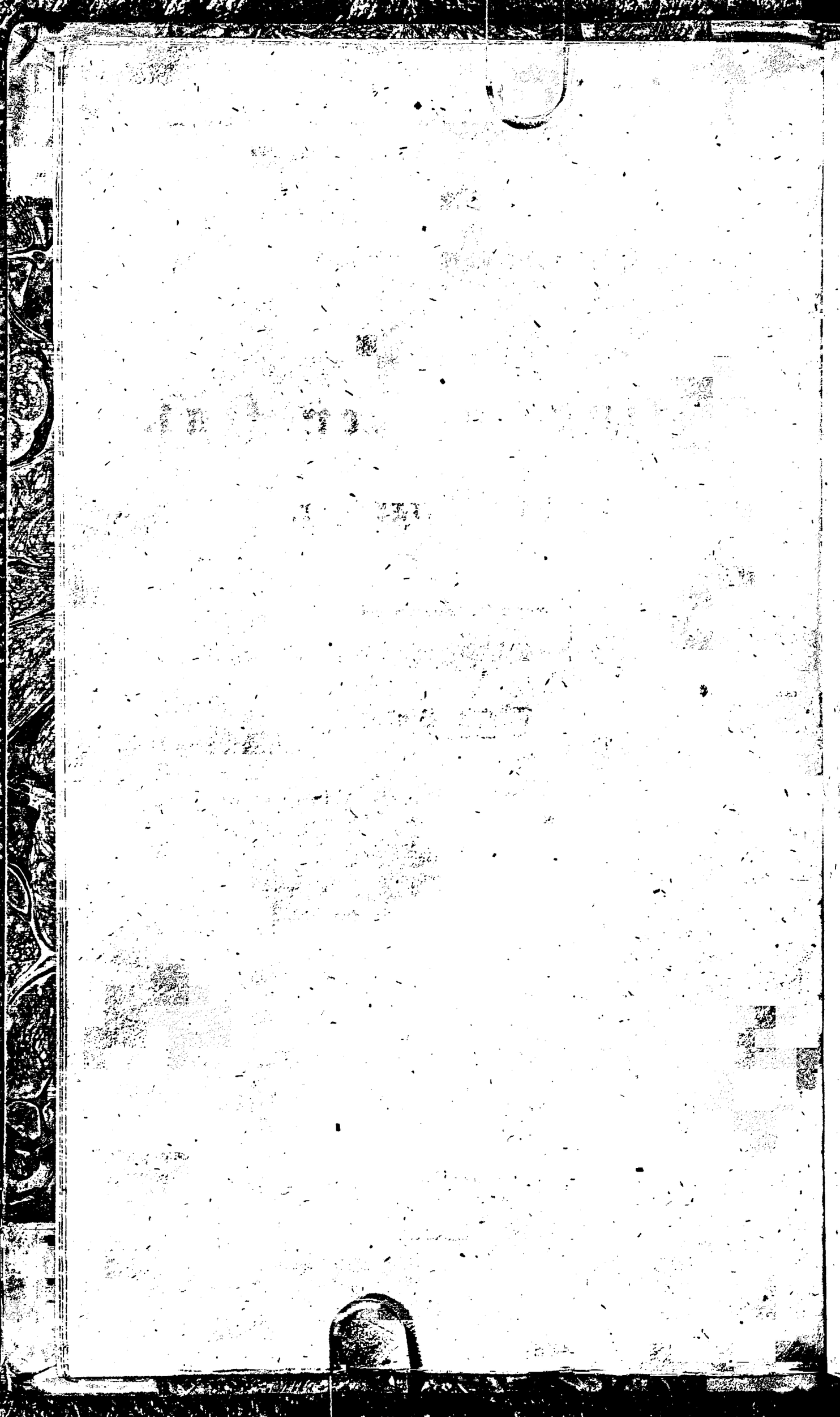
	Pag.
86de Nat: Søfareren Sindbads femte Reise, til de sundiske Øer	1.
87de Nat	2.
88de Nat	4.
89de Nat	6.
Søfareren Sindbads sjette Reise, til Zeilon	8.
90de Nat	10.
91de Nat	13.
92de Nat	15.
Søfareren Sindbads syvende og sidste Reise	18.
93de Nat	20.
94de Nat	24.
De tre Æbler	26.
95de Nat	27.
96de Nat: Historien om den sønderlemmede Qvinde og den unge Mand, hendes Ægtefælle	31.
97de Nat	34.
98de Nat	42.
99de Nat	45.
100de Nat	48.
101ste Nat	50.
102den Nat	52.
103die Nat	53.
104de Nat	55.
105te og 106te Nat	57.
107de Nat	57.
108de Nat	61.
109de Nat	63.
110de Nat	65.
111te Nat	66.
112te Nat	67.
113de Nat	69.
114de Nat	70.
115de Nat	72.
116de Nat	74.
117de Nat	76.
118de Nat	77.
119de Nat	79.
120de Nat	81.
121de Nat	83.
122de Nat	85.
123de Nat	87.
124de Nat	89.
125de Nat	90.
126de Nat	93.
127de Nat	96.

Pag.
Historien om den lille Pukkelryggede . . . . . 96.
128de Nat . . . . . 98.
129de Nat . . . . . 99.
130te Nat . . . . . 101.
131te Nat . . . . . 102.
132te Nat . . . . . 104.
Historien, som den christne Kjøbmand fortæller . . . . 106.
133te Nat . . . . . 106.
134te Nat . . . . . 108.
135te Nat . . . . . 109.
136te Nat . . . . . 110.
137te Nat . . . . . 112.
138te Nat . . . . . 114.
139te Nat . . . . . 115.
140de Nat . . . . . 116.
141de Nat . . . . . 118.
142de Nat . . . . . 119.
143de Nat . . . . . 122.
144de Nat . . . . . 123.
Historien, som Sultanen af Kaschghars Leverandeur fortæller. 125.
145de Nat . . . . . 126.
146de Nat . . . . . 127.
147de Nat . . . . . 129.
148de Nat . . . . . 131.
149de Nat . . . . . 133.
150de Nat . . . . . 134.
151de Nat . . . . . 136.
152de Nat . . . . . 138.
153de Nat . . . . . 140.
154de Nat . . . . . 142.
Historien, som den jødiske Læge fortæller . . . . . 143.
155de Nat . . . . . 145.
156de Nat . . . . . 146.
157de Nat . . . . . 148.
158de Nat . . . . . 150.
159de Nat . . . . . 152.
160de Nat . . . . . 155.
161de Nat . . . . . 157.
Historien, som Skræderen fortæller . . . . . 160.
162de Nat . . . . . 160.
163de Nat . . . . . 163.
164de Nat . . . . . 166.
165de Nat . . . . . 168.
166de Nat . . . . . 169.
167de Nat . . . . . 170.
168de Nat . . . . . 172.
169de Nat . . . . . 174.
170de Nat . . . . . 178.
Anmærkninger . . . . . 181.

Tusinde og een Nat.

Arabiske Fortællinger.

Tredie Bind.

Sex og fiirsindstyvende Nat.

Da de den anden Dag Alle vare sámlede, satte de sig til Bords, og ved Enden af Maaltidet, som ikke varede længere, end de foregaaende, begyndte Sindbad paa følgende Maade Fortællingen om sin femte Reise:

Söfareren Sindbads femte Reise, til de sundiske Öer.

„Endnu," — sagde han, — „havde Fornøielserne Tillokkelse nok for mig, til at udslette alle lidte Besværligheder og Ulykker af min Erindring, uden at betage mig Lysten til nye Reiser; jeg kjøbte derfor Vare ind, lod dem indpakke og læsse paa Vogne, og reiste til den næste Søhavn. Der gav jeg mig Tid, for ikke at afhænge af en Skibscapitain, og for ganske at have et Fartøi til min Befaling, at lade mig et paa min Bekostning bygge og udruste. Saasnart det var færdigt, lod jeg det lade, indskibede mig derpaa, og da mit Vareforraad ikke var tilstrækkeligt til en fuldstændig Ladning, saa tog jeg Kjøbmænd af forskjellige Folkeslag, samt deres Vare, om Bord.

„Vi gik ved den første gode Vind under Seil, og søgte rum Sø. Det første Sted, hvor vi efter en lang Fart landede, var en øde Ø, paa hvilken vi fandt Ægget af en Rok, ligesaa stort som det, jeg allerede har omtalt. Det indeholdt en lille Rok, som just vilde krybe ud, og hvis Næb allerede kom tilsyne.

Syv og firsindstyvende Nat.

„Kjøbmændene, som havde indskibet sig med mig og vare stegne i Land med mig, sønderslog Ægget med stærke Øxehug og gjorde en Aabning, hvoraf de toge den lille Rok stykkeviis ud og lode den stege. Jeg havde alvorligt advaret dem om, ikke at røre ved Ægget, men de vilde ikke høre mig. Neppe havde de endt deres Maaltid, førend der i Luften, temmelig langt borte fra os, lode sig to tykke Skyer tilsyne. Capitainen, hvem jeg havde antaget til at føre mit Skib, vidste af Erfaring, hvad Skyerne havde at betyde, forkyndte os, at de vare den lille Roks Forældre, og trængte ind paa os, at vi paa det hurtigste igjen skulde indskibe os, for at undgaae den Ulykke, som han forudsaae. Vi ilede med at følge hans Raad, og gik hurtigt under Seil.

„Imidlertid nærmede begge Rokkerne sig og udstødte et skrækkeligt Skrig, da de saae, at Ægget var hugget itu, og deres Unge ikke mere deri. De fløi, i den Hensigt at hævne sig, igjen til den Side, fra hvilken de vare komne, og forsvandt paa nogen Tid for os, medens vi for fulde Seil stræbte at bortfjerne os, og søgte at undgaae det, som ikke udeblev. [1a])

„De kom tilbage, og vi bemærkede, at hver af dem holdt i sine Kloer et Klippestykke af uhyre Størrelse. Da de just vare lige ovenover mit Skib, holdt de stille, og idet de svævede i Luften, lod den ene af dem sit Klippestykke falde; men ved Styrmandens Behændighed, som dreiede Skibet bort ved en Vending med Roret, faldt det ved Siden deraf i Havet, som aabnede sig saaledes, at vi næsten kunde see ned til Bunden deraf; men den anden Fugl lod sit Klippestykke falde saa akkurat midt paa Skibet, at det blev knust i tusinde Stykker. Matroserne og de Reisende bleve alle slagne ihjel, eller druknede i Havet. Ogsaa jeg sank tilbunds, men da jeg igjen kom op over Vandet, var jeg saa lykkelig at gribe et Stykke Vrag. I det jeg nu snart roede med den ene, snart med den anden Haand, uden at slippe det, hvorved jeg holdt mig fast, kom jeg endelig ved gunstig Vind og Strøm til en Ø med en meget steil Bred. Jeg overvandt dog denne Vanskelighed og reddede mig.

Jeg satte mig i Græsset, for at udhvile mig lidt fra min Træthed, stod derpaa op og gik ind ad Landet til, for at faae nogen Kundskab om det. Det forekom mig, som om jeg var i en kostelig Have; overalt saae jeg Træer, deels med modne, deels med umodne Frugter, og Bække med sødt, klart Vand, som slyngede sig skjønt. Jeg spiste af Frugterne, som smagte mig fortræffeligt, og drak af Vandet, som indbød mig til at drikke.

„Da det var blevet Nat, lagde jeg mig paa et temmeligt bequemt Sted i Græsset; men jeg sov ingen heel Time, og min Søvn blev ofte afbrudt ved Skrækken over at see mig alene paa et saa eensomt Sted. Saaledes tilbragte jeg den største Deel af Natten med, paa det hæftigste at bedrove mig, og forkaste mig den Daarskab, at jeg ikke hellere var bleven hjemme, end havde foretaget denne sidste Reise. Disse Betragtninger bragte mig saavidt, at jeg fattede et Anslag imod mit eget Liv; men Dagens Lys adspredte min Fortvivlelse. Jeg stod op, og gik, ikke uden nogen Frygt, omkring under Træerne.

„Efterat jeg igjen en kort Tid var gaaet ind ad Landet til, blev jeg en Olding vaer, som syntes mig meget skrøbelig. Han sad ved Bredden af en Bæk, og min første Formodning var, at han, ligesom jeg, havde lidt Skibbrud. Jeg nærmede mig ham, og hilste ham, hvorpaa han blot nikkede med Hovedet. Jeg spurgte ham, hvad han gjorde der, men istedetfor at svare, gjorde han blot Tegn til, at jeg skulde tage ham paa mine Skuldre, og bære ham gjennem Bækken, i den Hensigt, — som han gav mig at forstaae — at plukke Frugter.

„Da jeg troede, at han behovede denne min Tjenestebevisning, saa tog jeg ham op paa min Ryg, og bar ham igjennem Bækken. „Stig ned," sagde jeg herpaa, idet jeg bukkede mig, for at hjælpe ham ned paa Jorden. Men istedetfor at nedlade sig paa denne, (jeg maae endnu stedse lee, naar jeg tænker derpaa), slyngede denne Olding, som jeg havde holdt for saa affældig, sine Been, — hvis Huud, som jeg bemærkede, lignede en Kohud — med Lethed om min Hals, satte sig tværs over mine Skuldre, og pressede mig Struben saa hæftigt sammen, som om han vilde qvæle

mig. I dette Øieblik blev jeg greben af en saa hæftig Skræk, at jeg faldt i Afmagt....."

Otte og fiirsindstyvende Nat.

„Uagtet min Afmagt," sagde Sindbad, „blev den besværlige Olding stedse fast paa min Hals, og strakte blot Benene en Smule fra hinanden, for igjen at lade mig komme til mig selv. Da jeg var kommet mig igjen, satte han een af sine Fødder heftigt mod min Mave, og idet han med den anden slog mig stærkt i Siden, tvang han mig mod min Villie til at staae op. Da jeg nu var staaet op, maatte jeg gaae omkring under Træerne, og hist og her staae stille, for at han kunde afplukke og fortære Frugter, som vi fandt. Han blev hele Dagen igjennem ikke trængende til at forrette sine naturlige Fornødenheder [1b]) og da jeg om Natten vilde udhvile mig, strakte han sig, idet han vedblev at omslynge min Hals, tilligemed mig paa Jorden. Hver Morgen stødte han mig, for at vække mig og nødte mig derpaa, idet han trykkede mig med sine Fødder, til at staae op og gaae. Forestiller Eder, I Herrer, hvor besværlig en saadan Byrde var, som jeg ikke formaaede at gjøre mig løs fra.

„En Dag, da jeg paa min Vei fandt nogle tørre Flaskegræskar, som vare faldne ned af et Træe, der bar dem, tog jeg et temmeligt stort, og efterat jeg havde renset det vel, trykkede jeg deri Saften af nogle Viindruer, som voxede paa Den i Overflødighed, og som vi fandt ved hvert Skridt. Da jeg nu havde fyldt Græskarret dermed, lagde jeg det paa et Sted, hvorhen Oldingen, ved en List af mig, nogle Dage efter maatte lede mig. Der tog jeg Græskarret, satte det til Munden, og drak en fortræffelig Viin, som paa nogen Tid lod mig glemme den dødelige Kummer, som hvilede paa mig. Dette gav mig Kraft, og jeg blev derved endog saa lystig, at jeg, medens jeg gik, begyndte at synge og springe.

„Oldingen, der bemærkede Virkningen, som Drikken havde gjort paa mig, og følte, at jeg bar ham meget lettere, end sædvanlig, gav mig Tegn til, at jeg skulde give

ham Noget at drikke; jeg rakte ham Flaskegræskarret, han tog det, og da Saften smagte ham godt, saa drak han den ud til den sidste Draabe. Det var nok til at berusе ham; han blev ogsaa virkelig berusет, og da Viindunsten hurtigt steeg ham til Hovedet, saa begyndte han paa sin Viis at synge og bevæge sig hist og her paa mine Skuldre. De Rystelser, som han derved foraarsagede, gjorde, at han gav det Nydte igien fra sig, og hans Been slappedes lidt efter lidt, saa at jeg, som bemærkede, at han ikke mere trykkede mig, kastede ham ned paa Jorden, hvor han blev liggende uden Bevægelse. Jeg tog nu en meget stor Steen, og knuste hans Hoved dermed.

„Jeg følte en meget stor Glæde over, at jeg for stedse havde befriet mig fra denne forbandede Olding, og gik ned til Bredden af Havet, hvor jeg fandt Folk fra et Skib, som havde ankret der, for at indtage ferskt Vand og nogle Forfriskninger. De vare meget forbausede over at see mig og høre de nærmere Omstændigheder ved mit Eventyr. „I var," — sagde de til mig — „faldet i Hænderne paa den gamle Havmand, og I er den Første, som han ikke har qvalt; han har aldrig givet Slip paa dem, som han havde bemægtiget sig, førend de vare blevne qvalte af ham; han har gjort denne Ø berygtet ved den Mængde Personer, som han har dræbt, og Matroserne og Kjøbmændene, som landede her, vovede sig kun i talrigt Selskab ind i Landet.

„De førte mig derpaa til deres Skib, hvis Capitain gjorde sig en Fornøielse af at optage mig, efterat han havde erfaret, hvad der var hændet mig. Han gik under Seil, og efter en Seillads af nogle Dage landede vi i Havnen ved en stor Stad.

„Een af de paa Skibet værende Kjøbmænd, som havde fattet Godhed for mig, nødte mig til at ledsage ham, og førte mig ind i en Vaaning, som var bestemt til fremmede Kjøbmænds Modtagelse. Han gav mig en stor Sæk, og efterat han havde anbefalet mig til nogle Folk fra Byen, der, ligesom jeg, vare forsynede med en Sæk, og havde bedet dem at tage mig med, for at samle Kokosnødder [1 c]), sagde han til mig: „Gaae, følg dem, gjør, hvad I seer dem gjøre, og bortfjern Eder ikke fra dem; thi ellers vil I bringe

Eders Liv i Fare." Han forsynede mig med Levnetsmidler for den Dag, og jeg gik med Folkene.

„Vi kom ind i en Skov, som bestod af meget høie og lige Træer, hvis Stammer vare saa glatte, at det var umuligt at klattre op til Grenene, paa hvilke Frugterne hang. Alle disse Træer vare Kokostræer, hvis Frugter vi vilde slaae ned, for at fylde vore Sække med dem. Da vi traadte ind i Skoven, saae vi en Mængde store og smaae Aber, som ved Synet af os grebe Flugten, og med en forbausende Behændighed klattrede lige op i Toppen af Træerne."

Ni og fiirsindstyvende Nat.

„Kjøbmændene, med hvem jeg var i Skoven," vedblev Sindbad, „toge Stene og kastede dem af alle Kræfter op efter de i Toppen af Træerne siddende Aber. Jeg fulgte deres Exempel, og saae, at Aberne, underrettede om vor Hensigt, ivrigt plukkede Kokosnødder, og kastede dem ned til os med vrede, forbittrede Gebærder. Vi samlede Nødderne, og kastede fra Tid til anden Stene, for at ophidse Aberne. Ved denne List fyldte vi vore Sække med hiin Frugt, som vi paa en anden Maade umulig havde kunnet faae.

„Vi vendte nu med fulde Sække tilbage til Byen, hvor Kjøbmanden, som havde sendt mig i Skoven, betalte mig Værdien af de Kokosnødder, som jeg havde medbragt i min Sæk.

„Vedbliv," — sagde han til mig, — „daglig at gjøre det samme, indtil I har nok, for at kunde vende hjem." Jeg takkede ham for hans gode Raad, og bragte umærkelig en saadan Mængde Kokosnødder sammen, at den Sum, jeg erholdt derfor, var meget betydelig.

„Skibet, som havde bragt mig med, var afseilet med Kjøbmændene og de af dem kjøbte Kokosnødder. Jeg ventede, indtil et andet, som var bestemt til at indtage samme Ladning, landede i Havnen ved Staden. Jeg lod alle de Kokosnødder, som tilhørte mig, indskibe derpaa, og da Alt var færdigt til Afreisen, tog jeg Afskeed fra den Kjøbmand, hvem jeg

var saa mange Forpligtelser skyldig. Han kunde ikke reise med, da han endnu ikke havde tilendebragt sine Forretninger.

„Vi gik under Seil, og toge vor Vei hen til den Ø, hvorpaa Peberet voxer i største Overflødighed. Derfra seilede vi hen til Halvøen Komari [2]), som bærer den bedste Slags Aloetræ og hvis Indvaanere have paalagt sig den uovertrædelige Lov, ikke at drikke nogen Viin, eller at taale nogen Slags Udsvævelse. Jeg borttuskede paa begge Derne mine Kokosnødder mod Peber og Aloetræ, og begav mig med andre Kjøbmænd paa Perlefiskeri, i hvilken Hensigt jeg paa min Bekostning tog Dykkere i Sold. De fiskede en Mængde meget store og skjønne Perler. Glad stak jeg igjen i Søen med et Skib, som lykkelig landede i Balsora. Derfra vendte jeg tilbage til Bagdad, hvor jeg for de medbragte Vare, Aloetræet, Peberet og Perlerne, løste meget store Summer. Jeg uddeelte, ligesom efter min Hjemkomst fra mine andre Reiser, Tiendedelen af min Gevinst som Almisse, og søgte ved alle Slags Adspredelser at komme mig efter mine Besværligheder."

Efter disse Ord lod Sindbad Hindbad give hundrede Zechiner, og denne bortfjernede sig med de andre Gjæster. Den følgende Dag indfandt det samme Selskab sig igjen hos den rige Sindbad, som, efterat han havde beværtet dem, ligesom de foregaaende Dage, fortalte dem sin siette Reise.

Söfareren Sindbads
sjette Reise, til Zeilan.

„Mine Herrer," — sagde han, — „I ere uden Tvivl begjærlige efter at vide, hvorledes jeg, efterat have lidt fem Gange Skibbrud, og udstaaet saa mange andre Farer, kunde beslutte mig til endnu engang at forsøge Lykken, og udsætte mig for nye Ulykkestilfælde. Naar jeg nu tænker derover, forbauses jeg selv, og det maa unægtelig have været min Stjerne, som tilskyndede mig dertil. Hvorledes det endog var, nok, efter et i Rolighed tilbragt Aar beredede jeg mig til en sjette Reise, uagtet alle Bønner af mine Beslægtede og Venner, som gjorde alt muligt, for at holde mig tilbage.

„Istedetfor at tage min Vei gjennem den persiske Havbugt, gjennemreiste jeg endnu engang flere af Persiens og Indiens Provindser, og kom til en Søhavn, i hvilken jeg indskibede mig paa et godt Fartøi, hvis Capitain havde besluttet at gjøre en lang Søreise. Den var virkelig meget lang, men tillige saa ulykkelig, at Capitainen og Styrmanden ganske tabte deres Vei, og ikke mere vidste, hvor vi vare. Endelig fandt de Veien igjen, men vi Reisende havde slet ingen Aarsag til at glæde os derover, og vare ikke lidet forbausede, da vi en Dag saae Capitainen med et stort Skrig forlade sin Post. Han kastede sin Turban paa Jorden, rev sit Skjæg af, og slog sig for Panden, som et Menneske, hvem Fortvivlelsen har berøvet Forstanden. Vi spurgte ham, hvorover han bedrøvede sig saameget. „Jeg forkynder Eder," svarede han, „at vi befinde os paa det farligste Sted i hele Havet. En meget hurtig Strøm river Skibet afsted med sig, og i mindre end et Qvarteer ville vi Alle omkomme. Beed Gud, at han vil befrie os ud af denne Fare. Naar han ikke forbarmer sig over os, kunne vi ikke undgaae den." Efter disse Ord befalede han at tage

Seilene ind, men Tougværket gik itu ved dette Arbeide, og Fartøiet blev, uden at det var muligt at forhindre det, af Strømmen drevet hen til Foden af et ubestigeligt Bjerg, hvor det strandede, dog saaledes, at vi ikke alene reddede vore Personer, men ogsaa vore Levnetsmidler og vore kosthareste Vare.

„Da dette var skeet, sagde Capitainen: „Gud har gjort, hvad der behagede ham. Vi kunne her grave os hver sin Grav, og sige hverandre det sidste Levvel; thi vi ere paa et saa uheldbringende Sted, at Ingen af dem, som tidligere ere kastede herhen, endnu er kommen derfra med Livet." Disse Ord foraarsagede os alle den største Bedrøvelse, vi omarmede hverandre med grædende Øine, og begræd vor ulykkelige Skjæbne.

„Bjerget, ved hvis Fod vi befandt os, udgjorde Kysten af en meget lang og vidt udstrakt Ø.

„Denne Kyst var ganske bedækket med Ruinerne af strandede Skibe og med en utallig Mængde Been, som man saae fra et Rum til et andet, og som bragte os til at gyse, da de overtydede os om, at her vare mange Mennesker omkomne. Ganske utrolig var ogsaa den Mængde Vare og Rigdomme, som paa alle Sider frembøde sig for vore Øine. Alle disse Ting tjente kun til at formere vor Bedrøvelse. Istedetfor at andre Steder overalt Floderne strømme fra deres Seng ud i Havet, strømmer her derimod en stor Flod af ferskt Vand [2b]) fra Kysten ind ad Landet til, gjennem en mørk Grotte, hvis Aabning er meget høi og bred. Det er meget mærkværdigt, at her alle Stene i Bjerget bestaae af Krystal, Rubiner eller andre Ædelstene [3]). Men der er ogsaa en Kilde af en Slags Beeg eller Jordharpix, som flyder ud i Havet [4]), og bliver opslugt af Fiskene, som igjen give det fra sig som graae Ambra, hvilken Bølgerne kaste op paa den fladige, sandige Strandbred, som er ganske bedækket dermed. Der vore ogsaa Træer, størstedelen Aloe, som ikke give dem fra Komari noget efter.

„For at ende Beskrivelsen af dette Sted, som man kan kalde en Afgrund, da det ikke var muligt at vende tilbage derfra, saa skulle I vide, at det ikke er muligt for Skibene at fjerne sig derfra, saasnart de have nærmet dem det til en vis Grad. Blive de drevne derhen ved en Søvind, saa

bringer Vinden og Strømmen dem Fordærvelse, og naar en Landvind fører dem derhen, hvilket kunde begunstige deres Bortfjernelse, saa forhindrer Bjergets Høide dem, og foraarsager et Havblik, som lader Strømmen faae Magt, hvilken da driver dem henimod Kysten, hvor de strande, ligesom vore. For at forhøie Ulykken, er det ikke muligt at bestige Toppen af Bjerget, og redde sig nogetsteds.

„Vi bleve ved Strandbredden, ligesom Folk, der have mistet Forstanden, og ventede Døden fra Dag til Dag. Vore Levnetsmidler havde vi deelt i lige store Dele, og saaledes levede Enhver, i Forhold til sin Legemsbeskaffenhed og den Brug, som han gjorde af sit Forraad, længere eller kortere Tid, end de Andre.

Halvfemsindstyvende Nat.

„De, som døde først, bleve begravne af de Andre. Hvad mig angik, saa viste jeg alle mine Kammerater den sidste Ære, og derover maae I ikke undre Eder; thi foruden det, at jeg holdt bedre tilraade med det mig tildeelte Forraad, end hine, saa havde jeg et aparte for mig, og jeg havde taget mig vel iagt for at sige mine Kammerater Noget derom. Imidlertid, da jeg begrov den Sidste, havde jeg saa faa Levnetsmidler tilovers, at jeg vel saae, det vilde snart faae Ende med mig; hvorfor jeg grov mig min Grav, med den Beslutning, at kaste mig ned i den, da der Ingen blev tilovers, for at begrave mig. Imedens jeg beskjæftigede mig med dette Arbeide, kunde jeg — jeg tilstaaer Eder det — ikke holde mig fra at forestille mig, at jeg selv var Skyld i min Fordærvelse, og at angre, at jeg havde foretaget denne sidste Reise. Jeg lod det ikke beroe ved Betragtninger, jeg sønderflængede mine Hænder med Tænderne, og der manglede ikke Meget i, at jeg havde fremskyndt min Død.

„Men Gud havde endnu Forbarmelse med mig, og indgav mig den Tanke, at gaae ned til Floden, der tabte sig under Hulehvælvingen. Efterat jeg der havde betragtet Floden med megen Opmærksomhed, sagde jeg til mig selv: „Denne Flod, som saaledes skjuler sig under Jorden, maa

eet eller andet Sted igjen komme tilsyne; naar jeg bygger en Flaade, og derpaa paa denne overlader mig til Flodens Strøm, vil jeg enten komme til et beboet Land, eller omkomme; omkommer jeg, saa har jeg kun forandret Dødsmaade; lykkes det mig derimod at undkomme fra dette Ulykkessted, saa vil jeg undgaae mine Kammeraters sørgelige Skjæbne, ja, maaskee finde en ny Leilighed til at berige mig. Hvem veed, om ikke Lykken venter mig ved Udgangen af denne afskyelige Klippe, for med Renter at holde mig skadesløs for mit Skibbrud.

„Jeg tøvede ikke, efter saaledes at have raadslaaet med mig selv, med at arbeide paa Flaaden; jeg forfærdigede den af dygtige Stykker Træ, og af tykke Ankertoug, som der ikke var Mangel paa at kunne vælge imellem. Jeg bandt Træet saa fast sammen, at der blev et lidet, temmelig stærkt Fartøi deraf. Da Flaaden var færdig, ladede jeg den med nogle Baller Rubiner, Smaragder, graa Ambra, Bjerkrystal og kostbare Stoffer. Da jeg havde bragt alle disse Sager i Ligevægt og befæstet dem vel, begav jeg mig ud paa Flaaden, med to smaae Aarer, som jeg ikke havde glemt at forfærdige, og overlod mig derpaa til Flodens Løb og Guds Villie.

„Saasnart jeg var under Hvælvingen, saae jeg intet Lys mere, og Vandstrømmen rev mig bort, uden at jeg vidste, hvorhen. Jeg svømmede nogle Dage i dette Mørke, uden nogensinde at see endog den ringeste Lysstraale. Jeg fandt eengang Hvælvingen saa lav, at jeg nær havde saaret mig i Hovedet, hvilket gjorde mig meget opmærksom paa at undgaae en lignende Fare. Under denne Fart spiste jeg af de Levnetsmidler, som jeg havde tilovers, kun saameget, som var uundgaaelig nødvendigt til at friste Livet. Men, hvor sparsomt jeg endog levede, blev mit Forraad dog fortæret. En sød Søvn bemægtigede sig nu, uden at jeg kunde afværge det, mine Sandser. Jeg kan ikke sige Eder, om jeg sov længe; men da jeg vaagnede, saae jeg mig i et vidtudstrakt Landskab, ved Bredden af en Flod, ved hvilken min Flaade var bundet fast, og midt iblandt en stor Mængde Sorte [4b]). Saasnart jeg saae dem, stod jeg op, og hilste dem. De talte til mig, men jeg forstod ikke deres Sprog.

„I dette Øieblik var jeg af Glæde saaledes ude af mig

selv, at jeg ikke vidste, om jeg skulde holde mig for vaagen. Overtydet om, at jeg ikke sov, fremsagde jeg følgende arabiske Vers:

„Paakald Almagten! den vil komme Dig til Hjelp; det er unyttigt at bekymre Dig om noget Andet! Luk Øiet, og, medens Du sover, vil Gud forandre Din Skjæbne fra det Onde til det Gode!"

„Da een af de Sorte, som forstod Arabisk, hørte mig tale saaledes, traadte han frem, og tog Ordet: „Min Broder," sagde han, „vær ikke forbauset over at see os; vi beboe det Landskab, som I seer, og ere idag komne herhen, for med med Vandet af denne fra det nærliggende Bjerg kommende Flod at vande vore Marker, idet vi aflede det gjennem smaae Kanaler [5]). Vi bemærkede, at Noget kom svømmende hid paa Vandet; vi løb hurtig til, for at see, hvad det var, og saasnart vi saae, at det var en Flaade, kastede een af os sig i Floden, svømmede henimod Flaaden, og trak den herhen. Vi holdt den, bandt den fast, som I seer, og ventede paa, at I skulde vaagne. Vi bede Eder at fortælle os Eders Historie, som maa være meget overordentlig. Siig os, hvorledes I har vovet Eder ud paa dette Vand, og hvorfra I kommer." — Jeg bad dem fremfor Alt at give mig Noget at spise, og lovede dem, at jeg derpaa vilde tilfredsstille deres Nysgjerrighed.

„De foresatte mig mange Slags Spiser, og da min Hunger var stillet, aflagde jeg dem en tro Beretning om Alt, hvad der var hændet mig, og de syntes at høre paa mig med Forundring. Da jeg havde endt min Fortælling, sagde de til mig, gjennem Tolkens Mund, som havde oversat min Beretning for dem: „Det er een af de meest forbausende Historier. I selv maa fortælle Kongen den; Sagen er altfor overordentlig til at blive fortalt af nogen Anden, end af den, som den er mødt." Jeg svarede dem, at jeg var beredt til at opfylde deres Ønske.

„De Sorte sendte strax Bud efter en Hest, som ogsaa strax derpaa blev bragt. De lode mig stige op paa den, og medens en Deel af dem gik foran mig, for at vise mig Veien, løftede de stærkeste af de Andre Flaaden, samt alle de derpaa værende Baller op paa deres Skuldre, og fulgte mig.

En og halvfemsindstyvende Nat.

„Vi begave os samtlige til Staden Serendyb [6]); thi paa denne Ø befandt jeg mig. De Sorte forestillede mig for deres Konge. Jeg nærmede mig Thronen, paa hvilken han stod, og hilste ham, saaledes som man pleier at hilse de indiske Konger, det vil sige, jeg kastede mig for hans Fødder, og kyssede Jorden. Fyrsten gav mig Tegn til at staae op, og bød mig paa en meget forbindtlig Maade at komme nærmere, og tage Plads ved Siden af ham. Han spurgte først om mit Navn; jeg svarede ham, at jeg heed Sindbad, og førte, formedelst de mange Søreiser, jeg havde gjort, Tilnavnet Søfareren, samt at jeg var en Indvaaner af Staden Bagdad. „Men" — vedblev han — „hvorledes og paa hvilken Vei er I kommen her i mine Stater?"

„Jeg fortaug Kongen Intet, men fortalte ham Alt, hvad jeg nylig har fortalt Eder, og han var derover saa forbauset og glad, at han befalede at optegne mit Eventyr med gylone Bogstaver, og gjemme det i hans Kongeriges Arkiv. Herpaa blev Flaaden bragt hid, og Ballerne bleve aabnede i hans Nærværelse. Han beundrede Mængden af Aloetræet og den graa Ambra, men især Rubinerne og Smaragderne; thi han havde i sit Skatkammer ingen lignende.

„Da jeg bemærkede, at han beskuede mine Ædelstene med Fornøielse, og betragtede de sjeldneste efter Rad meget noie, saa kastede jeg mig ned for ham, og var saa fri at sige til ham: „Herre, ikke alene min Person staaer til Eders Majestæts Tjeneste, ogsaa min Flaades Ladning tilhører Eder, og jeg beder Eder at raade derover som over Eders Eiendom." Han svarede mig leende: „Sindbad, jeg skal vogte mig vel for at nære Lyst dertil og at berøve Eder det Mindste af det, som Gud har givet Eder. Langt fra at formindske Eders Rigdomme, tænker jeg endnu at formere dem, og jeg vil ikke have, at I skal forlade mine Stater, uden at modtage Beviser paa min Gavmildhed." Mit Svar paa disse Ord bestod i at udtale Ønsker for Fyrstens Vel, og at prise hans Godhed og Ædelmodighed. Han gav een af sine Betjente Befaling til at bære Omsorg for mig, og lod Folk ansætte, som paa hans Bekostning maatte betjene

mig. Denne Betjent opfyldte sin Herres Befalinger meget troligt, og lod alle de Baller, med hvilke Flaaden var ladet, bringe hen i den Bolig, til hvilken han førte mig.

„Jeg gik daglig paa visse Tider til Kongen, for at gjøre ham min Opvartning, og anvendte den ovrige Tid til at besee Staden, og hvad der i den var min Nysgjerrighed mest værd.

„Den Serendyb ligger lige under Æqvator [7]), hvorfor Dag og Nat der hele Aaret igjennem ere lige lange, nemlig tolv Timer. Den er fiirsindstyve Parasanger [8]) lang, og ligesaa bred. Hovedstaden ligger ved den yderste Ende af en skjøn Dal, som bliver dannet af et Bjerg, der ligger midt paa Øen, og vel er det høieste paa Jorden [9]). Man kan virkelig paa Havet see det i en Fraastand af tre Dagreiser. Man finder der Rubiner, flere Slags Mineralier, og alle Klipperne bestaae for Størstedelen af Smergel, en metalliik Steen, hvoraf man betjener sig for at skjære Ædelstenene. Ogsaa gives der alleslags sjeldne Planter og Træer, fornemmelig Cedertræer og Kokospalmer. Langs med Bredden af Øen og i Mundingen af dens Floder fisker man Perler, og nogle af dens Dale levere Diamanter. Jeg gjorde ogsaa en Valfart paa Bjerget, hen til det Sted, hvorhen Adam, efterat han var jaget ud af Paradiis, blev forviist, og jeg var saa nysgjerrig at bestige Toppen.

„Da jeg var vendt tilbage til Staden, bad jeg Kongen om Tilladelse til at vende hjem, hvilken han ogsaa gav mig paa en meget ærefuld og forbindtlig Maade. Han nødte mig til at modtage en riig Foræring af hans Skatkammer, og da jeg tog Afsked fra ham, gav han mig een endnu meget anseeligere, og tillige et Brev til de Troendes Beherskker, vor Chalif Haroun Arreschyd, vor uindskrænkede Beherskker, og sagde til mig: Jeg beder Dig, paa mine Vegne at overbringe Chalifen Haroun Arreschyd denne Foræring og dette Brev, og forsikkre ham om mit Venskab." Førend jeg indskibede mig, lod denne Fyrste Skibskapitainen og Kjøbmændene, som skulde indskibe sig tilligemed mig, hente til sig, og befalede dem at have al optænkelig Omsorg for mig.

„Kongen af Zeilans Brev var skrevet paa den guulagtige Hud af et, formedelst sin Sjeldenhed meget kostbart

Dyr [9b]). Bogstaverne vare himmelblaae, og det indeholdt i det indiske Sprog Følgende:

KONGEN AF INDIEN, FORUM HVEM TUSINDE ELEPHANTER GAAE, SOM BOER I ET PALLADS, HVIS TAG STRALER AF HUNDREDE TUSINDE RUBINERS GLANDS, OG SOM I SIT SKATKAMMER BESIDDER TYVETUSINDE DIAMANTKRONER, TIL CHALIFEN HARDUN ARRESCHYD.

„Endskjøndt den Foræring, som vi sende Eder, ikke er „af nogen stor Værdie, saa maa I dog modtage den som „Broder og Ven, i Betragtning af det Venskab, som vi „nære for Eder i vort Hjerte, og paa hvilket vi med For„nøielse give Eder et Beviis. Vi udbede os den samme „Følelse hos Eder, efterdi vi troe at fortjene det, da vi „ere af lige Rang med Eder. Vi besværge Eder derom „som Broder. Lev vel!"

„Foræringen bestod, for det Første: i et Kar, forfærdiget af en eneste Rubin, og forarbeidet til et Bæger af en halv Fods Høide og en Fingers Tykkelse, besat med meget runde, tilsammen en halv Drachme svære Perler; for det Andet: i en Slangehuud, som havde Skjæl af Størrelse som et sædvanligt Guldstykke, og besad den Egenskab at bevare dem, som laae derpaa, fra Sygdom; for det Tredie: i fem tusinde Drachmer af det udsøgteste Aloetræ, med tredive Gran Kampher af en Pistacies Størrelse; og Alt dette var endelig ledsaget af en henrivende skjøn Slavinde, hvis Klædningsstykker vare bedækkede med Ædelstene.

„Skibet gik under Seil, og efter en lang og lykkelig Fart ankom vi i Balsora, hvorfra jeg begav mig til Bagdad. Det Første, som jeg efter min Ankomst gjorde, var, at jeg udførte den mig paalagte Commission.

To og halvfemsindstyvende Nat.

„Jeg tog Kongen af Serendybs Brev og gik, for at vise mig ved de Troendes Beherskers Port, ledsaget af den

skjønne Slavinde, og de Personer af min Familie, som bare de mig anbetroede Foræringer. Jeg sagde, hvad der førte mig herhid, og blev strax bragt frem for Chalifens Throne. Jeg kastede mig ned for ham, og efter en kort Tale overgav jeg ham Brevet og Foræringerne. Da han havde læst, hvad Kongen af Serendyb meldte ham, spurgte han mig, om denne Fyrste virkelig var saa riig og mægtig, som han paastod i sit Brev. Jeg kastede mig andengang til Jorden, og efterat jeg igjen havde reist mig, svarede jeg: „De Troendes Behersker, jeg kan som Vienvidne forsikkre Eders Majestæt, at han ikke overdriver sine Rigdomme og sin Storhed. Intet er mere istand til at opvække Beundring, end Pragten i hans Pallads. Naar denne Fyrste vil lade sig see offentlig, saa bliver der tilberedt ham en Throne paa en Elephant, hvorpaa han sætter sig, og saaledes drager ind i Midten af to Rækker, som bestaae af hans Ministre, hans Yndlinge og andre Hoffolk. Foran ham, paa den samme Elephant, holder en Embedsmand en gylden Landse i Haanden, og bag ved Thronen staaer en anden, som bærer en gylden Soile, paa hvis Spids er anbragt en Smaragd, omtrent en halv Fod lang og en Tomme tyk. Foran drager en Vagt af tusinde Mand, klædte i Guldstof og Silke, og ridende paa rigt smykkede Elephanter. Saa længe Toget varer, raaber den Embedsmand, som sidder foran Kongen paa Elephanten, fra Tid til anden med høi Stemme:

„Dette er den store Monark, den mægtige og frygtelige „Hersker over Indien, hvis Pallads er bedækket med hun„dredetusinde Rubiner, og som besidder tyvetusinde Diamant„kroner. Dette er den kronede Monark, større, end nogen„sinde den store Sulyman og den store Maha-radjah [9c]) vare."

„Naar han har raabt disse Ord, raaber nu paa sin Side Embedsmanden bag ved Thronen:

„Denne saa store og mægtige Monark maa døe, maa døe, maa døe!"

„Og nu raaber igjen Embedsmanden foran:

„Priis og Ære være den, som lever og ikke døer!"

„Isvrigt er Kongen af Serendyb saa retfærdig, at der hverken i hans Hovedstad, eller noget andet Sted i hans Stater gives Dommere; hans Folk behøve ingen; de kjende

og øve selv Retfærdigheden, og overtræde aldrig deres Pligt. Altsaa ere Dommersæder og Retspersoner ganske unyttige hos dem."

Chalifen var meget tilfreds med min Tale. „Denne Konges Viisdom" — sagde han — „fremlyser af hans Brev; og efter hvad Du nylig har sagt mig, maa man tilstaae, at hans Viisdom er hans Folk, og hans Folk hans Viisdom værdige." Efter disse Ord afskedigede han mig med en riig Foræring.

Her holdt Sindbad op at fortælle, og hans Tilhørere bortfjernede sig, efterat Hindbad først havde faaet hundrede Zechiner. De kom den følgende Dag igjen til Sindbad, som paa følgende Maade fortalte dem sin syvende og sidste Reise:

Söfareren Sindbads
syvende og sidste Reise.

„Efterat jeg var kommet tilbage fra min sjette Reise, lod jeg ganske Tanken fare om nogensinde at foretage mig een endnu. Foruden det, at jeg nu havde opnaaet en Alder, som ikke behøvede Andet end Rolighed, havde jeg givet mig selv det Løfte, ikke mere at udsætte mig for saadanne Farer, som jeg saa ofte var geraadet i. Jeg tænkte altsaa kun paa at henbringe Resten af mit Liv fornøiet.

„Da jeg nu en Dag beværtede et Antal Venner, kom een af mine Folk, for at sige mig, at een af Chalifens Embedsmænd forlangte at tale med mig. Jeg stod op fra Bordet og gik ham imøde. „Chalifen," sagde han til mig, „har paalagt mig at sige Eder, at han ønsker at tale med Eder." Jeg fulgte Embedsmanden hen til Palladset, og han førte mig frem for Fyrsten, hvem jeg hilste, idet jeg kastede mig ned for hans Fødder. „Sindbad," sagde han til mig, „jeg behøver Dig, Du maa vise mig en Tjeneste, og bringe et Svar og Foræringer fra mig til Kongen af Serendyb; det er billigt, at jeg gjengjelder den Høflighed, han har viist mig."

„Chalifens Befaling var et Tordenslag for mig. „De Troendes Behersker" — siger jeg til ham — „jeg er beredt til at adlyde alle Eders Majestæts Befalinger, men jeg beder Eder ydmygst at betænke, at jeg ved de utrolige Møisommeligheder, jeg har lidt, er blevet afskrækket. Jeg har endog gjort det Løfte, aldrig at forlade Bagdad." Heraf tog jeg Anledning til at aflægge ham en lang Beretning om alle mine Eventyr, hvilke han taalmodig hørte til Ende. Saasnart jeg havde holdt op at fortælle, sagde han: „Det er virkelig meget overordentlige Begivenheder; dog maa Du ikke afholde Dig fra, af Kjærlighed til mig at gjøre denne Reise, som jeg foreslaaer Dig. Du skal jo kun reise til Den Se-

rendyb, og udrette dette Ærinde, jeg har givet Dig. Da staaer det til Dig, uden videre at vende hjem. Men reise maa Du; thi Du føler vel, at det ikke vil være passende og mig værdigt at blive i Gjeld hos Kongen paa hiin Ø." Da jeg saae, at Chalifen var saa bestemt i sin Beslutning, erklærede jeg mig villig til at adlyde ham. Han glædede sig meget derover, og lod mig give tusinde Zechiner, for dermed at bestride Reiseomkostningerne.

„Jeg var i faa Dage færdig til Afreisen, og saasnart Chalifens Foræringer samt eet af hans Haand skrevet Brev vare blevne mig overleverede, reiste jeg, og tog Veien til Balsora, hvor jeg indskibede mig. Min Seilads var meget lykkelig, og jeg ankom til Serendyb. Jeg meddeelte der de høiere Statsembedsmænd mit Ærinde, og bad dem, snart at skaffe mig Audients. De gjorde det; man førte mig til Palladset med Æresbevisninger, og jeg hilste Kongen, ifølge den herskende Skik, ved at kaste mig ned for ham.

„Denne Fyrste kjendte mig strax, og udviste megen Glæde over at see mig igjen. „Vær velkommen, Sindbad," sagde han til mig. „Jeg kan sværge Eder til, at jeg siden Eders Afreise har tænkt meget ofte paa Eder. Jeg velsigner denne Dag, paa hvilken vi nok engang see hinanden igjen." Jeg takkede ham for hans store Godhed, overrakte ham Chalifens Brev og Foræring, og han modtog begge Dele med Tegn paa sin store Tilfredshed.

„Chalifen sendte ham en fuldstændig, til tusinde Zechiner vurderet Seng af Guldstof, halvtredsindstyve Klædninger af meget rigt Tøi, hundrede andre af det fineste Linned fra Kahiro, Alexandria, Suez og Kufa [10]), en anden carmoisinrod Seng, og endnu en tredie af en anden Slags; et mere vidt end dybt Kar af Agat, en Finger tykt og med en, en halv Fod viid Aabning, hvis Bund i dyphøiet Arbeide forestillede en knælende Mand, med Piil og Bue i Haanden, og som var i Begreb med at skyde paa en Løve; og endelig en stor Tavle, som efter Sagnet skulde nedstamme fra den store Salomon.

Chalifens Brev var affattet i følgende Udtryk:

HILSEN I NAVN AF DEN UNDSKRUNKEDE FØRER PAA DEN RETTE VEJ, TIL DEN

MÆGTIGE OG LYKKELIGE SULTAN, FRA AB-DALLAH HARDUN ARRESCHYD, HVEM GUD EFTER HANS FORGJENGERE, LYKKELIG IHUKOMMELSE, HAR SAT PAA HUDERS-PLADSEN.

„Vi have modtaget Eders Brev med Glæde, og sende „Eder dette, som er udgaaet fra vor Ports Raadsforsam-„ling, de høiere Aanders Have. Vi haabe, at naar I „kaste Øinene derpaa, I vil samtykke i vor Hjertensme-„ning. Lev vel!"

„Kongen af Serendyb glædede sig meget over, at Cha-lifen gjengjeldte det ham viste Venskab. Nogen Tid efter den mig forundte Audients, bad jeg om een endnu, for at kunne bede om Orlov. Jeg fik den endelig, og Kongen gjorde mig, idet han afskedigede mig, en meget betydelig Foræring. Jeg indskibede strax igjen, med det Forsæt at vende tilbage til Bagdad; men jeg var ikke saa lykkelig, som jeg haabede, at komme derhen, og Gud beskikkede det anderledes.

„Tre eller fire Dage efter vor Afreise bleve vi anholdte af Sørøvere, som havde saameget mindre Møie med at be-mægtige sig vort Skib, da vi slet ikke befandt os i Forsvars-tilstand. Nogle af Mandskabet vilde gjøre Modstand, men det kostede dem Livet; hvad mig og de alle de øvrige angik, som vare saa kloge ikke at sætte os til Modværge, saa bleve vi gjorte til Slaver.

Tre og halvfemsindstyvende Nat.

„Efterat Sørøverne havde udplyndret os, og givet os slette Klæder istedetfor vore, bragte de os til en stor, meget langtbortliggende Ø, hvor de solgte os.

„Jeg faldt i Hænderne paa en riig Kjøbmand, som, strax efterat han havde kjøbt mig, førte mig i sin Bolig, hvor han gav mig godt at spise, og en Slavedragt. Nogle Dage efter, da han endnu ikke ret havde erkyndiget sig om, hvem jeg var, spurgte han mig, om jeg ikke forstod noget Haandværk. Jeg svarede ham, uden nærmere at give mig tilkjende, at jeg af Haandtering ikke var nogen Haandværks-

mand, men en Kjøbmand, og at Sørøverne, af hvem jeg var bleven solgt til ham, havde frataget mig Alt. „Men," sagde han til mig, „forstaaer Du Dig ikke paa at skyde med Bue?" Jeg svarede ham, at dette havde været een af mine Ungdomsovelser, og at jeg siden efter ikke havde forglemt den. Herpaa gav han mig en Bue og Pile, og efterat han havde ladet mig stige op bag sig paa en Elephant, rede vi hen til en meget stor, nogle Mile fra Staden liggende Skov. Vi rede dybt ind i denne, og da han holdt det passende at standse, bød han mig at staae af. Herpaa viste han mig et stort Træ. „Stig op i dette Træ," sagde han til mig — „og skyd paa de forbigaaende Elephanter, hvoraf der gives en overordentlig Mængde i denne Skov. Saasnart een falder, saa giv mig Underretning derom." Da han havde sagt mig dette, lod han mig beholde nogle Levnetsmidler, tog sin Vei til Staden og jeg blev hele Natten igjennem og paa Luur.

„I denne Tid bemærkede jeg ingen Elephant, men saasnart Solen var staaet op, saae jeg en heel Hjord komme. Jeg affkod flere Pile paa dem, og endelig faldt een til Jorden. De andre bortfjernede sig strax, og lode mig Frihed til at gaae hen til min Herre, for at give ham Underretning om min Jagt. Til Løn for denne Efterretning beværtede han mig med et godt Maaltid, roste min Behændighed, og kjærtegnede mig meget. Herpaa gik vi sammen i Skoven, hvor vi gjorde en Grube, i hvilken vi begravede den af mig dræbte Elephant. Min Herre besluttede at komme igjen, naar Dyret var gaaet i Forraadnelse, og at tage Tænderne ud af Jorden, for at sælge dem.

„Jeg fortsatte denne Jagt to Maaneder, og der forgik ingen Dag, uden at jeg jo dræbte en Elephant. Jeg lurede ikke stedse i det samme Træ, men satte mig snart i det ene, snart i det andet. En Morgen, da jeg ventede Elephanternes Ankomst, var jeg ikke lidet forbauset over, at de, istedetfor som sædvanligt at drage forbi mig gjennem Skoven, standsede, og med et skrækkeligt Skrig og i saa stort Antal, at Jorden var ganske bedækket med dem og rystede, kom løs paa mig. De nærmede sig Træet, som jeg havde besteget, og omringede det alle med udstrakt Snabel, og med Øinene rettede paa mig. Ved dette skrækkelige Skue-

spil blev jeg ubevægelig, og blev betaget af en saa dødelig Skræk, at Bue og Pile faldt ud af Hænderne paa mig.

„Min Frygt var kun altfor grundet. Efterat Elephanterne en Tidlang havde betragtet mig opmærksomt, omfattede een af de største den nederste Deel af Træet med sin Snabel, og det saa kraftigt, at den rykkede det op med Roden og kastede det om. Jeg faldt tilligemed Træet; men Dyret tog mig med sin Snabel og hævede mig op paa sin Ryg, paa hvilken jeg, med Pilekoggeret omkring Livet, mere død end levende satte mig. Herpaa bar den mig i Spidsen for alle de andre, som tilhobe fulgte den, til et Sted, som den, efterat den havde sat mig ned paa Jorden, forlod tilligemed alle de andre. Forestiller Eder, hvis det er Eder muligt, min Tilstand; jeg troede at sove, ikke at vaage. Endelig, efterat jeg nogen Tid havde lagt paa Jorden, og nu ikke saae nogen Elephant mere, stod jeg op, og bemærkede, at jeg befandt mig paa en temmelig lang og bred Høi, som ganske var bedækket med Elephantbeen og Elephanttænder. Jeg tilstaaer Eder, at dette Syn gav mig Anledning til at anstille en Mængde Betragtninger. Jeg beundrede disse Dyrs Instinkt; jeg tvivlede ikke om, at dette jo var deres Begravelsesplads, og at de kun havde bragt mig derhen, for at vise mig den, for at jeg skulde ophøre at forfølge dem, da det kun skeete for deres Tænders Skyld. Jeg dvælede ikke paa Høien, men vendte mine Skridt til Staden, og efterat jeg havde gaaet en Dag og Nat, ankom jeg til min Herre. Da jeg ikke mødte nogen Elephant paa min Vei, saa sluttede jeg deraf, at de vare gaaede dybere ind i Skoven, for at lade mig Veien fri til Høien.

„Saasnart min Herre saae mig, raabte han mig imøde: „Ak! stakkels Sindbad! jeg var meget bekymret for at vide, hvad der var blevet af Dig. Jeg har været i Skoven, har fundet et med Roden nylig oprykket Træ, og Bue og Pile paa Jorden, og efterat jeg forgjæves havde søgt Dig, mistvivlede jeg om at finde Dig igjen. Fortæl mig, jeg beder Dig, hvad der er hændet Dig, og ved hvilket lykkeligt Tilfælde Du endnu er i Live. Jeg tilfredsstillede hans Nysgjerrighed. Den følgende Dag gik vi begge til Høien, og han overtydede sig nu med stor Glæde om Sandheden af det, jeg havde sagt ham. Vi belæssede den Elephant, paa hvil-

ken vi vare komne, med saamange Tænder, som den kunde bære, og da vi vare vendte hjem, sagde min Herre til mig: „Min Broder," — thi jeg vil, efter den Glæde, som Du har gjort mig ved en Opdagelse, der vil berige mig, ikke mere kalde Dig Slave, — „Gud overvælde Dig med alle Slags Lykke og Goder! Jeg erklærer Dig for ham, at jeg giver Dig Friheden. Jeg havde hidtil holdt hemmeligt for Dig, hvad Du nu skal erfare, nemlig: at Elephanterne i vor Skov hvert Aar dræbe en stor Mængde af de Slaver, som vi sende ud efter Elphenbeen. Hvilke Raad vi endog gave dem, mistede de dog tidlig eller sildig Livet ved disse Dyrs List. Gud har reddet Dig fra deres Raseri, og har ladet Dig alene vederfares denne Naade. Det er et Beviis paa, at han beskytter Dig, og at han endnu behøver Dig paa Jorden, for hernede at gjøre Godt. Du forskaffer mig en utrolig Fordeel; hidtil have vi paa ingen anden Maade kunnet faae Elphenbeen, end naar vi satte vore Slavers Liv paa Spil, og nu bliver ved Dig vor hele Stad beriget. Tro ikke, at jeg mener at have belønnet Dig tilstrækkeligt ved at have givet Dig Friheden; jeg vil til denne Gave endnu foie flere andre betydelige Gaver. Jeg kunde bringe hele Byen til at gjøre Din Lykke; men dette er en Ære, som jeg forbeholder mig selv alene."

„Jeg svarede ham paa disse venlige Ord: „Herre, Gud opholde Eder! Friheden, som I har skjænket mig igjen, er tilstrækkelig til at gjøre Eder qvit imod mig, og jeg forlanger ingen anden Belønning for den Tjeneste, som jeg var saa lykkelig at vise Eder og Eders Stad, end Tilladelse til at vende hjem til mit Fædreneland." „Nu vel," sagde han, „Mussonen [10]) vil snart føre Skibe til os, som tage Elphenbeen til Ladning; jeg vil da sende Dig med dem, og skaffe Dig Midler til at vende hjem." Jeg takkede ham paany for den nylig skjænkede Frihed og hans gode Sindelag imod mig. Jeg blev hos ham, og ventede paa Mussonen, og i denne Tid gjorde vi saamange Reiser til Hoien, at vi fyldte hans Pakhuse med Elphenbeen. Alle de andre Kjøbmænd i Byen, som handlede dermed, gjorde det Samme, thi Sagen blev dem ikke længe skjult.

Fire og halvfemsindstyvende Nat.

Skibene ankom endelig, og efterat min Herre selv havde udvalgt det, paa hvilket jeg skulde seile hjem, saa ladede han det med Elphenbeen, Halvdelen for min Regning. Tillige forglemte han ikke at forsyne mig med det nødvendige Mundforraad, og nødte mig desuden til at modtage Foræringer af stor Værdi og mærkværdige Landets Produkter. Efterat jeg paa bedste Maade havde takket ham for alle mig beviste Velgjerninger, indskibede jeg mig igjen; vi gik under Seil, og da det Æventyr, som havde forskaffet mig Friheden, var meget sælsomt, saa blev min Aand stedse opfyldt deraf.

„Vi landede paa nogle Der, for at indtage Forfriskninger. Da vort Skib var kommet fra en Havn paa det indiske Fastland, saa stege vi ogsaa der i Land, og for at undgaae Fararne paa en Søreise til Balsora, lod jeg det Elphenbeen, som tilhørte mig, udlosse, og besluttede at fortsætte min Reise til Lands. Jeg indløste for mit Elphenbeen en betydelig Sum Penge, kjøbte mange sjeldne Sager, for at gjøre Foræringer dermed, og da min Bagage var gjort istand til Afreisen, sluttede jeg mig til en Kjøbmandskaravane. Jeg blev nogen Tid underveis, og maatte udstaae Meget; men jeg leed med Taalmodighed, da jeg anstillede den Betragtning, at jeg hverken havde Storme, eller Sørøvere, eller Slanger, eller andre Farer, som jeg forhen havde prøvet, at befrygte.

„Endelig endtes alle disse Besværligheder; thi vi ankom lykkelig til Bagdad. Jeg gjorde strax Chalifen min Opvartning, og aflagde ham Beretning om mit Gesandtskab. Denne Fyrste sagde til mig, at han vel havde været urolig over, at min Reise varede saa længe, men at han dog tillige stedse havde havt det Haab, at Gud ikke vilde forlade mig. Da jeg nu havde fortalt mit Æventyr med Elephanterne, blev han høilig forbauset, og han vilde ikke have troet det, hvis ikke min Sandhedskjærlighed havde været ham bekjendt. Han fandt denne Tildragelse og de andre, som jeg fortalte ham, saa mærkværdige, at han gav sin Skriver den Forretning at optegne dem med gyldne Bogstaver, for at opbevares i hans Skatkammer. Jeg begav mig, meget tilfreds med den Ære, som han havde viist mig, og med de

Forœringer, som han havde gjort mig, hjem, og levede fra nu af for min Familie, mine Beslægtede og mine Venner."

Saaledes endte Sindbad Fortællingen om sin syvende og sidste Reise, og tilføiede, idet han vendte sig til Hindbad: „Nu min Ven! har Du nogensinde hørt om nogen Dødelig, der har lidt saameget, eller været udsat for saa trængende Farer, som jeg? Er det ikke ret og billigt, at jeg, efter saamange Moisommeligheder, nyder et behageligt og roligt Liv?" Da han havde sagt disse Ord, nærmede Hindbad sig ham, og sagde, idet han kyssede hans Haand, til ham: „Det er sandt, Herre, at I har overstaaet skrækkelige Farer, og at mine Besværligheder ikke ere at sammenligne med Eders. Naar de bedrøve mig, saalænge jeg lider dem, saa trøster jeg mig igjen derover ved den liden Fordeel, som jeg har af dem. I fortjener ikke alene et roligt Liv, I er ogsaa de Goder værd, som I besidder, da I gjør en saa god og ædelmodig Brug af dem. Gid I til Eders Dødsstund maa leve glad!"

Sindbad lod ham igjen give hundrede Zechiner, optog ham i sine Venners Tal, sagde ham, at han skulde opgive sin Næringsvei som Lastdrager, og for Fremtiden komme og spise hos ham, og han skulde faae Grund til, hele sit Liv igjennem at erindre sig Søfareren Sindbad."

Da Scheherasade saae, at det endnu ikke var Dag, saa vedblev hun at fortælle, og begyndte en anden Historie.

De tre Æbler.

„Herre, jeg har allerede havt den Ære at underholde Eders Majestæt med een natlig Udgang, som Chalifen Haroun Arreschyd foretog sig fra sit Pallads; jeg maa fortælle Eder endnu en anden.

En Dag befalede denne Fyrste Storviziren Giafar at indfinde sig den følgende Nat i Palladset. „Vizir," sagde han til ham, „jeg vil gjøre en Gang gjennem Staden, for at erfare, hvad man siger, og især, om man er tilfreds med mine Dommerembedsmænd. Gives der nogle, over hvem man med Rette kan beklage sig, saa ville vi afsætte dem, og give andre, som bedre opfylde deres Pligt, deres Embeder. Roser man derimod nogle, saa ville vi tage alt det Hensyn til dem, som de fortjene." Da nu Storviziren til bestemt Time havde indfundet sig i Palladset, forklædte Chalifen, han og Mesrur, Høvedsmanden for Gildingerne, sig, for ikke at blive kjendte, og gik alle tre ud sammen.

De gik over flere Pladser og Torve, og da de kom i en lille Gade, saae de ved Maaneskinnet en Mand af høi Vært og med et hvidt Skjæg, som bar et Garn paa sit Hoved. Han havde en af Palmeblade forfærdiget Kurv til at lægge sammen, paa Armen, og en Stok i Haanden. „Denne Olding," sagde Chalifen, „synes ikke at være riig; vi ville tiltale ham, og sporge om hans Formuestilstand." — „Gode Ven," sagde Chalifen, „hvem er Du? — „Herre," svarede Oldingen ham, „jeg er en Fisker, men den fattigste og elendigste af min Haandtering. Jeg er allerede i Middags gaaet ud for at fiske, men har fra den Tid af indtil nu, ikke fanget den mindste Fisk. Dertil har jeg nu en Kone og smaae Born, og Intet til at ernære dem med.

Chalifen sagde, rørt af Medlidenhed, til Fiskeren: „Vilde Du vel have Mod til paa Stedet at vende om, og kaste Dit Garn een eneste Gang ud endnu? Vi ville, for hvad Du fanger, give Dig hundrede Zechiner. „Fiskeren, som

ved dette Forslag glemte hele Dagens Besværlighed, tog Chalifen paa Ordet, og gik med ham, Mesrur og Giafar, tilbage til Tigeren, idet han sagde ved sig selv: „Disse Herrer synes altfor redelige og fornuftige, til ikke at belønne mig for min Møie; og om de endog kun give mig Hundredededelen af hvad de have lovet mig, saa vil dette allerede være Meget for mig."

De kom til Tigerens Bred, Fiskeren kastede sit Garn ud, og da han drog det op, fandtes deri en meget svær, tillukket Kasse. Mesrur tog Kassen paa Ryggen, paa sin Herr Befaling, som, begjærlig efter at vide, hvad der var deri, hurtig vendte tilbage til Palladset. Da Kassen der blev aabnet, fandt man deri en stor Kurv af Palmer, til at lægge sammen, hvis Aabning var sammensyet med en rød Uldgarnstraad. For at tilfredsstille Chalifens Utaalmodighed, gav man sig ikke den Møie at løse den ordentlig op; men skar hurtig Traaden itu med en Kniv, og tog ud af Kurven en med Strikker tilbunden og i et slet Teppe indhyllet Pakke. Da man aabnede Pakken, saae man med Skræk Liget af et ungt Fruentimmer, hvidere end Snee, og skaaret i Stykker.....

Fem og halvfemsindstyvende Nat.

„Herre, Eders Majestæt kan tænke sig, hvor stor Chalifens Forbauselse over dette græsselige Syn var. Men hans Forbauselse gik i næste Øieblik over til hæftig Vrede, og idet han kastede et frygteligt Blik paa Viziren, sagde han til ham: „Ulykkelige, saaledes vaager Du altsaa over mine Folks Handlinger? Man begaaer ustraffet under Din Forvaltning Snigmord i min Hovedstad, og kaster mine Undersaatter i Tigeren, for at de paa Dommens Dag skulle skrige om Hævn over mig! Naar Du ikke hurtigt hævner denne Qvindes Mord ved hendes Morders Død, saa sværger jeg ved Guds hellige Navn, at jeg lader Dig og fyrretyve af Dine Slægtninge hænge!" — „De Troendes Beherster," svarede Storviziren ham, „jeg beder Eders Majestæt at unde mig Tid til at anstille Undersøgelser." „Jeg giver Dig kun tre Dage dertil," — vedblev Chalifen, — „See nu til!"

Viziren Giafar gik i en stor Forvirring hjem. „Ak," — sagde han — „hvorledes vil jeg i en saa stor og folkerig Stad som Bagdad, kunne finde en Morder, som sikkert har begaaet denne Forbrydelse uden Vidner, og maaskee allerede har forladt denne Stad? En Anden end jeg vilde tage een eller anden Elendig af et Fængsel, og henrette ham, for at tilfredsstille Chalifen; men jeg vil ikke besvære min Samvittighed med en saadan Uret, og hellere døe, end redde mig for en saadan Priis." —

Han befalede de ham undergivne Politi- og Retsbetjente, omhyggelig at efterspore Forbryderen. Disse satte sig selv og deres Folk i Bevægelse, da de ikke vare mindre forbausede end Viziren over denne Begivenhed. Men hvor megen Umage de end gjorde sig, saa vare alle deres Bestræbelser unyttige; de kunde ikke finde Ophavsmanden til Snigmordet, og Viziren indsaae vel, at det uden Himlens besynderlige Hjelp var ude med hans Liv.

Virkelig kom der den tredie Dag en Rettenstjener til denne ulykkelige Statsembedsmand, og opfordrede ham til at følge med. Viziren adlød, og da Chalifen havde spurgt ham, hvem der var Morderen, svarede han ham med grædende Øine: „Jeg har ikke fundet Nogen, som har kunnet give mig endog blot den ringeste Efterretning derom." Chalifen gjorde ham i Vrede og Raseri hæftige Bebreidelser, og befalede at hænge ham og fyrretyve Barmecider ved Palladsets Port.

Medens man beskjæftigede sig med at opreise Galger, og hentede de fyrretyve Barmecider ud af deres Huse, raabte en offentlig Udraaber paa Chalifens Befaling i alle Stadens Qvarterer Følgende:

„Hvo der vil see Viziren Giafar og fyrretyve Barmeci-
„der af hans Slægtninge blive hængte, maa komme paa
„Pladsen foran Palladset."

Da Alt var i Beredskab, bragte Bloddommerne og et stort Antal Rettenstjenere Storviziren samt de fyrretyve Barmecider hid, stillede Enhver af dem ved Foden af den for ham byggede Galge, og lagde ham den Strikke om Halsen, med hvilken han skulde trækkes op i Høiden. Folket, med hvilket hele Pladsen var opfyldt, kunde ikke see dette sørgelige Skuespil uden Smerte og Taarer; thi Storviziren Giafar

og Barmeciderne vare, formedelst deres Retskaffenhed, Gavmildhed og Uegennyttighed ikke alene elskede og ærede i Bagdad, men i hele Chalifens Rige.

Intet hindrede Udførelsen af denne altfor strænge Prindses uigjenkaldelige Befaling, og man var nærved at berøve de retskafneste Folk i Staden Livet, da en ung, meget velskabt og velklædt Mand trængte sig gjennem Mængden hen til Storviziren, kyssede hans Haand og sagde til ham: „Ophøiede Vizir, Overhovedet for Emirerne af dette Huus, de Fattiges Tilflugt, I er ikke skyldig i den Forbrydelse, formedelst hvilken I befinder Eder her. Bortfjern Eder, og lad mig bøde for Mordet paa den i Tigeren kastede Qvinde. Jeg er hendes Morder, og fortjener at blive straffet derfor."

Endskjøndt denne Tale foraarsagede Viziren megen Glæde, saa havde han dog Medlidenhed med den unge Mand, hvis Ansigtsdannelse slet ikke havde noget Frastødende ved sig, men tvertimod noget Indtagende, og han vilde just svare ham, da en stor Mand, som allerede var noget til Aarene, og som ogsaa havde banet sig Vei gjennem Trængselen, traadte hen foran Viziren, og sagde til ham: „Herre, tro Intet af det, som den unge Mand siger Eder; ingen anden end jeg har ombragt den i Kassen fundne unge Qvinde; mig alene maa Straffen ramme. Jeg besværger Eder i Guds Navn, ikke at straffe den Uskyldige for den Skyldige." — „Herre," svarede den unge Mand, idet han henvendte sig til Viziren, „jeg sværger Eder til, at det er mig, som har begaaet denne slette Handling, og at Ingen i Verden er min Medskyldige." „Min Søn," afbrød Oldingen ham, „Fortvivlelsen har ført Dig herhen, og Du vil komme Din Skjæbne i Forkjøbet; hvad mig angaaer, saa har jeg allerede været længe i Verden, og er moden til at forlade den. Lad mig altsaa offre mit Liv for Dit. Herre," — tilføiede han, idet han henvendte sig til Storviziren, — „jeg gjentager Eder det: jeg er Morderen; lad mig henrette, tøv ikke!"

Striden mellem Oldingen og den unge Mand gav Viziren Anledning til at føre dem begge for Chalifen, efterat han havde erholdt Tilladelse dertil af den Embedsmand, som havde faaet Ordre til at befale ved Henrettelsen. Han kyssede Jorden syv Gange, og sagde: „De Troendes Beherskér, jeg bringer frem for Eders Majestæt denne Olding og

denne unge Mand, som begge, hver for sig alene, anklage sig som Qvindens Mordere." Chalifen spurgte dem nu begge, hvo af dem der saa grusomt havde sønderlemmet Qvinden, og kastet hende i Tigeren. Den unge Mand forsikkrede, at det var ham, men da Oldingen paastod det Modsatte, sagde Chalifen til Storviziren: „Gaae, lad dem begge hænge." „Men, Herre," sagde Viziren, „kun Een er Forbryderen; det var en Uretfærdighed at lade den Anden henrette."

Paa disse Ord svarede den unge Mand: „Jeg sværger ved den store Gud, som har hævet Himlen til sin Høide, at jeg for fire Dage siden har dræbt Qvinden, parteret hende og kastet hende i Tigeren. Hvis det, jeg siger, ikke er sandt, saa vil jeg paa Dommens Dag ikke have nogen Deel med Andre; jeg er altsaa den, som maa straffes." Chalifen var overrasket af denne Eed, og troede ham saameget desto mere, da Oldingen ikke svarede Noget derpaa. Derfor sagde han, idet han vendte sig til den unge Mand: „Ulykkelige, hvorfor har Du begaaet saa afskyelig en Brøde, og af hvilken Grund kommer Du, for at frembyde Dig selv til Døden?" „De Troendes Behersker," svarede han, „naar man optegnede alt det, som har tildraget sig mellem mig og denne Qvinde, saa gav det en Historie, som kunde være Menneskene meget nyttig." — „Fortæl os den," vedblev Chalifen, „jeg befaler Dig det." Den unge Mand adlød, og begyndte sin Fortælling paa følgende Maade:

Sex og halvfemsindstyvende Nat.

Historien
om den sönderlemmede Qvinde og den unge Mand, hendes Ægtefælle.

„De Troendes Beherfker, I skal vide, at den sønderlemmede Qvinde var min Kone, og en Datter af min Onkel paa fædrene Siden, denne Olding her. Da jeg ægtede hende, var hun først tolv Aar gammel, og siden den Tid ere elleve Aar henrundne. Jeg har med hende tre levende Drenge, og jeg maa lade hende den Retfærdighed vederfares, at hun aldrig har foraarsaget mig den ringeste Misfornøielse. Hun var forstandig, sædelig, og henvendte sin hele Opmærksomhed paa at behage mig. Jeg paa min Side elskede hende inderligt, og forekom alle hendes Ønsker, istedetfor at modsætte mig dem.

„For omtrent to Maaneder siden blev hun syg. Jeg bar al mulig Omsorg for hende, og sparede Intet, for hurtigt at skaffe hende sin Helbred igjen. Efter en Maaneds Forløb begyndte hun at befinde sig bedre, og vilde gaae i Bad. Forend hun forlod vor Bolig, sagde hun til mig: „Min Fætter, (thi saaledes kaldte hun mig i Fortrolighed), jeg har en stor Lyst til Æbler, og Du vilde gjøre mig en stor Fornøielse, hvis Du vilde skaffe mig nogle; allerede i lang Tid qvæler denne Lyst mig, og den har, — jeg tilstaaer Dig det — saaledes tiltaget, at jeg frygter for, der vilde hændes mig et eller andet slemt Tilfælde, naar den ikke snart blev tilfredsstillet." „Meget gjerne, — svarede jeg hende, — jeg vil gjøre mit Muligste, for at tilfredsstille Dig."

„Jeg gik strax hen paa alle Torve og i alle Boutiker, for at hente Æbler, men kunde ingen finde, endskjøndt jeg bød en Zechin for Stykket. Jeg kom hjem igjen, meget ærgerlig over min forgjæves Møie. Da nu min Kone var

kommet tilbage fra Badet, og ingen Æbler saae, følte hun en saadan Fortrydelse derover, at hun ikke kunde sove om Natten. Jeg stod op tidlig om Morgenen, og gik hen i alle Stadens Haver, men til ligesaaliden Nytte, som den foregaaende Dag. Jeg traf blot en gammel Gartner, som sagde mig, at, hvormegen Umage jeg endog gjorde mig, vilde jeg dog intetsteds finde Æbler, undtagen i Eders Majestæts Have i Balsora.

Da jeg elskede min Kone lidenskabeligt, og ikke vilde paadrage mig den Bebreidelse at have forsømt Noget for at tilfredsstille hende, saa tog jeg en Reiseklædning paa og reiste, efterat jeg havde underrettet hende om mit Forehavende, til Balsora. Jeg ilede saameget, at jeg efter fjorten Dages Forløb var vendt hjem igjen. Jeg bragte tre Æbler, hvoraf Stykket havde kostet mig en Zechin. Der var i hele Haven ikke flere at finde, og Gartneren havde ikke villet sælge mig dem ringere.

Ved min Ankomst overrakte jeg min Kone dem, men hendes Lyst var gaaet over. Hun lod sig altsaa nøie med at tage imod dem, og lægge dem ved Siden af sig. Dog vedblev hun fremdeles at være syg, og jeg vidste ikke, ved hvilket Middel jeg skulde helbrede hendes Sygdom.

Da jeg nogle Dage efter min Hjemkomst sad i min Boutik paa den offentlige Plads, hvor man sælger alle Slags fine Stoffer, kom der en stor sort Slave med et meget modbydeligt Ansigt, og holdt et Æble i Haanden, hvilket jeg strax kjendte for at være et af dem, jeg havde medbragt fra Balsora. Jeg kunde heller ikke tvivle derpaa, da jeg vidste, at der ikke gaves noget i Bagdad og alle omkringliggende Haver. Jeg raabte til Slaven: „Gode Slave," sagde jeg til ham, — „hvorfra har Du dette Æble?" „Det er," svarede han mig leende, „en Foræring, som min Kjæreste har gjort mig. Jeg har idag været hos hende, og har fundet hende upasselig. Der laae tre Æbler hos hende, og da jeg spurgte hende, hvorfra hun havde dem, svarede hun mig, at den gode Sjæl, hendes Mand, havde gjort en Reise af fjorten Dage, ene og alene for at skaffe hende dem, og at han havde medbragt dem til hende. Vi have spiist Frokost sammen, og da jeg gik bort, tog jeg dette Æble her med mig."

„Disse Ord bragte mig ud af mig selv. Jeg stod op,

lukkede Boutiken, ilede hjem, og ind i min Kones Værelse. Jeg saae strax efter Æblerne, og da jeg kun saae to, spurgte jeg efter det tredie. Da min Kone herpaa vendte Hovedet om til den Side, hvor Æblerne laae, og kun saae to af dem, saa svarede hun mig koldt: „Min Fætter, jeg veed ikke, hvor det er blevet af." Efter dette Svar tvivlede jeg ikke paa, at Slaven havde sagt mig Sandhed. Paa samme Tid overlod jeg mig til et skinsygt Raseri, trak en Dolk, som jeg bar ved mit Belte, og stødte den i Brystet paa den Ulykkelige. Herpaa skar jeg Hovedet af hende, parterede hendes Legeme, gjorde deraf en Pakke, som jeg stak i en Kurv til at lægge sammen, og efterat jeg havde syet Aabningen paa Kurven til med en rød Uldgarnstraad, indsluttede jeg den i en Kasse, som jeg, saasnart det var mørkt, tog paa Skuldrene, og kastede i Tiberen.

„Begge mine mindste Børn havde allerede lagt sig til at sove, og det tredie var ikke hjemme; jeg fandt det ved min Tilbagekomst sidde ved Døren og græde hede Taarer. Jeg spurgte, hvorfor det græd. „Min Fader," — sagde Barnet til mig — „jeg har idag taget fra Moder, uden at hun har seet det, eet af de tre Æbler, som Du har bragt med til hende. Jeg beholdt det længe, men da jeg for legede med mine smaae Brødre paa Gaden, reev en forbigaaende Slave det ud af Haanden paa mig. Jeg løb efter ham, for at fordre Æblet igjen; men endskjøndt jeg sagde ham, at det tilhørte min syge Moder, og at I havde gjort en Reise af fjorten Dage for at hente det, saa var dog Alt unyttigt. Han vilde ikke give mig det igjen, og da jeg skrigende løb efter ham, dreiede han sig omkring, slog mig, og løb sidenefter af alle Livskræfter gjennem flere affides Gader, saa at jeg tabte ham af Syne. Siden den Tid gik jeg udenfor Byen at spadsere, for at vente paa Eders Tilbagekomst, og jeg ventede Eder, min Fader, for at bede Eder, at I ikke vilde sige min Moder Noget, for at det ikke skulde gjøre hende sygere." Idet han sagde disse Ord, fordobblede hans Taarer sig.

„Min Søns Tale foraarsagede mig en ubeskrivelig Bedrøvelse. Nu erkjendte jeg min Brødes uhyre Størrelse, og angrede, men for sildig, at have troet den elendige Slaves Løgn, da han, af hvad han havde hørt af min Søn, havde

sammensat sig den sørgelige Fabel, som jeg holdt for Sandhed. Min Onkel, som her er nærværende, kom, for at see sin Datter, men istedetfor at finde hende levende, erfarede han af mig, at hun ikke var mere til; thi jeg fortaug ham slet Intet, og uden at vente paa, at han vilde fordømme mig, erklærede jeg mig selv for den største Forbryder. Desuagtet forenede han, istedetfor at overvælde mig med Bebreidelser, sine Taarer med mine, og vi begræd uophørlig i tre Dage, han Tabet af en Datter, som han stedse omt havde elsket, og jeg Tabet af en Kone, som altid havde været mig dyrebar, og som jeg paa saa grusom en Maade havde røvet mig, da jeg altfor let troede en løgnagtig Slaves Ord. Dette er, de Troendes Behersker, den oprigtige Tilstaaelse, som Eders Majestæt har forlangt af mig. I veed nu alle Omstændighederne ved min Forbrydelse, og jeg beder Eder ydmygst, at give Befaling til min Afstraffelse. Hvor streng den endog er, saa vil jeg dog ikke knurre derover, men finde den for let."

Syv og halvfemsindstyvende Nat.

Chalifen var meget forundret over det, som den unge Mand fortalte ham. Men da denne billige Fyrste fandt, at Hiin var mere at beklage, end han var forbrydersk, saa tog han Andeel i hans Skjæbne. „Denne unge Mands Handling, — sagde han — er tilgivelig for Gud, og at undskylde hos Menneskene. Den afskyelige Slave er den eneste Aarsag i denne Morddaad, og ham alene maa man straffe. Jeg giver Dig derfor, — vedblev han, idet han vendte sig til Storviziren, — tre Dage til at opsøge ham i. Skaffer Du ham ikke tilveie i denne Tid, saa lader jeg Dig henrette istedetfor ham."

„Den ulykkelige Giafar, som allerede havde troet sig ude af al Fare, blev ganske nedslaaet over denne nye Befaling af Chalifen; men da han ikke vovede at svare denne Fyrste, hvis Lune han kjendte, Noget, saa bortfjernede han sig, og gik med Taarer i Øinene hjem, overbeviist om, at han kun havde tre Dage endnu at leve i. Han troede saa

vist, at han ikke vilde finde Slaven, at han slet ikke lod ham opsøge. „Det er ikke muligt, — sagde han, — at jeg i en Stad som Bagdad, hvor der gives en saa utallig Mængde sorte Slaver, kan finde den rette. Naar Gud ikke lærer mig ham at kjende, ligesom han allerede har opdaget mig Snigmorderen, saa kan Intet redde mig."

Han tilbragte begge de første Dage med at græmme sig tilligemed sin Familie, der jamrede rundt omkring ham, idet han beklagede sig over Chalifens Strænghed. Da den tredie Dag var kommet, beredte han sig til at døe, som en redelig Embedsmand, der ikke har Noget at bebreide sig. Han lod Kadien og Vidner komme, der undertegnede det Testament, som han gjorde i deres Nærværelse. Herpaa omarmede han sin Kone og sine Børn, og sagde dem det sidste Farvel. Hele Familien flød hen i Taarer, og man har aldrig seet et mere rørende Skuespil. Endelig kom en Rettenstjener fra Palladset og sagde til ham, at Chalifen var meget utaalmodig, da han hverken havde faaet Efterretning om ham, eller om den sorte Slave, som han skulde opsøge. „Jeg har Befaling, — tilføiede han, — at føre Eder for hans Throne." Den inderlig bedrøvede Vizir gjorde sig færdig til at følge ham. Men da han just vilde gaae bort, bragte man ham hans mindste Datter, som omtrent kunde være fem eller sex Aar gammel. Hendes Opvarterinder bragte hende til Faderen, for at han sidste Gang kunde see hende.

Da han elskede hende med særdeles Ømhed, saa bad han Retsbetjenten at tillade ham endnu at dvæle et Øieblik. Herpaa nærmede han sig sin Datter, sluttede hende i sine Arme, og kyssede hende flere Gange. Idet han kyssede hende, bemærkede han Noget i hendes Barm, som gav en Lugt fra sig. „Min kjære Lille, — sagde han, — hvad har Du i Din Barm?" „Min Fader, — svarede hun ham, — det er et Æble, hvorpaa Chalifens, vor Herres og Beherskers Navn, staaer. Rihan [12b]), vor Slave, hat solgt mig det for to Zechiner."

Ved Ordene Æble og Slave udstødte Storviziren et med Forundring blandet Glædesskrig, og idet han med Haanden greb i sin Datters Barm, tog han Æblet ud. Han lod Slaven hente, som ikke var langt borte, og sagde til ham:

„Skurk, hvorfra har Du dette Æble?" „Herre, — svarede Slaven, — jeg sværger Eder til, at jeg hverken har stjaalet det fra Eder, eller i de Troendes Beherskers Have. Da jeg nylig i en Gade gik forbi tre eller fire legende Børn, hvoraf eet havde Æblet i Haanden, tog jeg det fra Barnet, og tog det med mig. Drengen løb efter mig, og sagde, at Æblet ikke tilhørte ham, men hans syge Moder, at hans Fader, for at tilfredsstille hendes Lyst til Æbler, havde gjort en lang Reise, og medbragt tre saadanne Frugter, og at han uden sin Moders Vidende havde taget dette Æble. Hvormeget han endog bad mig om at give det tilbage, saa blev jeg dog ubevægelig, tog det hjem med, og solgte det for to Zechiner til Eders Frøken Datter. Mere veed jeg ikke at sige Eder."

Giafar kunde ikke forundre sig nok over, hvorledes en Slaves Spidsbuberi havde været Aarsag i en uskyldig Kones og næsten hans egen Død. Han tog Slaven med sig til Chalifen, og fortalte denne Alt, hvad hiin havde sagt, ganske nøie, og underrettede ham ogsaa om det Tilfælde, ved hvilket han havde opdaget hans Forbrydelse.

Intet kunde lignes ved Chalifens Overraskelse. Han kunde ikke bare sig for at lee høit. Endelig antog han igjen sit alvorlige Væsen, og sagde til Viziren, at da hans Slave havde stiftet saa stor Uorden, saa fortjente han en exemplarisk Straf. „Jeg kan ikke nægte det, Herre, — svarede Viziren, — men hans Brøde er ikke utilgivelig. Jeg kan en langt forunderligere Historie om en Vizir fra Kahiro, ved Navn Nureddin-Ali [12]), og om Bedreddin [13])-Hassan fra Balsora. Da Eders Majestæt finder Behag i at høre saadanne Historier, saa er jeg beredt til at fortælle Eder den, under den Betingelse, at I, hvis I finder den endnu mere forbausende end den, som giver mig Anledning til at fortælle den, vil benaade min Slave." „Jeg vil nok indgaae det," svarede Chalifen, „men I paatager Eder et vanskeligt Arbeide, og jeg troer ikke, at I kan redde Eders Slave; thi Historien om de tre Æbler er meget forunderlig."

Giafar, der nu tog Ordet, begyndte som følger:

Historien
om Nureddin-Ali og Bedreddin-Hassan.

„De Troendes Beherſker, der gaves engang i Indien en meget retfærdig, velgjørende, barmhjertig og gavmild Sultan. Hvis Tapperhed gjorde ham frygtelig for alle ſine Naboer. Han elſkede de Fattige og beſkyttede de Vise, ſom han hævede til de forſte Embeder. Denne Sultans Vizir var en klog, forſtandig, ſkarpſindig, i alle Kunſter og Videnſkaber meget bevandret Mand. Denne Statsembedsmand havde to meget veldannede Sønner, ſom ganſke traadte i hans Fodſpor; den ældſte hed Schemseddin [15]) Mohammed og den yngſte Nureddin-Ali. Denne ſidſte beſad iſær alle mulige Fortrin. Da Viziren, deres Fader, var død, lod Sultanen dem hente til ſig og efterat han havde beklædt dem begge med en ſædvanlig Vizirs Dragt, ſagde han til dem: „det Tab, ſom I have lidt, gjør ogſaa mig meget ondt, og jeg er ikke mindre rort derover, end I ſelv ere. Jeg vil beviſe Eder det, og da jeg veed, at I ville blive ſammen og at I leve i fuldkommen Enighed, ſaa beklæder jeg Eder begge med ſamme Værdighed. Gaaer, og efterligner Eders Fader!"

Begge de nye Vizirer takkede Sultanen for hans Godhed, og gik hjem, for at beſørge deres Faders Liigbegjængelſe. Efter en Maaneds Forløb holdt de deres forſte Udgang, begave ſig for forſte Gang i Sultanens Raadforſamling, og vedbleve ſiden efter at bivaane den paa de Dage, der var Sæde i den. Saa ofte Sultanen gik paa Jagt, ledſagede een af Brødrene ham og de nøde afvexlende denne Ære. Da de eengang efter Aftensmaaltidet underholdt ſig om ligegyldige Ting (det var Aftenen for en Jagt, paa hvilken den Ældſte ſkulde ledſage Sultanen), ſagde denne unge Mand til ſin yngre Broder: „Min Broder, da Ingen af os, hverken Du eller jeg, er gift, og vi leve i en ſaadan Eendrægtig-

hed, saa falder den Tanke mig ind: „Lader os begge paa een og samme Dag ægte to Søstre, som vi ville vælge i en eller anden Familie, der behager os. Hvad synes Du om denne Tanke?" „Jeg synes, min Broder, — svarede Nureddin-Ali, — at den er det Venskab, som forbinder os, værdig. Man kan ikke tænke sig noget Bedre, og hvad mig angaaer, saa er jeg beredt til at gjøre Alt, hvad der behager Dig." „O det er endnu ikke Alt, — svarede Schemseddin Mohammed, — min Indbildningskraft gaaer endnu videre. Forudsat, at begge vore Koner blive frugtsommelige Brudenatten, og da paa een Dag føde, Din en Søn og min en Datter, saa ville vi gifte disse, naar de have opnaaet den behørige Alder, med hinanden. „Man maa tilstaae, raabte Nureddin-Ali, — at denne Plan er beundringsværdig. Dette Ægteskab vil krone vor Forening, og jeg giver gjerne mit Samtykke dertil. Men, min Broder, tilføiede han, — naar det nu kom saa vidt, at dette Ægteskab skulde sluttes, vilde Du da forlange, at min Søn skulde bringe Din Datter Medgift?" „Derom er ingen Tvivl, — vedblev den Ældste, og jeg er overtydet om, at, foruden de sædvanlige Punkter i Ægteskabskontrakten, vilde Du ikke undlade i det mindste at bevillige tretusinde Zechiner, tre skjønne Landgodser og tre Slaver i hans Navn?" „Det er ikke min Mening, — sagde den Yngste. Ere vi ikke Brødre og Embedscolleger og begge bekl.ædte med samme Værdighed? Og vide vi iøvrigt ikke begge, saavel Du, som jeg, hvad Ret er? da Manden er ædlere end Qvinden, skulde det da ikke tilkomme Dig at give Din Datter en stor Medgift? Som jeg seer, er Du den Mand, som vil udføre Dine Ting paa Andres Bekostninger?

Endskjøndt Nureddin-Ali sagde disse Ord leende, saa blev dog hans Broder, som havde et stridigt Sind, fornærmet derved. „Fordømt være Din Søn," — sagde han med Heftighed, „fordi Du vover at foretrække ham for min Datter. Jeg forbauses over, at du har været kjæk nok til, endog blot at agte ham hende værdig. Du maa have mistet Forstanden, da du vil stille Dig ved Siden af mig, og kalder os Standsbrødre. Viid, Forvovne, at jeg, efter din Uklogskab, ikke vilde gifte min Datter med din Søn, om du endog kunde give ham flere Rigdomme, end du selv besidder." Denne morsomme Strid mellem begge Brødrene over

deres endnu ufødte Børn gik meget vidt. Schemseddin Mohammed blev saa ivrig, at han truede. „Hvis jeg ikke imorgen skulde ledsage Sultanen, saa vilde jeg behandle Dig, som Du fortjener, men ved min Tilbagekomst vil jeg lære Dig, om det tilkommer en yngre Broder at tale saaledes til sin ældre Broder, som du nylig har gjort." Efter disse Ord gik han ind i sit Værelse, og hans Broder gik i sit, for at lægge sig til at sove.

„Schemseddin-Mohammed stod den anden Morgen meget tidlig op, og begav sig til Palladset, som han derpaa forlod med Sultanen, der tog sin Vei paa hiin Side af Kahiro, henad den Side til, hvor Pyramiderne vare. Hvad Nureddin-Ali angik, saa havde han tilbragt Natten i stor Urolighed, og efter modent Overlæg, at det dog ikke var muligt, at han kunde blive længere sammen med en Broder, som behandlede ham med et saadant Hovmod, fattede han en Beslutning, idet han fremsagde følgende Vers:

„Reis, du finder Erstatning for dem, du forlader; adspred Dig; thi Livets Behagelighed kommer af Adspredelse."

„Ved at blive rolig paa et Sted forskaffer man sig hverken Berømmelse eller Dueligbed, men ved at reise og handle; forlad derfor dit Opholdssted og reis."

„Vandets rolige, uforstyrrede Overflade fordærves, naar Vindene ikke sætte den i Bevægelse; men naar disse storme ind paa den, da bliver Vandet først godt."

„Ja endog Solen vilde, hvis den stedse blev paa Firmamentet, snart falde Jordens Beboere til Byrde."

„Og dersom man ikke kunde danne Spaadomme af Maanens forandrede Standpunkter, saa vilde Stjernetyderne ikke fremdeles iagttage den."

„Forlod Løven ikke Skoven, saa vilde den sjelden finde Bytte; og forlod Pilen ikke Buen, saa vilde den aldrig træffe."

„Blev Guldet stedse i Minerne, saa vilde det ikke blive agtet høiere end Jord; og det kostbare Aloetræ er i det Land, hvor det har hjemme, kun en sædvanlig Træsort."

„Men kommer hiint ud af Minerne, saa bliver det søgt af Enhver; og forlader dette sit Fædreneland, saa overgaaer det Guldet i Værd."

Han lod sig besørge en god Muulæselinde, forsynede sig

med Guld, Ædelstene og nogle Levnetsmidler, sagde til sine Folk, at han ganske alene vilde gjøre en Reise af to eller tre Dage, og reiste.

Da han var udenfor Kahiro, tog han sin Vei gjennem Ørkenen til Arabien. Men da hans Muulæselinde laae under for Anstrængelsen, maatte han fortsætte sin Reise til Fods. Lykkeligviis tog et Tilbud, som reiste til Balsora, ham bag ved sig paa sin Hest. Da Tilbudet ankom i Balsora, steeg Nureddin-Ali af, og takkede ham for sin Villighed. Idet han nu gik gjennem Gaderne, for at søge sig en Bolig, saae han en Herre komme sig imøde, som blev ledsaget af et talrigt Følge, og hvem alle Indvaanerne viste store Æresbeviisninger, idet de bleve staaende, indtil han var forbi. Nureddin-Ali blev staaende, som de Øvrige. Det var Sultanen af Balsoras Storvizir, som viste sig i Staden, for ved sin Nærværelse at holde Orden og Rolighed vedlige.

Denne Statsembedsmand, som tilfældigviis havde kastet sine Øine paa den unge Mand, fandt hans Ansigtsdannelse meget indtagende. Han betragtede ham med Venlighed, og da han kom tæt forbi ham og saae ham i Reiseklæder, saa holdt han stille, for at spørge ham, hvem han var, og hvorfra han kom. „Herre," — svarede Nureddin-Ali ham, — „jeg er født i Kahiro, og har forladt mit Fædreneland af en saa retfærdig Uvillie mod en af mine Paarørende, at jeg har besluttet at gjennemreise Verden, og hellere døe, end vende hjem." Storviziren, som var en ærværdig Olding, svarede paa disse Ord: „Min Søn, vogt dig vel for at udføre dit Forehavende. I Verden er der ikke andet end Elendighed at finde, og du kjender ikke de Besværligheder, som du vil gaae imøde. Kom hellere og følg med mig; maaskee kan jeg bringe dig til at glemme den Gjenstand, som har tvunget dig til at forlade dit Fædreneland."

Nureddin-Ali fulgte Storviziren af Balsora, som snart lærte hans fortræffellge Egenskaber at kjende, og fik ham saa kjær, at han engang i en fortrolig Samtale sagde til ham: „Min Søn, jeg er, som du seer, allerede i en saa høi Alder, at det ikke er sandsynligt, at jeg lever længe endnu. Himlen har skjænket mig en Datter, som er ligesaa skjøn, som du er velskabt, og som nu har opnaaet en giftefærdig

Alder. Flere af de mægtigste Herrer ved Hoffet have allerede forlangt hende til deres Sønner af mig, men jeg har endnu ikke kunnet beslutte mig til at tilstaae dem hende. Men dig elsker ieg, og finder dig mit Slægtskab saa værdig, at jeg foretrækker dig for alle dem, der have beilet til hende, og jeg er beredt til at antage dig til Svigerson. Antager du dette Tilbud, saa erklærer jeg Sultanen, min Herre, at jeg ved dette Ægteskab antager Dig i Barns Sted, og beder ham, at han vil overlade Dig istedetfor mig mit Embede som Storvizir i Kongeriget Balsora. Da jeg nu i min høie Alder ikke behøver Andet, end Rolighed, saa vil jeg ikke alene overlade Dig Bestyrelsen over alle mine Godser, men ogsaa Forvaltningen over Statens Anliggender.

Storviziren af Balsora havde neppe udtalt disse Ord, som aandede lutter Godhed og Høimodighed, førend Nureddin-Ali kastede sig for hans Fødder, og i Udtryk, fulde af Glæde og Erkjendtlighed, viste sig beredt til at opfylde hans Ønske. Herpaa kaldte Storviziren paa de fornemste Betjente i sit Huus, og befalede dem at udsmykke den store Sal i hans Pallads og tilberede et stort Gjæstebud. Herpaa lod han alle fornemme og anseete Herrer ved Hoffet og i Byen bede, at de vilde have den Uleilighed at komme til ham. Da de alle vare samlede, holdt han det — da Nureddin-Ali havde underrettet ham om sin Stand, — passende at tale saaledes, som følger, for at tilfredsstille dem, hvis Slægtskab han havde afslaaet, og sagde derfor til Gjæsterne: „Det er mig behageligt, mine Herrer, at meddele Eder Noget, som jeg indtil denne Dag har holdt hemmeligt. Jeg har en Broder, som er Storvizir i Ægypten, ligesom jeg har den Ære at beklæde dette Embede hos Sultanen i dette Rige. Denne Broder har kun een eneste Søn, men som han ikke vilde bortgifte ved det ægyptiske Hof, og som han har sendt mig, for at han skulde tage min Datter til Kone, og saaledes forene begge Grenene af vort Huus. Denne Søn, som jeg ved hans Ankomst har erkjendt for min Brodersøn, og som jeg gjør til min Svigerson, er den unge Herre her, som jeg herved forestiller Eder. Jeg smigrer mig med, at I ville vise ham den Ære at bivaane hans Bryllup, som jeg har besluttet at feire idag." — Da nu ingen af disse Herrer kunde tage det ilde op, at han

havde foretrukket sin Broderson for alle andre fornemme og rige Herrer, saa svarede de, at han gjorde vel i at slutte dette Ægteskab, at de meget gjerne vilde være Vidner til denne Høitidelighed, og at de ønskede, at Gud endnu maatte forunde ham mange Aar, for at see Frugterne af denne lykkelige Forbindelse.

Otte og halvfemsindstyvende Nat.

De hos Storviziren af Balsora forsamlede Gjæster havde neppe tilkjendegivet ham deres Glæde over hans Datters Bryllup med Nureddin-Ali, førend man satte sig til Taffelet. Henimod Enden af Maaltidet gav man Confect omkring, hvoraf Enhver, efter Skik og Brug, tog saameget, som han kunde tage med sig, hvorpaa Kadierne traadte ind med Ægteskabskontrakten i Haanden. De fornemste Herrer undertegnede den, og hele Selskabet gik fra hinanden. Da der ingen Andre vare der, end Huusfolkene, befalede Storviziren dem, som han havde givet Ordre til at tillave Badet, at føre Nureddin-Ali i dette, hvor denne forefandt ganske nyt Linned af en Fiinhed og Skjønhed, som man maatte betragte med Fornøielse, samt alt andet Fornødent. Efterat Ægtemanden var bleven vasket og gnedet, vilde han igjen tage den Klædning paa, som han havde taget af, men man rakte ham en anden, yderst prægtig Dragt. I denne Tilstand og duftende af den meest udsøgte Vellugt, gik han igjen hen til Storviziren, som var meget glad over hans gode Udseende, og som, efterat han havde ladet ham sidde ved Siden af sig, sagde til ham: „Min Søn, Du har aabenbaret mig, hvem Du er, og hvilken Rang Du beklæder ved Kongen af Ægyptens Hof; Du har endog sagt mig, at Du har havt en Strid med Din ældre Broder, og derfor bortfjernet Dig fra Dit Fædreneland; jeg beder Dig nu at skjænke mig Din hele Fortrolighed, og underrette mig om Gjenstanden for Eders Strid. Du maa nu være ganske fortrolig imod mig, og Intet skjule mig; thi jeg anbefaler Dig Sandheden, som Digteren siger:

„Jeg anbefaler Dig Sandheden, om ogsaa Aabenbarelsen skulde brænde Dig, som Helvedes Ild."

„Thi Dit høieste Formaal maa være at behage Gud vel; og vee det Menneske, som fortorner Herren, for at faae Tjenerens Bifald."

Nudreddin-Ali fortalte ham alle Omstændigheder ved Tvisten med hans Broder. Storviziren kunde ikke høre denne Fortælling uden Latter. „Det er — sagde han — den sælsomste Historie af Verden! Er det muligt, at Eders Strid over et Ægteskab i Indbildningen er gaaet saavidt? Det gjør mig meget ondt, at Du for en saadan Baggatels Skyld har faaet Uvenskab med Din Broder. Jeg indseer vel, at han havde Uret i at blive fornærmet over det, som Du sagde ham i Spøg, og jeg maa takke Himlen for en Tvist, der har forskaffet mig en saadan Svigerson, som Du er. Men," tilføiede Oldingen, „det er allerede langt ud paa Natten, og det er Tid at bortfjerne Dig. Gaae, min Datter, Din Ægtefælle, venter Dig. Imorgen vil jeg forestille Dig for Sultanen. Jeg haaber, at han vil optage Dig paa en Maade, hvormed vi begge kunne være tilfreds." Nureddin-Ali forlod sin Svigerfader, for at begive sig ind i sin Ægtefælles Værelse.

Mærkværdigt er det -- vedblev nu Storviziren Giafar, — at paa samme Dag, da dette Bryllup blev feiret i Balsora, giftede ogsaa Schemseddin Mohammed sig i Kahiro, med hvilket Bryllup det forholdt sig saaledes. Efterat Nureddin-Ali havde bortfjernet sig fra Kahiro i den Hensigt, aldrig igjen at vende tilbage dertil, var Schemseddin Mohammed, hans ældre Broder, efter en Maaneds Forløb vendt tilbage fra Jagten, som var blevet saameget forlænget ved Sultanens Jagtlyst. Han ilede til Nureddin-Alis Vaaning, og var høilig forbauset over at erfare, at denne, under det Paaskud, at gjøre en Reise af to eller tre Dage, var samme Dag, da Sultanen gik paa Jagt, reist bort paa en Muulæselinde, og sidenefter ikke kommen igjen. Han var saameget mere fortrydelig derover, da han ikke tvivlede om, at de haarde Ting, som han havde sagt sin Broder, jo vare Aarsag til hans Bortfjernelse. Han afsendte et Tilbud, som reed gjennem Damaskus til Haleb (Aleppo); men Nureddin var dengang i Balsora. Da Tilbudet ved sin Hjemkomst

havde berettet, at hans Efterforskninger havde været forgjæves, foretog Schemseddin Mohammed sig at opsøge ham an densteds, og fattede imidlertid den Beslutning at gifte sig. Han ægtede Datteren af een af de mægtigste og rigeste Herrer i Kahiro, samme Dag, paa hvilken hans Broder giftede sig med Storvizirens Datter i Balsora.

Dette er ikke Alt, de Troendes Behersker," vedblev Giafar, „der begav sig endnu Følgende. Efter ni Maaneders Forløb nedkom Schemseddin Mohammeds Kone i Kahiro med en Datter, og samme Dag Nureddin-Alis Kone i Balsora med en Søn, som blev kaldt Bedreddin-Hassan. Storviziren af Balsora tilkjendegav sin Glæde ved store Forærninger, som han uddeelte, og ved offentlige Glædesbeviisninger, som han lod anstille til Ære for sin Dattersøns Fødsel. For derpaa at bevise sin Svigerson, hvor høilig han var tilfreds med ham, gik han hen i Palladset, og bad Sultanen ydmygst at bevilge Nureddin-Ali at blive hans Efterfølger i Embedet, „for at," sagde han, „han før sin Død kunde have den Trøst at see sin Svigerson i sit Sted som Storvizir.

Sultanen, som havde fundet stort Behag i Nureddin-Ali, da han efter Brylluppet blev ham forestillet, og som siden efter stedse havde hørt ham meget fordeelagtig omtale, bevilgede den forlangte Naade med største Venlighed. Han lod ham i sin Nærværelse beklæde med Storvizirens Embedsdragt.

Svigerfaderens Glæde naaede sin høieste Spidse næste Dag, da han saae sin Svigerson i Raadsforsamlingen i sit Sted, og udføre alle en Storvizirs Forretninger. Nureddin-Ali skildte sig saa fuldkommen vel ved dem, som om han sit hele Liv igjennem havde beklædt dette Embede. Han vedblev i Fremtiden at bivaane Raadsforsamlingen saa ofte, som hans Svigerfaders Alderdomssvagheder ikke tillode denne at være tilstæde derved. Denne gode Olding døde fire Aar efter sin Datters Bryllup, med den Glæde, at see en Spire af sin Familie, som lovede at vedligeholde den længe med Glands.

Nureddin-Ali viste ham den sidste Pligt og Ære med alt muligt Venskab og Taknemmelighed, og saasnart Bedreddin-Hassan, hans Søn, havde opnaaet en Alder af syv Aar, overgav han ham i Hænderne paa en fortræffelig Lærer,

som begyndte at opdrage ham paa en hans Fødsel værdig Maade. Sandt er det, at han hos dette Barn fandt en levende, gjennemtrængende, og for Indtrykket af alle hans gode Lærdomme modtagelig Aand....."

Scheherasade vilde vedblive, men da hun saae, at det blev Dag, ophørte hun at fortælle. I den følgende Nat optog hun dog sin Fortælling igjen, og sagde til Sultanen af Indien:

Ni og halvfemsindstyvende Nat.

Herre, Storviziren vedblev paa følgende Maade i den Historie, som han fortalte Chalifen:

„To Aar," sagde han, „efterat Bedreddin-Hassan var bleven overgivet i denne Lærers Hænder, som lærte ham at læse fuldkommen godt, lærte han Koranen udenad. Nureddin-Ali, hans Fader, gav ham andre Lærere, som underviste hans Aand paa en saadan Maade, at han i en Alder af tolv Aar ikke behøvede deres Hjelp. Da nu alle hans Ansigtstræk vare uddannede, opvakte han Beundring hos alle dem, som saae ham. Thi, som Digteren siger om ham:

„Neppe viser han sig, saa raaber ogsaa Enhver: Lovet være Gud, som har dannet ham saa skjønt!"

„Han er Skjønhedens Konge, og den er ham ganske undergiven."

„I hans Mund er den kosteligste Honning, og han har Perlerader."

„Han alene forener alle Skjønheder hos sig, og Menneskeheden farer ligesom vild i dem."

„Skjønheden selv synes at have skrevet paa hans Kinder: „Jeg bevidner, at han er skjøn."

Hidtil havde Nureddin-Ali kun tænkt paa at lade ham studere, og havde endnu ikke viist ham i Verden. Han førte ham ind i Palladset, for at forskaffe ham den Ære at gjøre Sultanen sin Opvartning, og denne optog ham meget gunstig. De, som først saae ham paa Gaden, vare saa henrykte af hans Skjønhed, at de skrege høit, og raabte tusinde Velsignelser efter ham.

Da hans Fader havde foresat sig at sætte ham istand til at kunne engang overtage hans Embede, saa sparte han ikke Noget, som syntes ham tjenligt til opnaae dette Diemeed, og lod ham tage Deel i de sværeste Forretninger, for i Tide at vænne ham dertil. Kort, han forsømte Intet, som kunde tjene til en ham saa dyrebar Søns Befordring, og han begyndte allerede at indhøste Frugterne af sine Bestræbelser, da han pludselig blev angreben af en saa hæftig Sygdom, at hans sidste Levedag syntes at være forhaanden. I dette kostbare Øieblik forglemte han ikke sin kjære Søn Bedreddin; han lod ham kalde og sagde til ham: „Min Søn, Du seer, at denne Verden er forgjængelig, kun hiin, i hvilken jeg snart vil ankomme, er virkelig vedvarende. Du maa nu begynde at sætte Dig ind i min nuværende Stemning; bered Dig til at gjøre denne Overgang uden Anger og uden at Din Samvittighed kan bebreide Dig Noget, med Hensyn til en god Muselmands og en fuldkommen retskaffen Mands Pligter. Hvad Din Religion angaaer, saa er Du saavel ved Dine Lærere, som ved det, Du har læst, fuldkommen underrettet om den. Hvad den retskafne Mands Pligter angaaer, saa vil jeg give Dig nogle Lærdomme til Afbenyttelse. Da det er nødvendigt at kjende sig selv, og Du ikke fuldkommen kan have denne Kundskab, uden at vide, hvem jeg er, saa skal Du erfare det.

„Jeg er," vedblev han, „født i Ægypten, og min Fader, Din Bedstefader, var første Statsembedsmand hos Sultanen i dette Kongerige. Jeg selv har havt den Ære at være een af denne Sultans Vizirer, saavelsom ogsaa min Broder, Din Onkel, der formodentlig endnu lever, og som hedder Schemseddin Mohammed. Jeg var nødt til at skille mig fra ham, og jeg kom til dette Land, hvor jeg opnaaede den Rang, som jeg til nu har beklædt. Dog, Du vil finde alt dette udførligere i et Hefte, som jeg har at give Dig."

Paa samme Tid tog Nureddin-Ali dette med hans egen Haand skrevne Hefte, som han stedse bar hos sig, frem, og sagde, idet han overgav Bedreddin det: „Tag og læs det med Flid; Du vil blandt Andet ogsaa finde min Bryllupsdag og Din Fødselsdag optegnet deri. Disse ere de Omstændigheder, som maaskee i Fremtiden ere Dig nødven-

dige at vide, og som maae lade Dig bevare Heftet omhyggeligt." Bedreddin-Hassan, meget bedrøvet over at see sin Fader i den Tilstand, i hvilken han befandt sig, og rørt over disse Ord, modtog Heftet med Taarer i Øinene, idet han lovede ham, at han aldrig vilde lade det komme ud af sine Hænder.

I dette Øieblik overfaldt der Nureddin-Ali en Svaghed, som lod hans Død vente. Men han kom snart igjen til sig selv, og sagde: „Min Søn, den første Leveregel, som jeg har at give Dig, er, ikke at omgaaes med alle Slags Mennesker. For at leve i Sikkerhed maa man ganske trække sig tilbage i sig selv, og ikke let meddele sig." Han tilføiede, efterat han havde sagt dette, endnu følgende Vers:

„Der gives paa Din Tid ingen Ven, eller Nogen, hvis Kjærlighed Du begjærer, som, naar Ulykkestilfælde møde Dig, tro bevarer Venskabsforbundet."

„Lev altsaa indgetogent og stol ikke paa Nogen; jeg advarer Dig derfor, og jeg har herom sagt Nok."

„Den anden Leveregel er, ikke imod Nogen, hvem det endog er, at begaae Vold; thi i dette Tilfælde vilde hele Verden reise sig imod Dig, og Du maa betragte Verden som en Skyldner, hvem Du skylder Maadehold, Medlidenhed og Taalmodighed." Han sagde tillige endnu følgende Vers:

„Gaae langsom til Værks; overiil Dig ikke ved nogen Forretning, og vær langmodig imod Menneskene, saa vil Du blive priist som velvillig."

„Betænk, at der ikke gives nogen Magthavers Haand, over hvilken Guds Haand jo svæver, og at den Retfærdige ellers ikke kunde blive plaget af en Uretfærdig."

„Den tredie Leveregel er, ikke at svare, om man endog overøser Dig med Skjældsord. Man er ude af Fare, siger Ordsproget, saasnart man tier stille. Det maa Du fornemmelig følge ved saadanne Leiligheder. Du veed ogsaa, at een af vore Digtere siger, at Taushed er vort Livs Prydelse og Beskjærmelse, og at man, naar man taler, ikke maa ligne den Alt ødelæggende Tordenregn. Man har aldrig angret at have tiet, men alt for ofte, at have talt."

„Den fjerde Regel er, ikke at drikke nogen Viin; thi den er Kilden til alle Laster, hvorfor Digteren ogsaa siger:

„Jeg forsager Vinen, og ophører at drikke den; thi den har gjort mig til Gjenstand for alle Folks Daddel."

„Den er en Drik, som fører vild paa Retfærdighedens Vei, og aabner Portene til alt Ondt."

„Den femte Regel er, at holde tilraade med Din Formue. Naar Du ikke forøder den, vil den bevare Dig for Nød. Dog maa man ikke besidde for Meget, eller være gjerrig. Om Du endog kun har Lidt, og giver det ud med Forstand, saa vil Du have mange Venner; men naar Du derimod besidder store Rigdomme, og gjør en slet Brug af dem, saa vil hele Verden bortfjerne sig fra Dig og forlade Dig." Han tilføiede igjen følgende Vers:

„Har jeg liden Formue, saa vil intet Menneske tragte efter mit Venskab, men besidder jeg Rigdomme, saa vilde alle Folk gjerne være mine Venner."

„Hvor mange Venner tragtede ellers ikke efter min Gunst, da jeg bortødslede Skatte! og ligesaamange flyede mig, da jeg ikke besad nogen Formue mere."

Kort, Nureddin-Ali vedblev til sit Livs sidste Øieblik at give sin Søn gode Lærdomme, og da han var død, blev han paa det Prægtigste stedet til Jorden.

Hundrede Nat.

Bedreddin-Hassan fra Balsora (saaledes kaldte man ham, fordi han var født i denne Stad), følte en ubeskrivelig Smerte over sin Faders Død. Istedet for, ifølge Brugen, kun at tilbringe een Maaned i Taarer og Ensomhed, tilbragte han, uden at see Nogen, og uden selv at opvarte Sultanen, to Maaneder paa denne Maade. Sultanen, opbragt over denne Forsømmelse, som han ansaae for et Tegn paa Foragt for sit Hof og sin Person, lod sig henrive af Vrede. Han lod i sit Raseri den ny Storvizir kalde, (thi han havde udnævnt een, saasnart han erfarede Nureddin-Alis Død), og befalede ham at begive sig hen i den Afdødes Huus, og retlig inddrage det, samt alle hans Huse, Godser, og Eiendomme, uden at lade Bedreddin-Hassan, som han befalede at tage i Forvaring, beholde Noget tilovers.

Den ny Storvizir, ledsaget af en stor Mængde Retsbetjente, Rettens Folk og andre Embedsmænd, tovede ikke med at begive sig paa Veien, for at udføre, hvad der var ham paalagt. En af Bedreddin-Hassans Slaver, som tilfældigviis var iblandt Mængden, havde neppe erfaret Vizirens Forehavende, førend han løb foran og hen til sin Herre. Han fandt ham i Forhallen ved sit Huus, saa bedrøvet, som om hans Fader først igaar var død. Ganske ude af Aande kastede han sig for hans Fødder, og sagde til ham, efterat han havde kysset Sommen af hans Klæder: „Red Eder, Herre! red Eder hurtigt!" — „Hvad er der paa Færde?" — spurgte Bedreddin ham, i det han løftede sit Hoved iveiret, — „hvilken Efterretning bringer Du mig?" — „Herre," svarede hiin, der er ingen Tid at spilde. „Sultanen er skrækkelig opbragt paa Eder, og man kommer, for i hans Navn at inddrage alt Eders Gods og Eiendomme, og endog bemægtige sig Eders Person."

Denne tro og ham meget hengivne Slaves Tale satte Bedreddin-Hassan i stor Bestyrtelse. „Har jeg da," sagde han, „ikke Tid nok til at gaae ind i Huset og i det mindste tage nogle Penge og nogle Ædelstene med mig?" — „Herre," svarede Slaven, „Storviziren vil paa Øieblikket være her. Til at redde Eder!" Bedreddin-Hassan reiste sig hurtigt fra Sophaen, paa hvilken han sad, tog sine Tøfler paa, og efterat han havde tildækket Hovedet med en Snip af sin Klædning, for at skjule sit Ansigt, flyede han, uden at vide, hvorhen han skulde vende sine Skridt, for at undgaae den ham truende Fare. Den første Tanke, der faldt ham ind, var, snarest muligt at naae den nærmeste af Stadens Porte. Han løb, uden at standse, til den offentlige Begravelsesplads, og da Natten brød frem, besluttede han at tilbringe den paa sin Faders Grav. Det var en temmelig anselig Bygning med en Kuppel, som hans Fader endnu i sin Levetid havde ladet bygge; men paa Veien derhen mødte han en meget riig Jøde [16]), som af Haandtering var Vexeleer og Kjøbmand. Han kom fra et Sted, hvorhen Forretninger havde kaldet ham, og vendte tilbage til Staden. Da denne Jøde havde kjendt Bedreddin, saa blev han staaende, og hilste ham meget ærefrygtsfuld.

Hundrede og første Nat.

Joden, som hed Isaak, sagde til Bedreddin-Hassan, efterat han havde hilst ham og kysset ham paa Haanden: „Herre, tør jeg vel tage mig den Frihed at spørge Eder, hvorhen I paa denne Tid vil gaae saa alene, og som det synes, temmelig bevæget? Er der Noget, som bekymrer Eder?" — „Ja," svarede Bedreddin-Hassan, „jeg sov ind for, og i Søvne lod min Fader sig see for mig. Hans Blik var skrækkeligt, som om han var opflammet af heftig Vrede imod mig. Jeg vaagnede pludselig op, fuld af Skræk, og gik strax hjemme fra for at bede paa hans Grav." — „Herre," svarede Joden, som ikke kunde vide, hvorfor Bedreddin var gaaet ud af Staden, „da den afdøde Storvizir, Eders Fader og min Herre, lyksalig Ihukommelse, har ladet flere Skibe, som endnu ere paa Søen, og som tilhøre Eder, med Vare, saa beder jeg Eder at give mig Fortrin for enhver anden Kjøbmand. Jeg er istand til med rede Penge at kjøbe Ladningen af alle Eders Skibe, og naar I — for at gjøre en Begyndelse, — vil overlade mig Ladningen af det første, som kommer tilbage i Havnen, saa vil jeg forud betale Eder tusinde Zechiner, som jeg har i min Pung." Idet han sagde dette, tog han ud af sin Klædning en stor med hans Signet forseglet Pung, som han bar under sin Arm.

I den Tilstand, hvori Bedreddin-Hassan befandt sig, forjaget fra sit Hjem, berøvet Alt, hvad han havde eiet i Verden, ansaae han Jodens Tilbud som en Gunst af Himlen, og modtog det med Glæde. „Herre," sagde Joden derpaa, „I overlader mig altsaa for tusinde Zechiner Ladningen af Eders første Skib, som ankommer i Havnen? — „Ja jeg sælger Eder den for tusinde Zechiner," svarede Bedreddin-Hassan, „og det er en afgjort Sag." Strax overgav Joden ham Pungen med de tusinde Zechiner, og tilbød sig at tælle dem. Bedreddin sparede ham denne Moie, idet han sagde, at han troede ham. „Da det er Tilfældet," vedblev Joden, „saa hav den Godhed, Herre, at give mig et skriftligt Ord over den afsluttede Handel." Idet han sagde dette, tog han sit Skrivertøi frem, som han bar ved sit Belte, og efterat han havde fremsøgt et velskaaret Skriveror, overrakte han ham det tillige med et Stykke Papiir, som han fandt i sin Skrivertavle, og

medens han holdt Skrivertøiet, skrev Bedreddin-Hassan disse Ord:

„Denne Skrift bevidner, at Bedreddin-Hassan fra Balsora har solgt til Joden Isaak, for den af ham erholdte Summa tusinde Zechiner, Ladningen af det første af sine Skibe, som vil lande i denne Havn."

„Bedreddin-Hassan fra Balsora."

Efterat han havde skrevet dette Beviis, gav han det til Joden, som lagde det i sin Skrivertavle, og derpaa anbefalede sig.

Medens Isaak fortsatte sin Vei til Staden, fortsatte Bedreddin-Hassan sin til sin Faders, Nureddin-Alis Grav. Da han var kommet til den, kastede han sig med Ansigtet paa Jorden, og begyndte, med Øinene svømmende i Taarer, at beklage sin elendige Skjæbne. „Ak," sagde han, „ulykkalige Bedreddin, hvad vil der blive af Dig? Hvor vil Du finde et Tilflugtsted, som kan beskytte Dig for den uretfærdige Fyrste, der forfølger Dig? Var det ikke nok at bedroves ved en saa elsket Faders Død, maatte Skjæbnen til Din retfærdige Sorg føie en ny Ulykke? Her paa fremsagde han følgende Vers:

„Siden I er fraværende, er der i det Huus, som I forlod, ingen Beboer mere; dog, — hvad siger jeg, — Naboen er, siden I er borte, ikke mere Nabo."

„De Huusvenner, som jeg var vant til at see deri, ere ikke mere Huusvenner; og Maanen, som jeg betragtede gjennem Husets Vinduer, synes mig ikke mere den samme Maane."

„I er ikke mere; derfor er Verden blevet mig til en Ørken. Fjern og nær er Intet for mig, uden Mørke."

„Gid dog Fjerene vare blevne udrykkede paa den Ravn, som forkyndte Eders Død! Gid aldrig nogen Rede havde opklækket den."

„Min Taalmodighed formaaer ikke at bære Eders Tab; thi Smerten har allerede rovet mig alle mine Kræfter. O, hvor mange Foreninger har Skilsmissens Dag ikke allerede løst!"

„O, at de forbigangne Tider dog vilde vende tilbage! o, at vi dog begge igjen beboede Huset sammen!"

Han blev længe i denne Tilstand, men endelig reiste

han sig, og idet han støttede sit Hoved paa sin Faders Grav, forøgede hans Smerte sig heftigere end forhen, og han ophørte ikke at græde og klage, førend han, idet han bukkede under for Søvnen, løftede sit Hoved op fra Graven, strakte sig langs hen ad Jorden og sov ind.

Neppe nød han Rolighedens Behageligheder, førend en Aand, som pleiede at opholde sig Dagen over paa denne Begravelsesplads, blev, idet den, efter sin Sædvane, var i Begreb med at gjennemstreife Verden, den unge Mand vaer paa Graven. Den traadte ind, og da Bedreddin laae paa Ryggen, saa blev den truffen og blændet af hans Skjønheds Glands.

Hundrede og anden Nat.

Da Aanden havde betragtet Bedreddin-Hassan opmærksomt, sagde den ved sig selv: „Naar man betragter denne Skabnings skjønne Ansigtstræk, saa kan man kun holde den for en Engel fra det jordiske Paradiis, hvem Gud har afsendt, for at stikke Verden i Brand ved sin Skjønhed."

Den hævede sig herpaa meget høit op i Luften, hvor den tilfældigviis mødte en Fee. Efterat de begge havde hilst hinanden, sagde Aanden til Feen: „Jeg beder Eder at stige ned med mig til det Begravelsessted, hvor jeg boer, saa vil jeg vise Eder et Under af Skjønhed, som ikke er Eders Opmærksomhed mindre værdig, end min." Feen samtykkede; de svævede begge i et Øieblik ned, og da de vare ved Graven, sagde Aanden til Feen, idet den viste hende Bedreddin-Hassan: „Velan, har I nogensinde seet en mere velskabt og skjønnere ung Mand, end denne?"

Feen betragtede Bereddin med Opmærksomhed, og sagde derpaa, idet hun vendte sig til Aanden: „Jeg indrømmer Eder, at han er meget velskabt; men jeg har i dette Øieblik i Kahiro seet en endnu beundringsværdigere Gjenstand, om hvilken jeg vil underholde Eder, naar I vil høre mig." — „Med Fornøielse," svarede Aanden. — „I skal altsaa vide," vedblev Feen, „(thi jeg gaaer langt tilbage) at Sultanen af Ægypten har en Vizir ved Navn Schemseddin Mohammed,

og denne en Datter paa omtrent tyve Aar. Hun er den skjønneste og fuldkomneste Person, om hvem man nogensinde har hørt tale. Sultanen, ved den offentlige Stemme underrettet om denne unge Frøkens Skjønhed, lod Viziren, hendes Fader, kalde i een af disse sidste Dage, og sagde til ham: „Jeg har hørt, at Du har en mandbar Datter; jeg har Lyst til at ægte hende; vil Du vel give mig hende til Kone?" Viziren, som slet ikke ventede dette Forslag, blev vel lidt foruroliget derved, men ikke forblændet, og istedetfor at antage det med Glæde, hvilket Andre i hans Sted ikke vilde have undladet at gjøre, svarede han Sultanen: „Herre, jeg er ikke den Ære værdig, som Eders Majestæt vil vise mig, og jeg beder Eder underdanigst ikke at tage det ilde op, at jeg modsætter mig Eders Forehavende. I veed, at jeg har en Broder, ved Navn Nureddin-Ali, der, ligesom jeg, havde den Ære at være Eders Vizir. Vi havde en Strid sammen, der var Aarsag i hans pludselige Forsvindelse, og jeg har siden den Tid ingen anden Efterretning havt fra ham, end at jeg for fire Dage siden erfarede, at han er død i Balsora, som Storvizir i dette Kongerige. Han har efterladt sig en Søn, og da vi forpligtede os til at gifte vore Børn, hvis vi fik nogle, med hverandre, saa er jeg overbeviist om, at han er død med det Forsæt, at slutte dette Ægteskab. Derfor ønskede jeg ogsaa paa min Side at opfylde mit Løfte, og jeg beder Eders Majestæt at tillade mig det."

Hundrede og tredie Nat.

Sultanen af Ægypten, fornærmet ved Schemseddin Mohammeds afslaaende Svar og Dristighed, sagde til ham i Udbruddet af sin Vrede, som han ikke formaaede at tilbageholde: „Paa en saadan Maade gjengjælder du altsaa den Godhed, som jeg har, at ville nedlade mig til dig? Jeg vil hævne mig for det Fortrin, som du vover at give en Anden fremfor mig, og jeg sværger, at din Datter ikke skal faae nogen anden Mand, end den laveste og hæsligste af mine Slaver."

Efter disse Ord lod han Viziren gaae, som fuld af Forvirring og dybt krænket gik hjem.

Idag har nu Sultanen ladet een af sine Staldknægte komme, som er pukkelrygget for og bag, og af den skrækkeligste Hæslighed; og efterat han har befalet Schemseddin Mohammed at samtykke i sin Datters Ægteskab med denne Slave, har han ladet Ægteskabscontrakten opsætte, og i sin Nærværelse underskrive af Vidner. Forberedelserne til dette underlige Bryllup ere endte, og just nu, medens jeg taler med Eder, ere alle Sultanens Slaver ved Døren ind til et Bad, hver med en Fakkel i Haanden. De vente, indtil den pukkelryggede Staldknægt, som bader sig der, kommer ud, for at ledsage ham til hans Kone, som allerede er paaklædt. I dette Øieblik, da jeg forlod Kahiro, beredte alle de forsamlede Qvinder sig til at ledsage hende med alle hendes Brudesmykker ind i Salen, hvor hun skal modtage den Pukkelryggede, og hvor hun nu venter ham. Jeg har seet hende, og forsikkrer Eder, at man ikke kan betragte hende uden Beundring."

Da Feen havde holdt op at tale, sagde Aanden til hende: „Hvad I endog maa sige, saa kan jeg ikke troe, at hiin Piges Skjønhed overgaaer denne Ynglings." — „Jeg vil ikke stride med Eder," svarede Feen; „jeg tilstaaer Eder, at han fortjener at ægte det yndige Væsen, som er den Pukkelryggede bestemt, og jeg synes, at det var en os værdig Handling, naar vi modsatte os Sultanen af Ægyptens Uretfærdighed, og bragte Ynglingen i den Pukkelryggedes Sted." — „I har Ret," vedblev Aanden, „og I kan ikke troe, hvor velkommen denne Tanke er mig. Lader os, — jeg samtykker deri, — gjøre Sultanen af Ægyptens Hævn til Intet, trøste en bedrøvet Fader, og gjøre hans Datter i ligesaa høi Grad lykkelig, som hun troer sig elendig. Jeg vil ikke forglemme Noget, som kan bidrage til, at denne Plan kan lykkes; jeg er overtydet om, at I heller ikke vil forsømme Noget; jeg vil bringe ham til Kahiro, uden at han vaagner, og overlader Eder Omsorgen for at skaffe ham andensteds hen, naar vi have udført vort Forehavende."

Efterat Feen og Aanden var bleven enige om, hvad de vilde gjøre, saa løftede Aanden Bedreddin op, uden at han mærkede det, og efterat han med ubegribelig Hurtighed havde

baaret ham gjennem Luften, lagde han ham ned ved Døren af en offentlig Bygning i Nærheden af hiint Bad, som den Pukkelryggede, med Følget af Slaverne, som ventede ham, just skulde forlade.

Bedreddin-Hassan, som i dette Øieblik vaagnede, var meget forundret over at see sig midt i en ubekjendt Stad. Han vilde raabe, for at erfare, hvor han var; men Aanden gav ham et lille Slag paa Skulderen, og befalede ham, ikke at sige et Ord. Herpaa gav han ham en Fakkel i Haanden, og sagde til ham: „Gaae, bland Dig mellem disse Folk, som Du seer ved Døren ind til dette Bad, og gaae med dem, indtil Du kommer ind i en Sal, i hvilken man vil høitideligholde et Bryllup. Brudgommen er en Pukkelrygget, hvem Du let vil kjende. Naar Du gaaer ind, saa stil Dig ved hans høire Side, tag Pungen med Zechiner, som Du har i Din Barm, luk den op og uddeel, medens Toget varer, Pengene til Musikanterne, Dandserne og Dandserinderne. Naar Du da er i Salen, saa forglem ikke, ogsaa at begave Slavinderne, som omgive Bruden, saasnart de nærme sig Dig. Saa ofte Du stikker Haanden i Pungen, saa tag den ud igjen, fyldt med Zechiner, og vogt Dig for at spare Pengene. Gjør punktligt og nøiagtigt Alt, hvad jeg har sagt Dig; forundre Dig ikke, frygt Intet, og forlad Dig iøvrigt paa en høiere Magt."

Den unge Bedreddin, nøie underrettet om Alt, hvad han skulde gjøre, gik hen ved Døren til Badet. Det Første, han gjorde, var, at han tændte sin Fakkel ved en Slaves; derpaa blandede han sig mellem de andre Slaver, som om han tilhørte een eller anden Herre i Kahiro, begyndte Toget med dem, ledsagede den Pukkelryggede, og besteeg en Hest af Sultanens Stald.

Hundrede og fjerde Nat.

Bedreddin-Hassan, som nu befandt sig hos Musikanterne, Dandserne og Dandserinderne, som gik umiddelbart foran den Pukkelryggede, tog fra Tid til anden ud af sin Pung en Haandfuld Zechiner, som han uddeelte blandt dem.

Fruentimmerne, som omgave hende, sagde hende det Samme, og brøde sig ikke om, at den Pukkelryggede hørte det, hvem de endog, til Moro for alle Tilskuerne, spillede tusinde Puds.

Da Høitideligheden med Omklædningen var forbi, holdt Musikanterne op at spille og bortfjernede sig, idet de gave Bedreddin et Tegn, at han skulde blive. Fruentimmerne gjorde det Samme, idet de tilligemed Alle, der ikke hørte til Huset, forlode Salen. Bruden gik ind i et Kabinet, hvorhen Fruentimmerne fulgte hende, for at klæde hende af, og der bleve ingen Andre i Salen, end den pukkelryggede Staldknægt, Bedreddin-Hassan og nogle Tjenere. Den Pukkelryggede, som var rasende paa Bedreddin, fordi han stod ham saameget i Veien, saae paa ham fra Siden af, og sagde: „Og Du, hvorpaa venter Du? Hvorfor bortfjerner Du Dig ikke, ligesom de Andre?" Da Bedreddin ikke havde nogen Paaskud for at blive, saa gik han, temmelig forlegen, bort; men han var endnu ikke udenfor Forgaarden, førend Aanden og Feen viste sig for ham, og opholdt ham. „Hvorhen gaaer Du?" sagde Aanden til ham. — „Bliv, den Pukkelryggede er ikke mere i Salen; han har, formedelst en vis Fornødenhed, forladt den; Du kan uden videre gaae tilbage, og begive Dig ind i Brudens Værelse. Saasnart Du er alene med hende, saa siig hende dristig, at Du er hendes Brudgom; at Sultanen blot har villet gjøre sig en Spøg med den Pukkelryggede, og at Du, for at tilfredsstille denne foregivne Brudgom, har ladet ham i sin Stald give et godt Fad Flød. Siig hende desangaaende Alt, hvad der vil falde Dig ind, for at overtyde hende. Under disse Omstændigheder vil det ikke falde Dig vanskeligt, og hun vil glæde sig over den behagelige Skuffelse. Imidlertid ville vi sørge for, at den Pukkelryggede ikke vender tilbage og forhindrer Dig i at tilbringe Natten med Din Gemalinde; thi hun er Din og ikke Hans."

Medens Aanden paa denne Maade indgød Bedreddin Mod og gav ham Underretning om, hvad han havde at gjøre, var den Pukkelryggede virkelig gaaet ud af Salen. Aanden gik efter ham, paatog sig Skikkelse af en stor sort Kat, og begyndte paa en gruelig Maade at miaue. Den Pukkelryggede skreeg og klappede i Hænderne, for at jage Katten bort; men istedetfor at flye, satte Katten sig paa Bagbenene, lod

sine Øine flamme, og saae endnu skrækkere paa den Pukkelryggede, end forhen, idet den vorede til et Æselfols Størrelse. Nu vilde den Pukkelryggede skrige om Hjelp, men Angesten havde grebet ham saaledes, at han blev staaende med aaben Mund, uden at kunne bringe et Ord frem. For ikke at lade ham have nogen Ro, forvandlede Aanden sig øieblikkelig til en frygtelig Bøffel, og tilraabte ham i denne Skikkelse, med en Stemme, der fordoblede hans Frygt: „Elendige Pukkelryggede!" Ved disse Ord faldt den forskrækkede Staldknægt ned paa Jorden, tilhyllede sit Hoved med sit Gevandt, for ikke at see det skrækkelige Dyr, og svarede zittrende: „Mægtige Bøflernes Fyrste, hvad vil Du have af mig?" — „Ulykke ramme Dig," vedblev Aanden, „Dig, som er saa forroven at ville at gifte Dig med min Kjæreste." — „Ak, Herre," sagde den Pukkelryggede, „jeg beder Eder at tilgive mig; naar jeg er straffværdig, saa er jeg det kun af Uvidenhed; thi jeg vidste ikke, at den Skjønne havde en Bøffel til Elsker. Befal mig, hvad I vil; jeg forsikrer Eder, at jeg er beredt til at adlyde Eder." — „Du er dødsens," svarede Aanden, „hvis Du rører Dig af Pletten, eller hvis Du ikke tier ganske stille til Solens Opgang; taler Du blot eet Ord, saa slaaer jeg Dit Hoved itu! Da tillader jeg Dig at forlade Huset; men jeg befaler Dig at gaae hurtigt, uden at see Dig om, og hvis Du er saa kjæk at vende om, koster det Dig Livet." Efter disse Ord forvandlede Aanden sig til et Menneske, greb den Pukkelryggede ved Fødderne, og efterat han havde stillet ham hovedkuldsved Muren, tilføiede han: „Naar Du rører Dig, førend Solen er staaet op, som jeg allerede har sagt Dig, saa griber jeg Dig ved Fødderne, og knuser Dit Hoved i tusinde Stykker mod denne Muur."

For igjen at komme tilbage til Bedreddin-Hassan, som ved Aandens og ved Feens Nærværelse havde faaet Mod, saa var han vendt tilbage i Salen og gaaet ind i Brudekammeret, hvor han, idet han ventede Resten af sit Eventyr, satte sig ned. Efter nogen Tids Forløb kom Bruden, ledsaget af en Gammel, som blev staaende ved Døren, og formanede Brudgommen til at opfylde sin Pligt vel, uden at give Agt paa, om det var den Pukkelryggede, eller en Anden; hvorpaa hun lukkede Døren og bortfjernede sig.

Den unge Brud var meget forbauset over, istedetfor den

Pukkelryggede, at see Bedreddin-Hassan, som fremstillede sig for hende med den største Ynde af Verden. „Hvorledes," sagde hun til ham, „I er paa denne Tid her? I maa altsaa vel være en Kammerat af min Brudgom?" — „Nei, skjønne Brud," svarede Bedreddin, „jeg er af en anden Stand, end den elendige Pukkelryggede." — „Men," svarede hun, „I betænker ikke, at I taler ilde om min Ægtefælle." — „Han, Eders Ægtefælle!" vedblev han, „kan I nære den Tanke saa længe? Lad Eders Vildfarelse fare! saamange Skjønheder skulle ikke offres det foragteligste af alle Mennesker. Jeg er den lykkelige Dødelige, for hvem de ere opbevarede. Sultanen har blot moret sig med, at spille Viziren, Eders Fader, denne Streg, og har udkaaret mig til Eders sande Ægtefælle. I kunde vel bemærke, hvorledes Damerne, Musikanterne, Dandserne, Eders Fruentimmer og alle Folk i Eders Huus have moret sig ved denne Komedie. Vi have sendt den elendige Pukkelryggede bort, som i sin Stald fortærer et Fad Flød, og I kan gjøre Regning paa, at han aldrig igjen vil lade sig see for Eders skjønne Øine."

Ved disse Ord forandrede Vizirens Datters Ansigt sig, da hun, mere død end levende, var traadt ind i Brudekammeret, og hun antog en venlig Mine, som saaledes forskjønnede hende, at Bedreddin var ganske fortryllet deraf. „Jeg ventede ikke saa behagelig en Overraskelse, og jeg havde allerede fordømt mig til, hele mit øvrige Liv at være ulykkelig. Men min Lykke er saameget desto større, da jeg i Eder vil besidde en min Ømhed værdig Ægtefælle." Idet hun sagde dette, klædte hun sig fuldkommen af, og lagde sig i Sengen. Bedreddin-Hassan, henrykt over at see sig i Besiddelse af saamange Yndigheder, klædte sig hurtigt af. Han lagde sin Klædning paa en Stol og ovenpaa den Pung, som Joden havde givet ham, og som endnu var fuld, uagtet Alt det, som han havde givet ud af den. Han tog sin Turban af, for at sætte en, for Natten og den Pukkelryggede bestemt, paa, og lagde sig i Skjorte og i Underbeenklæder [16c]; hvilke sidste vare af blaat Atlas, og fastbundne med et guldbroderet Baand; og i denne Tilstand sov de ind, som Digteren siger:

„Begiv Dig hen til den, som Du elsker, og foragt den

Misundeliges Tale; thi aldrig vil den Misundelige være den Elskende behjælpelig."

„Man kan dog i Sandhed ikke have noget skjønnere Syn, end at see to Elskende, som, omarmende hinanden, sove i een Seng."

„Intet formaaer at adskille to elskende Hjerter; og hvis Folk vilde forsøge det, da var det, som om de sloge paa koldt Jern."

„Naar Du i Dit Liv træffer paa et elskende og Dig tilbøieligt Væsen, saa har Du opnaaet Dit skjønneste Maal; men hvor er dette Væsen?"

„Skjælder derfor ikke de Elskende; I kunne ligesaalidt forjage Kjærligheden af deres Hjerter, som Ondskaben af de Slettes Hjerter."

Hundrede og ottende Nat.

„Da begge de Elskende vare indsovede," vedblev Storvizíren Giafar, „sagde Aanden, som igjen havde begivet sig hen til Feen, til denne, at det var Tid at fuldende, hvad de saa lykkelig havde begyndt og bragt saa vidt. Vi ville ikke lade os overraske af Dagen, som snart vil bryde frem; gaae hen, og bortfør Ynglingen, uden at vække ham."

Feen begav sig ind i Kammeret til de i dyb Søvn faldne Elskende, bortførte Bedreddin-Hassan i den Tilstand, hvori han befandt sig, det vil sige: i Skjorte og Underbeenklæder, og fløi med vidunderlig Hurtighed tilligemed Aanden lige til Porten ved Damaskus i Syrien, hvor de just ankom paa den Tid, da de til denne Forretning bestemte Tjenere i Moscheerne med høi Stemme kaldte Folket til tidlig Morgenbøn. Feen lagde Bedreddin sagte ned paa Jorden tæt ved Porten, og bortfjernede sig med Aanden.

Man aabnede Stadens Port, og Folk, som allerede i stor Mængde havde forsamlet sig, for at gaae ud, vare høilig forbausede over at see Bedreddin-Hassan ligge paa Jorden i Skjorte og Underbeenklæder. Den Ene sagde: „Han har ilet saa meget med at gaae fra sin Skat, at han ikke har havt Tid til at klæde sig paa." — „Der seer man,"

sagde den Anden, „hvilke ubehagelige Tilfælde man er udsat for; han har sandsynligviis tilbragt en god Deel af Natten med at drikke med sine Venner, har drukket sig fuld, er gaaet ud for en Fornødenheds Skyld, og istedetfor igjen at gaae ind, maa han være kommet hertil, uden at vide, hvorledes, og Søvnen maa have bemægtiget sig ham." Andre sagde igjen noget Andet, og Ingen kunde gjætte, ved hvilket Eventyr han befandt sig der. En sagte Vind, som begyndte at blæse, løftede hans Skjorte op, og lod hans Bryst see, som var hvidere end Snee. De vare Alle saa overraskede af denne Hvidhed, at de udstødte et Overraskelsesskrig, som vækkede den unge Mand. Han forbausedes ikke mindre over at finde sig ved Porten af en Stad, hvorhen han aldrig var kommet, og see sig omgivet af en Mængde Folk, som opmærksomt betragtede ham. „I Herrer," sagde han til dem, „værer saa gode at sige mig, hvor jeg er, og hvad I ville have af mig?" Een tog Ordet, og svarede ham: „Unge Mand, i dette Øieblik er denne Stads Port bleven aabnet, og da vi kom ud, fandt vi Eder, ligesom I her ligger. Vi bleve staaende, for at betragte Eder. Har I tilbragt Natten her? Og veed I vel, at I befinder Eder ved en af Damaskus's Porte?" — „Ved een af Damaskus's Porte?" svarede Bedreddin; „I spotter mig; da jeg i denne Nat lagde mig, var jeg i Kahiro." Ved disse Ord sagde Nogle, rørte af Medlidenhed, at det var Skade, at en saa veldannet ung Mand havde mistet Forstanden, og gik deres Vei.

„Min Søn," sagde en god gammel Mand til ham, „I betænker ikke, hvad I siger; hvorledes havde I igaar Aftes kunnet være i Kahiro, da I denne Morgen er i Damaskus? Det er ikke muligt." — „Og dog er det vist," vedblev Bedreddin, „og jeg kan endog tilsværge Eder, at jeg har tilbragt hele Gaarsdagen i Balsora." Neppe havde han udtalt disse Ord, førend der opstod en almindelig Latter, og Alle raabte: „Han er en Nar, han er en Nar!" Nogle beklagede ham dog, formedelst hans Ungdom, og een af disse sagde til ham: „Min Søn, I maa have mistet Forstanden, I betænker ikke, hvad I siger; er det muligt, at et Menneske kan være om Dagen i Balsora, om Natten i Kahiro, og den anden Morgen i Damaskus? I er formodentlig endnu søvndrukken! Opmuntre Eder lidt!" — Hvad

jeg siger," svarede Hassan, „er saa sandfærdigt, at jeg endog igaar Aftes blev gift i Kahiro." Alle de, som forhen havde leet, fordobblede nu deres Latter. „Tag Eder vel i Agt," sagde den samme Person, som nylig havde talt til ham, „I maa have drømt det Altsammen, og er endnu ikke kommet ud af Drømmen." — „Jeg veed vel, hvad jeg siger," svarede den unge Mand; „siig selv, hvorledes det er muligt, at jeg i Drømme kom til Kahiro, hvor jeg efter min faste Overtydning virkelig har været, hvor man syv Gange har ført min Kone, stedse anderledes klædt, frem for mig, og hvor jeg har seet en Pukkelrygget, som man vilde give hende til Mand? Siig mig blot, hvad der er blevet af mine Klæder, min Turban og min Pung med Zechiner?"

Endskjøndt han forsikkrede, at alle disse Ting vare virkelige, saa loe dog Tilhørerne blot derover; hvilket saaledes forurolige ham, at han selv ikke mere vidste, hvad han skulde tænke om Alt det, som var mødt ham.

Dagen, som begyndte at oplyse Schachriars Gemak, paalagde Scheherasade Taushed, men i næste Nat fortsatte hun sin Historie saaledes:

Hundrede og niende Nat.

„Herre," vedblev Viziren Giafar, „da Bedreddin-Hassan ikke aflod at paastaae, at Alt, hvad han havde sagt, var sandt, stod han op, for at gaae ind i Staden, og Alle løb efter ham og skrege: „Han er en Nar! han er en Nar!" Ved dette Skrig saae Nogle ud af Vinduerne, Andre traadte ud i deres Huusdøre, og endnu Andre forenede sig med dem, som omgave Bedreddin, og skrege ligesom disse: „Han er en Nar!" uden dog at vide, hvorom egentlig Talen var. Den unge Mand kom i sin Forlegenhed til en Posteibagers Huus, som aabnede sin Bod, og gik derind, for at unddrage sig det ham følgende Folks Forhaanelse.

Denne Posteibager havde eengang været Overhoved for en Trop omstreifende Arabere, som plyndrede Karavanerne, og endskjøndt han havde nedsat sig i Damaskus, hvor han ikke gav nogen Anledning til Klage imod sig, saa frygtede

dog Alle ham, som kjendte ham. Der behøvedes derfor blot et Blik af ham paa den Mængde, som omgav Bedreddin, for strax at adsplitte den. Da Posteibageren saae sig alene med den unge Mand, spurgte han ham om Meget: hvem han var, og hvorledes han var kommet til Damaskus. Bedreddin-Hassan fortaug ham hverken sin Fødsel, eller Vizirens, sin Faders Død; han fortalte ham derpaa, paa hvilken Maade han var kommet ud af Balsora, og hvorledes han, efterat han den forrige Nat havde sovet paa sin Faders Grav, ved sin Opvaagnelse havde befundet sig i Kahiro, og der havde ægtet en Froken. Tilsidst tilkjendegav han ham sin Forbauselse over at see sig i Damaskus, uden at kunne begribe alle disse Undere.

„Eders Historie er en af de mest forbausende," sagde Posteibageren til ham; „men naar I vil følge mit Raad, saa betro Ingen de Ting, som I nu nylig har meddeelt mig, og vent taalmodig, indtil det behager Himlen at gjøre en Ende paa de Uheld, over hvilke det behager den at lade Eder bedrøves. Indtil da kan I blive hos mig, og da jeg ingen Børn har, er jeg beredt til at erkjende Eder for min Søn, hvis I samtykker deri. Naar dette er skeet, kan I frit gaae igjennem Staden, og vil ikke mere blive udsat for Pøbelens Fornærmelser.

Endskjøndt denne Forkyndelse just ikke gjorde en Storvizirs Søn nogen Ære, saa antog dog Bedreddin Posteibagerens Forslag, da han troede, i sin Stilling og i sine Omstændigheder ikke at kunne gjøre noget Bedre. Posteibageren lod ham klæde, tog Vidner og erklærede for Kadien, at han erkjendte ham for sin Søn; hvorpaa Bedreddin under det blotte Navn Hassan blev hos ham, og lærte Posteibageriet.

Medens dette tildrog sig i Damaskus, opvaagnede Schemseddin Mohammeds Datter, og da hun ikke fandt Bedreddin ved sin Side, troede hun, at han var staaet op, uden at ville forstyrre hende i hendes Ro, og at han snart vilde komme igjen. Hun ventede hans Tilbagekomst, da Viziren Schemseddin Mohammed, hendes Fader, hæftig grebet af den Skjændsel, som han troede at have lidt af Sultanen af Ægypten, bankede paa Døren til hendes Gemak, med det Forsæt, at begræde hendes sørgelige Skjæbne tillige-

med hende. Han kaldte hende ved Navn, og hun havde neppe hørt hans Stemme, førend hun stod op, og aabnede Døren for ham. Hun kyssede hans Haand, og modtog ham med et saa fornøiet Ansigt, at Viziren, der ventede at finde hende svømmende i Taarer og ligesaa bedrøvet, som han selv, var særdeles overrasket. „Ulykkelige," sagde han vred til hende, „saaledes lader Du Dig see for mig? Kan Du, efter det skrækkelige Offer, som Du har bragt, modtage mig med et saa tilfreds Ansigt?"

Hundrede og tiende Nat.

„Da den Nyformælede saae," vedblev Giafar, „hvorledes hendes Fader bebreidede hende den Glæde, som hun lod see, sagde hun til ham: „Gjør mig, Herre, jeg beder Eder, ikke saa uretfærdig en Bebreidelse; ikke den Pukkelryggede, hvem jeg afskyer mere end Døden, ikke dette Uhyre har jeg ægtet. Han er af Alt blevet saa forvirret, at han saae sig tvungen til at skjule sig og vige Pladsen for en skjøn Yngling, som nu virkelig er min Mand." — „Hvad for en Fabel fortæller Du mig der?" foer Schemseddin Mohammed hæftig op. Hvorledes? Har den Pukkelryggede ikke sovet hos Dig denne Nat?" — „Nei, Herre," svarede hun, „der har Ingen sovet hos mig, uden den Yngling, om hvem jeg taler, som har store Øine og store sorte Øienbryn." Ved disse Ord tabte Viziren Taalmodigheden, og geraadede i rasende Vrede mod sin Datter. „Ha, Du Afskyelige," sagde han til hende, „vil Du ved Din Tale forvirre min Forstand?" — „I, min Fader," vedblev hun, „I forvirrer min Forstand ved Eders Vantro." — „Det er altsaa ikke sandt," vedblev Viziren, „at den Pukkelryggede....." „Ak, lader os holde op med den Pukkelryggede," svarede hun hurtigt. „Forbandet være den Pukkelryggede! Maa jeg da stedse høre tale om den Pukkelryggede? Jeg gientager Eder det, min Fader," tilføiede hun, „jeg har ikke tilbragt Natten med den Pukkelryggede, men med den Mand, om hvem jeg har fortalt Eder, og som ikke kan være langt borte."

Schemseddin Mohammed gik ud, for at hente ham;

men istedetfor at træffe ham, var han ikke lidet forundret over at finde den Pukkelryggede, der endnu stod saaledes, som Aanden havde stillet ham, paa Hovedet. „Hvad skal det betyde?" sagde han til ham. „Hvem har bragt Dig i denne Tilstand?" Den Pukkelryggede, som kjendte Viziren, svarede ham: „Aha, I vilde altsaa give mig en Boffels Skat, en elendig Aands Kjæreste, til Kone? O, jeg vil ikke være Eders Nar, og lade mig bedrage af Eder!"

Hundrede og ellevte Nat.

Schemseddin Mohammed troede, at den Pukkelryggede var vanvittig, da han hørte ham tale saaledes, og sagde til ham: „Væk, reis Dig op paa Dine Fødder!" — „Det skal jeg vel tage mig iagt for," svarede den Pukkelryggede, „naar Solen idetmindste ikke er staaet op. Da jeg igaar Aftes kom her, lod der sig paa eengang først en sort Kat tilsyne for mig, der lidt efter lidt blev saa stor som en Boffel, og jeg har ikke glemt, hvad den har sagt mig. Gaae derfor til Eders Forretninger, og lad mig blive her!" Istedetfor at gaae, tog Viziren den Pukkelryggede ved Benene, og nødte ham til at staae opreist. Da dette var skeet, løb den Pukkelryggede af alle Kræfter, uden at see sig om, hen til Sultanen af Egyptens Pallads, lod sig bringe frem for Sultanen, og morede ham meget, idet han fortalte ham den af Aanden lidte Behandling.

Schemseddin Mohammed gik tilbage i sin Datters Værelse, men forbauset og mere uvis, end forhen, om det, som han ønskede at vide. „Nu, min skuffede Datter, kan Du ikke oplyse mig endnu mere om et Eventyr, som gjør mig bestyrtet og forvirret?" — „Herre," svarede hun, „jeg veed ikke at sige Eder mere, end hvad jeg allerede har sagt Eder. Dog her," tilføiede hun, „her ligge min Mands Klæder, som han har ladet ligge paa denne Stol; maaskee kunne de meddele Eder den Forklaring, I ønsker." Idet hun sagde disse Ord, overrakte hun Viziren Bedreddins Turban; han tog den og sagde, efterat han paa alle Kanter opmærksomt havde betragtet den: „Jeg vilde holde den for en Vizirs Turban, hvis den ikke var efter Mussuls Mode."

Da han imidlertid blev vaer, at der var Noget syet ind mellem Tøiet og Foderet, saa forlangte han en Sax, og fandt, efterat han havde klippet Stedet op, et sammenfoldet Papir. Det var det Hefte, som Nureddin-Ali paa sin Dødseng havde givet sin Søn Bedreddin, som, for bedre at forvare det, skjulte det saaledes. Da Schemseddin Mohammed havde aabnet Heftet, kjendte han sin Broder Nureddin-Alis Haandskrift, og læste Titelen: „For min Søn Bedreddin-Hassan. Førend han kunde anstille sine Betragtninger herover, gav hans Datter ham Pungen i Haanden, som hun havde fundet under Klæderne. Han aabnede ogsaa denne, og den var, som jeg allerede har sagt før, fyldt med Zechiner; thi uagtet de mange Gaver, som Bedreddin-Hassan havde uddeelt, var den ved Aandens og Feens Omsorg stedse bleven fuld. Han læste følgende Ord paa den ved Pungen bundne Seddel: Tusinde, Jøden Isaak tilhørende Zechiner, og derunder, hvad han havde skrevet, førend han gik bort fra Hassan: Givne Bedreddin-Hassan derfor, at han overlader mig det første af de Skibe, som lande i vor Havn, og som have tilhørt hans Fader, lyksalig Ihukommelse. Neppe havde han læst det, førend han med et høit Skrig faldt i Afmagt.

Hundrede og tolvte Nat.

Da Viziren Schemseddin Mohammed ved sin Datters og de af hende hidkaldte Fruentimmers Hjelp var vaagnet af sin Afmagt, sagde han: „Min Datter, Du maa ikke forundre Dig over det Tilfælde, som nylig er mødt mig; Aarsagen dertil er af den Art, at Du neppe kan begribe den. Den Mand, som har tilbragt Natten med Dig, er Din Fætter, Nureddin-Alis Søn. De tusinde Zechiner, som jeg fandt i denne Pung, erindre mig om en Strid, som jeg havde med denne dyrebare Broder; uden Tvivl ere de den Dig bestemte Bryllupsgave. Gud være lovet for alle Ting, og især for denne vidunderlige Hændelse, som saa tydeligt beviser hans Magt." Han betragtede herpaa sin

Broders Haandskrift og kyssede den flere Gange, idet han udgød hyppige Taarer. „Hvorfor kan jeg ikke," raabte han, „ligesom jeg seer disse Træk, som foraarsage mig saamegen Glæde, see min Broder selv og forsone mig med ham!" Han fremsagde derpaa følgende Vers:

„Jeg seer hans Spoer, ved Synet af dem smelter jeg af Længsel, og over hans ubekjendte Opholdsted udgyder jeg Taarer."

„Jeg beder den, som har prøvet mig ved at skille ham fra mig, at han vil gjøre mig lykkelig ved at lade ham komme tilbage."

Han læste Hæftet fra den ene Ende til den anden, og fandt deri Dagen, da hans Broder var ankommet til Balsora, hans Bryllupsdag og Bedreddin-Hassans Fødselsdag, og da han med disse Dage havde sammenlignet sin Bryllupsdag og sin Datters Fødselsdag i Kahiro, forundrede han sig over deres Overeensstemmelse, og da han nu betænkte, at hans Brodersøn var hans Svigersøn, overlod han sig ganske til Glæden. Han tog Hæftet og den ved Pungen fæstede Seddel, og gik hen for at vise dem til Sultanen, som tilgav ham det Forbigangne, og var saa glad over Fortællingen af denne Historie, at han lod den omstændelig optegne, for at overlevere den til Efterverdenen.

Viziren Schemseddin Mohammed kunde imidlertid ikke begribe, hvorfor hans Brodersøn var forsvundet, men haabede, hvert Øieblik at see ham komme, og ventede ham med største Utaalmodighed, for at omarme ham. Efterat han forgjæves havde ventet ham i syv Dage, lod han ham søge gjennem hele Kahiro, men kunde dog, uagtet alle Efterforskninger, ikke erfare Noget om ham. Det foruroligede ham meget. „Det er," sagde han, „en meget sælsom Hændelse, aldrig har nogen Anden oplevet en lignende."

Uvis om, hvad der endnu i Fremtiden kunde hændes, holdt han det for nødvendigt at opskrive sit Huus's daværende Tilstand, samt, hvorledes det var gaaet til ved Brylluppet, og hvorledes Salen og hans Datters Værelse vare indrettede. Han gjorde ogsaa en Pakke af Turbanen, Pungen og Bedreddins øvrige Klædningsstykker, og gjemte dem.

Hundrede og trettende Nat.

Efter nogle Dages Forlob følte Viziren Schemseddin Mohammeds Datter, at hun var frugtsommelig, og virkelig nedkom hun ni Maaneder efter med en Dreng. Man gav Barnet en Amme, samt andre Fruentimmer og Slaver til at betjene det, og kaldte det Agib [16d]).

Da den unge Agib havde opnaaet en Alder af syv Aar, sendte Viziren Schemseddin Mohammed ham, istedetfor hjemme at lade ham undervise i at læse, hen i en Skole til en Lærer, som var i stort Ry, og to Slaver maatte daglig ledsage ham frem og tilbage. Agib legede med sine Skolekammerater. Da de alle vare af simplere Stand, end han, saa vare de meget eftergivende mod ham, og rettede sig heri efter deres Skolemester, der gjennemlæste mange Ting for Agib, men ikke var saa eftergivende mod dem. Denne blinde Føielighed, som man viste mod Agib, fordærvede ham; han blev stolt og uforskammet, vilde have, at hans Kammerater skulde taale Alt af ham, og taalte dog ikke det Mindste af dem. Han befalede overalt, og naar En var saa dristig at modsætte sig hans Villie, sagde han ham tusinde Fornærmelser, og gik endog saa vidt, at han slog ham. Kort, han gjorde sig utaalelig for alle Eleverne, som beklagede sig hos Skolemesteren over ham. I Begyndelsen formanede han dem til at have Taalmodighed; men da han saae, at de derved kun endnu mere ophidsede Agibs Utaalmodighed, og han selv var kjed af den Plage, som Drengen foraarsagede ham, saa sagde han til Eleverne: „Mine Børn, jeg seer vel, at Agib er en lille Uforskammet; jeg vil lære Eder et Middel til at krænke ham saaledes, at han ikke mere vil plage Eder; jeg troer endog, han vil ikke mere komme i Skolen. Naar han imorgen kommer, og I ville lege med hverandre, saa stiller Eder omkring ham, og Een af Eder skal sige ganske høit: „Vi ville lege; men under den Betingelse, at Enhver af os nævner sit og sine Forældres Navn. Vi ville betragte dem, som vægre sig derved, som Bastarder, og ikke taale, at de lege med os."

Skolemesteren gav dem at forstaae, i hvilken Forlegenhed de ved denne Fremgangsmaade vilde sætte Agib, og de gik hjem, fulde af Glæde.

Da de den følgende Dag Alle vare samlede, undlode de ikke at gjøre, hvad deres Lærer havde sagt dem; de omringede Agib, og Een tog Ordet og sagde ganske høit: „Vi ville lege en Leeg; men under den Betingelse, at den, som ikke kan nævne sit og sine Forældres Navn, ikke maa lege med." De svarede Alle, og Agib med, at de samtykkede deri. Herpaa spurgte den, som havde talt, den Ene efter den Anden, og Alle opfyldte Betingelsen, undtagen Agib, som svarede: „Jeg hedder Agib, min Moder hedder Skjønhedens Dame, og min Fader Schemseddin Mohammed, Sultanens Vizir."

Ved disse Ord raabte alle Drengene: „Agib, hvad siger Du, det er jo ikke Din Faders, men Din Bedstefaders Navn." — „Gud fordømme Eder!" raabte han vred. „Hvad? I vove at sige, at Viziren Schemseddin Mohammed ikke er min Fader?" Børnene svarede med stor Latter: „Nei, nei, han er kun Din Bedstefader, og Du maa ikke lege med os; vi ville endog vogte os for at komme Dig nær."

Idet de sagde dette, bortfjernede de sig spottende fra ham, og vedbleve at lee indbyrdes. Agib var meget krænket ved deres Spotterier, og begyndte at græde. Skolemesteren, som havde staaet paa Luur og hørt Alt, kom nu frem og sagde til Agib: „Veed Du ikke endnu, at Viziren Schemseddin Mohammed ikke er Din Fader? Han er Din Bedstefader, Fader til Din Moder, Skjønhedens Dame. Vi vide ligesaalidt, som Du, Din Faders Navn. Vi vide kun, at Sultanen har villet gifte Din Moder med en af sine Staldknægte, som var pukkelrygget, men at en Aand sov hos hende. Det er ubehageligt for Dig, og maa lære Dig at behandle Dine Kammerater med mindre Stolthed, end Du hidtil har gjort."

Hundrede og fjortende Nat.

Den lille Agib, saaret ved sine Skolekammeraters spottende Tale, ilede grædende fra Skolen og hjem. Han gik strax ind i Værelset til sin Moder, Skjønhedens Dame, som, bestyrtet over at see ham saa bedrøvet, spurgte ham

ivrig om Aarsagen til hans Kummer. Han kunde kun svare med Ord, som bleve afbrudte af Hulken, saa nedtrykt var han af Smerte, og først, efterat han flere Gange havde begyndt derpaa, kunde han fortælle den krænkende Aarsag til hans Bedrøvelse. Da han var færdig dermed, tilføiede han endnu: „For Guds Skyld, Moder, vær saa god at sige mig, hvem min Fader er." — „Min Søn," svarede hun, „Din Fader er Viziren Schemseddin Mohammed, som dagelig omfavner Dig." — „Du siger mig ikke Sandheden," vedblev han, „han er ikke min Fader, han er Din. Men jeg, hvis Søn er jeg?"

Da Skjønhedens Dame ved dette Spørgsmaal tilbagekaldte i sin Erindring sin Bryllupsnat, som drog en saa lang Enkestand efter sig, begyndte hun at fælde Taarer, idet hun bitterlig begræd Tabet af en saa elskværdig Ægtefælle, som Bedreddin, og sagde følgende Vers:

„De have opvakt Kjærligheden i mit Hjerte og ere gaaede bort; de, som jeg elsker, ere ikke mere hjemme."

„De Besøgende ere borte, og borte er ogsaa min Taalmodighed og min Kraft til at bære denne Ulykke."

„Min Lykke og mine Glæder have de taget med sig, og kun Taarer over deres Skilsmisse have de ladet mig beholde tilbage."

„O I, hvis Minde udgjør min Overklædning, ligesom Eders Kjærlighed er det Gevandt, som umiddelbart berører mit Legeme."

„Gives der da for Eders Kjærligheds Slave ingen Løsepenge, eller for den, formedelst Eders Bortfjernelse næsten Livløse, ingen Forbarmelse."

„Ak, hvorlænge vil Eders Fraværelse endnu vare, hvorlænge vil Eders Tibagekomst forhales?"

Medens nu Skjønhedens Dame græd paa den ene Side, og Agib paa den anden, traadte Viziren Schemseddin Mohammed ind i Værelset, og vilde vide Aarsagen til deres Bedrøvelse. Skjønhedens Dame meddeelte ham den, og fortalte ham den Krænkelse, som Agib havde lidt i Skolen. Denne Fortælling rystede Viziren hæftigt; han sluttede deraf, at hele Verden talede om hans Datters Vanære, og geraadede derover i Fortvivlelse.

Greben af denne grusomme Tanke, gik han hen til

Sultanen, kastede sig ned for ham, og bad ham meget ydmygt om Tilladelse til at gjøre en Reise til de østlige Lande, og især til Balsora, for at opsøge sin Broderson Bedreddin-Hassan, da han ikke kunde udholde den Tanke, at man i Staden troede, at en Aand havde sovet hos hans Datter, Skjønhedens Dame.

Sultanen deeltog i Vizirens Kummer, billigede hans Beslutning, og gav ham Tilladelse til at udføre den; han lod ham endog udfærdige et aabent Brev, hvori han i de forbindtligste Udtryk bad Fyrsterne og Herrerne paa de Steder, hvor Bedreddin-Hassan kunde befinde sig, at samtykke i, at Viziren tog ham med.

Schemseddin Mohammed fandt ingen Ord, som vare kraftige nok til værdigt at takke Sultanen for den ham viste Godhed. Han lod sig nøie med, at han flere Gange kastede sig ned for Sultanen; men Taarerne, som strømmede af hans Øine, tilkjendegav tilstrækkeligt hans Erkjendtlighed. Endelig tog han Afskeed fra Sultanen, efterat han havde ønsket ham al mulig Lykke.

Da han var kommet hjem, tænkte han blot paa at tilberede Alt Nødvendigt til sin Afreise. Disse Forberedelser bleve trufne med en saadan Hast, at han efter fire Dages Forløb afreiste med sin Datter, Skjønhedens Dame, og med sin Dattersøn Agib.

Hundrede og femtende Nat.

Schemseddin Mohammed tog Veien til Damaskus med sin Datter, Skjønhedens Dame, og med sin Dattersøn Agib. De reiste nitten Dage efter hverandre, uden at opholde sig; men da de den tyvende Dag vare komne paa en skjøn, ikke langt fra Damaskus's Porte bortfiernet Eng, standsede de, og lode deres Telte slaae op ved Bredden af en Flod, som flyder gjennem Staden, og gjør dens Omgivelse meget behagelig, hvorover en Digter saaledes udtrykker sig:

„Hvilke lykkelige Dage vare de, som vi tilbragte i Damaskus! Lignende ville vel neppe blive os til Deel igjen!"

„Hvor yndige vare Nætterne, hvis Vinger kun svævede blidt over os, hvor smilende de herlige Morgener!"

„Hvor tætlovede Grene beskyggede os, hvor Sollyset, naar den blide Zephyr tillod det at trænge igjennem, paa Jorden dannede lyse Pletter, ligesom Perler."

„Hvor Fuglene sang høit, hvad de syntes at læse paa Bækkenes speilglatte Overflade, og hvad Vinden skrev paa disse, hvortil Skyerne tilføiede de fornødne Punkter."

Viziren Schemseddin Mohammed erklærede, at han vilde dvæle to Dage paa dette behagelige Sted, og paa den tredie fortsætte sin Reise. Dog tillod han Folkene i sit Følge at gaae til Damaskus. Næsten Alle benyttede denne Tilladelse, Nogle af Nysgjerrighed efter at see en Stad, som de havde hørt saa fordeelagtigt omtale, Andre, for der at forhandle de ægyptiske Vare, som de havde medbragt, eller for at indkjøbe Landets Tøier og Sjeldenheder.

Skjønhedens Dame, som ønskede, at ogsaa hendes Søn Agib skulde nyde den Fornøielse at see sig om i denne berømte Stad, befalede den sorte Gilding, som var denne Drengs Hovmester, at ledsage ham derhen, og bære Omsorg for, at intet Uheld mødte ham.

Agib begav sig, prægtig klædt, paa Veien med Gildingen, som i sin Haand bar en stor Stok. De vare neppe komne i Staden, førend Agib, som var skjønnere end Dagen, drog Alles Øine til sig. Nogle kom ud af Husene, for at see ham nærmere; Andre stak Hovederne ud af Vinduerne; og de Forbigaaende paa Gaderne lode sig ikke noie med at blive staaende, for at betragte ham, men ledsagede ham endog, for længere at kunne nyde den Fornøielse at see ham. Thi hans Skjønhed lignede den, som en Digter beskriver i følgende Vers:

„Hans Aande duftede som Balsom, hans Tænder vare Perler, hans Kinder Roser, og hans Spyt var som den kosteligste Viin."

„Hans Vext lignede en smækker Green, hans Hofter et Par Høie, hans Haar Natten, hans Ansigt Fuldmaanen."

„Kort, der var Ingen, som jo beundrede ham, og som jo tusindfold velsignede de Forældre, som havde sat et saa skjønt Barn i Verden.

Gildingen og Drengen kom tilfældigviis til Bedred-

din-Hassans Bod, og saae sig der omgivne af saa stor en Trængsel, at de vare nødte til at staae stille.

Posteibageren, som havde antaget Bedreddin-Hassan i Barns Sted, var død for nogle Aar siden, og havde efterladt ham, som sin Arving, sin Boutik og sin øvrige Eiendom. Bedreddin var altsaa paa denne Tid Eier af Boutiken, og han drev sin Næringsvei som Posteibager saa godt, at han stod i stort Ry i Damaskus. Da han nu foran sin Dør saae saa mange Folk, som betragtede Agib og Gildingen med megen Opmærksomhed, saa betragtede han dem ogsaa.

Hundrede og sextende Nat.

„Bedreddin-Hassan," vedblev Viziren, „som især fæstede Øinene paa Agib, følte sig strax ganske bevæget, uden at vide, hvorfor. Han var ikke, som Folket, grebet af Drengens blændende Skjønhed; hans Uro og hans Bevægelse havde en anden, ham ubekjendt Aarsag. Det var Blodets Magt, der virkede hos denne omme Fader, som, idet han afbrød sine Forretninger, nærmede sig Agib, og sagde meget venligt til ham: „Unge Herre, som har vundet mit Hjerte, vær saa god, kom ind i min Bod, og spiis Noget af mit Bagværk, for at jeg imidlertid kan have den Fornøielse, efter Behag at beundre Eder."

Han sagde disse Ord med saa megen Ømhed, at Taarerne derved traadte ham i Øinene.

Den lille Agib var rørt derover, og sagde, idet han vendte sig til Gildingen: „Denne gode Mand har en Ansigtsdannelse, som behager mig, og han taler saa kjærligt til mig, at jeg ikke kan afholde mig fra, at opfylde hans Ønske. Vi ville gaae ind ind i hans Boutik, og spise af hans Bagværk." — „Ei, sandelig," sagde Slaven, „det vilde tage sig godt ud, naar en Vizirs Søn, som I, gik ind i en Posteibagers Boutik, for at spise der; bild Eder ikke ind, at jeg taaler det!" — „Ak, unge Herre," raabte nu Bedreddin-Hassan, „det er dog meget grusomt, at Eders Ledsagelse er anbetroet til et Menneske, som behandler Eder med saa megen Haardhed." Herpaa tilføiede han, idet han

vendte sig til Slaven: „Gode Ven! afhold ikke den unge Herre fra at vise mig den udbedte Gunst, tilfoi mig ikke denne Krænkelse. Viis mig hellere den Ære at træde ind hos mig, tilligemed ham, og I vil derved vise, at I, endskjøndt udvendig bruun, som en Kastanie, dog indvendig er hvid, ligesom den. Veed I vel," vedblev han, „at jeg besidder den Hemmelighed at gjøre Eder hvid, saa sort I endog er." Gildningen begyndte ved disse Ord at lee, og spurgte Bedreddin, hvad det da var for en Hemmelighed. „Jeg vil lære Eder den," svarede han. Herpaa fremsagde han nogle Vers til Roes for de sorte Gildinger, hvori stod, at ved deres Tjeneste var Sultanernes, Fyrsternes og alle de Stores Ære i Sikkerhed. Gildingen var meget glad over disse Vers, modstod ikke Bedreddins Bønner længere, lod Agib gaae ind i hans Boutik, og gik selv ind med.

Bedreddin-Hassan følte en overordentlig Glæde over, at han saae sit saa hæftige Ønske opfyldt, og idet han igien gik til sit afbrudte Arbeid, sagde han: „Jeg bagte nylig Flødetærter; I maae være saa gode at spise nogle; thi min Moder, som bagte dem overordentlig godt, har lært mig at bage dem, og de blive fra alle Kanter i Byen hentede hos mig." Efter disse Ord tog han en Flødetærte ud af Ovnen, og efterat han havde strøet Sukker og Granatkorn paa den, satte han den for Agib, som fandt den kostelig. Gildingen, for hvem Bedreddin ogsaa fremsatte een, fandt den ligeledes fortræffelig.

Medens de begge spiste, betragtede Bedreddin Agib med stor Opmærksomhed, og da det derved faldt ham ind, at han maaskee havde en lignende Søn med den henrivende Kone, fra hvem han saa hurtigt og grusomt var bleven skilt, saa afpressede denne Tanke ham nogle Taarer. Han beredte sig til at spørge den lille Agib om Aarsagen til hans Reise til Damaskus, men Drengen havde ikke Tid til at tilfredsstille hans Nysgjerrighed, da Gildingen, som skyndte paa ham om at vende tilbage til hans Bedstefaders Telte, førte ham afsted, saasnart han havde spiist.

Bedreddin-Hassan lod sig ikke noie med at følge dem med Øinene; han lukkede hurtigt sin Boutik til, og fulgte deres Skridt.

Hundrede og syttende Nat.

Bedreddin-Hassan ilede efter Agib og Gildingen, og indhentede dem, inden de vare komne til Byens Port. Gildingen, som bemærkede, at Nogen fulgte efter dem, var meget forbauset derover. „I Paatrængende," tilraabte han ham vred, „hvad vil I da?" — „Min kjære Ven," svarede Bedreddin ham, „bliv ikke vred. Jeg har udenfor Byen en lille Forretning, som jeg ikke forhen erindrede mig, og som jeg maa bringe i Orden." Dette Svar beroligede ikke Gildingen, som sagde til Agib: „Seer Du nu, hvad Du har paadraget mig? Jeg har vel forudseet det, at jeg vilde angre min Føielighed; Du vilde gaae ind i denne Mands Bod, og jeg er en Daare, at jeg har tilladt Dig det." — „Maaskee, sagde Agib, „har han virkelig en Forretning udenfor Byen, og Veien staaer jo Enhver aaben."

De gik nu begge, uden at see sig om, indtil de vare komne til Vizirens Telte, og først da vendte de sig om, for at see, om Bedreddin endnu stedse fulgte dem. Da nu Agib bemærkede, at han kun var to Skridt bagefter dem, rødmede og blegnede han vexelviis, ifølge de forskjellige indre Bevægelser, som foruroligede ham. Han frygtede, at Viziren, hans Bedstefader, skulde erfare, at han havde været i en Posteibagers Bod, og spiist der. I denne Frygt snappede han en stor Steen, som laae ved hans Fødder, kastede den efter Bedreddin, og traf ham midt paa Panden, saa at hans Ansigt blev bedækket med Blod; løb da af alle Kræfter videre, og idet han tilligemed Gildingen reddede sig under Teltene, sagde den Sidste til Bedreddin-Hassan, at han skulde ikke beklage sig over denne Ulykke, som han havde fortjent og selv paadraget sig.

Bedreddin gik tilbage til Byen, idet han søgte at stille Blodet med sit Skjørt, som han havde taget af. „Det er Uret af mig," sagde han ved sig selv, „at jeg har forladt mit Huus, for at foraarsage dette Barn saa megen Angst; thi Drengen har kun behandlet mig paa en saadan Maade, fordi han troede, at jeg havde noget Ondt i Sinde mod ham."

Da han var hjemme, lob han sig forbinde, trøstede sig over dette Uheld, idet han betænkte, at der paa Jorden ga-

ves en stor Mængde Mennesker, som vare meget ulykkeligere, end han, og fremsagde følgende Vers:

„Vent ikke nogen Billighed af Tiden; Du vilde gjøre den Uret; thi Billighed er slet ikke bleven skabt."

„Grib de Fornøielser, som ere lette at gribe, og sæt Sorgerne tilside; thi Tiden maa afvexle med lyse og mørke Dage."

Hundrede og attende Nat.

Henimod Enden af Natten sagde Scheherasade, idet hun henvendte Ordet til Sultanen af Indien: „Storviziren fortsatte paa følgende Maade Historien om Bedreddin-Hassan: „Bedreddin," sagde han, „vedblev at drive denne sin Næringsvei som Posteibager i Damaskus, og hans Onkel afreiste tre Dage efter sin Ankomst dertil. Han tog sin Vei til Emesa, hvorfra han begav sig til Hamasch [17]), og derfra til Aleppo, hvor han dvælede to Dage. Fra Aleppo gik han over Euphrat, drog til Mesopotamien, og efterat han var draget gjennem Mardin, Mussul, Sengira og Diarbekir [18]), ankom han endelig i Balsora, hvor han bad Sultanen om en Audients, som denne ogsaa strax tilstod ham, saasnart han var underrettet om hans Rang. Han modtog ham endog meget naadigt, og spurgte ham, hvorfor han var kommet til Balsora. „Herre," svarede Viziren Schemseddin Mohammed, „jeg er kommen for at indhente Efterretning om Nureddin-Alis Søn, som har havt den Ære at tjene Eders Majestæt."

„Det er allerede længe siden," svarede Sultanen, „at Nureddin-Ali er død. Hvad hans Søn angaaer, saa er det Alt, hvad jeg veed at sige Eder om ham: at han omtrent to Maaneder efter sin Faders Død pludselig er forsvunden, og at Ingen siden den Tid har seet ham, saamegen Umage jeg endog har gjort mig, for at lade ham opsøge. Men hans Moder, som er een af mine Vizirers Datter, lever endnu." Schemseddin Mohammed bad om Tilladelse til at maatte besøge hende og tage hende med til Ægypten. Da Sultanen samtykkede deri, saa vilde han ikke udsætte denne For-

nøielse til den følgende Dag; han erkyndigede sig om denne Kones Bolig, og begav sig strax med sin Datter og Dattersøn hen til hende. — Nudreddin-Alis Enke boede endnu stedse i det Huus, i hvilket hendes Gemahl havde boet lige til sin Død. Det var et skjønt bygget, med Marmorsøiler smykket Huus, men Schemseddin Mohammed opholdt sig ikke med at beundre det. Han kysede Døren og en Marmorplade, paa hvilken hans Broders Navn var indgravet med gyldne Bogstaver, og fremsagde følgende Vers:

„Jeg er nu i det Huus, i hvilket jeg ellers tilbragte Dage og Nætter, og nu kysser jeg af Glæde snart denne, snart hiin Væg; dog ikke Kjærlighed til Huset opfylder mit Hjerte, men Kjærlighed til dets Beboere."

Herpaa tilføiede han endnu følgende Digt:

„Saa ofte Solen staaer op, erkyndiger jeg mig hos den om Efterretning fra Eder; saa ofte Lynilden glimter, bliver den adspurgt af mig, Eder angaaende."

„Piint af Længsel gjennemvaager jeg Nætterne, dog beklager jeg mig ikke."

„Ak, I Elskede! skulde Eders Fraværelse vare endnu længere, saa vilde Adskillelsen fra Eder sønderknuse mig."

„Dog, skulde I eengang lykksaliggjøre mig ved at lade Eder see, saa vil jeg agte denne Gunst høiere, end jeg paa hiin Tid forstod at skatte Eders Besiddelse."

„Tro ikke, at andre Gjenstande beskjæftige mit Hjerte; mit Hjerte har intet Rum for Kjærlighed til en Anden."

„Hav Medlidenhed med en Elskende, hvem Længselen plager, og som siden Eders Fraværelse er forstyrret i sit Inderste."

„Men naar eengang min Skjæbne begunstiger mig med Synet af Eder, saa vil jeg mit hele Liv igjennem blive den taknemmelig."

„Gid Gud aldrig vil lade det gaae den vel, som vilde ønske vor Adskillelse; gid hans Fod maa nægte ham sin Tjeneste, naar han vilde bruge den, for at forlænge vor Skilsmisse!"

Han forlangte at tale med sin Svigerinde. Tjenerne sagde ham, at hun befandt sig i en lille Kuppelbygning, som de viste ham i Midten af en meget rummelig Gaard. Virkelig havde denne omme Moder den Vane at tilbringe den

ſtorſte Deel af Dagen og Natten i denne Bygning, ſom hun havde ladet opføre, for at den ſkulde betyde Bedreddin-Haſſans Grav; thi hun holdt ham for død, da hun ſaalænge forgjæves havde ventet ham. Hun begræd juſt denne dyrebare Søn, og Schemseddin Mohammed fandt hende begravet i dødelig Sorg.

Han hilſte hende, og efterat han havde bedet hende at ſtandſe ſine Taarer og Suk, ſagde han til hende, at han havde den Ære at være hendes Svoger, og hvad der havde foranlediget ham at reiſe fra Kahiro til Balſora.

Hundrede og nittende Nat.

Efterat Schemseddin Mohammed havde underrettet ſin Svigerinde om Alt, hvad der var forefaldet i Kahiro hans Daters Bryllupsnat, og fortalt hende om den Forbauſelſe, hvori han var geraadet ved det i Bedreddins Turban fundne Hefte, foreſtillede han hende Agib og Skjønhedens Dame.

Da Nureddin-Alis Enke, der var bleven ſiddende, ſom en Kone, der ikke mere tog nogen Andeel i hvad der paſſerede i Verden, mærkede af det hende Fortalte, at den kjære Søn, over hvem hun ſaaledes ſørgede, endnu kunde være i Live, ſtod hun op, og omfavnede meget inderlig Skjønhedens Dame og Agib; og da hun hos den Sidſte gjenkjendte Bedreddins Træk, ſaa fældede hun Taarer af en ganſke anden Art, end de hidtil fældede, og fremſagde følgende Vers:

„Velkommen er mig det Bud, ſom melder mig Eders Ankomſt; thi af ham hører jeg det Skjønneſte, jeg nogenſinde har hørt."

„Hvis han var tilfreds dermed, ſaa gav jeg ham, iſtedetfor en Æresklædning, mit Hjerte, for at han den Dag, da vi nok engang ſkulde adſkilles, kunde ſønderrive det."

Hun kunde ikke blive mæt af at kyſſe Drengen, ſom paa ſin Side gjengjeldte hendes Omfavnelſer med alle mulige Glædesbeviſer.

„Ædle Frue," ſagde Schemseddin Mohammed, „det er Tid at ſtandſe Eders Smerte og tørre diſſe Taarer; I maa gjøre Eder færdig til at reiſe med os til Ægypten. Sul-

tanen af Balsora tillader mig at tage Eder med, og jeg tvivler ikke paa, at I samtykker deri. Jeg haaber, at vi endelig igjen ville finde Eders Søn, min Broderson; og naar det skeer, saa vil hans, Eders, min Datters og min Historie fortjene at blive Efterverdenen opbevaret."

Nureddin-Alis Enke hørte dette Forslag med Fornoielse, og lod fra det Øieblik gjøre de nødvendige Forberedelser til sin Reise.

Imidlertid udbad Schemseddin Mohammed sig en anden Audients, og efterat han havde taget Afskeed med Sultanen, og denne havde overøst ham med Æresbeviisninger, og givet ham en anseelig Foræring til Sultanen af Ægypten, afreiste han fra Balsora og tog Veien til Damaskus.

Da han var i Nærheden af denne Stad, lod han sine Telte slaae op foran den Port, hvorigjennem han skulde holde sit Indtog, og sagde, at han vilde dvæle der tre Dage, for at lade sit Følge hvile ud, og for at indkjøbe, hvad han holdt mest værdigt til Sultanen af Ægypten.

Medens han var beskjæftiget med selv at udvælge de skjønneste Stoffer, som de anseligste Kjøbmænd havde bragt ham hen i sit Telt, bad Agib den sorte Gilding, sin Fører, at føre ham omkring i Staden, fordi han gjerne vilde see de Ting, som han ikke i Forbigaaende havde kunnet see, og fordi han ogsaa vilde glæde sig meget over at høre Noget om Posteibageren, som han havde slaaet med Stenen. Gildingen samtykkede deri, og gik med ham til Staden, efterat han havde faaet Tilladelse dertil af hans Moder, Skjønhedens Dame.

De gik ind i Staden gjennem Pallads-Porten, som laae nærmest ved Viziren Schemseddin Mohammeds Telte. De gjennemstreifede de store Pladser, de bedækkede offentlige Torve, paa hvilke de rigeste Vare solgtes, og saae Ommiadernes [18b]) gamle Moschee, just paa den Tid, da man samlede sig i den, for at holde Bønnen mellem Middag og Solens Nedgang. De gik herpaa hen til Bedreddin-Hassans Bod, og fandt ham igjen beskjæftiget med at bage Flødetærter. „Jeg hilser Eder, sagde Agib til ham, „see paa mig, erindrer I Eder at have seet mig?" Ved disse Ord kastede Bedreddin Øinene paa ham, og da han kjendte ham, følte han samme Bevægelse, som første Gang; han

blev urolig, og istedetfor at svare ham, kunde han en Tidlang ikke frembringe et eneste Ord. Da han imidlertid havde fattet sig lidt, sagde han følgende Vers:

„Hvor længtes jeg efter det, som jeg elsker! og da det blev mig til Deel, forstummede jeg, som om jeg hverken havde Tunge eller Die."

„Af Ærefrygt og Beskedenhed saae jeg mod Jorden, og bestræbte mig for at skjule mit Inderste; dog, det lader sig ikke skjule."

„Meget havde mit Hjerte at sige; men ved Synet af den, jeg længtes efter, sagde jeg ikke et Ord."

Herpaa sagde han til ham:

„Min kjære unge Herre, viis mig den Gunst, endnu engang med Eders Hovmester at træde ind i min Boutik; kom og spiis en Flødetærte. Jeg beder Eder meget at tilgive mig den Bekymring, som jeg forvoldte Eder, da jeg fulgte Eder udenfor Byen; jeg var mig ikke selv mægtig; jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde, og jeg følte mig draget efter Eder, uden at kunne modstaae en saa sød Magt."

Hundrede og tyvende Nat.

Agib svarede, forbauset over at høre, hvad Bedreddin havde sagt til ham: „Det er en Overdrivelse i det Venskab, som I viser mig, og jeg kommer ikke i Eders Boutik, hvis I ikke tilsværger mig, ikke at følge mig, naar jeg gaaer bort. Naar I lover mig det, og er en Mand af Ord, saa kommer jeg igjen imorgen, medens Viziren, min Bedstefader, kjøber Foræringer til Sultanen af Ægypten." — „Min kjære unge Herre," svarede Hassan, „jeg vil gjøre Alt, hvad I befaler mig." Efter disse Ord traadte Agib og Gildingen ind i Boutiken.

Bedreddin satte derpaa en Flødetærte frem for dem, som ikke var mindre kostelig, end den, som han første Gang havde budet dem. „Kom," sagde Agib til ham, „sæt Eder ved Siden af mig, og spiis med os." Da Bedreddin havde sat sig, vilde han omfavne Agib, for at tilkjendegive ham den Glæde, som han følte over at see ham ved sin Side;

men Agib stødte ham tilbage: „Forhold Eder rolig, Eders Venskab er for levende. Lad Eder noie med at see mig og tale med mig. Bedreddin adlød, og sang følgende Vers:

„For Dig er der i mit Hjerte en usynlig Throne, og et kostbart Teppe, som bliver udbredt for mine Øine."

„Du, som beskjæmmer den klare Maane ved Din Skjønhed, hvis Ynde ligner Morgenens Glands."

„I Dit Aasyns Himmel er Længsel opvækkende Salighed, som ved Dine Øines Blik bliver forvandlet til Ærefrygt."

„Dit Aasyn er det af Træer beskyggede Paradiis, og dog smelter jeg af min Kjærligheds Brand til Dig; Din Munds Spyt er den i Paradiset flydende Krystalstrøm Kruter, og dog dør jeg af Tørst."

Bedreddin spiste ikke, og gjorde ikke Andet, end at betjene sine Gjæster. Da de havde afspiist, bragte han dem Vand, for at vaske sig, og et meget hvidt Haandklæde, for at tørre Hænderne i. Herpaa tog han et Kar med Sorbet, tillavede dem nogen, og kom meget reen Snee deri [18]). Herpaa overrakte han Agib Karret, og sagde: „Tag den, det er en Rosen-Sorbet, den kosteligste, som er at finde i hele Byen. I har aldrig drukket nogen bedre."

Da Agib med Fornøielse havde drukket deraf, tog Bedreddin-Hassan Karret, og rakte det ogsaa til Gildingen, som i lange Drag drak hele Drikken ud, til den sidste Draabe.

Efterat nu Agib og hans Hovmester vare mætte, takkede de Posteibageren for hans gode Modtagelse, og bortfjernede sig hurtig, da det allerede var lidt sildigt. De kom til Schemseddin Mohammeds Telte, og gik strax ind i Fruentimmernes. Agibs Bedstemoder var meget glad over at see ham igjen, og da hun stedse havde sin Søn Bedreddin i Tankerne, kunde hun, idet hun omfavnede Agib, ikke holde sig fra Taarer. „O min Søn," sagde hun, „min Glæde vilde være fuldkommen, naar jeg havde den Fornøielse at omfavne Din Fader Bedreddin, ligesom jeg omfavner Dig." Herpaa satte hun sig ved Bordet, for at spise til Aften, lod ham sidde hos sig, gjorde ham mange Slags Spørgsmaal om hans Spadseregang, og idet hun sagde til ham, at det ikke kunde mangle ham paa Spiselyst, lagde hun et Stykke Flødetærte for ham, som hun selv havde bagt, og som var fortræffelig; thi det er allerede blevet om-

talt, at hun bagte saadanne Tærter bedre, end de bedste Posteibagere. Hun lagde ogsaa Gildingen Noget for, men de havde begge spiist saa Meget hos Bedreddin, at de ikke engang kunde smage Noget deraf.

Hundrede og een og tyvende Nat.

Agib havde neppe berørt det ham forelagte Stykke Flødetærte, førend han anstillede sig, som om han ikke fandt det efter sin Smag, og lod det ligge ganske heelt, og Schaban (sd) (det var Gildingens Navn) gjorde det Samme. Nureddin-Alis Enke saae, hvorlidet hendes Sønnesøn gjorde sig ud af hendes Tærte. „Nei, min Søn," sagde hun til ham, „er det muligt, at Du saaledes forsmaaer mine Hænders Værk? Viid, at Ingen i Verden er istand til at bage saa god en Flødetærte, undtagen Din Fader Bedreddin, hvem jeg har lært det." „O, kjære Moder," raabte Agib, „tillad mig at sige Eder, at, naar I ikke kan bage dem bedre, saa gives der en Posteibager i denne By, som overgaaer Eder i denne Kunst; vi have nylig spist een hos ham, som var bedre end denne her." — Ved disse Ord saae Bedstemoderen skjævt til Gildingen, og sagde vred til ham: „Hvorledes, Schaban, er Opsynet med min Sønnesøn derfor blevet Dig anbetroet, for at Du skal føre ham til Posteibagere, og han skal spise der som en Tigger?" — „Ædle Frue," svarede Gildingen, „det er virkelig sandt, at vi underholdt os nogen Tid med en Posteibager; men vi have ikke spiist Noget hos ham." — „Tilgiv," afbrød Agib ham, „vi ere gaaede ind i hans Boutik, og have der spist en Flødetærte."

Damen, endnu mere opbragt paa Gildingen, end forhen, stod heftig op fra Bordet, og ilede hen i Schemseddin Mohammeds Telt, hvem hun fortalte Gildingens Forseelse i Udtryk, som vare mere skikkede til at indtage Viziren imod den Skyldige, end at udvirke Tilgivelse for hans Feil.

Schemseddin Mohammed, som af Naturen var heftig, lod en saa skjøn Leilighed til at blive opbragt, ikke gaae unyttet forbi. Han begav sig strax ind i sin Svigerindes Telt, og sagde til Gildingen: „Hvad, Ulykkelige, Du har den Dri-

stighed at misbruge den Tiltroe, som jeg har sat til Dig?" Schaban, endskjøndt tilstrækkelig overbeviist ved Agibs Vidnesbyrd, vedblev at benægte Sagen. Men Drengen paastod det Modsatte. „Bedstefader," sagde han til Schemseddin Mohammed, „jeg forsikrer Dig, at vi begge have spiist, og at vi ingen Aftensmad behøve; Posteibageren har endog beværtet os med en stor Mængde Sorbet." „Nu, Du afskyelige Slave," raabte Viziren, idet han vendte sig til Gildingen, „vil Du ikke tilstaae, at I begge have været hos en Posteibager og spiist der? Schaban, havde den Uforskammenhed, endnu stedse at nægte. „Du er en Løgner," sagde derpaa Viziren, „jeg troer min Broderson mere, end Dig. Hvis Du imidlertid kan spise af den Flødetærte, som staaer her paa Bordet, saa vil jeg holde mig overtydet om, at Du siger Sandheden."

Endskjøndt Schaban havde proppet sig fuld lige op til Halsen, saa underkastede han sig dog denne Prove, og tog et Stykke Flødetærte, men han var nødt til at tage det bort fra Munden; thi han blev ækkel. Dog vedblev han at lyve, og sagde, at han havde Dagen forhen spiist saameget, at han endnu ikke havde Appetit. Viziren, opbragt over disse Løgne af Gildingen, og overtydet om, at han var skyldig, lod ham lægge paa Jorden, og befalede at give ham Bastonnade. Den Ulykkelige udstødte under denne Tugtelse et hæftigt Skrig, og bekjendte sin Daarskab. „Det er sandt," raabte han, „at vi hos en Posteibager have spiist en Flødetærte, og at den var hundrede Gange bedre, end den, som staaer her paa Bordet."

Nureddin-Alis Enke troede, at Schaban af Vrgrelse over hende, og for at krænke hende, saaledes roste Posteibagerens Tærte, og derfor sagde hun, idet hun vendte sig til ham: „Jeg kan ikke troe, at denne Posteibagers Flødetærter ere bedre end mine. Jeg vil overbevise mig derom; Du veed, hvor han boer, gaae og hent mig strax en Flødetærte fra ham." Hun lod Gildingen give Penge til at kjøbe en Tærte for, og han gik.

Da han kom i Bedreddins Bod, sagde han til ham: „Gode Posteibager, her er Penge, giv mig en Flødetærte, een af vore Damer ønsker at smage den." Bedreddin, som juist havde ganske varme Tærter, søgte den bedste ud, gav Gildingen den, og sagde: „Tag denne her; jeg indestaaer for,

at den er fortræffelig, og jeg kan forsikkre Eder, at Ingen kan bage dem bedre, undtagen min Moder, hvis hun endnu lever."

Schaban ilede med Tærten til Teltene. Han overrakte den til Nureddin-Alis Enke, som hurtig greeb efter den. Hun brød et Stykke af, for at spise det; men neppe havde hun bragt det til Munden, saa udstødte hun et høit Skrig og sank afmægtig ned. Schemseddin Mohammed, som var nærværende, forbausedes ikke lidet over dette Tilfælde, stænkede selv sin Svigerinde Vand i Ansigtet, og ilede med at komme hende til Hjelp. Saasnart hun igjen var kommet til sig selv, raabte hun: „O Gud, min Søn, min kjære Søn Bedreddin maa have bagt denne Tærte."

Hundrede og to og tyvende Nat.

Da Viziren Schemseddin Mohammed hørte sin Svigerinde sige, at Bedreddin-Hassan maatte have bagt den af Gildingen bragte Tærte, følte han en ubeskrivelig Glæde; men da han betænkte, at denne Glæde var ugrundet, og Nureddin-Alis Enkes Formodning sandsynligviis falsk, saa sagde han til hende: „Men, dyrebareste Frue, hvorfra har I denne Mening? Kan der da ikke i Verden gives en Posteibager, der bager Flødetærter saa godt, som Eders Søn?"

„Jeg tilstaaer," svarede hun, „at der maaskee nok gives Posteibagere, som ere istand til at bage ligesaa gode; men da jeg bager dem paa en ganske eiendommelig Maade, og ingen Anden, end min Søn, forstaaer denne Hemmelighed, saa maa han nødvendig være den, som har bagt denne. Lader os glæde os, min Broder, vi have endelig fundet, hvad vi saa længe have søgt og ønsket." — „Bedste Frue, „svarede Viziren; tæm Eders Utaalmodighed, jeg beder Eder! Snart ville vi vide, hvad vi skulle tænke derom. Vi behøve kun at lade Posteibageren hente herhid, og er det Bedreddin-Hassan, saa vil I og min Datter snart kjende ham igjen. Men I maa begge skjule Eder, saa at I see ham, uden at blive seete af ham; thi jeg vil ikke have, at vor Gjenkjendelse skal finde Sted i Damaskus; jeg har den Hen-

sigt at udsætte den til vor Tilbagekomst til Kahiro, hvor jeg haaber at tilberede os en meget behagelig Moerskab."

Efter disse Ord lod han Damerne blive i deres Telt, og begav sig hen i sit. Der lod han halvtredsindstyve af sine Folk komme, og sagde til dem: „Tag hver af Eder en Stok, og følg Schaban, som vil føre Eder til en Posteibager i denne Stad. Naar I ere der, saa slaaer og bryder Alt istykker, hvad I finde i hans Bod. Naar han spørger Eder om Aarsagen til denne Voldsomhed, saa spørger ham kun, om han ikke har bagt den Flødetærte, som er bleven hentet hos ham. Svarer han Eder ja, saa bemægtiger Eder hans Person, binder ham fast, og bringer ham hen til mig; men vogter Eder for at slaae ham, eller ellers at gjøre ham noget Ondt. Gaaer, og spilder ingen Tid."

Vizirens Befaling blev punktligt opfyldt; hans med Stokke væbnede og af den sorte Gilding anførte Folk ilede hen til Bedreddin-Hassan, hos hvem de søndersloge Tallerkener, Fade, Kjedler, Kasseroller, Borde, samt alle andre Huus- og Kjøkkenredskaber, og oversvømmede hans Bod med Sorbet, Fløde og Confekt. Ved dette Skuespil sagde Hassan med klagende Stemme til dem: „Men, I gode Folk, hvorfor behandle I mig saaledes? Hvad er der paa Færde? Hvad har jeg gjort?" — „Er det ikke Eder," svarede de, „som har solgt den Gilding, I her seer, „en Flødetærte?" — „Jo, det er mig," svarede han, „hvad har man at indvende derimod? Jeg opfordrer Enhver, hvem det endog er, til at lave en bedre." Istedetfor at svare ham, vedbleve de at sønderbryde Alt, og selv Ovnen blev ikke forskaanet.

Naboerne, som imidlertid paa Allarmen vare løbne til, og vare meget forbausede over at see halvtredsindstyve Mennesker anrette en saadan Uorden, spurgte om Anledningen til en saa voldsom Fremfærd; og Bedreddin sagde nok engang til dem, som deeltoge deri: „Lader mig blot vide, jeg beder Eder indstændig, hvilken Forbrydelse jeg kan have begaaet, at I paa en saadan Maade sønderslaae og sønderbryde Alt, hvad I finde hos mig?" — „Er det ikke Eder," svarede de, „som har bagt Flødetærten, og solgt den til denne Gilding?" — „Jo, jo, det er mig," vedblev han, „jeg paastaaer, at den er god, og jeg fortjener ikke Eders urigtige Behandling." De bemægtigede sig hans Person, uden at

here paa ham, og efterat de havde revet Linnedet af hans Turban, betjente de sig deraf, for at binde hans Hænder paa Ryggen, reve ham derpaa med Magt ud af hans Bod, og slæbte ham bort.

Den forsamlede Pøbel, som havde Medlidenhed med Bedreddin, tog sig af ham, og vilde modsætte sig Schemseddin Mohammeds Folks Forehavende, men i dette Øieblik kom der Betjente fra Stadens Befalingsmand, som joge Folket fra hinanden, og begunstigede Bedreddins Bortførelse, fordi Schemseddin Mohammed var gaaet hen til Befalingsmanden over Damaskus, forat give ham Underretning om den af ham uddeelte Befaling, og bede ham om Bistand; og denne Befalingsmand, som i Sultanen af Ægyptens Navn beherskede hele Syrien, tog sig vel iagt for at afslaae sin Herres Vizir Noget. Bedreddin blev altsaa, uagtet sit Skrig og sine Taarer, bortført.

Hundrede og tre og tyvende Nat.

„Bedreddin," vedblev Giafar, maatte paa Veien spørge sine Bortførere nok saa ofte, hvad man da havde fundet i Flødetærten, han fik dog intet Svar. Endelig ankom han under Teltene, hvor man lod ham vente, indtil Schemseddin Mohammed var vendt tilbage fra Befalingsmanden over Damaskus.

Viziren spurgte, saasnart han kom, efter Bedreddin, hvem man førte frem for ham. „Herre," sagde Bedreddin med grædende Øine til ham; „vær saa god at sige mig, hvorved jeg har fornærmet Eder." — „Ulykkelige," svarede Viziren ham, „er det ikke Dig, som har bagt den mig tilsendte Flødetærte?" — „Jo, jeg tilstaaer, at det er mig," svarede Bedreddin. „Hvilken Forbrydelse har jeg begaaet dermed?" — „Jeg vil tugte Dig, som Du fortjener," svarede Schemseddin Mohammed, „og det vil koste Dig Livet, at Du har bagt en saa afskyelig Tærte." — „Gode Gud," raabte Bedreddin, „hvad hører jeg! Er det da en Forbrydelse, som fortjener Døden, at have bragt en slet Flødetærte?" — „Ja,"

sagde Viziren, „og Du tør ikke vente nogen anden Behandling af mig."

Medens de begge paa en saadan Maade underholdt sig med hinanden, betragtede de skjulte Damer Bedreddin med Opmærksomhed, og de havde, uagtet den Tid, der nu var forløben, siden de sidst havde seet ham, ikke nogen Møie med at gjenkjende ham. Den Glæde, som de følte derover, var saa stor, at de faldt i Afmagt. Da de igjen vare komne til sig selv, vilde de kaste sig om Bedreddins Hals, men deres Ord, som de havde givet Viziren, ikke at ville vise sig, seirede over Kjærlighedens og Naturens ømme Følelser.

Da Schemseddin Mohammed havde besluttet at reise endnu samme Nat, saa lod han Teltene lægge sammen, og Vognene gjøre færdige til Afreise, og med Hensyn til Bedreddin befalede han, at man skulde læsse ham, indspærret i en vellukket Kasse, paa en Kameel. Saasnart Alt var færdigt til Afreisen, begav Viziren og hans Følge sig paa Veien. De reiste det Øvrige af Natten og hele den følgende Dag igjennem, uden at hvile ud, og først ved den følgende Nats Frembrud gjorde de Holdt. Bedreddin-Hassan blev nu taget ud af sin Kasse, og der blev ham givet Næring; men man bar Omsorg for at holde ham bortfjernet fra hans Moder og hans Kone, og han blev i de tyve Dage, som Reisen varede, behandlet paa samme Maade.

Da man kom til Kahiro, leirede man sig, paa Viziren Schemseddin Mohammeds Befaling, udenfor Staden, og han lod Bedreddin føre frem for sig, i hvis Nærværelse han sagde til en Tømmermand, som han havde ladet komme: „Gaae, hent Træ herhid, og opreis strax en Pæl!" — „Herre," sagde Bedreddin, „hvad vil I gjøre med denne Pæl?" — „Hæfte Dig paa den," svarede Viziren, „og saaledes lade Dig bære omkring gjennem alle Stadens Qvarterer, for at man i Din Person skal see en uværdig Posteibager, som bager Flødetærter, uden at komme Peber i dem." Ved disse Ord beklagede Bedreddin sig paa en saa løierlig Maade, at Schemseddin Mohammed havde al Møie med at blive alvorlig. „Store Gud, fordi jeg altsaa ikke har kommet Peber i en Flødetærte, vil man dræbe mig paa en ligesaa grusom, som skjændig Maade!"

Hundrede og fire og tyvende Nat.

Chalifen Haroun Arreschyd kunde, uagtet sin Alvorlighed, ikke holde sig fra at lee, da Viziren Giafar sagde ham, at Schemseddin Mohammed vilde lade Bedreddin dræbe, fordi han ikke havde kommet Peber i den Flødetærte, han havde solgt til Schaban.

„Hvad," sagde Bedreddin, „er i mit Huus Alt blevet sønderbrudt og sønderslaaet, er jeg bleven indspærret i en Kasse, og gjøres der Forberedelser til at hæfte mig til en Pæl, og det Altsammen, fordi jeg ikke kommer Peber i en Flødetærte! Store Gud! hvo har nogensinde hørt noget Lignende? Er det Handlinger af Muselmænd, af Personer, som gjøre sig det til Pligt at være retskafne og retfærdige, og som udøve alle Slags gode Gjerninger?" Idet han sagde dette, svømmede han i Taarer, og vedblev saaledes i sine Klager: „Nei, endnu er aldrig Nogen bleven saa uretfærdigt og strængt behandlet. Er det muligt, at man er i Stand til at røve et Menneske Livet, fordi det ikke har kommet Peber i en Flødetærte? Fordømt være alle Flødetærter, saavelsom den Time, da jeg fødtes! Maatte det behage Gud, at lade mig døe i dette Øieblik!"

Den dybtbedrøvede Bedreddin ophørte ikke at beklage sig, og da man bragte Pælen og Naglerne til at nagle ham fast derpaa med, udstødte han ved dette skrækkelige Syn et hæftigt Skrig: „O Himmel," sagde han, „kan Du taale, at jeg skal døe en saa skjændig og smertelig Død? Og for hvilken Forbrydelse! Ikke, fordi jeg har stjaalet, fordi jeg har begaaet et Mord, fordi jeg har fornægtet min Religion, nei, blot fordi jeg ikke har kommet Peber i en Flødetærte!"

Da Natten allerede var frembrudt, saa lod Viziren Schemseddin Mohammed Bedreddin igjen indspærre i sin Kasse, og sagde til ham: „Bliv her til imorgen, Dagen skal ikke være til Ende, førend jeg lader Dig døe!"

Man bragte Kassen hid, og læssede den paa Kamelen, som havde baaret den fra Bagdad. Man belæssede paa samme Tid alle de andre Kameler, og da Viziren var steget til Hest, lod han den Kameel, som bar hans Broderson, føre foran sig, og drog, ledsaget af sit hele Følge, ind i Staden. Efterat han var draget gjennem flere Gader, hvor Ingen

lod sig see, fordi Alle havde trukket sig tilbage, saa begav han sig hen til sit Huus, hvor han lod Kassen læsse af, med Forbud om at aabne den uden hans Tilladelse.

Medens man læssede de andre Kameler af, tog han Bedreddins Moder og sin Datter afsides, og sagde til den Sidste: „Gud være lovet derfor, at han har ladet os finde Din Mand og Din Fætter saa lykkelig igjen. Du vil formodentlig erindre Dig den Tilstand, i hvilken Dit Værelse var Bryllupsnatten; gaae, og lad Alt indrette, ligesom dengang. Hvis Du imidlertid ikke kan erindre Dig det, saa kan jeg hjelpe Dig ud deraf ved den optagne Fortegnelse. Jeg paa min Side vil uddele Befaling til det Øvrige.

Skjønhedens Dame skreed med Glæde til Udførelsen af det, som hendes Fader havde befalet hende, og han lod nu ogsaa Alt i Salen indrette paa samme Maade, som det var, da Bedreddin-Hassan befandt sig der med Sultanen af Ægyptens pukkelryggede Staldknægt. Tjenerne satte ethvert Meubel saaledes, som de læste det paa Fortegnelsen. Hverken Thronen eller de antændte Voxlys bleve forglemte. Da nu Alt i Salen var i Orden, gik Viziren ind i sin Datters Værelse, hvor han lagde Bedreddins Klædning, samt Pungen med Zechiner. Da dette var skeet, sagde han til Skjønhedens Dame: „Klæd Dig af, min Datter, og læg Dig. Saasnart Bedreddin er kommen herind i Værelset, saa beklag Dig over, at han er bleven saa længe ude, og siig ham, at Du, da Du vaagnede, blev meget forbauset over ikke at finde ham ved Din Side. Beed ham indstændig om at lægge sig i Sengen igjen, og imorgen tidlig vil Du more os, Din Svigermoder og mig, idet Du fortæller os, hvad der er forefaldet i denne Nat mellem ham og Dig." Efter disse Ord forlod han sin Datters Gemak, og gav hende Frihed til at lægge sig.

Hundrede og fem og tyvende Nat.

Schemseddin Mohammed," sagde Viziren Giafar til Chalifen, „befalede alle Tjenerne, som vare i Salen, at gaae ud og bortfjerne sig, undtagen to eller tre, som han lod blive.

Han gav dem den Befaling at tage Bedreddin ud af Kassen, at føre ham i Skjorte og Underbeenklæder ind i Salen, at lade ham være alene der, og at lukke Døren til.

Bedreddin-Hassan havde, endskjøndt nedtrykt af Smerte, i hele denne Tid sovet saa fast, at han først vaagnede, da Vizirens Tjenere havde draget ham ud af Kassen, og iført ham Skjorte og Underbeenklæder, og de bare ham saa hurtigt ind i Salen, at han slet ikke havde Tid at komme til Besindelse. Da han nu saae sig alene i Salen, lod han sine Blikke vanke omkring overalt, og da de Ting, som han saae, tilbagekaldte Erindringen om hans Bryllup i hans Hukommelse, saa blev han med Forbauselse vaer, at det var den samme Sal, hvori han havde seet den pukkelryggede Staldknægt. Hans Forbauselse tiltog endnu mere, da han sagte havde nærmet sig Døren til et Værelse, som han fandt aabent; han saae der sine Klæder paa samme Sted, paa hvilket han erindrede sig at have lagt dem sin Bryllupsnat. „Gode Gud," sagde han, idet han gneed sine Øine, „sover eller vaager jeg?"

Skjønhedens Dame, som betragtede ham, aabnede pludselig, efterat hun havde moret sig over hans Forbauselse, Forhænget for sin Seng, og sagde til ham, idet hun stak Hovedet frem, i en øm Tone: „Hvad bestiller I ved Døren? kom, og læg Eder igjen i Sengen. I er blevet meget længe ude. Jeg var meget forbauset over, da jeg vaagnede, ikke at finde Eder ved min Side." Bedreddin-Hassan skiftede Farve, da han saae, at den Dame, som talede med ham, var hiin yndige Person, hos hvem han erindrede sig at have sovet. Han traadte ind i Værelset, men da han var ganske fuld af, hvad der i Løbet af ti Aar var mødt ham, og ikke kunde troe, at alle disse Begivenheder havde tildraget sig i een eneste Nat, saa nærmede han sig, istedetfor at lægge sig i Sengen, den Stol, paa hvilken hans Klæder og Pungen med Zechiner laae, og raabte, efter han havde betragtet den med stor Opmærksomhed: „Ved den levende Gud! det er Ting, som jeg ikke kan begribe!" Damen, som morede sig over hans Forlegenhed, sagde til ham: „Jeg beder Eder endnu engang, Herre, læg Eder igjen i Sengen. Hvorfor dvæler I?" Ved disse Ord gik han hen til Skjønhedens Dame: „Jeg beder Eder, ædle Frue," sagde han, „at lade

mig vide, om jeg allerede længe er hos Eder." — „Dette Spørgsmaal overraſker mig," ſvarede hun, „er I ikke dette Øieblik ſtaaet op fra min Side? I maa have ſat Eder ſælſomme Ting i Hovedet." — „Ærede Frue," ſvarede Bedreddin, „jeg erindrer mig, det er ſandt, at have været hos Eder; men jeg erindrer mig ogſaa at have boet ti Aar i Damaſkus. Naar jeg virkelig denne Nat har ſovet hos Eder, kan jeg ikke have været ſaa langt borte. Begge disſe Ting modſige hinanden. Siig mig, jeg beder Eder, hvad jeg ſkal tænke derom, og om mit Giftermaal med Eder er Skuffelſe, eller min Fraværelſe en Drom." — „Ja, Herre," ſvarede Skjønhedens Dame, I har uden Tvivl dromt, at I har været i Damaſkus." — „Nu, da gives der ikke noget mere Latterligt," raabte Bedreddin, idet han loe høit. „Jeg er overtydet om, ædle Frue, at denne Drom vil forekomme Eder meget moerſom. Foreſtil Eder, at jeg befandt mig i Skjorte og Underbeenklæder, ligeſom jeg her er, ved Porten til Damaſkus, at jeg under Spot af Pøbelen, ſom fulgte efter mig og fornærmede mig, er kommet ind i Staden, at jeg har reddet mig hos en Poſteibager, der har antaget mig i Barns Sted, lært mig ſit Haandværk, og efter ſin Død efterladt mig ſin Formue, og at jeg herpaa har overtaget hans Bod. Endelig, ærede Frue, er der hændet mig en Mængde andre Æventyr, hvis Fortælling vilde vare for længe, og Alt, hvad jeg kan ſige Eder, er, at jeg ikke har gjort ilde i at vaagne, da man ellers havde naglet mig faſt til en Pæl." — „Og hvorfor," ſagde Skjønhedens Dame, idet hun anſtillede ſig forbauſet, „vilde man behandle Eder ſaa gruſomt? I maatte dog vel have begaaet en uhyre Forbrydelſe?" — „Paa ingen Maade," ſvarede Bedreddin, „det var formedelſt den ſælſomſte og latterligſte Sag af Verden. Min hele Forbrydelſe beſtod deri, at jeg havde ſolgt en Flødetærte, hvori der intet Peber var." — „Nu, hvad det angaaer," ſvarede Skjønhedens Dame, idet hun loe af fuld Hals, „ſaa maa man tilſtaae, at der vederfores Eder en ſkrækkelig Uret." — „O, dyrebareſte Frue," vedblev han, „det er endnu ikke Alt; man havde formedelſt den fordømte upebrede Flødetærte ſønderſlaaet og ſønderbrudt Alt i min Boutik; man havde bundet mig med Strikker, og indſpærret mig i en Kaſſe, i hvilken jeg var ſaa indklemt, at det forekommer mig, at jeg

endnu føler det. Endelig havde man ladet en Tømmermand komme, og befalet ham at opreise en Pæl, for at hænge mig derpaa! Men Gud være lovet, at Alt dette kun er Søvnens Værk!"

Hundrede og sex og tyvende Nat.

Bedreddin tilbragte ikke Natten rolig; han vaagnede fra Tid til anden, og spurgte sig selv, om han vaagede eller drømte. Han mistvivlede om sin Lykke, og idet han søgte at overtyde sig om den, aabnede han Omhænget og lod sine Blik gjennemløbe hele Værelset. „Jeg skuffer mig ikke," sagde han, „det er det samme Værelse, i hvilket jeg, istedetfor den Pukkelryggede, er gaaet ind, og hvor jeg har sovet med den skjønne, ham bestemte Dame. Den frembrydende Dag havde endnu ikke ganske forjaget hans Uro, da Viziren Schemseddin Mohammed, hans Onkel, bankede paa Døren, og næsten paa samme Tid traadte ind, for at ønske ham en god Morgen.

Bedreddin-Hassan var overordentlig overrasket ved, pludselig at see en Mand, som han kjendte saa godt, men som slet ikke mere havde Udseende af den skrækkelige Dommer, af hvem hans Dødsdom var bleven afsagt. „Det er altsaa Eder," raabte han, „som har behandlet mig saa uværdigt, og fordømt mig til en Død, som endnu indjager mig Skræk, og det for en upebret Flødetærtes Skyld!" Viziren begyndte at lee, og for at drage ham ud af hans Vildfarelse, fortalte han ham, hvorledes han ved en Aands Hjelp (thi Staldknægtens Fortælling havde ladet ham formode Hændelsen) havde befundet sig i hans Huus, og istedetfor Staldknægten, ægtet hans Datter. Han forklarede ham derpaa, hvorledes han ved det af Nureddins Haand skrevne Hefte havde opdaget, at han var hans Brodersøn; og endelig sagde han ham, at han i Følge denne Opdagelse var afreist fra Kahiro, og var kommet til Balsora, for at opsøge ham og erfare Noget om ham. „Min kjære Brodersøn," tilføiede han, idet han med megen Ømhed omarmede ham, „jeg beder Dig at tilgive mig Alt, hvad jeg har ladet Dig lide, siden jeg gjenkjendte

Dig. Jeg vilde bringe Dig hertil, førend jeg underrettede Dig om Din Lykke, hvilken Du maa finde desto større, jo surere det har været Dig at opnaae den. Trøst Dig over alle lidte Gjenvordigheder ved den Glæde, at see Dig tilbagegivet til de Personer, som maa være dyrebarest for Dig. Medens Du klæder Dig paa, vil jeg give Din Moder, som længes saa hæftigt efter Dit Favnetag, Efterretning fra Dig, og bringe Dig Din Søn, som Du har seet i Damaskus, og for hvem Du, uden at kjende ham, har fundet saa megen Tilbøielighed."

Der gives ingen Ord, som ere kraftige nok til at udtrykke, hvor stor Bedreddins Glæde var, da han saae sin Moder og sin Søn Agib. Disse tre Personer ophørte ikke at omfavne hverandre, og overlode sig til alle de Henrykkelser, som den høieste Ømhed nogensinde formaaer at indgyde. Moderen sagde Bedreddin de mest rørende Ting; hun fortalte ham om den Smerte, som hans lange Fraværelse havde foraarsaget hende, og om de Taarer, som hun havde fældet. Den lille Agib blev, istedetfor, som i Damaskus, at flye sin Faders Ømarmelser, ikke kjed af dem, og Bedreddin-Hassan, deelt mellem to, hans Kjærlighed saa værdige Gjenstande, troede ikke at kunne give dem Beviser nok paa sin Ømhed.

Medens disse Ting tildroge sig hos Schemseddin Mohammed, var denne Vizir gaaet hen til Palladset, for at give Sultanen Efterretning om det lykkelige Udfald af sin Reise. Sultanen var saa fortryllet af Fortællingen om denne mærkværdige Historie, at han lod den nedskrive, for at lade den opbevare i sit Riges Archiver.

Saasnart Schemseddin Mohammed var vendt hjem, satte han sig med sin Familie til et prægtigt Festmaaltid, som han havde ladet tilberede, og hele hans Huus tilbragte Dagen i Lyst og Glæde."

Efterat nu Viziren Giafar saaledes havde endt Historien om Bedreddin-Hassan, sagde han til Chalifen Haroun-Arreschyd: „De Troendes Behersker, dette er, hvad jeg havde at fortælle Eders Majestæt."

Chalifen fandt denne Historie saa forbausende, at han uden Ophold benaadede Slaven Rihan, og for at trøste den unge Mand over den Smerte, som han følte derover, at han selv ulykkeligviis havde berøvet sig en Kone, som han elskede

høit, giftede denne Fyrste ham med een af sine Slavinder, overøste ham med Velgjerninger, og blev ham bevaagen lige til hans Død.

„Men, Herre," tilføiede Scheherasade, da hun bemærkede den frembrydende Dag, „hvor skjøn endog den Historie er, som jeg nylig har endt, saa kan jeg dog een, som er endnu skjønnere. Hvis Eders Majestæt næste Nat ønsker at høre den, saa er jeg overtydet om, at I vil tilstaae mig det."

Schachriar stod op, uden at sige Noget, og meget uvis om, hvad han skulde gjøre. „Den gode Sultaninde," sagde han ved sig selv, „fortæller meget lange Historier, og naar hun eengang har begyndt, saa er det umuligt ikke at høre hende ganske til Ende. Jeg veed ikke, om jeg skulde lade hende henrette idag, men nei, vi ville ikke overile os; den Historie, som hun lover mig, er maaske moersommere, end alle de, som hun hidtil har fortalt mig; jeg tør ikke berøve mig den Fornøielse at høre den; saasnart hun har fortalt mig den, vil jeg give Befaling til hendes Henrettelse."

Hundrede og syv og tyvende Nat.

Dinarsade undlod ikke, før Dag at vække Sultaninden af Indien, som, efterat hun havde bedet Schachriar om Tilladelse til at begynde den belovede Historie, begyndte saaledes:

Historien
om den lille Pukkelryggede.

„Der var engang i Kaschghar[18e]) en Skræder, som havde en meget smuk Kone, hvem han elskede høit, og af hvem han ikke blev elsket mindre. Da han en Dag arbeidede, satte en lille Pukkelrygget sig ved Indgangen til hans Boutik, og begyndte at synge, og slaae paa en lille Tromme dertil. Dette behagede Skræderen, og han besluttede hos sig selv at indbyde ham i sit Huus, for at more sin Kone. Han gjorde ham dette Forslag, og da den Pukkelryggede modtog det, saa lukkede han sin Boutik, og tog ham med hjem.

Saasnart de vare komne der, fremsatte Skræderens Kone, som allerede havde dækket Bordet, fordi det var Aftenmadstid, et godt Fad Fisk. De satte sig alle Tre tilbords; men den Pukkelryggede slugte under Maaltidet ulykkeligviis et stort Fiskebeen, hvoraf han i faa Øieblikke døde, uden at Skræderen og hans Kone kunde hjelpe ham.

De vare begge saameget mere forskrækkede over dette ulykkelige Tilfælde, da det havde tildraget sig hos dem, og de med Grund kunde befrygte, at Justitsen vilde, naar den erfarede det, straffe dem som Snigmordere. Manden udfandt dog et Middel til at blive af med Liget; det faldt ham ind, at der i Nabolauget boede en Jødelæge, og da han herpaa grundede sin Plan, saa toge hans Kone og han, for at udføre den, den Pukkelryggede, den Ene ved Hovedet og den Anden ved Benene, og bare ham til Lægens Bolig. De bankede paa hans Huusdør, til hvilken der stødte en meget steil Trappe, som førte til hans Værelse. Der kom strax en Pige ned uden Lys, aabnede, og spurgte, hvad de vilde. „Gaae kun op igjen," sagde Skræderen, „og sig Eders Herre, at vi bringe ham et meget sygt Menneske, som han skal give et Lægemiddel. „Her," tilføiede han,

idet han trykkede hende et Sølvstykke i Haanden, „giv ham det forud, for at overtyde ham om, at vi ikke forlange hans Uleilighed for Intet." Medens nu Pigen gik op igjen, for at bringe den jødiske Læge en saa god Efterretning, bare Skræderen og hans Kone hurtigt den Pukkelryggede op ad Trappen, lode ham ligge foroven, og ilede hjem.

Pigen havde imidlertid sagt til Lægen, at en Mand og en Kone ventede ham ved Døren, og bade ham at komme ned, for at see en Syg, som de havde medbragt; hun havde givet ham de erholdte Penge, hvorover han høilig glædede sig, og af denne Forudbetaling sluttede sig til et godt Kundskab, som han ikke kunde forsømme. „Tag hurtig Lyset," sagde han til sin Pige, „og følg mig." Idet han sagde dette, ilede han hurtigt til Trappen, uden at vente paa, at Pigen skulde lyse ham, og da han kom til den Pukkelryggede, stødte han ham med Foden saa heftigt i Siderne, at han rullede ned af Trappen, og der feilede kun Lidet i, at Lægen var rullet ned tilligemed ham. „Bring hurtig Lys," raabte han til sin Pige. Denne kom endelig; han gik med hende ned ad Trappen, og da han fandt, at det, han havde stødt ned, var et dødt Menneske, saa blev han saa forskrækket over dette Syn, at han paakaldte Moses, Aron, Josva, Esdras og alle andre af hans Religions Propheter. „Jeg Ulykkelige," sagde han, „hvorfor vilde jeg stige ned uden Lys? Jeg har fremskyndt den Syges Død, som man vilde bringe til mig; jeg er Skyld i, at han er død, og naar Esdras gode Ussel[19]) ikke kommer mig til Hjelp, saa er jeg forloren. Ak, man vil kun altfor snart slæbe mig som en Morder ud af mit Huus!"

Uagtet den Uro, som bevægede ham, brugte han dog den Forsigtighed at lukke sin Dør, af Frygt for, at hvis Nogen tilfældigviis gik forbi paa Gaden, han skulde bemærke den Ulykke, som han ansaae sig for at være Aarsag i. Han tog derpaa Liget, og bar det ind i sin Kones Værelse, som nær havde faldet i Afmagt, da hun saae ham træde ind med denne uheldbringende Byrde. „Ak, det er ude med os" raabte han, „hvis vi ikke finde paa et Middel til at skaffe det døde Legeme ud af Huset i denne Nat! Vi miste uden Tvivl Livet, hvis vi beholde det hos os til Dagens Frembrud." „Hvilken Ulykke! Hvorledes har Du da baaret Dig

ad med at dræbe dette Menneske?" — „Derpaa kommer det ikke an her," svarede Jøden, „det gjelder om at finde et Middel mod en saa stor Ulykke."

Hundrede og otte og tyvende Nat.

Lægen og hans Kone raadsloge med hinanden om et Middel til at befrie sig fra Liget om Natten. Lægen maatte tænke frem og tilbage, saameget han vilde, saa fandt han ingen List, hvorved han kunde drage sig ud af sin Forlegenhed, men hans opfindelsesrigere Kone sagde: „Der falder mig Noget ind; vi ville bære Liget op paa Taget[20]) af vort Huus, og kaste det ned i vor Naboes, Muselmandens Skorsteen."

Denne Muselmand var en af Sultanens Leverandeurer, og havde Olie, Smør og alle Slags Fedt at levere. Han havde et Forraadshuus ved sin Bolig, hvori Rotterne og Musene anrettede stor Skade.

Da den jødiske Læge havde billiget Forslaget, saa toge hans Kone og han den Pukkelryggede, bare ham op paa Taget af deres Huus, og efterat de havde trukket Strikker under Skuldrene paa ham, hidsede de ham saa langsomt gjennem Skorstenen ned i Leverandeurens Værelse, at han blev staaende ved Muren paa sine Fødder, som om han var levende. Da de følte, at han var nede, trak de Strikkerne op, og lode ham blive i den beskrevne Stilling.

Neppe vare de igjen i deres Værelse, førend Leverandeuren traadte ind i sit. Han kom hjem fra et Bryllupsmaaltid, hvortil han havde været indbudt denne Aften, og havde en Lygte i Haanden. Han blev ikke lidet forbauset over, ved Skinnet af den at see en Mand staae opreist i sin Kamin; men da han af Naturen var modig, og indbildte sig, at det var en Tyv, saa greeb han en stor Stok og sagde, idet han gik lige løs paa den Pukkelryggede: „Jeg indbildte mig, at det var Rotterne og Musene, som aad mit Smør og mit Fedt, og det er Dig, som kommer ned igjennem Kaminen, for at bestjæle mig! Imidlertid troer jeg ikke, at Du nogensinde mere skal faae Lyst til at komme igjen."

Efter disse Ord slog han efter ham, og gav ham flere Stokkeslag. Liget faldt paa Næsen; Leverandeuren fordobbler sine Slag, men da han endelig bliver vaer, at det Legeme, som han slaaer, er uden Bevægelse, saa standser han, for at betragte det. Da han nu seer, at det er et Liig, følger Frygten Vreden. „Hvad har jeg Elendige gjort?" sagde han. „Dræbt et Menneske! Ak, jeg har drevet min Hævn altfor vidt! Store Gud, hvis Du ikke forbarmer Dig over mig, saa er det ude med mit Liv. Tusinde Gange fordømt være Smørret og Fedtet, hvorved jeg er bleven foranlediget til en saa forbryderisk Handling."

Han blev bleeg, troede allerede at see Retfærdighedens Tjenere komme, som skulde slæbe ham til Døden, og han vidste ikke, hvad han skulde begynde paa....."

Hundrede og ni og tyvende Nat.

Sultanen af Kaschghars Leverandeur havde, idet han slog den Pukkelryggede, ikke bemærket hans Pukkel; da han nu blev den vaer, begyndte han at bande. „Fordømte Pukkelryggede," raabte han, „Hund af en Pukkelrygget! havde det dog behaget Gud, at Du havde stjaalet alt mit Fedt, og jeg ikke havde fundet Dig her; da vilde jeg ikke være i den Forlegenhed, hvori jeg befinder mig for Din og Din nederdrægtige Pukkels Skyld! I Stjerner," tilføiede han, „I som lyse paa Himlen, haver i en saa trængende Fare kun Lys for mig."

Idet han sagde disse Ord, tog han den Pukkelryggede paa Skuldrene, forlod Værelset, gik til Enden af Gaden, hvor han stillede ham opreist til en Bod, og begav sig derpaa, uden at see sig om, paa Veien hiemad.

Nogle Øieblikke før Dagens Frembrud faldt det en meget riig christelig Kjøbmand ind, som næsten forsynede Sultanens Pallads med alt Nødvendigt, at gaae ud, efterat han havde sviret hele Natten igiennem, for at begive sig i et Bad. Endskjøndt han var drukken, mærkede han dog, at det allerede var langt ud paa Natten, og at man snart vilde kalde til tidlig Morgenbøn; han fordobblede derfor sine

Skridt, og ilede med at komme i Bad, for at ingen af de Muselmænd, som gik i Moscheen, skulde møde ham, og føre ham, som drukken, i Fængsel. Han dvælede dog, da han var kommet til Enden af Gaden, for en Fornødenheds Skyld, ved den Boutik, til hvilken Sultanens Leverandeur havde lænet den Pukkelryggedes Liig, som, da han blev rystet, faldt om paa Ryggen af Kjøbmanden, der holdt ham for en Røver, af hvem han blev angreben, og gav ham et Næveslag paa Hovedet, som styrtede ham til Jorden. Han gav ham herpaa endnu flere Slag, og raabte om Hjelp.

Vægteren i Qvarteret kom hid paa hans Skrig, og da han saae, at det var en Christen, som mishandlede en Muselmand; (thi den Pukkelryggede var af vor Religion) sagde han til ham: „Hvilken Grund har I til at mishandle en Muselmand saaledes?" — „Han har villet bestjæle mig," svarede Kjøbmanden, „og har kastet sig over mig, for at gribe mig i Struben." — „I har hævnet Eder tilstrækkeligt," sagde Vægteren, idet han tog ham ved Armen, „derfor gaae bort." Paa samme Tid bød han den Pukkelryggede Haanden, for at hjelpe ham at staae op; da han imidlertid bemærkede, at han var død, vedblev han: „Oho, saa har altsaa en Christen den Dristighed at myrde en Muselmand!"

Idet han sagde disse Ord, holdt han den Christne fast, og førte ham til Politimesteren, hvor man indspærrede ham, indtil Dommeren var staaet op og istand til at forhøre den Anklagede. Den christelige Kjøbmand blev imidlertid ædru, og jo mere han overtænkte sit Eventyr, jo mindre kunde han begribe, hvorledes blotte Næveslag havde kunnet dræbe et Menneske.

Politimesteren adspurgte, efterat have hørt Vægterens Beretning, og at have besigtet Liget, som var bragt til ham, den christne Kjøbmand, der ikke kunde nægte en Forbrydelse, som han ikke havde begaaet. Da den Pukkelryggede tilhørte Sultanen; thi han var een af hans Hofnarre, saa vilde Politimesteren ikke lade den Christne henrette, uden i Forveien at høre Fyrstens Villie.

Han gik derfor hen i Palladset, for at give Sultanen Efterretning om, hvad der var forefaldet, og denne sagde til ham: „jeg har ingen Naade for en Christen, som dræber en Muselmand; gaae, og opfyld Din Pligt."

Politiemesteren lod altsaa en Galge opreise, og sendte Udraabere omkring i Staden, for at bekjendtgjøre, at man vilde hænge en Christen, som havde dræbt en Muselmand.

Man førte nu Kjøbmanden ud af Fængslet hen til Foden af Galgen, og Bødlen vilde, efterat han havde lagt ham Strikken om Halsen, just klynge ham op, da Sultanens Leverandeur trængte sig igjennem Mængden, og tilraabte Bødlen, idet han nærmede sig ham: „Hold inde! hold inde! overiil Eder ikke; ikke han har begaaet Mordet, men jeg."

Politimesteren, som bivaanede Henrettelsen, begyndte herpaa at udspørge Leverandeuren, som, Punkt for Punkt, fortalte ham, paa hvad Maade den Pukkelryggede var bleven dræbt af ham, og endte med at sige ham, at han havde bragt Liget hen til det Sted, hvor den christelige Kjøbmand havde fundet det. — „I var i Begreb med," tilføiede han, „at lade en Uskyldig henrette; da han ikke kan have dræbt et Menneske, som ikke levede mere. Det er i Sandhed allerede nok for mig at have myrdet en Muselmand, uden endnu at betynge min Samvittighed med en Christens Død, som ingen Forbryder er."

Hundrede og tredivte Nat.

„Herre," sagde Scheherasade „da Sultanen af Kaschghars Leverandeur havde anklaget sig selv offenligt, for at være Skyld i den Pukkelryggedes Død, saa saae Politimesteren sig nødt til at lade Kjøbmanden vederfares Retfærdighed. „Lad," sagde han til Bødlen, „denne Christen gaae, og hæng istedetfor ham dette Menneske, da hans Strafskyldighed er lagt for Dagen ved hans egen Tilstaaelse."

Bødlen løslod Kjøbmanden, og lagde Strikken om Halsen paa Leverandeuren. Men idet han vilde hænge ham, hørte han Stemmen paa den jødiske Læge, som bad ham indstændig om at opsætte Henrettelsen, og som lod sig gjøre Plads, for at kommie hen til Foden af Galgen.

Da han stod for Politimesteren, sagde han til ham: „Herre, denne Muselmand, som I vil lade hænge, har ikke

fortjent Døden; jeg alene er Forbryderen. Igaar Nat bankede en Mand og en Kone, som jeg ikke kjender, paa min Dør og bragte mig en Syg. Min Pige gik ned uden Lys for at aabne Huusdøren, og fik af Manden og Konen et Pengestykke, for at bede mig om, at jeg dog vilde komme ned og see til den Syge. Medens hun talte med mig, bragte begge Folkene den Syge op ad Trappen, og bortfjernede sig derpaa. Jeg gik hen til Trappen, uden at vente, indtil min Pige havde tændt Lys, og da jeg i Mørket stødte med Foden til den Syge, saa rullede han ned af Trappen. Endelig saae jeg, at han var død, og at det var den pukkelryggede Muselmand, hvis Død idag skal hævnes. Min Kone og jeg toge Liget, bare det ud paa vort Tag, hvorfra vi bragte det hen paa vor Naboes, Leverandeurens, hvem I uretfærdigen vil henrette, og vi hidsede det giennem Skorstenen ned i hans Værelse. Leverandeuren, som fandt det der, har behandlet den Døde som en Tyv, slaaet ham, og troet at have dræbt ham, hvilket dog, som I hører af mit Udsagn, ikke er Tilfældet. Jeg er altsaa den eneste Ophavsmand til Mordet, og endskjøndt jeg er det mod min Vilie, saa har jeg dog besluttet at bøde for min Forbrydelse, for at jeg ikke skal have to Muselmænds Død at bebreide mig, naar jeg tillader, at I berøver Sultanens Leverandeur, hvis Uskyldighed nylig her er beviist, Livet. Vær altsaa saa god at lade ham gaae, og hæng mig istedetfor ham, da ingen Anden end jeg har dræbt den Pukkelryggede."

Hundrede og een og tredivte Nat.

Saasnart Politimesteren var overtydet om, at den jødiske Læge var Morderen, befalede han Bødlen at bemægtige sig hans Person, og at løslade Sultanens Leverandeur.

Lægen havde allerede Strikken om Halsen, og var i Begreb med at døe, da man hørte Stemmen paa Skræderen, som bad Bødlen ikke at gaae videre, og som bad Folket at give Plads, for at kunne komme hen til Politimesteren, til hvem han, da han var ham nær, sagde: „Herre, der feiler kun Lidet i, at I havde berøvet dette uskyldige

Menneske Livet, men hvis I vil have Taalmodighed til at høre mig, saa vil I lære den Pukkelryggedes sande Morder at kjende. Naar hans Død skal udsones ved en Andens, saa maa jeg være den som skal bøde. Da jeg igaar Aftes arbeidede i min Bod, og var i godt Lune, kom den halvdrukne Pukkelryggede, og satte sig i Nærheden af mig. Han sang en Tidlang, og jeg foreslog ham at tilbringe Aftenen hos mig. Han samtykkede deri, og jeg tog ham hjem med mig. Vi satte os tilbords, og da han under Spiisningen fik en Finne eller et Been i Halsen, saa døde han i kort Tid, uagtet alle de Bestræbelser, som min Kone og jeg anvendte, for at hjelpe ham. Vi vare meget bedrøvede over hans Død, og af Frygt for at blive straffede derfor, bare vi Liget hen til den jødiske Læges Dør. Jeg bankede paa, og sagde til Pigen, som lukkede op, at hun skulde gaae hurtigt op igjen, og bede sin Herre fra os, at han dog vilde komme ned for at see til en Syg, som vi havde medbragt, og for at han ikke skulde afslaae at opfylde vor Bøn, gav jeg hende et Sølvstykke, med det Ærinde, at give ham det. Saasnart hun var gaaet op, saa bar jeg den Pukkelryggede op ad Trappen, lagde ham paa det øverste Trin, og begav mig derpaa hurtigt hjem, tilligemed min Kone. Lægen stødte, da han traadte paa Trinnet, den Pukkelryggede ned, og dette foranledigede ham til at troe, at han havde dræbt ham. Da Sagen nu forholder sig saaledes," tilføiede han, „saa løslad Lægen, og lad mig henrette."

Politimesteren og alle Tilskuerne kunde ikke nok forundre sig over de sælsomme, ved den Pukkelryggedes Død foranledigede Begivenheder. „Loslad den jødiske Læge, sagde Dommeren til Bødlen, „og hæng Skræderen, da han bekjender sin Forbrydelse. Man maa tilstaae, at denne Historie er meget sælsom, og fortjener at blive optegnet med gyldne Bogstaver."

Bødlen løslod Lægen og lagde Strikken om Halsen paa Skræderen.

Hundrede og to og tredivte Nat.

Medens Bødlen gjorde sig rede til at hænge Skræderen, sagde een af Sultanen af Kaschghars Betjente til denne, som ikke længe kunde undvære den Pukkelryggede, sin Hofnar, og som forlangte at see ham: „Herre, den Pukkelryggede, for hvis Skyld Eders Majestæt er bekymret, har igaar beruset sig, er derpaa imod sin Sædvane undveget af Palladset, løbet omkring i Staden, og er denne Morgen funden død. Man har bragt en Mand for Politimesteren, som er bleven anklaget for at have myrdet ham, og Dommeren har strax ladet opreise en Galge. Da nu den Anklagede just skulde hænges, saa kom der et Menneske til, og derpaa et andet, de anklagede sig selv, og den Ene erklærer den Anden for skyldfri. Dette vedvarer nu allerede saaledes en Tidlang, og Politimesteren er just ifærd med at adsporge et tredie Menneske, der anklager sig som den virkelige Morder."

Efter denne Beretning sendte Sultanen en Rettensbetjent hen til Retterstedet: „Jil hurtigt," sagde han til ham, „og siig til Politimesteren, at han strax skal føre de Anklagede frem for mig; ogsaa den stakkels Pukkelryggedes Liig, som jeg vil see engang endnu, skal bringes herhid."

Retsbetjenten gik, og da han just kom til Retterstedet, idet Bødlen begyndte at hidse Strikken op, for at hænge Skræderen, saa skreeg han af alle Livskræfter, at man skulde opsætte Henrettelsen. Da Bødlen kjendte Retsbetjenten, vovede han ikke at gaae videre, og løslod Skræderen. Efterat Retsbetjenten herpaa havde hilst Politimesteren, forklarede han ham Sultanens Villie.

Dommeren adlød, begav sig med Skræderen, den jødiske Læge, Leverandeuren og den christelige Kjøbmand hen til Palladset, og lod den Pukkelryggedes Liig bære bagefter af fire af sine Folk.

Da de nu Alle stode for Sultanen, kastede Politimesteren sig ned for denne Fyrstes Fødder, og fortalte ham, da han igjen var staaet op, ganske trolig Alt, hvad han vidste om den Pukkelryggedes Historie. Sultanen fandt den saa mærkværdig, at han befalede sin Hofhistoriograph at nedskrive den med alle Biomstændigheder. Herpaa sagde han,

idet han vendte sig til alle nærværende Personer: „Have I nogensinde hørt noget mere Forbausende, end det, som nu har tildraget sig, foranlediget ved min Hofnar?"

Den christelige Kjøbmand tog nu, efterat han havde kastet sig ned, og med sit Hoved berørt Jorden, Ordet: „Mægtige Hersker," sagde han, „jeg veed en Historie, som er endnu mere forbausende, end den, som nylig er fortalt Eder, og naar Eders Majestæt tillader det, saa vil jeg fortælle Eder den. Begivenhederne ere af den Art, at Ingen kan høre dem uden Rørelse." Sultanen gav ham Tilladelse til at fortælle dem, hvilket han gjorde med følgende Ord:

Historien,

som den christne Kjöbmand fortæller.

„Herre, førend jeg begynder denne Historie, som Eders Majestæt tillader mig at fortælle Eder, vil jeg, med Eders gunstige Tilladelse, bemærke, at jeg ikke har den Ære at være født i Eders Rige. Jeg er en Udlænding, født i Kahiro, af det koptiske[21]) Folkeslag, og af Religion en Christen. Min Fader var Mægler, og havde erhvervet en prægtig Formue, som han ved sin Død efterlod mig. Jeg fulgte hans Exempel, og drev hans Næringsvei.

Da jeg en Dag befandt mig i Kahiro i Kornhandlernes offentlige Bolig, blev jeg tiltalt af en meget velskabt og velklædt ung Kjøbmand, som reed paa et Æsel. Han hilste mig, og idet han aabnede et Tørklæde, hvori der befandt sig en Sesamprøve, spurgte han mig: „Hvormeget gjelder det store Maal Sesam af denne Godhed?"

Hundrede og tre og tredivte Nat.

Jeg undersøgte Sesamen, som den unge Kjøbmand viste mig, og svarede ham, at det store Maal efter den almindelige Priis gjaldt hundrede Sølvdrachmer. „Gaae hen til de Kjøbmænd," sagde han til mig, som for denne Priis ville have nogen, og kom til Seiersporten, hvor I vil see en fra enhver anden Bolig adskilt Chan; der vil jeg vente Eder."

Herpaa reed han videre, og lod mig beholde Sesamprøven, som jeg viiste flere Kjøbmænd i Staden, der sagde til mig, at de vilde have saa Meget deraf, som jeg vilde skaffe dem

for hundrede og ti Sølvdrachmer; og ved denne Priis blev mig en Gevinst af ti Drachmer paa hvert Maal til Deel.

Lokket ved denne Gevinst, begav jeg mig hen til Seiersporten, hvor Kjøbmanden ventede mig. Han førte mig ind i sit Pakhuus, som var fyldt med Sesam. Der befandt sig deri halvtredsindstyve store Maal, som jeg lod maale, læsse paa Æsler, og derpaa kjøbte for femtusinde Sølvdrachmer.

„Af denne Sum," sagde den unge Mand, tilkommer Eder for hvert Maal ti Drachmer, som jeg tilstaaer Eder, og da jeg ikke bruger de øvrige mig tilkommende Penge, saa maa I lade Eder dem udbetale af Kjøbmændene, og gjemme dem for mig, indtil jeg forlanger dem af Eder." Jeg svarede ham, at de til enhver Tid vilde ligge beredte til ham, kyssede hans Haand, og bortfjernede mig, meget fornøiet over hans Ædelmodighed.

Det varede en Maaned, inden jeg saae ham igjen; efter denne Tids Forløb lod han sig dog endelig see. „Hvor ere," sagde han til mig, „de firetusinde og femhundrede Drachmer, som jeg har at fordre af Eder?"

„De ere paa rede Haand," svarede jeg, „og jeg vil strax tælle dem op for Eder."

Da han sad paa sit Æsel, saa bad jeg ham at stige af, og vise mig den Ære, først at spise Frokost med mig. „Nei," sagde han, „jeg kan nu ikke stige af, jeg har her i Nærheden en nødvendig Forretning; men jeg vil komme her tilbage og i Forbiridende tage mine Penge med, som jeg beder Eder at holde rede." Efter disse Ord reed han videre.

Jeg ventede ham, men forgjæves, og han kom først igjen efter en Maaneds Forløb. „Den unge Kjøbmand," sagde jeg til mig selv, „har virkelig en stor Tiltro til mig, da han, uden at kjende mig nærmere, lader en Summa af firetusinde og femhundrede Sølvdrachmer blive i mine Hænder. En Anden, end han, vilde ikke handle saaledes, men frygte for, at jeg vilde bedrage ham for Pengene."

Han kom igjen ved Enden af den tredie Maaned, ridende paa sit Æsel, men meget prægtigere klædt, end ellers.

Hundrede og fire og tredivte Nat.

Saasnart jeg saae den unge Kjøbmand, besvoer jeg ham at stige af, og spurgte ham, om jeg ikke skulde udbetale ham ham sine Penge. Det har ingen Hast, sagde han med en fornøiet og tilfreds Mine. Jeg veed, at de ere i gode Hænder; jeg vil hente dem, naar jeg har givet mine andre Penge ud, og ikke har flere. Lev vel," tilføiede han, „vent mig ved Ugens Ende." Han gav derpaa sit Æsel et Slag af Pidsken, og jeg tabte ham snart af Syne.

„Godt," sagde jeg ved mig selv, „han siger, at jeg skal vente ham ved Enden af Ugen, og, efter hans Tale, vil jeg maaskee ikke see ham igjen i lang Tid. Jeg vil imidlertid benytte hans Penge saaledes, at de bringe mig nogen Fordeel."

Jeg bedrog mig ikke i min Formodning; Aaret forløb, uden at jeg hørte Noget om den unge Mand. Ved Enden af Aaret kom han, ligesaa rigt klædt som første Gang, men der syntes at lobe ham Noget omkring i Hovedet. Jeg bad ham at vise mig den Ære at træde ind hos mig. „Det vil jeg denne Gang gjerne gjøre," svarede han, „men kun under den Betingelse, at I for min Skyld ikke gjør nogen usædvanlig Udgift."

„Jeg vil ikke gjøre Andet, end hvad I ønsker; hav blot den Godhed at stige af." — Han steeg af, og traadte ind til mig.

Jeg gav Befaling til det Maaltid, hvormed jeg vilde beværte ham, og vi underholdt os, indtil man rettede an. Da Maaltidet var færdigt, satte vi os til Bords. Ved den første Bid mærkede jeg, at han tog den med den venstre Haand, og jeg var forundret over at see, at han slet ikke benyttede sig af den høire. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tænke derom.

„Saalænge jeg kjender denne Kjøbmand," sagde jeg til mig selv; „har han stedse forekommet mig meget dannet; skulde det være muligt, at han af Foragt for mig bærer sig saaledes ad? Hvorfor betjener han sig ikke af sin høire Haand?"

Hundrede og fem og tredivte Nat.

Den christelige Kjøbmand var meget nysgjerrig for at vide, hvorfor hans Gjest kun spiste med den venstre Haand. „Efter Maaltidet," sagde han, „da mine Folk havde taget af Bordet og bortfjernet sig, satte vi os begge paa en Sopha. Jeg bød den unge Mand en fortræffelig Skive Morsel, som han ogsaa tog med den venstre Haand. „Herre," sagde jeg nu til ham, „jeg beder Eder at tilgive mig den Frihed, som jeg tager mig, at spørge Eder, hvoraf det kommer, at I ikke betjener Eder af den høire Haand; formodentlig har I een eller anden Skade i den? Istedetfor at svare mig, udstødte han et dybt Suk, og idet han rakte sin høire Arm frem, som han hidtil havde holdt skjult under sin Klædning, viste han mig, at den høire Haand var hugget af ham, hvorover jeg var meget forbauset. „Det har uden Tvivl fornærmet Eder, sagde han, „at see mig spise med den venstre Haand; men dom nu, om jeg kan Andet." — „Tor man spørge Eder," svarede jeg, „ved hvilket ulykkeligt Tilfælde I har mistet Eders høire Haand." Han udgød Taarer ved dette Spørgsmaal, og efterat han havde aftørret dem, fortalte han mig sin Historie, ligesom jeg vil fortælle Eder den:

„I skal vide," sagde han til mig, „at jeg er født i Bagdad og Søn af en riig, og ved sine Fortjenester og sin Rang i denne Stad høist udmærket Mand. Neppe var jeg kommet blandt Folk, førend jeg af bereiste Personer, som jeg besøgte, hørte vidunderlige Ting om Ægypten og især om Stor-Kahiro, som satte mig i Forbauselse og gav mig Lyst til Reiser; men min endnu levende Fader havde ikke givet mig Tilladelse dertil. Endelig døde han, og da hans Død gjorde mig til Herre over mine Handlinger, saa besluttede jeg at reise til Kahiro. Jeg anvendte en stor Sum til at indkjøbe forskjellige Slags fine Stoffer fra Bagdad og Mussul, og begav mig paa Veien.

Ved min Ankomst til Kahiro steeg jeg af i den Chan, som man kalder Mesrurs Chan; jeg leiede der en Bolig og et Pakhuus, i hvilket jeg lod de Baller lægge, som jeg havde medbragt paa Kamelerne. Da dette var skeet, begav jeg mig ind i mit Værelse, for at udhvile mig, og komme mig fra Veiens Besværligheder, medens mine Folk, hvem jeg havde

givet Penge, indkjøbte Levnetsmidler og besørgede Kjøkkenet. Efter Maaltidet gik jeg ud, for at besøge Slottet, nogle Moscheer, de offentlige Pladser, og andre seværdige Steder.

Den følgende Dag klædte jeg mig anstændigt paa, og efterat jeg af nogle af mine Baller havde ladet udtage meget skjønne og rige Stoffer, i den Hensigt, at lade dem bringe til en Besasthan[22]), for at see, hvad man vilde byde for dem, saa belæssede jeg en af mine Slaver med dem, og lod dem bringe hen til Cirkassiernes Besasthan. Jeg saae mig snart omringet af en Mængde Mæglere og Udraabere, som vare underrettede om min Ankomst. Jeg fordeelte Stofprøver blandt flere Udraabere, som skulde udraabe og forevise dem i hele Besasthanen; men alle Kjøbmændene bøde mindre derfor, end de ved Indkjøbet og Reiseomkostningerne kom mig selv til at staae. Dette fortrød mig, og da jeg besværede mig derover for Udraaberne, sagde de til mig: „Naar I vil følge os, saa ville vi sige Eder et Middel, hvorved I ikke skal tabe Noget paa Eders Stoffer."

Hundrede og sex og tredivte Nat.

Den christelige Kjøbmand vedblev, idet han stedse vendte sig til Sultanen af Kaschghar, paa følgende Maade:

„Da Mæglerne og Udraaberne," fortalte den unge Mand, „havde lovet at sige mig et Middel, ved hvis Anvendelse jeg ikke vilde tabe Noget paa mine Varer, saa spurgte jeg dem, hvad jeg da skulde gjøre?" — „Uddele dem til forskjellige Kjøbmænd," svarede de, „de ville sælge i mindre Dele, og to Gange om Ugen, nemlig Mandag og Torsdag, kunne I faae de derfor indløste Penge. Derved vil I vinde, istedetfor at tabe, og der vil ogsaa blive en liden Fordeel for Kjøbmændene. Imidlertid har I Frihed til at more Eder og at gaae at spadsere i Staden og ved Nilen."

Jeg fulgte deres Raad, førte dem ind i mit Pakhuus, af hvilket jeg tog alle mine Varer, og idet jeg vendte tilbage til Besasthanen, uddeelte jeg dem mellem forskjellige Kjøbmænd, som gave mig et af Vidner underskrevet Mod-

tagelsesbeviis, under den Betingelse, at jeg i den første Maaned ikke maatte fordre Noget af dem.

Da nu mine Forretninger vare ordnede paa en saadan Maade, havde jeg ikke andet end Fornøielser i Hovedet. Jeg sluttede Venskab med flere Personer af min Alder, som sørgede for min Tidsfordriv. Efter den første Maaneds Forløb begyndte jeg at besøge mine Kjøbmænd to Gange ugentlig, og det ledsaget af en offentlig Embedsmand, for at prøve deres Udsalgsbog, og en Vexelleer, for at undersøge Godheden og Værdien af de Pengesorter, som de udbetalte mig. Saaledes bragte jeg paa Betalingsdagene stedse en betydelig Summa hjem i den Chan, i hvilken jeg boede. Dog hindrede dette mig ikke fra, de andre Dage i Ugen at gaae hen, snart til denne, snart til hiin Kjøbmand, at more mig ved at underholde mig med dem, og see, hvorledes det gik til i Besasthanen.

En Mandag, da jeg just sad i Boden hos en Kjøbmand, ved Navn Bedreddin, traadte en Dame ind, som var af Stand, hvilket man let kunde see paa hendes Væsen, hendes Klædedragt og en meget velklædt Slavinde, som ledsagede hende. Hun satte sig ved Siden af mig. Hendes Udvortes, forenet med en Ynde, som udbredte sig over Alt, hvad hun foretog sig, indtog mig meget for hende, og opvakte hos mig en hæftig Attraa efter at lære hende nærmere at kjende.

Jeg veed ikke, om hun bemærkede, at jeg betragtede hende med Fornøielse, og om min Opmærksomhed ikke mishagede hende; men hun løftede det Krepslør, som hang ned over hendes Ansigt og det Musselinslør, som det skjulte, og lod mig see et Par store sorte Øine, af hvilke jeg blev fortrylket. Men hvad der fuldkommen bidrog til at gjøre mig forelsket i hende, var hendes Stemmes Tone, og det fine og behagelige Væsen, hvormed hun hilste Kjøbmanden, og spurgte ham, hvorledes han havde befundet sig, siden hun sidst havde seet ham.

Efterat hun en Tidlang havde underholdt sig med ham, sagde hun til ham, at hun søgte et vis Stof med Guldgrund, at hun kom i hans Boutik som den, der var bedst forsynet i hele Besasthanen, og at han maatte vise hende det ønskede Stof, hvis han havde Noget af det. Bedreddin viiste hen-

de flere Stykker, hun blev ved det ene, og da hun spurgte om Prisen, overlod han hende det for ellevehundrede Sølvdrachmer. „Jeg er villig til at give denne Sum," sagde hun til ham; „vel har jeg ingen Penge hos mig, men jeg haaber, at I vil troe mig til i Morgen og tillade mig at tage Stoffet med. Jeg skal ikke undlade, imorgen at sende Eder ellevehundrede Drachmer derfor." — „Ædle Frue," svarede Bedreddin, „jeg vilde med Fornøielse troe Eder og medgive Eder Stoffet, hvis det tilhørte mig; men det tilhører denne vakkre unge Mand her, og jeg maa idag betale ham Pengene derfor." — „Hvoraf kommer det da," svarede Damen meget forbauset, „at I behandler mig saaledes? kommer jeg ikke sædvanlig i Eders Boutik? Og saa ofte jeg har kjøbt Tøi her, og I har tilladt mig at tage det med uden øieblikkelig Betaling, har jeg da nogensinde undladt strax den følgende Dag at sende Eder Penge?" Kjøbmanden tilstod det. „Det er sandt, ædle Frue," svarede han; „men jeg maa have Penge idag." — „Nu da, der har I Eders Stof," sagde hun, idet hun kastede det til ham, „Gud fordærve Eder, og Alt, hvad der hedder Kjøbmand! I ere Alle, den Ene ligesom den Anden, I tage ikke Hensyn til Nogen."

Efter disse Ord stod hun hurtigt op, og bortfjernede sig, meget opbragt paa Bedreddin."

Hundrede og syv og tredivte Nat.

Den christelige Kjøbmand fortsatte sin Fortælling: „Da jeg saae," sagde den unge Mand til mig, „at Damen gik bort, følte jeg vel, at mit Hjerte tog stor Andeel i hende; jeg kaldte hende derfor tilbage, og sagde til hende: „Ædle Frue, viis mig den Naade at vende tilbage, maaskee finder jeg et Middel til at tilfredsstille Eder begge."

Hun vendte om, idet hun sagde, at det skete af Godhed for mig. „Hr. Bedreddin," sagde jeg herpaa til Kjøbmanden, „hvormeget siger I, at I vil sælge dette mig tilhørende Stof for?" — „Ellevehundrede Sølvdrachmer," sagde han, „ringere kan jeg ikke sælge det." — „Saa giv kun denne Dame det," svarede jeg, og lod hende medtage det. „Jeg giver

Eder hundrede Drachmer i Rabat og en Forskrivning, at I kan hæve denne Sum paa mine andre Vare." Jeg skrev virkelig en saadan Anviisning, undertegnede den, og overgav Bedreddin den.

Idet jeg herpaa gav Damen Stoffet, sagde jeg til hende: „I kan medtage det, ædle Frue, og hvad Pengene angaaer, saa kan I sende mig dem imorgen, eller en anden Dag, eller, hvis I vil, gjør jeg Eder en Foræring med Stoffet." — „Saaledes er det ikke meent," svarede hun. „I behandler mig paa en saa artig og forbindtlig Maade, at jeg vilde være uværdig til at lade mig see for Menneskene, hvis jeg ikke viste Eder min Erkjendtlighed. Gid Gud, for at lønne Eder derfor, vil formere Eders Formue, lade Eder leve længe efter mig, aabne Eder efter Eders Død Himmelens Porte, og gjøre Eders Ædelmodighed bekjendt i hele Staden."

Disse Ord gjorde mig dristig. „Ædle Frue," sagde jeg til hende, „lad mig til Løn for den Eder viste Artighed skue Eders Ansigt; derved vil I betale mig med Aager."

Ved disse Ord vendte hun sig om til min Side, løftede Musselinsløret op, som bedækkede Ansigtet, og viste mine Øine en forbausende Skjønhed. Jeg var saa overrasket deraf, at jeg ikke formaaede at sige, hvad jeg tænkte om den. Jeg vilde ikke have blevet mæt af at betragte hende; men hun bedækkede hurtigt igjen sit Ansigt, af Frygt for, at man skulde blive det vaer, og efterat hun havde ladet Krepsløret falde ned, tog hun Guldstoffet, og gik ud af Boutiken, i hvilken hun lod mig blive tilbage i en Tilstand, meget forskjellig fra den, i hvilken jeg var kommet ind. Jeg blev længe i en sælsom Forvirring og Uro. Førend jeg forlod Kjøbmanden, spurgte jeg ham, om han kjendte Damen. „Ja," gav han mig til Svar, „hun er Datter af en Emir, som ved sin Død efterlod hende en umaadelig Formue."

Da jeg var vendt tilbage i Mesrurs Chan, fremsatte mine Folk Aftensmaden for mig; men det var mig umuligt at spise. Ligesaalidt kunde jeg om Natten, som syntes mig den længste i mit Liv, lukke et Øie til.

Saasnart det blev Dag, stod jeg op, i det Haab, igjen at see den Gjenstand, som forstyrrede min Ro, og for at behage hende, klædte jeg mig endnu omhyggeligere paa, end den foregaaende Dag. Jeg vendte tilbage til Bedreddins Boutik.

Hundrede og otte og tredivte Nat.

Den unge Mand fra Bagdad sagde, idet han fortalte den christelige Kjøbmand sine Hændelser: „Jeg havde endnu ikke været længe i Bedreddins Boutik, førend jeg saae Damen, ledsaget af sin Slavinde og endnu prægtigere klædt, end den forrige Dag, træde ind. Hun saae slet ikke paa Kjøbmanden, og sagde, idet hun vendte sig til mig alene: „Herre, I seer, at jeg punktlig holder mit Ord, som jeg gav Eder igaar. Jeg kommer udtrykkelig, for at bringe Eder den Sum, hvilken I var saa god, uagtet I ikke kjendte mig, at betroe mig; en Ædelmodighed, som jeg aldrig vil forglemme." — „Ædle Frue," svarede jeg hende, „I behøvede ikke at skynde Eder; jeg var ganske ubekymret, hvad Pengene angik, og det gjør mig ondt, at I har gjort Eder saa megen Uleilighed." — „Det havde været Uret at misbruge Eders Artighed." Idet hun sagde dette, gav hun mig Pengene, og satte sig ved Siden af mig.

Idet jeg nu benyttede Leiligheden, til at underholde mig med hende, talte jeg til hende om den Kjærlighed, som jeg følte for hende; men hun stod pludselig op, og forlod mig, som om hun var meget fornærmet over den hende nylig gjorte Erklæring.

Jeg fulgte hende med Øinene, saa længe jeg kunde see hende, og da jeg ikke mere saae hende, tog jeg Afskeed fra Kjøbmanden, og gik ud af Besasthanen, uden at vide, hvorhen.

Jeg overtænkte denne Hændelse, da jeg følte mig blive trukket bag fra. Jeg vendte mig strax om, for at see, hvem der trak i mig, og blev med Fornøielse vaer, at det var Slavinden hos den Dame, af hvem jeg havde Hovedet fuldt. „Min Herskerinde," sagde hun til mig, „den unge Person, med hvem I har talt i en Kjøbmands Boutik, ønskede gjerne at tale et Par Ord med Eder."

Jeg fulgte hende, og fandt virkelig hendes Herskerinde, som ventede mig i en Vexelleers Boutik, i hvilken hun sad.

Hun lod mig sidde hos sig, og sagde til mig: „Min kjære Herre, vær ikke forbauset over, at jeg forlod Eder lidt hæftigt; jeg holdt det ikke passende for Kjøbmandens Øine at give Eder et gunstigt Svar paa Tilstaaelsen om de Fø-

lelser, som jeg har indskudt Eder. Men langt fra at være fornærmet derover, tilstaaer jeg, at jeg med Fornøielse hørte Eder, og jeg skatterer mig uendelig lykkelig ved at have en Mand af Eders Fortjenester til Elsker. Jeg veed ikke, hvilket Indtryk det første Syn af mig har gjort paa Eder; men hvad mig angaaer, da kan jeg forsikkre Eder, at jeg, saasnart jeg saae Eder, følte Tilbøielighed for Eder. Siden igaar har jeg kun tænkt paa det, som I sagde mig, og min Iver for at opsøge Eder saa betids, maa vel bevise Eder, at I ikke mishager mig." — „Ærede Frue," svarede jeg, henrykt af Kjærlighed og Salighed, „jeg kan ikke høre noget Behageligere, end hvad I har den Godhed at sige mig. Det er umuligt at elske lidenskabeligere, end jeg elsker Eder; fra det første Øieblik af, da I lod Eder see for mine Øine, bleve de blændede af saa mange Yndigheder, og mit Hjerte hengav sig uden Modstand."

„Lader os ikke spilde Tiden med unyttige Samtaler," afbrød hun mig, „jeg tvivler ikke paa Eders Oprigtighed, og I vil snart blive overtydet om min. Vil I vel vise mig den Ære at komme til mig, eller ønsker I, at jeg skal komme til Eder?" — „Ædle Frue," svarede jeg hende, „jeg er en Fremmed, og boer i en Chan; det er intet passende Sted, til at modtage en Dame af Eders Rang og Eders Fortjenester paa.

Hundrede og ni og tredivte Nat.

„Det er mere passende, ædle Frue," vedblev Kjøbmanden, at I har den Godhed at sige mig Eders Bolig, jeg vil da have den Ære at besøge Eder." Damen samtykkede deri. „I Overmorgen," sagde hun, „er det Fredag; kom paa den Dag, efter Middagsbønnen. Jeg boer i Andagtsgaden. I behøver kun at spørge om, hvor Abu Schamma, med Tilnavn Berkur, som engang var Overhoved for Emirerne, boer; der ville vi finde hinanden." Efter disse Ord skiltes vi ad, og jeg tilbragte den følgende Dag i stor Utaalmodighed.

Jeg stod om Fredagen meget tidlig op, tog min skjøn-

neste Klædning paa, stak en Pung med halvtredsindstyve Guldstykker til mig, og reed paa et Æsel, som jeg allerede den forrige Dag havde leiet, ledsaget af den Mand, hvem det tilhørte. Da vi vare komne til Andagtsgaden, sagde jeg til Æselets Herre, at han skulde spørge efter det Huus, som jeg søgte. Man viste ham det, og han førte mig derhen. Jeg steeg af ved Døren, betalte ham godt, og sendte ham bort, idet jeg anbefalede ham, at mærke sig det Huus vel, hvor han lod mig blive, og ikke undlade, den følgende Morgen at afhente mig, for at ledsage mig tilbage til Mesrurs Chan.

Jeg bankede paa Døren, som strax blev aabnet af to smaae Slaver, der vare hvide, som Snee, og meget omhyggeligt klædte. „Hav den Godhed at træde ind," sagde de til mig, „vor Herskerinde venter Eder med Utaalmodighed. I to Dage har hun ikke ophørt at tale om Eder."

Jeg traadte ind i Gaarden og saae et stort, paa syv Trin ophøiet Sommerhuus, omgivet af et Gitter, ved hvilket det var adskilt fra en Have af beundringsværdig Skjønhed. Foruden Træerne, som kun tjente til at forskjønne den, fandtes der en Mængde andre, som vare fulde af de kosteligste Frugter. Jeg var fortryllet af en stor Mængde Fugles Sang, hvis Toner blandede sig med den Pladsken, som foraarsagedes af et overordentlig høit Springvand, hvilket man blev vaer i Midten af et herligt Blomsterqvarteer. Dette Springvand var meget skjønt; man saae ved de fire Hjørner af Vandbækkenet fire forgyldte Drager, som udspyede krystalklart Vand i Overflødighed. Dette henrivende Sted gav mig et høit Begreb om den Erobring, som jeg havde gjort.

Begge de smaae Slaver førte mig ind i en prægtig indrettet Sal, og medens den ene løb hen, for at melde sin Herskerinde min Ankomst, blev den anden hos mig, og gjorde mig opmærksom paa alle Salens Skjønheder."

Hundrede og fyrretyvende Nat.

Den christelige Kjøbmand vedblev paa følgende Maade at fortælle Sultanen af Kaschghar:

„Jeg behøvede ikke," sagde den unge Mand til mig, „at vente længe i Salen; Damen, som jeg elskede, traadte snart ind, smykket med Perler og Diamanter; men hun glimrede endnu mere ved sine Øines, end ved sine Ædelstenes Glands. Hendes Vært, som nu ikke mere skjultes af hendes Stadsklædning, syntes mig den fineste og skjønneste af Verden.

Jeg fortæller Eder Intet om den Glæde, som vi følte ved at see hinanden igjen; thi jeg vilde kun være istand til at skildre den for svagt. Jeg siger derfor blot, at vi, efter de første Hilsener, satte os begge paa en Sopha, hvor vi underholdt os høist behageligt. Man anrettede herpaa de kosteligste og meest udsøgte Spiser til os. Vi satte os til Bords, og efter Maaltidet begyndte vi at underholde os, indtil det blev Nat. Man bragte os herpaa fortræffelig Viin og Frugter, som lokkede til at drikke, og vi drak ved Instrumenternes Klang, som Slaverne accompagnerede med deres Stemme. Damen i Huset sang selv, og gjorde mig ved sine, til Hjertet trængende Sange, fuldkommen til den lidenskabeligste af alle Elskere. Jeg tilbragte herpaa Natten i Nydelsen af alle Slags Fornøielser.

Efterat jeg den næste Morgen behændigt havde stukket Pungen med halvtredsindstyve Guldstykker under Hovedpuden, sagde jeg Levvel til Damen, som spurgte mig, naar jeg igjen vilde besøge hende. „Dyrebareste Frue," svarede jeg hende, „jeg lover Eder at komme igjen denne Aften." Hun syntes at være meget glad over mit Svar, ledsagede mig til Døren, og besvor mig, da vi skiltes ad, at holde mit Løfte.

Den samme Mand, som havde bragt mig hen, ventede mig med sit Æsel. Jeg besteeg det, og vendte tilbage til Mesrurs Chan. Da jeg sendte Manden bort, sagde jeg til ham, at jeg ikke betalte ham, for at han om Eftermiddagen skulde afhente mig til den Tid, jeg bestemte ham.

Saasnart jeg nu igjen var i min Bolig, var det min første Sorg, at lade et godt Lam og forskjellige Slags Kager kjøbe, som jeg sendte Damen ved en Drager. Jeg beskjæftigede mig herpaa med alvorlige Anliggender, indtil Æselets Herre var kommet. Jeg begav mig paa Veien med ham, og hen til Damen, som modtog mig med ligesaame-

gen Glæde, som forrige Dag, og beværtede mig med ligesaa kosteligt et Maaltid, som det første.

Da jeg den følgende Dag gik fra hende, efterlod jeg hende igjen en Pung med halvtredsindstyve Guldstykker, og vendte tilbage til Mesrurs Chan.

Hundrede og een og fyrretyvende Nat.

Den unge Mand fra Bagdad fortsatte med følgende Ord sin Historie: „Jeg besøgte nu Damen daglig, og lod hvergang en Pung med halvtredsindstyve Guldstykker tilbage hos hende. Dette vedvarede, indtil Kjøbmændene, hvem jeg havde givet mine Vare at sælge, og som jeg besøgte regelmæssig to Gange hver Uge, Intet mere vare mig skyldige. Endelig saae jeg mig nu uden Penge, og uden Haab om at faae nogle.

I denne afskyelige Tilstand, og med den Villie at overlade mig til min Fortvivlelse, gik jeg ud af Chanen, uden at vide, hvad jeg gjorde, og kom i Nærheden af Slottet, hvor der var en stor Mængde Personer forsamlet, for at see et Skuespil, som Sultanen af Ægypten gav. Da jeg der havde blandet mig blandt Mængden, kom jeg tilfældig i Nærheden af en vel bereden, og meget omhyggelig klædt Rytter, ved hvis Saddel hang en halvaaben Sæk, af hvilken der fremragede en grøn Silkesnor. Idet jeg lagde Haanden paa Sækken, formodede jeg, at Snoren hørte til en Pung, som fandtes i Sækken. Medens jeg overveiede dette, gik der paa den anden Side af Rytteren en med Brænde belæsset Lastdrager forbi, og det endog saa nær, at Rytteren maatte vende sig bort, for at forhindre, at Brændet ikke berørte og sønderrev hans Klæder. I dette Øieblik fristede Djævelen mig; jeg tog fat paa Snoren med den ene Haand, og idet jeg med den anden søgte at udvide Sækkens Aabning, drog jeg, uden at Nogen bemærkede det, Pungen ud. Den var svær, og jeg tvivlede ikke paa, at den jo indeholdt Guld eller Sølv.

Rytteren, hvem jeg formodentlig forekom mistænkelig for hvad jeg gjorde, da han bortvendte Hovedet fra mig,

stak, da Lastdrageren havde trængt sig forbi, strax sin Haand i Sækken, og gav mig, da han ikke fandt sin Pung, et saa kraftigt Hug med sin Stridsøxe, at han kastede mig til Jorden.

Alle de, som vare Vidner til denne Voldsomhed, følte sig grebne deraf, og Nogle lagde Haand paa Hestens Tomme, for at standse Rytteren og sporge ham, hvorfor han havde slaaet mig, og om det var ham tilladt at mishandle en Muselmand saaledes. „Hvad have I at blande Eder deri?" svarede han dem med trodsig Tone. „Jeg har ikke gjort det uden Aarsag; thi han er en Tyv."

Ved disse Ord stod jeg op, og mit Udvortes bevægede Enhver til at antage sig mig, og skrige, at han var en Logner, og at det var utroligt, at en ung Mand, som jeg, havde begaaet den skjændige Handling, som han paabyrdede mig. Kort, de bleve derved, at jeg var uskyldig; og medens de standsede hans Hest, for at begunstige min Flugt, kom Politimesteren med sit Følge just den samme Vei, og da han saae saa mange Folk forsamlede omkring Rytteren og mig, saa nærmede han sig mig, og spurgte, hvad der var hændet. Blandt de Tilstædeværende var ikke Een, uden at han jo anklagede Rytteren for at have mishandlet mig paa en uretfærdig Maade, under det Paaskud, at jeg havde bestjaalet ham.

Politimesteren lod sig ikke nøie med det, som man sagde ham, og spurgte Rytteren, om han ikke havde en Anden, end mig, mistænkt for Tyveriet. Rytteren svarede Nei, og sagde ham, hvilken Aarsag han havde til at troe, at han ikke tog Feil. Efterat Politimesteren havde hørt paa ham, befalede han sine Folk at tage mig fast, og gjennemsøge mig, hvilket de ogsaa strax gjorde, og Een af dem, som tog Pungen fra mig, viste den offentlig frem.

Hundrede og to og fyrretyvende Nat.

Da Politimesteren havde Pungen i sine Hænder, spurgte han Rytteren, om den tilhørte ham, og hvormange Penge der var i den. Rytteren erkjendte den for at være den ham

frastjaalne, og forsikkrede, at den indeholdt tyve Zechiner. Dommeren aabnede den, og efterat han virkelig havde fundet tyve Zechiner deri, gav han ham den tilbage. Strax lod han mig komme for sig: „Unge Mand," sagde han, „tilstaae mig Sandheden! har I taget denne Rytters Pung? Vent ikke, indtil jeg lader Eder lægge paa Pinebænken, for at faae Eder til at bekjende." Idet jeg herpaa slog Øinene ned, sagde jeg til mig selv: „Hvis jeg ogsaa nægter Sagen, saa vil dog Pungen, som man har fundet hos mig, lade mig gjælde for en Løgner." For altsaa at undgaae en dobbelt Straf, løftede jeg Hovedet iveiret, og tilstod, at jeg var Tyven.

Neppe havde jeg aflagt denne Tilstaaelse, førend Politimesteren, efterat han havde kaldt Vidner til, befalede at afhugge mig Haanden. Dommen blev paa Stedet fuldbyrdet, hvilket opvakte alle Tilskuernes Medlidenhed, og jeg bemærkede endog paa Rytterens Ansigt, at han ikke var mindre rørt, end de andre. Politimesteren vilde endnu lade mig afhugge en Fod; men jeg anraabte Rytteren om at bede om Naade for mig, han gjorde det, og erholdt Bønhørelse.

Da Dommeren var gaaet sin Vei, nærmede Rytteren sig til mig: „Jeg seer vel," sagde han til mig, idet han rakte mig Pungen, „at Nødvendigheden har drevet Eder til en saa skjændig, og en saa veldannet ung Mand, som I er, ganske uværdig Handling; tag altsaa denne uheldbringende Pung her; jeg skjænker Eder den, og den Ulykke, der er vederfaret Eder, gjør mig meget ondt."

Efter disse Ord forlod han mig, og da jeg var meget svækket ved Blodtabet, saa havde nogle vakkre Folk i Qvarteret den medlidende Godhed, at tage mig ind i deres Bolig, og give mig et Glas Viin at drikke. De forbandt ogsaa min Arm, og indsvøbte min Haand i et linned Klæde. Jeg tog den med mig og hængte den ved mit Belte.

Hvis jeg i denne sørgelige Tilstand var vendt tilbage til Mesrurs Chan, saa vilde jeg ikke have fundet den fornødne Hjelp der. Det var ogsaa meget vovet, at vise mig for den unge Dame. „Maaskee," sagde jeg, „vil hun ikke see mig mere, naar hun har erfaret min Skjændsel. Jeg undlod dog ikke at gjøre dette Forsøg; men for at de Folk, som forfulgte mig, skulde blive kjede af at løbe efter mig,

saa gik jeg igjennem mange affides Gader, og begav mig endelig hen til Damen, hos hvem jeg ankom saa svag og udmattet, at jeg kastede mig paa Sophaen, og skjulte den høire Arm under min Klædning; thi jeg tog mig vel iagt for at lade den see.

Imidlertid ilede Damen, som havde faaet Underretning om min Ankomst og mit Ildebefindende, til, og sagde til mig, da hun saae mig saa bleg og ukjendelig: „Hvad feiler Eder da, kjæreste Sjæl?" Jeg forstillede mig. „Det er," svarede jeg, „en hæftig Hovedpine, som plager mig. „Hun syntes meget bedrøvet derover. „Sæt Eder," vedblev hun, (thi jeg var staaet op, for at modtage hende): „Siig mig, hvorledes I har faaet den. I befandt Eder sidste Gang, da jeg havde den Fornøielse at see Eder, saa vel! Der feiler Eder endnu Noget, som I skjuler mig. Siig mig, hvad det er." Da jeg taug stille, og, istedetfor Svar, Taarerne flode ud af mine Øine, sagde hun: „Jeg begriber ikke, hvad der kan bedrøve Eder. Skulde jeg imod mit Vidende have givet Eder Anledning til at være bedrøvet? Og kommer I herhen, for at sige mig, at I ikke mere elsker mig?" — „Det er ikke Tilfældet, min Dyrebareste," svarede jeg hende sukkende, „og en saa uretfærdig Mistanke formerer endnu mine Lidelser mere." Jeg kunde ikke beslutte mig til at sige hende den sande Aarsag.

Da det var blevet Nat, frembar man Aftensmaden. Hun bad mig at spise, men da jeg ikke kunde betjene mig af den høire Haand, saa bad jeg hende at fritage mig derfor, idet jeg undskyldte mig med, at jeg ikke havde nogen Appetit. „Den vil indfinde sig," sagde hun, „saasnart I opdager mig, hvad I med saamegen Halsstarrighed skjuler mig. Eders Modbydelighed for Maden kommer uden Tvivl af den Umage, som I gjør Eder, for at tvinge Eder til at spise." — „Ak, min Bedste," svarede jeg, „jeg maa vel tvinge mig dertil." Neppe havde jeg udtalt disse Ord, førend hun iskjænkede mig Noget at drikke, og idet hun rakte mig Skaalen, sagde hun: „Drik, det vil give Eder Mod!" Jeg udrakte altsaa den venstre Haand, og tog Skaalen.

Hundrede og tre og fyrretyvende Nat.

„Da jeg havde Skaalen i Haanden," fortalte det unge Menneske, „fordobblede mine Taarer sig og jeg udstødte nye Suk. — „Hvorfor græder og sukker I saa bitterligt," sagde Damen herpaa, „og hvorfor tager I Skaalen med den venstre Haand, og ikke hellere med den høire?" — „Ak, ærede Dame, svarede jeg hende, „undskyld mig, jeg besværger Eder, jeg har paa den høire Haand en Byld." — „Viis mig denne Byld," sagde hun, „jeg vil stikke den op." — Jeg undskyldte mig, idet jeg sagde, at den endnu ikke var moden; og tømte den meget store Skaal. Viindunsten og min Træthed og Udmattelse bedøvede mig snart, og jeg sank i en dyb Søvn, som varede til den næste Dag.

Medens jeg sov, løftede Damen, som vilde vide, hvad der egentligt skadede min høire Haand, min Klædning iveiret, som skjulte den, og saae med en Forbauselse, som I kan tænke Eder, at den var afhugget, og at jeg havde medbragt den i et linned Klæde. Hun begreb nu uden Møie, hvorfor jeg saa længe havde modstaaet hendes indstændige Bønner, og tilbragte Natten med at bedrøve sig over min Ulykke, idet hun ikke tvivlede paa, at min Kjerlighed til hende havde foraarsaget den.

Ved min Opvaagnelse mærkede jeg vel, at hun var betaget af en heftig Smerte. Desuagtet sagde hun, for ikke at krænke mig, Intet til mig. Hun lod mig foresætte en Kraftsuppe af Fjerkreatur, som man paa hendes Befaling havde tillavet til mig, og nødte mig til at spise og drikke, for at jeg, som hun sagde, igjen kunne komme til de fornødne Kræfter.

Jeg vilde herpaa tage Afsked fra hende, men hun holdt mig tilbage ved min Klædning, idet hun sagde til mig: Jeg vil ikke tillade, at I gaaer bort herfra. Endskjøndt I ikke har sagt mig noget derom, saa er jeg dog overtydet om, at jeg er Aarsag i den Ulykke, som I har paadraget Eder. Den Smerte, som jeg føler derover, vil ikke lade mig leve længe, men førend jeg dør, maa jeg udføre en Beslutning, som jeg har fattet til Bedste for Eder."

Efter disse Ord lod hun en Rettensbetjent og Vidner hente, og lod mig udfærdige et Gavebrev over alle hendes

Eiendomme. Efterat hun havde belønnet alle sine Folk for deres Umage og sendt dem bort, aabnede hun en stor Kasse, hvori der befandt sig alle de Punge, som jeg fra vor Kjærlighedsforstaaelses Begyndelse af havde skjenket hende. „De tilhøre Eder alle," sagde hun til mig, „jeg har ikke rørt een eneste," her har I Nøglen til Kassen, raad over den, som I behager." Jeg takkede hende for hendes Ædelmodighed og Godhed. Hun sagde derpaa: „Jeg agter det, som jeg nylig har gjort for Eder, for Intet, og først da vil jeg være ganske tilfreds, naar jeg dør, for at overtyde Eder om, hvor høit jeg elsker Eder."

Jeg besvoer hende ved Alt, hvad Kjerlighed paa nogen Maade formaaer, at opgive en saa sørgelig Beslutning; men jeg kunde ikke bringe hende derfra, og Grædmmelse over at see mig eenhaandet paadrog hende en Sygdom af fem eller sex Uger, af hvilken hun døde.

Efter jeg pligtskyldigt havde begrædt hendes Død, satte jeg mig i Besiddelse af alle hendes Eiendomme, som hun havde lært mig at kjende, og den Sesam, som I har gjort Eder Uleilighed med at sælge for mig, udgjør en Deel deraf."

Hundrede og fire og fyrretyvende Nat.

Den unge Mand fra Bagdad endte paa følgende Maade den Historie, som han havde fortalt til den christelige Kjøbmand: „Hvad I nu har hørt," vedblev han," maa tjene mig til Undskyldning for, at jeg har spist hos Eder med den venstre Haand. Jeg er Eder iøvrigt meget forbunden for den Møie, som I har havt for min Skyld. Jeg kan ikke være Eder erkjendtlig nok for Eders Troskab, og da jeg, hvormeget jeg endog har bortødslet, endnu, Gud være lovet, besidder Formue nok, saa beder jeg Eder at modtage denne Sum, som jeg har at fordre hos Eder, som en Foræring. Desuden har jeg endnu at Forslag at gjøre Eder. Da jeg efter det, som jeg har fortalt Eder, ikke kan blive længere i Kahiro, saa har jeg besluttet at reise bort, og aldrig igjen at komme her. Naar I vil gjøre mig Selskab, saa ville

vi drive Handel i Fælledsskab, og dele Gevinsten, som vi faae derved."

„Da den unge Mand fra Bagdad var til Ende med sin Historie;" sagde den christelige Kjøbmand, „takkede jeg ham paa bedste Maade for den mig gjorte Foræring, og antog meget gjerne hans Forslag at reise med ham, idet jeg forsikkrede ham, at hans Fordeel stedse vilde være mig ligesaa magtpaaligende som min egen.

Vi bestemte en Dag til vor Afreise, og da den var kommen, begav vi os paa Veien. Vi have reist gjennem Syrien og Mesopotamien, have gjennemstreifet hele Persien, og ere endelig, efterat vi have opholdt os i forskjellige Byer, komne til Eders Hovedstad, o Herre! Efter nogen Tids Forløb tilkjendegav den unge Mand mig sin Længsel efter at vende tilbage til Persien, og nedsætte sig der; vi gjorde Afregning med hinanden, og skildtes ad med gjensidig Tilfredshed. Han afreiste, og jeg, Herre, er bleven i denne By, hvor jeg har den Ære at være i Eders Majestæts Tjeneste. Det er den Historie, som jeg havde at fortælle Eder; finder I den ikke mere forbausende end den Pukkelryggedes."

Sultanen af Kaschghar geraadede i Vrede imod den christelige Kiøbmand. „Du er meget dristig;" sagde han til ham, „at Du vover at fortælle mig en Historie, som er min Opmærksomhed saa lidet værdig, og at sammenligne den med den Pukkelryggedes. Kan Du smiggre Dig med at overbevise mig om, at en ung Liderligs flaue Eventyr ere beundringsværdigere, end min Hofnars? jeg vil lade Eder alle Fire hænge, for at hævne hans Død."

Ved disse Ord kastede den forskrækkede Leverandeur sig ned for Sultanens Fødder. „Herre," sagde han, „jeg beder Eder indstændigt at tilbageholde Eders retfærdige Vrede, at høre mig, og at lade os alle fire vederfares Naade, hvis den Historie, som jeg har at fortælle Eders Majestæt, er skjønnere end den Pukkelryggedes." — „Jeg tilstaaer Dig Din Bøn," sagde Sultanen; „tal!"

Leverandeuren tog derpaa Ordet og begyndte:

Historien,

som Sultanen af Kaschghars Leverandeur fortæller.

„Herre, en meget agtet Person indbød mig igaar til en af sine Døttres Bryllup. Jeg undlod ikke at indfinde mig om Aftenen til den bestemte Tid, og jeg befandt mig i et Selskab af Doktorer, Justitsembedsmænd, og andre høist udmærkede Personer i Staden. Efter Høitidelighederne frembar man et prægtigt Maaltid; man satte sig tilbords, og Enhver spiste, hvad der smagte ham bedst. Der gaves blandt andre Retter een ganske fortræffelig, tillavet med Hvidløg, af hvilken Alle vilde have, og da vi blandt Gjæsterne bemærkede Een, som ikke spiste af denne Ret, endskjøndt den stod for ham, saa indbøde vi ham til, ligesom vi, at tage for sig af den. Han besvoer os ikke at nøde ham: „Jeg skal vel tage mig iagt," sagde han, „for at spise af en Ret, hvori der er Hvidløg, jeg har ikke glemt, hvad det har kostet mig, engang at have spist af en saadan Ret." Vi bade ham at fortælle os, hvad der havde givet ham en saadan Modbydelighed for Hvidløg. Men Herren i Huset sagde, uden at lade ham faae Tid at svare: „Ærer I mit Bord paa en saadan Maade? Retten er kostelig, I maa ikke lade den være urørt, og maa, ligesom de Andre, vise mig den Føielighed at spise deraf." — „Herre," vedblev Gjæsten, som var en Kjøbmand fra Bagdad, „tro ikke, at jeg af en falsk Ømfindtlighed opfører mig saaledes; naar I udtrykkeligt forlanger det, vil jeg vel adlyde Eder, men jeg kan kun gjøre det under den Betingelse, at jeg, efter at have spist, med Eders gunstige Tilladelse vasker mine Hænder fyrretyve Gange med Kali[22b]), fyrretyve Gange med Aske af den samme Plante, og lige saa ofte med Sæbe. I vil ikke tage mig det ilde op, naar jeg handler saaledes,

for at holde en Eed, som jeg har aflagt, kun under den Betingelse at spise en Ret, hvori der er Hvidløg."

Hundrede og fem og fyrretyvende Nat.

Leverandeuren vedblev sin, til Sultanen af Kaschghar henvendte Fortælling: „Da Huusherren ikke vilde fritage Kjøbmanden fra at spise af Hvidløgsretten, saa befalede han sine Folk at holde et Bækken med Vand samt Kali, Aske af samme Plante, og Sæbe paa rede Haand, for at Kjøbmanden kunde vaske sig saa ofte, han behagede. Efterat han havde givet denne Befaling, vendte han sig til Kjøbmanden, og sagde til ham: „Følg mit Exempel, og spiis. Paa Kali, Aske af samme Plante, og Sæbe skal det ikke mangle Eder."

Kjøbmanden, som syntes ilde tilmode over den Vold, som man brugte imod ham ham, rakte Haanden ud, tog en Bid, som han zittrende bragte til Munden og spiste med en Modbydelighed, over hvilken vi Alle vare meget forbausede. Dog overraskede det os endnu mere at bemærke, at han kun havde fire Fingre og ingen Tommelfinger; hvilket hidtil, endskjøndt han allerede havde spist af flere Retter, endnu ikke var bemærket af Nogen.

Huusherren tog strax Ordet: „I har ingen Tommelfinger," sagde han til ham: „ved hvilket Tilfælde har I mistet den?" — „Herre," svarede han, „Tommelfingeren mangler mig ikke allene paa den høire, men ogsaa ogsaa paa den venstre Haand." Tillige viste han os den sidste, og lod os see, at han havde sagt Sandhed. „Det er endnu ikke Alt," tilføiede han, „jeg mangler endnu paa begge Fødderne den store Taa, og I kan troe mig, jeg er saaledes ved en uhørt Hændelse lemlæstet, som jeg nok vil fortælle Eder, hvis I vil have Taalmodighed at høre den. Den vil ligesaa vel opvække Eders Medlidenhed, som Forbauselse. Dog tillad mig, at jeg i Forveien vasker mine Hænder."

Efter disse Ord stod han op fra Bordet, og efter at han havde vasket sine Hænder hundrede og tyve Gange, satte

han sig igjen paa sin Plads, og fortalte os sin Historie, som følger:

„I skulle vide, mine Herrer, at under Chalifen Haroun Arreschyds Regjering levede min Fader i Bagdad, hvor jeg er født, og var ansect for en af de rigeste Kjøbmænd i denne By. Da han imidlertid var en Mand, som jagede efter Fornøielser, elskede Fylderi, og forsømte sine Forretninger, saa havde jeg efter hans Død, istedet for en stor Formue, al optænkelig Sparsomhed nødig, for at betale den Gjeld, som han havde efterladt sig. Det lykkedes mig dog at betale den ganske, og ved mine Bestræbelser begyndte mine Omstændigheder at erholde et smilende Udvortes.

Da jeg en Dag aabnede min Bod, reed en Dame, ledsaget af en Gilding og to Slavinder, forbi min Dør, og holdt stille. Hun steeg af ved Hjelp af Gildingen, som bød hende Haanden, og sagde til hende: „Naadige Frue, jeg sagde Eder vel, at I vilde komme for tidlig; I seer, at der endnu ikke er Nogen i Besasthanen, og naar I havde troet mig, vilde I have sparet Eder den Moie at vente."

Hun saae sig omkring til alle Sider, og da hun blev vaer, at der virkelig ikke var nogen anden Bod aaben, end min, saa nærmede hun sig den, og bad mig om Tilladelse til at udhvile sig der, indtil de andre Kjøbmænd kom. Jeg besvarede hendes Hilsen paa en sømmelig Maade.

Hundrede og sex og fyrretyvende Nat.

Damen satte sig i min Bod, og da hun saae, at, foruden Gildingen og jeg, endnu ingen Anden var i hele Besasthanen, saa afslørede hun sit Ansigt, for at drage friskt Luft. Aldrig har jeg seet noget saa Skjønt; at see hende, og lidenskabeligt elske hende, var Eet for mig; stedse havde jeg Øinene fæstede paa hende. Det forekom mig, at min Opmærksomhed ikke mishagede hende; thi hun lod mig have Tid til bequemt at betragte hende, og tilslørede først sit Ansigt, da Frygt for at blive bemærket nødte hende dertil.

Efterat hun igjen havde sat sig i sin forrige Tilstand, sagde hun mig, at hun søgte flere Sorter af de skjønneste

og rigeste Stoffer, som hun nævnte, og spurgte mig, om jeg havde dem. „Ak, naadige Frue," svarede jeg hende, „jeg er en ung Kiøbmand, som først for kort Tid siden har begyndt min Handel; jeg er ikke riig nok til at drive en saa betydelig Handel og det smerter mig meget, at jeg ikke kan forevise Eder noget af det, som har ført Eder til Besasthanen; men for at spare Eder den Møie at gaae fra den ene Bod til den anden, vil jeg, dersom I tillader det, saasnart Kjøbmændene have indfundet sig, hente hos dem Alt, hvad I ønsker; de ville sige mig den noieste Priis, og I kan, uden at gaae videre, besørge Eders Indkjøb her."

Hun samtykkede deri, og jeg havde en Underholdning med hende, der varede saa meget desto længere, da jeg fik hende til at troe, at de Kjøbmænd, som havde de forlangte Stoffer, endnu ikke vare komne.

Hendes Aand fortryllede mig ikke mindre, end hendes Ansigts Skjønhed; men jeg maatte dog tilsidst berøve mig Fornøielsen af hendes Underholdning. Jeg ilede at hente de af hende forlangte Stoffer, og da hun havde udsøgt dem, som behagede hende bedst, saa fastsatte vi Prisen til fem tusinde Drachmer myntet Sølv.

Hun stod derpaa op og gik bort, efterat hun havde taget Afsked fra mig. Jeg ledsagede hende med Øinene til Besasthanens Port, og ophørte ikke at betragte hende, indtil hun igjen sad paa sin Muulæselinde. Næppe var Damen forsvundet, da det faldt mig ind, at Kjerlighed havde ladet mig begaae en Daarskab. Hun havde forvirret mit Hoved saaledes, at jeg ikke havde givet Agt paa, at Damen var gaaet bort, uden at betale, og at jeg ikke engang havde spurgt, hvem hun var, og hvor hun boede. Jeg betænkte tillige, at jeg nu var flere Kjøbmænd, som maaskee ikke vilde have Taalmodighed at vente, en betydelig Sum skyldig. Jeg gik hen, for paa bedste Maade at undskylde mig for dem, idet jeg sagde dem, at jeg kiendte Damen. Jeg vendte herpaa, ligesaa forelsket, som formedelst en saa stor Gjeld forlegen, tilbage i min Bod.

Hundrede og syv og syrretyvende Nat.

„Jeg havde," vedblev Kjøbmanden, „bedet mine Creditorer om en Frist af otte Dage; da denne nu var udløben, trængte de paa mig, om at betale. Jeg bad dem at bevilge mig den samme Frist endnu engang; de gjorde det, men allerede den følgende Dag saae jeg Damen komme paa sit Muulæsel, med samme Følge og paa samme Tid, som første Gang.

Hun kom lige hen imod min Bod. „Jeg har ladet Eder vente lidt," sagde hun, „men nu bringer jeg Eder Pengene for det Stof, som jeg nylig tog med; bær dem hen til en Vexelleer, for at han kan undersøge, om de ere af god Gehalt, og rigtigt talte.

Gildingen, som havde Pengene, gik med mig hen til Vexelleren, og Summen fandtes rigtig og i fuldvægtige Pengesorter. Jeg vendte tilbage, og havde igjen den Lykke at underholde Damen, indtil alle Boutikerne i Besasthanen vare aabne. Endskjøndt vi kun talte om meget sædvanlige Ting, saa forstod hun dog at give dem en Vending, som lod dem synes nye, og beviste mig, at jeg ikke havde taget Feil, da jeg, allerede ved vor første Underholdning, tillagde hende megen Forstand.

Da Kjøbmændene vare komne, og havde aabnet deres Boder, bragte jeg dem, hos hvem jeg havde taget Stof paa Credit, de Penge, jeg skyldte dem, og fik uden Møie af dem andre Stoffer, som Damen ønskede, paa Credit igjen. Jeg tog af disse for tusinde Guldstykker, og Damen tog Varene igjen med, uden at betale dem, uden at sige mig Noget, og uden at give sig tilkjende. Det undrede mig meget, at hun ikke lod mig beholde Noget til Pant, og at jeg blev uden Caution og uden Vished om en Skadesløsholdelse, dersom jeg ikke saae hende igjen. „Hun betaler mig en meget anselig Sum, sagde jeg til mig selv; „men hun bliver mig en endnu anseligere skyldig. Skulde hun være en Bedragerske, og var det muligt, at hun kun havde lokket mig, for at bringe mig desto dybere i Fordærvelse? Kjøbmændene kjende hende ikke, og ville holde sig til mig."

Min Kjærlighed var ikke mægtig nok til at hindre mig i disse sørgelige Betragtninger. Min Uro formerede sig Dag fra Dag en heel Maaned igjennem, som forløb, uden

at jeg erfarede Noget om Damen. Endelig bleve Kjøbmændene utaalmodige, og jeg var, for at tilfredsstille dem, allerede fattet paa at maatte sælge Alt, hvad jeg havde, da jeg en Morgen saae hende komme igjen i det samme Optog, som tidligere.

„Tag Eders Guldvægt," sagde hun til mig, „for at veie det Guld, som jeg medbringer til Eder." Disse Ord forjagede min Bekymring, og fordobblede min Kjærlighed fuldkommen. Forend hun talte Guldstykkerne op, forelagde hun mig flere Spørgsmaal, blandt Andet spurgte hun mig, om jeg var gift. Jeg svarede hende, at jeg ikke var det, og heller aldrig havde været det. Herpaa sagde hun til Gildingen, idet hun gav ham Guldet: „Laan os Eders Bistand, for at bringe vort Anliggende til Ende!" Gildingen lo, og lod mig, efterat han havde taget mig afsides, veie Guldet. Medens jeg veiede, sagde han mig i Øret: „Jeg seer vel paa Eder, at I elsker min Herskerinde, og jeg er forbauset over, at I ikke er dristig nok til at tilstaae hende Eders Kjærlighed. Hun elsker Eder endnu mere, end I elsker hende. Tro kun ikke, at hun behøver Eders Stof; hun kommer blot, fordi I har indskndt hende en hæftig Lidenskab, og hun har ogsaa blot af den Aarsag spurgt Eder, om I er gift. I behøver blot at tale, og det kommer blot an paa Eder at ægte hende, naar I vil." — „Det er sandt," svarede jeg ham, „at jeg, siden jeg saae hende første Gang, følte Kjærlighed for hende, men jeg vovede ikke at gjøre Fordring paa den Lykke at behage hende. Jeg er med Liv og Sjæl hendes, og jeg skal ikke undlade at være Eder erkjendtlig for den gode Tjeneste, som I viser mig."

Jeg var endelig færdig med at afveie Guldstykkerne, og medens jeg igjen kom dem i Pungen, vendte Gildingen sig til Damen, og sagde til hende, at jeg var meget tilfreds; det var det mellem dem aftalte Ord. Strax stod Damen op fra sit Sæde, og bortfjernede sig, idet hun sagde mig, at hun vilde sende mig Gildingen, og at jeg blot maatte gjøre, hvad han paa hendes Vegne sagde mig.

Jeg bragte enhver Kjøbmand de Penge, der tilkom ham, og ventede i nogle Dage med Utaalmodighed Gildingen. Endelig kom han.

Hundrede og otte og fyrretyvende Nat.

Jeg modtog Gildingen meget venskabeligt, og adspurgte mig hos ham om hans Herskerindes Befindende. „I er," sagde han, „den lykkeligste Elsker af Verden, hun er syg af Kjærlighed. Det er ikke muligt, at man kan have mere Lyst til at see Eder, end hun har; og hvis hun kunde byde over sine Handlinger, saa vilde hun komme til Eder, og gjerne tilbringe hvert Øieblik af sit Liv med Eder." — „Efter hendes ædle Væsen og fine Anstand at slutte," sagde jeg til ham, „har jeg i hende formodet en Dame af Stand." — „I har ikke bedraget Eder i denne Formodning," vedblev Gildingen, „hun er en Yndling af Sobeïde, Chalifens Gemalinde, som elsker hende saameget mere, da hun har opdraget hende fra Barn af, og ved alle Indkjøb forlader sig paa hende. Da hun har den Hensigt at gifte sig, saa har hun erklæret de Troendes Beherskers Gemalinde, at hun har kastet Øinene paa Eder, og har bedet om hendes Samtykke. Sobeïde har sagt hende, at hun samtykker, men at hun i Forveien vil see Eder, for at overtyde sig, om hun har truffen et godt Valg, og at hun i dette Tilfælde vil paatage sig Bryllupsomkostningerne. I seer altsaa, at Eders Lykke er gjort. Naar I har behaget Yndlingsdamen, saa vil I ikke mindre behage Herskerinden, som kun tænker paa at gjøre hende Fornøielse, og som ikke vil paalægge hendes Tilbøielighed nogen Tvang. Det kommer altsaa blot an paa, at I kommer i Palladset, og derfor seer I mig her. Tag Eders Beslutning." — „Jeg er fuldkommen besluttet," svarede jeg ham, „og jeg er beredt til at følge Eder, hvorhen I vil føre mig." — „Det er godt," sagde Gildingen; „men I veed, at der ingen Mænd tør komme i Damernes Værelser i Palladset, og at man kun ved Forholdsregler, som udfordre en stor Hemmelighed, kan indføre Eder; Yndlingsdamen har taget sikkre Forholdsregler. Gjør paa Eders Side Alt, hvad der staaer i Eders Magt; men vær især for Alting forsigtig og taus; thi det gjelder Eders Liv."

Jeg forsikkrede ham, at jeg vilde gjøre Alt, hvad man befalede mig. „I maa altsaa," sagde han til mig, „ved Nattens Frembrud begive Eder hen i den Moschee, som Sobeïde, Chalifens Gemalinde, har ladet bygge ved Bredden af Tigris,

og vente der, indtil man afhenter Eder." Jeg samtykkede i Alt, hvad han vilde have.

Jeg ventede Dagens Ende med Utaalmodighed, og da den kom, begav jeg mig paa Veien. Jeg bivaanede Bønnen halvanden Time efter Solens Nedgang i Moscheen, og var den Sidste, som blev der.

Jeg saae derpaa en Baad komme, hvis Roerkarle vare lutter Gildinger; de stege i Land, og bare flere store Kister ind i Moscheen, hvorpaa de begave sig bort. Der blev kun een Eneste tilbage, hvem jeg kjendte for den samme, der stedse havde ledsaget Damen, og om Morgenen talt med mig.

Jeg saae nu ogsaa Damen træde ind, gik hende imøde, og tilkjendegav hende min Bedredvillighed til at udføre hendes Befalinger. „Vi have," sagde hun til mig, „ingen Tid at spilde." Hun aabnede herpaa een af Kisterne, og befalede, at jeg skulde lægge mig deri; „det er," tilføiede hun, „een for Eders og min Sikkerhed nødvendig Ting. Frygt Intet, og lad mig sørge for det Øvrige." Jeg var allerede gaaet for vidt, til igjen at kunne trække mig tilbage; jeg gjorde, hvad hun forlangte, og hun lukkede strax Kisten med en Nøgle. Herpaa kaldte Gildingen, som var hendes Fortrolige, paa de andre Gildinger, som havde baaret Kisterne ind i Moscheen, og lod dem alle bære tilbage i Baaden. Da herpaa Damen og hendes Gilding havde indskibet sig igjen, saa roede man afsted, for at bringe mig til Sobeïdes Bolig.

Medens dette varede, anstillede jeg alvorlige Betragtninger, og idet jeg betænkte den Fare, hvori jeg befandt mig, angrede det mig, at jeg havde udsat mig for den. Jeg tog min Tilflugt til Bønner og Løfter, hvortil det nu just ikke var den rette Tid.

Baaden landede ved Porten af Chalifens Pallads; man læssede Kisterne af, som bleve bragte ind i Gildingernes Befalingsmands Værelse; thi denne havde Nøglen til Fruentimmernes Værelse i Forvaring, og indlod Intet uden streng Undersøgelse. Denne Befalingsmand havde lagt sig til at sove; man maatte vække ham, og byde ham at staae op.

Hundrede og ni og fyrretyvende Nat.

Befalingsmanden for Gildingerne, som var uvillig over, at man havde saaledes forstyrret ham i hans Søvn, trættedes meget med Yndlingsdamen, fordi hun kom saa sildigt. „I vil ikke komme saa let bort, som I indbilder Eder," sagde han til hende, ikke een eneste af disse Kister bliver indladt, uden at jeg har aabnet og omhyggelig gjennemsøgt den."

Paa samme Tid befalede han Gildingerne at bringe dem allesammen, den ene efter den anden, frem for ham, og aabne dem. De begyndte med den, i hvilken jeg var skjult, toge den, og satte den frem for ham. Jeg blev nu greben af en ubeskrivelig, dødelig Skræk, og troede, at det sidste Øieblik i mit Liv var kommet.

Yndlingsdamen, som havde Nøglen, paastod, at hun ikke vilde give den fra sig, og ikke tillade, at man aabnede Kisten. „I veed vel," svarede hun, „at jeg ikke lader Noget komme, uden hvad der er bestemt for Sobeïde, Eders og min Herskerinde. Denne Kiste er især fyldt med kostelige Vare, som nysankomne Kjøbmænd have betroet mig. Der findes desuden et Antal Flasker deri, som ere fyldte med Vand af Kilden Semsem, og sendte hertil fra Mekka. Skulde een af dem gaae itu, saa vilde Varerne blive beskadigede, og I blive ansvarlig for dem; og de Troendes Beherskers Gemalinde vilde vel vide at hævne sig for Eders Uforskammenhed." Kort, hun talte med saamegen Fasthed, at Befalingsmanden ikke havde den Dristighed at paastaae Undersøgelsen, saavel af den Kiste, hvori jeg befandt mig, som ogsaa af de andre. — „Videre med Kisterne!" sagde han vred. Man aabnede Fruentimmernes Bolig, og bar alle Kisterne derind.

Neppe vare de der, da jeg pludselig hørte raabe: „Chalifen, Chalifen!" Disse Ord forstørrede min Skræk i den Grad, at jeg ikke begriber, at jeg ikke døde paa Stedet. Det var virkelig Chalifen. „Hvad bringer I der i disse Kister?" sagde han til Ynglingsdamen. „De Troendes Beherster," svarede hun, „det er nyankomne Stoffer, som Eder Majestæts Gemalinde har ønsket at see." — „Luk op, luk op," sagde Chalifen, „jeg vil ogsaa see dem." — Hun vilde afværge det, idet hun forestillede ham, at disse Stoffer kun passede sig for Fruentimmer, og at han derved vilde berøve sin

Gemalinde den Fornøielse at see dem først. „Luk op, siger jeg," vedblev han, „jeg befaler Eder det." Hun forestillede ham endnu, at Hans Majestæt, idet han nødte hende til at feile mod hendes Herskerinde, udsatte hende for hendes Vrede. „Nei, nei," sagde han, „jeg lover Eder, at hun ikke skal gjøre Eder nogen Bebreidelse derfor. Luk kun op, og lad mig ikke vente længere."

Man maatte adlyde, og jeg følte mig dengang saa frygtelig angst, at jeg endnu gyser, hver Gang jeg tænker derpaa. Chalifen satte sig ned og Yndlingsdamen lod alle Kisterne, den ene efter den anden, bære hen for ham, og aabnede dem. For at trække Sagen i Langdrag, udviklede hun ham hvert Stofs Skjønhed for sig. Hun vilde træte hans Taalmodighed, men det lykkedes hende ikke. Da der var hende ligesaa magtpaaliggende, som mig, ikke at aabne den Kiste, hvori jeg laae, saa skyndte hun sig ikke med at lade den bringe hid, og den var endnu ene tilbage at undersøge. „Lader os blive færdige," sagde Chalifen, „og endnu see, hvad der findes i denne Kiste." Jeg kan ikke sige, om jeg i dette Øieblik var levende eller død; men jeg troede ikke, at jeg vilde undgaae en saa stor Fare.

Hundrede og halvtredsindstyvende Nat.

Da Sobeïdes Yndlingsdame saae, at Chalifen udtrykkelig forlangte den Kistes Aabning, i hvilken jeg befandt mig, sagde hun: „Hvad denne Kiste her angaaer, saa vil, jeg beder Eder indstændigt derom, Eders Majestæt sikkert have den Naade, at fritage mig for at vise dens Indhold; der ere Sager i den, som jeg kun kan vise i Eders Gemalindes Nærværelse." — „Velan da," sagde Chalifen, jeg har Intet derimod; lad Eders Kister bære væk." Hun lod dem strax bære bort og ind i sit Værelse, hvor jeg igjen begyndte at aande.

Saasnart Gildingerne, som havde bragt Kisterne ind, havde bortfjernet sig, aabnede hun hurtigt den, i hvilken jeg var indspærret. „Stiig ud," sagde hun til mig, idet hun

viste mig Døren til en Trappe, som førte op til et Værelse: „gaae herop, og vent mig."

Hun havde neppe lukket Døren efter mig, førend Chalifen traadte ind, og satte sig paa den Kiste, som jeg i samme Øieblik havde forladt. Bevæggrundene til dette Besøg var et Anfald af Nysgjerrighed, som ikke angik mig. Fyrsten vilde blot spørge hende om det, som hun havde seet eller hørt i Staden. De underholdt sig temmelig længe, hvorpaa han endelig forlod hende, og trak sig tilbage til sin Bolig.

Da hun saae sig fri, kom hun op i det Værelse, hvori jeg var steget op, og gjorde mig mange Undskyldinger for de Foruroligelser, som hun havde foraarsaget mig. „Min Angst, sagde hun til mig," har ikke været mindre, end Eders, fordi jeg har lidt af Kjærlighed til Eder, og ogsaa for min egen Skyld, da jeg stod samme Fare, som I. En Anden i mit Sted vilde maaskee ikke have havt Mod til at trække sig ligesaagodt ud af et saa vanskeligt Tilfælde. Der behøvedes ikke mindre Dristighed, end Aandsnærværelse, eller rettere sagt, der behøvedes al den Kjærlighed, som jeg føler for Eder, for at drage mig ud af denne Forlegenhed; men vær rolig, der er nu Intet mere at frygte."

Efterat vi nogen Tid med megen Ømhed havde underholdt os med hinanden, sagde hun til mig: „Det er Tid at begive Eder til Ro; læg Eder til at sove! Jeg vil ikke undlade, imorgen paa een eller anden Tid af Dagen at forestille Eder for min Herskerinde Sobeïde, og det er en let Sag; thi Chalifen besøger hende kun om Natten."

Da jeg ved disse Ord igjen havde faaet Mod, sov jeg temmeligt roligt; thi naar min Søvn ogsaa undertiden blev afbrudt ved urolige Tanker, saa vare de dog af en behagelig Art, og foranledigede ved Haabet om at besidde en Kone af saamegen Aand og Skjønhed.

Den følgende Dag underrettede Sobeïdes Ynglingsdame mig, førend hun forestillede mig for sin Herskerinde, om den Maade, hvorpaa jeg havde at forholde mig i hendes Nærværelse, og sagde mig omtrent, hvilke Spørgsmaal Fyrstinden vilde forelægge mig, og hvad jeg skulde svare paa dem. Hun førte mig herpaa ind i en Sal, i hvilken Alt var af en forbausende Zirlighed og den høieste Pragt. Jeg var endnu ikke

traadt ind, da tyve, allerede gammelagtige Slavinder, alle rigt og glimrende paaklædte, traadte ud af Soveïdes Gemak, og stillede sig med stor Ærbarhed foran en Throne i to lige Rækker. Dem fulgte tyve andre, og liig hine klædte Fruentimmer, dog med den Forskjel, at deres Klædninger var noget ziirligere. Soveïde gik midt iblandt disse med majestætisk Anstand, og saa bedækket med Ædelstene og alle Slags Juveler, at hun neppe kunde gaae. Hun satte sig paa Thronen. Jeg har forsømt at sige Eder, at hendes Yndlingsdame ledsagede hende og at hun blev staaende ved hendes høire Side, medens Slavinderne, noget længere borte, stode i Grupper paa begge Sider af Thronen.

Saasnart Chalifens Gemalinde havde sat sig, gave de først indtraadte Slavinder mig et Tegn, at jeg skulde nærme mig. Jeg gik frem mellem begge Rækkerne, som de dannede, og kastede mig ned, idet jeg med Hovedet berørte det Tæppe, som laae under Fyrstindens Fødder. Hun befalede mig at staae op, og viste mig den Ære at erkyndige sig om mit Navn, om min Familie og mine Formuesomstændigheder; hvorpaa jeg svarede til hendes Tilfredshed. Jeg mærkede det ikke blot paa hendes Miner, men hun gav mig det endnu tillige at forstaae ved de Ting, som hun havde den Godhed at sige til mig. „Det glæder mig meget," sagde hun til mig, „at min Datter, (saaledes kaldte hun sin Yndlingsdame), — thi jeg betragter hende som en saadan, paa Grund af den Omhyggelighed, hvormed jeg har opdraget hende, — har truffet et Valg, som behager mig; jeg billiger det og samtykker i Eders Giftermaal. Jeg vil selv anordne Forberedelserne til Eders Bryllup. Dog behøver jeg først min Datter endnu i ti Dage! i den Tid vil jeg tale med Chalifen og erholde hans Samtykke; I bliver her; man vil bære Omsorg for Eder."

Hundrede og een og halvtredsindstyvende Nat.

Jeg blev altsaa ti Dage i Chalifens Fruentimmerbolig. I hele denne Tid var jeg berøvet den Fornøielse at see Yndlingsdamen, men jeg blev paa hendes Befaling behandlet saa godt, at jeg iøvrigt havde al Aarsag til at være tilfreds.

Sobeïde talte med Chalifen om den Beslutning, som hun havde fattet, at bortgifte sin Yndlingsdame, og denne Fyrste, som heri lod hende have fuld Frihed til at handle efter eget Behag, tilstod Yndlingsdamen en betydelig Summa, for ogsaa at bidrage til hendes huuslige Indretning.

Da de ti Dage vare forløbne, lod Sobeïde en Ægteskabskontrakt opsætte, som, behørig affattet, blev bragt hende. Forberedelserne til Brylluppet bleve gjorte; man hidkaldte Musikanterne, Dandserne og Dandserinderne, og der gaves, ni Dage i Rad, store Forlystelser i Palladset. Da den tiende var bestemt til den sidste Bryllupshøitidelighed, saa blev Yndlingsdamen paa den ene Side og jeg paa den Anden førte i Bad. Om Aftenen satte jeg mig tilbords; man frembar for mig alle Slags Retter, og blandt andre een, tillavet med Hvidløg, ganske ligesom den, af hvilken man vilde tvinge mig til at spise her. Den smagte mig saa godt, at jeg n[illegible]en ikke rørte de andre Retter. Men til min Ulykke nøiedes jeg, idet jeg stod op fra Bordet, med, blot at afvidske mine Hænder, istedetfor at vaske dem ordentligt; og det var en Efterladenhed, som hidtil aldrig var mødt mig.

Da det var Nat, saa søgte man at erstatte Daglyset ved en glimrende Belysning af Fruentimmerpalladset. Instrumenterne lode sig høre, man dandsede, man legede tusinde Lege, og hele Palladset gjenlød af Glædesskrig. Man førte min Brud og mig ind i en stor Sal, hvor man lod os sidde ned paa to Throner. Fruentimmerne, som betiente min Brud, lode hende flere Gange vexle Klæder, og redede, saaledes som det er brugeligt paa Bryllupsdagen, hendes Haar paa forskjellige Maader, og saa ofte hun var iført en anden Klædning, lod man mig see hende.

Da nu endelig alle disse Høitideligheder vare forbi, førte man os ind i Brudekammeret. Saasnart man havde ladet os blive allene der, nærmede jeg mig min Kone, men istedetfor at gjengjelde mine Henrykkelser, stødte hun mig hæftigt tilbage og opløftede et skrækkeligt Skrig, som strax hidkaldte alle Fruentimmerne i Palladset, der vilde vide Anledningen dertil. Hvad mig angaaer, saa var jeg, truffen af Forbauselse, bleven ubevægelig, uden endog at have Kraft til at spørge min Kone om Aarsagen. „Kjære Søster," sagde de til hende, „hvad er der da hændet Eder siden det Øieblik vi forlode

Eder? Fortæl os det, for at vi kunne staae Eder bi." — „Skaffer mig," raabte hun, „skaffer mig dette afskyelige Menneske her ud af Dine." — „Men, min Dyrebareste," sagde jeg til hende, „hvorved kan jeg have været saa ulykkelig at fortjene Eders Vrede?" — „I er en Uværdig," svarede hun mig, fuld af Vrede, „I har spiist Hvidløg og sidenefter ikke vasket Eders Hænder! Troer I, at jeg vil taale, at et saa ureenligt Menneske nærmer sig til mig, for at forpeste mig? Læg ham paa Jorden," tilføiede hun, idet hun vendte sig til Fruentimmerne, „og hent mig en Tyrepidsk."

De kastede mig strax ned, og medens Nogle holdt mig ved Armene og Andre ved Benene, slog min Kone, som meget hurtigt var bleven betjent, mig ubarmhjertigt, indtil Kræfterne forlode hende. Herpaa sagde hun til Fruentimmerne: „Tager ham, og sender ham hen til Politimesteren, for at denne kan lade ham den Haand afhugge, med hvilken han har spiist Hvidløgsretten." Ved disse Ord udraabte jeg: „Min Gud! jeg er ligesom sønderknust af Slag, og for at formere min Elendighed, bliver jeg endnu fordømt til, at min Haand skal hugges af! Og hvorfor? Fordi jeg har spiist en Ret med Hvidløg i, og sidenefter ikke vasket mine Hænder! Hvilken Vrede for en saadan Baggatel! Gid Fanden havde Hvidløgsretten! Fordømt være den Kok, som har tillavet den, og den, som har rettet den an!"

Hundrede og to og halvtredsindstyvende Nat.

Alle de Fruentimmer, som havde seet paa, hvorledes jeg fik tusinde Slag med Tyrepidsken, havde Medlidenhed med mig, da de hørte, at Haanden skulde hugges af mig. „Vor kjære Søster og gode Dame," sagde de til Yndlingsdamen, „I driver Eders Hævn for vidt. Det er virkelig et Menneske uden Levemaade, som miskjender Eders Stand og det Hensyn, han burde tage til Eder, men vi bede Eder dog, ikke at straffe den af ham begaaede Feil, men at tilgive den." — „Endnu har jeg ikke tilstrækkelig Fyldestgjørelse," sagde hun, „jeg vil have, at han skal lære Levemaade, og bære saa følelige Tegn paa sin Ureenlighed hos sig, at det

aldrig mere i hans Levetid skal falde ham ind igjen at spise en Ret med Hvidløg i, uden at erindre at vaske sine Hænder.

De lode sig ikke afskrække ved hendes afslaaende Svar, kastede sig for hendes Fødder, og sagde til hende, idet de kyssede hendes Haand: „Vor gode Dame, i Guds Navn dæmp Eders Vrede, og tilstaae os den Benaadelse, om hvilken vi bede Eder."

Hun svarede dem Intet; men hun stod op, og forlod Værelset, efterat hun havde udstødt tusinde Skjældsord mod mig. Alle Fruentimmerne fulgte hende, og lode mig være alene i en ubeskrivelig Bedrøvelse.

I ti Dage fik jeg Ingen at see, uden en gammel Slavinde, som bragte mig at spise. Jeg erkyndigede mig hos hende om Yndlingsdamen. „Hun er syg," sagde den gamle Slavinde til mig, „af den giftige Lugt, som I har ladet hende indaande. Men hvorfor har I heller ikke vasket Eders Hænder, efterat I havde spiist af denne fordømte Hvidløgsret?" — „Er det muligt," sagde jeg til mig selv, „at disse Fruentimmers Fiintfølenhed er saa stor, og at de, formedelst en saa ubetydelig Feil, ere saa hævngjerrige?" Jeg elskede dog min Kone, uagtet hendes Grusomhed, og undlod ikke at beklage hende.

En Dag sagde Slavinden til mig: „Eders Kone er bleven frisk, hun er gaaet i Bad, og har sagt mig, at hun imorgen vil besøge Eder. Hav altsaa endnu Taalmodighed, og søg at føie Eder efter hendes Luner. Hun er iøvrigt en meget forstandig, og af alle de Fruentimmer, som omgive vor hæderværdige Herskerinde Sobeïde, meget elsket Person."

Virkelig kom min Kone den følgende Dag, og sagde til mig: „Jeg maa være meget god, da jeg, efter den mig af Eder tilføiede Fornærmelse, dog igjen kommer til Eder. Men jeg kan ikke beslutte mig til at forsone mig med Eder, førend jeg efter Fortjeneste har straffet Eder, fordi I ikke har vasket Eders Hænder, efterat I havde spiist en Ret, hvori der var Hvidløg.

Efter disse Ord kaldte hun paa Damerne, som, paa hendes Befaling, lagde mig ned paa Jorden; og efterat de havde bundet mig, tog hun en Rageknv, og havde den Umenne-

skelighed at afskjære mig begge Tommelfingrene og begge de store Tæer. Et af Fruentimmerne lagde en vis Rod paa, for at stille Blodet, hvilket dog ikke hindrede, at det allerede lidte Blodtab og min Smerte gjorde mig afmægtig.

Jeg kom igjen til mig selv, og man gav mig Viin at drikke, for igjen at skaffe mig Kræfter. „Ach," sagde jeg da til min Kone, „naar det nogensinde igjen skulde hændes mig at spise en Ret med Hvidløg i, saa sværger jeg Eder, at jeg istedetfor een Gang, vil vaske mine Hænder hundrede Gange med Kali, Asken af samme Plante, og Sæbe!" — „Nu vel," sagde min Kone, „under denne Betingelse vil jeg glemme det Forbigangne, og leve med Eder, som min Ægtemand."

„Det, I Herrer," tilføiede Kjøbmanden fra Bagdad, idet han vendte sig til Selskabet, „er Aarsagen, hvorfor jeg, som I have seet, væggrede mig ved at spise Hvidløgsretten, som stod for mig."

Hundrede og tre og halvtredsindstyvende Nat.

Fruentimmerne anvendte, for at stille Blodet, ikke blot den omtalte Rod, men ogsaa Balsam fra Mekka, som man ikke kunde have mistænkt for at være forfalsket, da den kom fra Chalifens Apothek.

Ved denne vidunderlige Balsams Kraft blev jeg i faa Dage fuldkommen helbredet; og min Kone og jeg bleve sammen, som om jeg aldrig havde spiist en Ret med Hvidløg i.

Da jeg ellers stedse havde nydt min Frihed, saa kjedede det mig meget, stedse at være indsluttet i Chalifens Pallads; dog vilde jeg ikke lade min Gemalinde mærke Noget deraf, af Frygt for at mishage hende. Men hun mærkede det dog, og ønskede selv meget at komme ud. Erkjendtlighed alene lod hende blive hos Sobeïde. Men hun havde Forstand, og vidste saa godt at forestille sin Herskerinde, hvilken Tvang det kostede mig, ikke at leve i Byen med Folk af min Stand, som jeg ellers stedse havde gjort, at denne gode Fyrstinde heller berøvede sig den Fornøielse at have sin Yndlingsdame

omkring sig, end ikke at bevilge det, som vi begge lige længselfuldt ønskede.

Derpaa saae jeg, en Maaned efter vort Bryllup, min Kone tilligemed flere Gildinger, hvoraf Enhver bar en Sæk med Penge. Da de havde bortfjernet sig, sagde hun: „I har ikke yttret Noget til mig om den Kjedsommelighed, som Opholdet ved Hoffet foraarsager Eder; men jeg har vel bemærket den, og har lykkeligviis fundet et Middel til at tilfredsstille Eder. Sobeïde, min Beherskerinde, tillader os at forlade Palladset; og her ere halvtredsindstyvetusinde Zechiner, som hun forærer os, for at sætte os i den Stand, at vi bequemt kunne leve i Byen. Tag tituſinde deraf og gaae hen, for at kjøbe et Huus."

Jeg fandt meget snart et for denne Sum, og efterat jeg havde ladet det prægtigt indrette, flyttede vi derind. Vi kjøbte os et stort Antal Slaver og Slavinder, og sørgede for skjønne Klæder. Kort, vi begyndte et høist behageligt Liv. Men den Herlighed varede ikke længe; ved Enden af Aaret blev min Kone syg, og døde faa Dage efter.

Jeg havde kunnet gifte mig igjen, og som før levet anstændigt i Bagdad; men Lyst til at see Verden indgav mig en anden Beslutning. Jeg solgte mit Huus, og efterat jeg havde indkjøbt flere Slags Varer, sluttede jeg mig til en Karavane, og drog til Persien. Derfra tog jeg min Vei til Samarkand [23]), hvorfra jeg er kommen til denne By, og har nedsat mig her."

„Dette, o Herre," sagde Leverandeuren til Sultanen af Kaschghar, „er den Historie, som Kjøbmanden fra Bagdad fortalte i det Selskab, hvori jeg var igaar."

„Denne Historie," sagde Sultanen, „har vel noget Usædvanligt; men den kan dog ikke sammenlignes med den lille Pukkelryggedes."

Herpaa kastede den jødiske Læge, som havde nærmet sig, ned for denne Fyrstes Throne, og sagde, efterat han igjen var staaet op: „Herre, hvis Eders Majestæt vil have den Godhed at høre mig, saa smigrer jeg mig med, at I vil være tilfreds med den Historie, jeg vil fortælle Eder." — „Velan, fortæl!" sagde Sultanen, „men hvis den ikke er

forunderligere end den lille Pukkelryggedes, saa haab ikke, at jeg skjænker Dig Livet."

Sultaninden Scheherasade taug her, fordi det dagedes, men den næste Nat vedblev hun, som følger:

Hundrede og fire og halvtredsindstyvende Nat.

„Herre," sagde Scheherasade, „da den jødiske Læge fandt, at Sultanen af Kaschghar var beredt til at høre ham, saa tog han Ordet paa følgende Maade:

Historien,
som den jödiske Læge fortæller.

„Herre," medens jeg i Damaskus studerede Lægevidenskaben, og begyndte at dyrke denne ædle Kunst med nogen Berømmelse, kom der en Slave til mig, som hentede mig hen til Byens Befalingsmand, for at besøge en Syg. Jeg begav mig derhen, og man førte mig ind i et Værelse, hvor jeg fandt en meget velskabt ung Mand, som var meget afkræfter af det Onde, han led af. Jeg hilste ham, og satte mig hos ham; han svarede Intet paa min Hilsen, men han tilkjendegav mig ved sit Diekast, at han forstod og takkede mig. „Herre," sagde jeg til ham, „jeg beder Eder at give mig Eders Haand, for at jeg føler Eders Puls. „Istedet for at række mig den høire Haand, gav han mig den venstre, hvilket satte mig meget i Forbauselse. „Det er," sagde jeg ved mig selv, „en stor Uvidenhed, ikke at vide, at man maa række en Læge den høire og ikke den venstre Haand." Jeg undlod dog ikke at føle hans Puls, og efterat jeg havde skrevet ham en Recept, bortfjernede jeg mig.

Jeg fortsatte mit Besøg i ni Dage, og saa ofte jeg vilde føle hans Puls, rakte han mig den venstre Haand. Den tiende Dag forekom det mig, at han befandt sig vel, og jeg sagde til ham, at han ikke behøvede Andet, end at gaae i Bad. Befalingsmanden over Damaskus, som var tilstæde, lod mig, for at tilkjendegive mig sin Tilfredshed, i sin Nærværelse iføre en meget riig Overklædning, idet han sagde mig, at han udnævnte mig til Læge ved Byens Hospital og til sin Huuslæge, samt at jeg, hvis jeg havde Lyst, daglig kunde spise ved hans Taffel.

Ogsaa den unge Mand opførte sig meget venskabeligt imod mig, og bad mig at følge ham i Bad. Da vi vare der, og hans Folk havde afklædt ham, saae jeg, at den høire

Haand manglede ham. Jeg bemærkede tillige, at den først for kort Tid siden var bleven ham afhugget; det var ogsaa Aarsagen til hans Sygdom, hvilken man havde fortiet mig; og medens de nødvendige udvendige Lægemidler bleve anvendte, havde man kaldt mig, for at den Feber, som han havde faaet, ikke skulde have slemme Følger. Jeg var meget forbauset og bedrøvet over at see ham i denne Tilstand, hvilket ogsaa mit Ansigt gav ham tilkjende.

„Doktor," sagde han til mig, „forundre Eder ikke derover, at min Haand er afhugget; jeg vil engang fortælle Eder Anledningen dertil, og da vil I høre en forbausende Historie."

Efterat vi vare komne ud af Badet, satte vi os tilbords og underholdt os sidenefter. Han spurgte mig, om han, uden Skade for sin Sundhed, turde gaae udenfor Byen at spadsere i Befalingsmandens Have.

Jeg svarede ham, at han ikke alene turde, men at den friske Luft endog vilde være ham meget gavnlig. „Naar det er Tilfældet," sagde han, „og I vil være saa god at ledsage mig, saa vil jeg derude fortælle Eder min Historie." Jeg svarede, at jeg den hele øvrige Dag var til hans Tjeneste.

Herpaa befalede han sine Folk at tage Noget med til at spise, og vi begave os paa Veien og hen i Befalingsmandens Have. Vi gik der ti eller elleve Gange op og ned, og efterat vi havde sat os paa et Tæppe, som hans Folk udbredte under et Træ, som gav en behagelig Skygge fra sig, fortalte den unge Mand sin Historie med følgende Ord:

„Jeg er født i Mussul og min Familie er een af de anseeligste i denne Bye. Min Fader er den ældste af ti Børn, som min Bedstefader ved sin Død havde efterladt, alle levende og gifte. Men af dette store Antal Brødre var min Fader den eneste, som havde Børn, eller rettere eet Barn, nemlig mig. Han gav mig en meget omhyggelig Opdragelse, og lod mig undervise i Alt, hvad et Barn af min Stand maatte lære.

Hundrede og fem og halvtredsindstyvende Nat.

Jeg var allerede stor, og begyndte at komme blandt Folk, da jeg en Dag tilligemed min Fader og min Onkel befandt mig i den store Moschee i Mussul til Middagsbøn. Efter Bønnen gik Alle bort, undtagen min Fader og mine Onkler, som satte sig paa det over hele Gulvet i Moscheen udbredte Tæppe. Jeg satte mig ved Siden af dem, og Talen kom tilfældigviis paa Reiser. De priste nogle Kongeriger og deres Hovedstæders Mærkværdigheder og Skjønheder, men een af mine Onkler sagde, at hvis man skulde troe en Mængde Reisendes overeensstemmende Beretning, saa var der intet skjønnere Land paa Jorden at finde, end Ægypten, og ingen skjønnere Flod, end Nilen; og hvad han fortalte, gav mig et saa høit Begreb derom, at jeg i dette Øieblik blev greben af Lyst til at reise derhen. Alt, hvad mine andre Onkler vidste at sige, for at give Bagdad og Tigris Fortrinnet, idet de kaldte denne Stad det sande Sæde for den muselmanske Religion, og Hovedstaden for alle Stæder paa Jorden, gjorde ikke det mindste Indtryk paa mig. Min Fader understøttede den af sine Brødres Mening, som havde talt til Gunst for Ægypten, hvilket gjorde mig megen Glæde. „Hvad man endog maa sige," raabte han, „hvo der ikke har seet Ægypten, har ikke seet det Mærkværdigste paa Jorden. Jorden er der ganske af Guld, det er, saa frugtbar, at den beriger sine Beboere. Alle Qvinder ere fortryllende, enten ved deres Skjønhed eller ved deres indtagende Væsen. Hvor gives der en mere beundringsværdig Flod, end Nilen? Hvilket Vand var nogensinde lettere og klarere? Selv den Sliim, som den ved sin Oversvømmelse forer med sig, gjøder den ikke Markerne, som uden Arbeide frembringe tusinde Gange Mere, end andre, nok saa møisommeligt bearbeidede Jordstrog? Hører, hvad en Digter, som var nødt til at forlade Ægypten, sagde til Ægypterne:

„Eders Nil overøser Eder daglig med Velgjerninger; kun for Eders Skyld kommer den saa langt frem!"

„Ak! idet jeg bortfjerner mig fra Eder, strømme mine Taarer saa rigeligt, som dens Vand."

„I vil fremdeles nyde dens Behageligheder, medens jeg er fordømt til, imod min Villie, at berøve mig dem."

„Naar I," vedblev min Fader, „see Eder omkring fra den Side af Den, som de største Arme af Nilen danne, hvilken Afvexling af Grønt, hvilken Sammensmeltning af alle Slags Blomster, hvilken vidunderlig Mængde Byer, Flækker, Kanaler og tusinde andre behagelige Gjenstande ere der ikke! Naar I kaste Øinene paa den anden Side, hen ad Æthiopien til, hvor mange andre Gjenstande for Eders Beundring møde I da ikke! Det Grønne paa saamange, af Nilens forskjellige Kanaler vandede Marker, kan jeg ikke bedre sammenligne med Noget, end med skinnende, i Sølv indfattede Smaragder. Er Kahiro ikke den største, mest befolkede og rigeste Stad i Verden? Hvilke prægtige offentlige og private Bygninger! Naar I gaae hen til Pyramiderne, saa ville I gribes af en Studsen, I ville ved Synet af disse Steenmasser af uhyre Størrelse, som hæve sig lige til Himlen, blive ubevægelige. I ville blive nødte til at tilstaae, at Pharaonerne, som til at opbygge dem have anvendt saamange Rigdomme og Mennesker, have overgaaet alle efterfølgende Monarcher, ikke alene i Ægypten, men paa hele Jorden, i Pragt og Opfindelse, ved at efterlade sig Mindesmærker, som ere deres Ihukommelse saa værdige. Disse Mindesmærker, som ere saa gamle, at de Lærde ikke kunne blive enige om Tiden, da de bleve opreiste, bestaae endnu den Dag idag, og ville endnu vedvare i saa mange Aarhundreder, som de allerede have vedvaret. Jeg forbigaaer Søstæderne i Kongeriget Ægypten, som ere der, nemlig: Damiette, Rosette, Alexandrien, med Taushed, hvor, jeg veed ikke, hvormange Folkeslag hente tusinde Slags Korn og Linned, og mangfoldige andre Gjenstande, som tjene Menneskene til Nytte og Fornøielse. Jeg taler af Erfaring; jeg har der tilbragt flere Aar af min Ungdom, hvilke jeg, saa længe jeg lever, vil holde for de behageligste i mit hele Liv."

Hundrede og sex og halvtredsindstyvende Nat.

Mine Onkler havde ikke Noget at modsætte min Fader, og istemmede Alt, hvad han sagde om Kahiro, om Nilen og om hele Kongeriget Ægypten. Hvad mig angik, saa var

min Indbildningskraft saa opfyldt deraf, at jeg tilbragte den næste Nat næsten søvnløs.

Kort Tid efter gave mine Onkler selv tilkjende, hvilket Indtryk min Faders Skildring havde gjort paa dem. De gjorde ham det Forslag, at gjøre en Reise i Fælledsskab til Ægypten; han antog det, og da de vare rige Kjøbmænd, saa besluttede de at medtage Varer, som de kunde forhandle der.

Jeg erfarede, at de gjorde Forberedelser til at reise; jeg opsøgte min Fader, og bad ham med grædende Øine, at han vilde tillade mig at ledsage ham, og tilstaae mig nogle Vare til min egen Forhandling. „Du er endnu for ung," sagde han til mig, „til at foretage Dig en Reise til Ægypten; Besværligheden er for stor, og jeg er overbeviist om, at denne Reise vil blive Dig fordærvelig."

Disse Ord betoge mig ikke Reiselysten; jeg anvendte mine Onklers Forbøn hos min Fader, og de udvirkede endelig, at jeg, dog kun til Damask, maatte reise med, og skulde blive der, medens de droge til Ægypten. „Staden Damask," sagde min Fader, „har ogsaa sine Skjønheder, og han maa lade sig nøie med Tilladelsen at reise derhen." Saa begjerlig jeg endog var efter at see Ægypten, efter Alt, hvad jeg havde hørt om den, saa var han dog min Fader, og jeg underkastede mig hans Villie.

Jeg afreiste altsaa med mine Onkler og ham til Mussul. Vi reiste gjennem Mesopotamien, gik over Euphrat, og ankom til Aleppo, hvor vi dvælede nogle Dage; og derfra begave vi os til Damask, hvis Udseende overraskede mig meget behageligt. Vi droge Alle ind i samme Chan. Vi tilbragte nogle Dage med at gaae omkring at spadsere i alle de kostelige Haver der i Omegnen, og vi vare Alle eenstemmig af den Mening, at man har Ret i at sige, at Damask ligger midt i et Paradiis.

Mine Onkler tænkte endelig paa at fortsætte deres Vei, dog besørgede de i Forveien mine Varer solgte, hvilket de gjorde saa fordeelagtigt, at der blev mig en Gevinst af femhundrede Procent til Deel. Denne Handel forskaffede mig en anselig Sum, hvis Besiddelse foraarsagede mig en stor Glæde.

Min Fader og mine Onkler lode mig blive i Damask,

og fortsatte deres Reise. Efter deres Afreise tog jeg mig meget i Agt for at bortødsle mine Penge paa en unyttig Maade. Jeg leiede dog imidlertid et prægtigt Huus; det var ganske af Marmor, ziret med gyldne og azurfarvede Løvværksmalerier; tillige havde det en Have med meget skjønne Springvande. Jeg indrettede det vel ikke saa rigt, som dets Pragt fordrede, men dog anstændigt nok for en Mand af min Stand. Det havde engang tilhørt een af de fornemste Herrer i Staden, ved Navn Modoun Abdurraham, og det tilhørte dengang en riig Juveelhandler, hvem jeg maanedlig kun betalte to Scheriffer [24]). Jeg havde et talrigt Tjenerskab, og levede med Anstand; jeg beværtede undertiden de Folk, med hvem jeg havde gjort Bekjendtskab, og lod mig undertiden beværte af dem, og saaledes tilbragte jeg, idet jeg ventede paa min Faders Tilbagekomst, min Tid i Damask. Min Rolighed blev ikke forstyrret ved nogen Lidenskab, og Omgangen med vakkre, anstændige Folk udgjorde min eneste Beskjæftigelse.

En Dag, da jeg sad ved Døren af mit Huus, og trak frisk Luft, kom en meget omhyggelig klædt, og efter det Udvortes at dømme, meget veldannet Dame hen til mig, og spurgte mig, om jeg ikke havde nogle Stoffer at sælge. Idet hun sagde dette, traadte hun ind i min Bolig.

Hundrede og syv og halvtredsindstyvende Nat.

Da jeg saae, at Damen var traadt ind i mit Huus, stod jeg op, lukkede Døren til, førte hende ind i en Sal, og bad hende at sætte sig. „Ærede Frue," sagde jeg til hende, „jeg har vel havt Stoffer, som vare værdige til at blive Eder viste; men jeg har ingen flere, hvilket nu ret gjør mig ondt."

Hun løftede Sløret op, som bedækkede hendes Ansigt, og hendes Skjønhed gjorde et saadant Indtryk paa mig, som endnu intet Fruentimmer havde gjort. „Jeg behøver ingen Stoffer," sagde hun til mig, „jeg er blot kommen, for at besøge Eder, og, hvis det er Eder behageligt, at tilbringe Aftenen med Eder. Jeg beder Eder blot om en let Forfriskning."

Henrykt over saa god en Lykke, befalede jeg mine Folk at bringe os flere Slags Frugter og Viin. Vi bleve hurtigt betjente, spiste, drak og morede os lige til Midnat; kort, jeg havde endnu ikke tilbragt nogen Nat saa behageligt, som denne.

Den anden Morgen vilde jeg trykke den Skjønne ti Scheriffer i Haanden; men hun drog den hæftigt tilbage. „Jeg har ikke besøgt Eder af Egennytte, og I fornærmer mig. Langtfra at tage Penge af Eder, vil jeg have, at I skal modtage nogle af mig; thi ellers kommer jeg ikke igjen." Paa samme Tid tog hun ti Scheriffer ud af sin Pung, og tvang mig til at modtage dem. „Vent mig om tre Dage efter Solens Nedgang." Med disse Ord tog hun Afskeed fra mig, og jeg følte, da hun gik, at hun tog mit Hjerte med sig.

Efter tre Dages Forlob undlod hun ikke at indfinde sig til bestemt Tid, og jeg modtog hende med en utaalmodig Ventendes hele Glæde. Vi tilbragte Aftenen og Natten, ligesom første Gang, og da hun den følgende Morgen forlod mig, lovede hun at besøge mig, men gik ikke bort, førend hun atter havde givet mig ti Scheriffer.

Hun kom tredie Gang, og da Vinen havde gjort os begge hede i Hovedet, sagde hun til mig: „Min Hjerte, hvad tænker I om mig, er jeg ikke skjøn og underholdende?" — „Dette Spørgsmaal, min Dyrebareste, synes mig meget unødvendigt; alle de Kjærlighedsbeviser, som jeg giver Eder, maae overtyde Eder om, at jeg har Eder meget kjær. Jeg er høilig glad over at see og besidde Eder! I er min Dronning, min Sultaninde! I udgjør mit Livs hele Lykke!" — „O," sagde hun til mig, „jeg er overbeviist om, at I vilde ophøre at føre dette Sprog imod mig, naar I havde seet en af mine Veninder, som er meget yngre og skjønnere, end jeg! Hun besidder et saa muntert Lune, at hun vilde kunde faae de tungsindigste Folk til at lee. Jeg maa bringe hende hen til Eder. Jeg har fortalt hende om Eder, og efter hvad jeg har sagt hende om Eder, dør hun af Begjærlighed efter at besøge Eder. Hun har bedet mig at forskaffe hende denne Fornøielse, men jeg har ikke vovet at opfylde hendes Bøn, uden i Forveien at have talt med Eder desangaaende." — „Min Bedste," sagde jeg til hende, „I kan gjøre, hvad I behager;

men hvad I endog maa sige mig om Eders Veninde, saa op og udfordrer jeg alle hendes Yndigheder til at røve Eder mit Hjerte. Det hænger saa fast ved Eder, at Intet i Verden er i Stand til at løsrive det." — „Tag Eder vel iagt," sagde hun, „jeg siger Eder, at jeg vil sætte Eders Kjærlighed paa en haard Prøve."

Derved blev det, og da hun den anden Morgen forlod mig, gav hun mig, istedetfor ti Scheriffer, femten, som jeg var nødt til at modtage. „Erindre Eder," sagde hun til mig, „at I om to Dage vil faae en ny qvindelig Gjæst hos Eder; tænk paa at modtage hende godt; vi ville komme til sædvanlig Tid efter Solens Nedgang."

Jeg lod paa den bestemte Dag Salen smykke, og et godt Maaltid berede."

Hundrede og otte og halvtredsindstyvende Nat.

Den unge Mand fra Mussul sagde, idet han vedblev sin til den jødiske Læge henvendte Fortælling:

„Jeg ventede begge de Skjønne med Utaalmodighed, og de kom begge ved Nattens Frembrud. Begge afslørede sig, og dersom jeg var bleven overrasket ved den Førstes Skjønhed, saa havde jeg endnu langt mere Aarsag til at blive det ved Synet af hendes Veninde. Hun havde regelmæssige Træk, et fuldkomment Ansigt, levende Farve og saa straalende Øine, at jeg neppe kunde taale deres Glands.

Jeg takkede hende for den Ære, hun viste mig, og bad hende at undskylde, hvis jeg ikke modtog hende efter Fortjeneste. — „Vi ville lade de høflige Talemaader fare," sagde hun til mig, „det tilkom egentlig mig at gjøre Eder Complimenter, da I har tilladt, at min Veninde maa bringe mig herhen, men da I vil taale mig hos Eder, saa ville vi ingen Omstændigheder gjøre, men blot tænke paa at more os."

Da jeg havde givet Befaling til, at man skulde fremsætte os Aftensmaaltidet, saasnart Damerne vare komne, saa satte vi os strax tilbords. Jeg sad ligeoverfor den Nyankomne, og hun ophørte ikke at see smilende paa mig. Jeg kunde ikke modstaae hendes seirende Blikke, og hun gjorde

sig til Herskerinde over mit Hjerte', uden at jeg kunde afværge det. Men hun følte ogsaa selv Kjærlighed, idet hun indskjød mig den, og langtfra at paalægge sig Tvang, sagde hun mig meget forelskede Ting.

Den anden Skjønne, som bemærkede det, lo i Begyndelsen kun derover. „Jeg har vel sagt Eder det," sagde hun, idet hun henvendte Ordet til mig, „at I vilde finde min Veninde elskværdig, og jeg mærker vel, at I allerede har brudt Eders Eed, at blive mig tro." — „Min Dyrebareste," svarede jeg, idet jeg lo ligesom hun, „I vilde have Aarsag til at beklage Eder over mig, hvis jeg lod det mangle paa Høflighed mod en Dame, som I har ført herhen, og som I elsker; og I kunde begge gjøre mig den Bebreidelse, at jeg ikke forstod at vise mig som en artig Vært."

Vi vedbleve at drikke; men jo mere Vinen ophidsede os, jo mere forekommende bleve vi, den nye Skjønne og jeg, mod hinanden, saa at en hæftig Skinsyge bemægtigede sig hendes Veninde, hvorpaa hun snart gav os et meget sørgeligt Beviis. Hun stod op og gik ud, idet hun sagde, at hun vilde komme igjen; men faa Øieblikke efter skiftede den Skjønne, som var bleven hos mig, Farve, hun fik hæftige Krampetrækninger, og opgav endelig Aanden i mine Arme, medens jeg kaldte Folk hid, som skulde hjelpe mig at staae hende bi.

Jeg gik ud af Værelset, og spurgte efter den anden Froken; mine Folk sagde mig, at hun havde aabnet Huusdøren og var gaaet bort. Jeg fattede altsaa Mistanke om, — og Intet var sandsyndligere — at hun havde foranlediget sin Venindes Død. Virkelig havde hun været saa behændig og ondskabsfuld at komme en meget stærk Gift i den sidste Skaal, som jeg selv rakte hende.

Jeg var yderlig bedrøvet over dette ulykkelige Tilfælde. „Hvad skal jeg gjøre?" sagde jeg til mig selv; „hvad skal der blive af mig?"

Da jeg troede, at der ingen Tid var at spilde, saa lod jeg ved Maanens Skin og uden Larm een af de store Marmorplader, hvormed Gaarden i mit Huus var brolagt, tage op, og hurtigt grave en Grav, hvori jeg begrov det unge Fruentimmers Liig. Efterat Marmorpladen igjen var lagt paa sit Sted, tog jeg en Reiseklædning paa, og alle mine Penge

til mig, og tillukkede Alt, endog Huusdøren, som jeg forseglede med mit Segl. Jeg gik hen til Juveelhandleren, som var Eier af Huset, betalte ham den Leiesum, jeg skyldte ham, og endnu for et Aar forud, gav ham Nøglen, og bad ham at gjemme den til mig. „En nødvendig Forretning," sagde jeg til ham," nøder mig til at være nogen Tid borte, og jeg maa reise til Kahiro til mine Onkler." Jeg tog herpaa Afsked fra ham, steg strax til Hest, og reiste bort med mine Folk, som ventede mig.

Hundrede og ni og halvtredsindstyvende Nat.

Min Reise var lykkelig, og jeg ankom uden Uheld i Kahiro. Der fandt jeg mine Onkler, som vare meget forbausede over at see mig. Jeg sagde dem til min Undskyldning, at jeg havde kjedet mig ved at vente paa dem, og at jeg, da jeg ingen Efterretninger fik fra dem, var dreven til denne Reise af Urolighed derover. De modtoge mig meget venligt, og lovede mig, at de vilde udvirke, at min Fader ikke blev vred over, at jeg uden hans Tilladelse var afreist fra Damask. Jeg boede med dem i samme Chan, og saae alt det Skjønne, der var i Kahiro.

Efterdi de havde solgt deres Vare, besluttede de at vende tilbage til Mussul, og begyndte allerede at træffe de nødvendige Foranstaltninger til deres Tilbagereise. Da jeg dog imidlertid ikke havde seet Alt, hvad jeg ønskede at see i Ægypten, saa leiede jeg mig en Bolig i et fra Chanen langt bortliggende Qvarteer, og lod mig ikke see, førend de vare afreiste. De søgte mig længe hele Staden igjennem, men da de ikke fandt mig, saa formodede de, at Anger over at være kommet til Ægypten imod min Faders Villie havde bevæget mig til at vende tilbage til Damask, uden at sige den Noget derom; og saaledes afreiste de i det Haab at finde mig der, og medtage mig ved deres Gjennemreise.

Jeg blev altsaa efter deres Afreise i Kahiro, hvor jeg dvælede i tre Aar, for fuldkommen at tilfredsstille min Nysgjerrighed efter at see alle Ægyptens Underværker. I denne Tid forsømte jeg ikke at sende Juveelhandleren Penge, og

bede ham om at holde sit Huus ledigt til mig; thi jeg havde den Hensigt at vende tilbage til Damask, og opholde mig endnu nogle Aar der. I Kahiro hændtes der mig Intet, som er værdt at fortælle, men I vil uden Tvivl forbauses meget over det, som tildrog sig med mig efter min Tilbagekomst til Damask.

Jeg steeg, ved min Ankomst til denne By, af hos Juveelhandleren, som modtog mig meget venlig, og som selv ledsagede mig ind i mit Huus, for at bevise mig, at Ingen under min Fraværelse var kommet derind. Jeg fandt ogsaa virkelig Seglet ganske ubeskadiget paa Laasen. Jeg gik ind i Huset, og fandt Alt i den Tilstand, hvori jeg havde forladt det.

Ved at rense og udfeie Salen, hvori jeg havde spist med Damerne, fandt een af mine Folk et Guldhalsbaand, paa hvilket vare meget store og skjønne Perler; han bragte mig det, og jeg erkjendte det for at være det, som jeg havde seet om Halsen paa den unge Dame, der var bleven forgivet. Det maatte været gaaet op og faldet ned, uden at jeg havde bemærket det. Jeg kunde ikke betragte det uden Taarer, idet jeg tænkte paa et saa elskværdigt Væsen, og hendes saa sørgelige Død. Jeg indsvøbte det og gjemte det omhyggeligt paa mit Bryst.

Jeg tilbragte nogle Dage med at udhvile mig efter min Reises Besværligheder og begyndte herpaa at besøge de Folk, med hvem jeg tidligere havde gjort Bekjendskab. Jeg overlod mig til alle Slags Fornøielser, og gav uformærkt alle mine Penge ud. I denne Forfatning besluttede jeg, istedetfor mit Huusgeraad, at sælge Halsbaandet, men jeg forstod mig saa slet paa Perler, at jeg, som I vil høre, bar mig meget ubehændigt ad med Sagen.

Jeg begav mig hen til Besasthanen, hvor jeg tog en Udraaber afsides, viste ham Halsbaandet, sagde ham, at jeg vilde sælge det, og bad ham at vise de fornemste Juvelerer det. Udraaberen blev ganske forbauset over Halsbaandet. „Hvor er det skjønt!“ raabte han, efter at han længe med Beundring havde betragtet det. Aldrig have vore Kjøbmænd seet noget saa Kostbart! Jeg vil gjøre dem en stor Fornøielse dermed, og I behøver ikke at tvivle paa, at de jo ville kappes om at sætte en høi Priis paa det.“

Han førte mig hen til en Bod, og det traf sig, at det var min Huusværts. „Vent mig her," sagde Udraaberen til mig, „jeg vil snart bringe Eder Svar."

Medens han paa en hemmelighedsfuld Maade gik fra den ene Kjøbmand til den anden, for at forevise Halsbaandet, satte jeg mig ned hos Juveelhandleren, som var meget glad over at see mig, og vi begyndte at underholde os om ligegyldige Ting. Udraaberen kom tilbage, tog mig tilside og istedet for at sige mig, at man i det Mindste vurderede Halsbaandet til totusinde Scheriffer, forsikkrede han mig, at man kun vilde give halvtredsindstyve derfor; „det kommer deraf," tilføiede han, at, som man har sagt mig, Perlerne ere falske; overvei det, om I vil sælge det for den Priis." Da jeg troede ham paa hans Ord, og meget nødvendigt behøvede Penge, sagde jeg til ham: „Gaa, jeg forlader mig paa, hvad I siger mig, og paa den der forstaaer sig bedre derderpaa, end jeg; afleveer det, og bring mig strax Pengene."

Udraaberen havde budt mig de halvtredsindstyve Scheriffer i den rigeste Juveelhandlers Navn i hele Besasthanen, som kun havde gjort dette Bud, for at prove mig, og erfare, om jeg kjendte Halsbaandets Værdi. Han havde altsaa neppe hørt mit Svar, førend han førte Udraaberen hen til Politimesteren, og sagde til denne, idet han foreviste ham Halsbaandet: „Herre, dette er et Halsbaand, som man har frastjaalet mig; den som Kjøbmand forklædte Tyv har havt den Dristighed at lade det byde tilfals, og han er nu i Besasthanen. Han vil lade sig nøie med halvtredsindstyve Scheriffer for et Klenodie, som er totusinde værdt; Intet kan bedre bevise, at han er en Tyv."

Politimesteren lod mig paa Stedet tage fast, og da jeg stod for ham, spurgte han mig, om det Halsbaand, som han havde i Haanden, ikke var det samme, som jeg i Besasthanen havde budt tilsalgs? Jeg svarede ham ja. „Er det sandt," vedblev han, „at I vil sælge det for halvtredsindstyve Scheriffer?" Jeg tilstod det. „Nu velan!" sagde han med spottende Tone, „man give ham Bastonnade! Han vil snart bekjende, at han i sin skjønne Kjøbmandsklædning dog kun er en Ertstyv; man slaa ham, indtil han tilstaaer det!" Stokkeslagenes Hæftighed gjorde mig til Løgner; jeg

bekiendte, imod Sandheden, at jeg havde stjaalet Halsbaandet, og Politimesteren lod mig strax Haanden afhugge.

Dette foraarsagede i Besasthanen en stor Larm, og jeg var neppe hjemme, forend jeg saae min Huusvært komme. „Min Søn," sagde han til mig, „I syntes at være en saa anstændig og vel opdragen ung Mand, hvorledes er det muligt, at I har begaaet en saa uværdig Handling, som den, hvorom jeg har hort tale? I har selv underrettet mig om Eders Familie, og jeg tvivler ikke paa, at det jo forholder sig saaledes dermed, som I har sagt mig. Hvorfor har I ikke bedet mig om Penge? Jeg vilde have laant Eder nogle, men efter hvad der nu er forefaldet, kan jeg ikke taale Eder længere i mit Huus; tag Eders Forholdsregler og sog Eder en anden Bolig."

Jeg følte mig ved hans Ord meget bekymret, og bad ham at tillade mig, at jeg endnu maatte blive tre Dage i hans Huus; hvilket han ogsaa tillod mig.

„Ak!" raabte jeg, „hvilke Ulykke og hvilken Skjændsel! Skal jeg vove at vende tilbage til Mussul? Og vil Alt, hvad jeg formaaer at sige min Fader, overtyde ham om min Uskyldighed?"

Hundrede og tredsindstyvende Nat.

Tre Dage, efterat denne Ulykke var mødt mig, saae jeg med Forbauselse en Trop Politibetjente og den Kjobmand, som falskelig havde anklaget mig for at have stjaalet Perlehalsbaandet, træde ind i Huset til mig. Jeg spurgte dem, hvad der forte dem til mig; men, istedetfor at svare mig, bandt og kneblede de mig, idet de overvældede mig med Skjældsord, og sagde til mig, at Halsbaandet tilhorte Befalingsmanden over Damaskus, som for mere end tre Aar siden havde mistet det, og at paa samme Tid een af hans Dottre var forsvundet. Foresti Eder den Tilstand, hvori denne Efterretning satte mig! Imidlertid fattede jeg en Beslutning. „Jeg vil sige Befalingsmanden Sandheden," sagde jeg til mig selv; „det vil komme an paa ham selv at tilgive mig, eller at lade mig dræbe!"

Da man bragte mig frem for ham, bemærkede jeg, at han saae paa mig med et medlidende Diekast, og dette var mig en god Forbetydning. Han lod Baandene tage af mig, og sagde derpaa, idet han vendte sig til Juveelhandleren, som var min Anklager, og til min Hunsvært: „Er det det Menneske, som har budet Perlehalsbaandet tilfals?" De havde neppe svaret Ja, førend han vedblev: „Jeg er overtydet om, at han ikke har stjaalet Halsbaandet, og er meget forbauset over, at man har ladet ham vederfares en saa stor Uretfærdighed. Da jeg var bleven modig ved disse Ord, raabte jeg: „Herre, jeg sværger Eder til, at jeg virkelig er meget uskyldig. Jeg er endog overtydet om, at Halsbaandet aldrig har tilhørt min Anklager, som jeg aldrig har seet, og hvis Troloshed er Skyld i min uværdige Behandling. Det er sandt, at jeg har tilstaaet Tyveriet; men jeg har aflagt denne Tilstaaelse imod min Samvittighed, betrængt af Qvaler og af en Aarsag, som jeg er beredt til at sige Eder, naar I vil have den Godhed at høre mig." — „Jeg veed allerede nok," sagde Befalingsmanden, „for strax at lade Eder vederfares en Deel af den Retfærdighed, som jeg er Eder skyldig. Man føre," vedblev han, „den falske Anklager bort, og lade ham lide samme Straf, som han har ladet denne unge Mand, hvis Uskyldighed er mig bekjendt, lide."

Man fuldførte denne Befaling paa Stedet; Juveelhandleren blev ført bort, og afstraffet efter Fortjeneste. Efterat Befalingsmanden herpaa havde ladet alle Tilstædeværende gaae ud, sagde han til mig: „Min Søn, fortæl mig uden Frygt, hvorledes dette Halsbaand er kommet i Eders Hænder, og forti mig Intet."

Herpaa opdagede jeg ham alt det Forefaldne, og tilstod ham, at jeg hellere havde villet gjelde for en Tyv, end gjøre denne sørgelige Hændelse bekjendt. „Store Gud, udraabte Befalingsmanden, da jeg havde endt min Fortælling, „Dine Beslutninger ere uudforskelige, og vi maa uden Knur underkaste os dem! Jeg modtager med fulkommen Underkastelse det Slag, som efter Din Villie har truffet mig."

Herpaa sagde han, idet han henvendte sine Ord til mig: „Min Søn, efterat jeg nu af Dig har erfaret Aarsagen til Din Ulykke, som bedrøver mig meget, saa vil jeg ogsaa for-

tælle Dig min. Viid, at jeg er Fader til begge de Fruentimmer, om hvilke Du nylig har fortalt mig."

Hundrede og een og tredsindstyvende Nat.

Befalingsmanden over Damask sagde, idet han vedblev at henvende sig til den unge Mand fra Mussul: „Viid altsaa, min Søn, at den første Dame, som har havt den Uforskammenhed at opsøge Eder i Eders Bolig, er den ældste af alle mine Døttre. Jeg havde giftet hende i Kahiro med een af hendes Fættere, min Broderson. Hendes Mand døde, og hun vendte tilbage til mig, fordærvet ved tusinde slette Ting, som hun havde lært i Ægypten. Førend hendes Ankomst var hendes yngre Søster, som paa en saa beklagelsesværdig Maade er død i Eders Arme, meget sædelig, og hendes Opførsel havde aldrig givet mig Anledning til nogensomhelst Klage. Den ældste knyttede et meget ømt Venskabsforbund med hende, og gjorde hende lidt efter lidt ligesaa slem, som hun selv var. Da jeg Dagen efter den Yngres Død ikke saae hende, da jeg satte mig tilbords, saa erkyndigede jeg mig om hende hos den Ældre, som var kommet hjem; men istedetfor at svare mig, begyndte hun saa bitterlig at græde, at jeg ikke spaaede mig noget Godt deraf. Jeg trængte ind paa hende om at sige mig, hvad jeg vilde vide. „Min Fader," svarede hun mig sukkende, „jeg veed ikke Andet at sige Eder, end at min Søster igaar tog sin skjønneste Klædning paa, samt sit skjønne Perlehalsbaand, og sidenefter ikke har ladet sig see." Jeg lod min Datter opsøge i hele Staden, men kunde Intet erfare om hendes sørgelige Skjæbne. Imidlertid ophørte den Ældste, som uden Tvivl angrede sit skinsyge Raseri, ikke at græmme sig, og begræde sin Søsters Død; hun afholdt sig endog fra al Næring, og gjorde derved en Ende paa sit beklagelsesværdige Liv. Det," vedblev Befalingsmanden, „er Menneskenes Lod! Disse ere de Ulykkestilfælde, for hvilke de ere udsatte. Men, min Søn," tilføiede han, „da vi begge to ere lige ulykkelige, saa lader os forene vore Lidelser, og ikke mere skilles fra hinanden! Jeg giver Eder min tredie Datter til Kone; hun er yngre end hendes

Søstre, og ligner dem aldeles ikke i sin Opførsel. Hun er endog skjønnere, end de vare, og jeg kan forsikkre Eder, at hun besidder en Charakteer, der ganske er skikket til at gjøre Eder lykkelig. Mit Huus bliver Eders, og efter min Død skal I og min Datter være mine eneste Arvinger."

„Herre," sagde jeg til ham, „Eders megen Godhed forvirrer mig, og jeg vil aldrig være istand til at vise Eder den tilbørlige Erkjendtlighed derfor." — „Vi ville lade det fare," afbrød han mig; „lader os ikke spilde Tiden med unyttig Tale." Han lod herpaa Vidner komme, og jeg ægtede hans Datter uden videre Høitidelighed.

Han lod sig ikke noie med at lade Juveelhandleren, som falskelig havde anklaget mig, straffe paa den omtalte Maade, men lod endog, til Fordeel for mig, hans meget betydelige Formue tage i Beslag. Kort, I har, siden I gaaer ind og ud hos Befalingsmanden, selv kunnet see, i hvilken Anseelse jeg staaer hos ham. Jeg maa desuden endnu sige Eder, at en Mand, som mine Onkler udtrykkelig have sendt til Ægypten, for at opsøge mig der, ved sin Gjennemreise har faaet at vide, at jeg befinder mig her, og igaar har overbragt mig et Brev fra dem. De melde mig min Faders Død, og indbyde mig til at modtage hans Efterladenskab i Mussul; men da mit Slægtskab og Venskab med Befalingsmanden fængsler mig til ham, og ikke tillader mig at bortfjerne mig fra ham, saa har jeg sendt Buddet tilbage med Fuldmagt til at sende mig Alt, hvad der tilkommer mig. Efter hvad I nu har hørt af mig, vil I formodentlig tilgive mig den Uhøflighed, som jeg under min Sygdom har begaaet imod Eder, idet jeg bød Eder den venstre Haand istedetfor den høire."

„Dette," sagde den jødiske Læge til Sultanen af Kaschghar, „fortalte den unge Mand fra Mussul mig. — Jeg blev i Damask, saa længe Befalingsmanden levede, og efter hans Død gik jeg, da jeg endnu var i min blomstrende Alder, paa Reiser. Jeg gjennemstreifede Persien, gik derpaa til Indien, og har nu endelig nedsat mig i Eders Hovedstad, hvor jeg med Ære praktiserer som Læge.

Sultanen af Kaschghar fandt denne sidste Historie ret morende. „Jeg tilstaaer, sagde han til Jøden, „hvad Du har fortalt, er Overordentligt; men, oprigtig talt, den Pukkelryggedes Historie er endnu mere overordentlig og forbausende;

haab altsaa ikke, at jeg skjænker Dig og de Andre Livet; jeg vil lade Eder alle Fire hænge."

„Hav, o Herre, den Naade endnu at vente lidt," sagde Skræderen, som traadte frem og kastede sig for Sultanens Fødder; da Eders Majestæt elsker morsomme Historier, saa vil den, som jeg har at fortælle Eder, ikke mishage Eder." — „Jeg vil ogsaa høre paa Dig," sagde Sultanen til ham; „men smiggre Dig ikke med, at jeg lader Dig leve, hvis Du ikke fortæller mig et endnu mere underholdende Eventyr, end det om den Pukkelryggede."

Herpaa tog Skræderen Ordet med Tiltro, og som om han var vis i sin Sag, og fortalte, som følger:

Historien,

som Skræderen fortæller.

„Herre, for to Dage siden viste en Borger i denne Stad mig den Ære, at indbyde mig til en Fest, som han tidlig igaar gav sine Venner; jeg begav mig i god Tid hen til ham, og fandt omtrent tyve Personer samlede.

Vi ventede Ingen mere, undtagen Herren af Huset, som, formedelst en Forretning, var gaaet ud, da vi saae ham komme, ledsaget af en fremmed, meget velklædt og veldannet, men lam ung Mand. Vi stode Alle op, og for at vise Huusherren Ære, bade vi den unge Mand at sætte sig paa Sophaen hos os. Han var beredt til at gjøre det, da han pludselig, ved Synet af en til vort Selskab hørende Barbeer, foer tilbage, og vilde gaae ud. Herren af Huset, forundret over denne Opførsel, holdt ham tilbage. „Hvorhen gaaer I?" sagde han til ham. Jeg tager Eder med mig, for at bivaane en Fest, som jeg giver mine Venner, og neppe er I kommen, saa vil I allerede gaae igjen!" — Herre," svarede den unge Mand, „jeg beder Eder indstændig, ikke at holde mig tilbage, og at tillade mig at gaae bort. Jeg kan ikke uden Skræk see denne afskyelige Barbeer; endskjøndt han er født i et Land, hvori alle Mennesker ere hvide, saa ligner han dog en Æthiopier; men hans Sjæl er endnu sortere og afskyeligere, end hans Ansigt."

Hundrede og to og tredsindstyvende Nat.

Vi forbausedes Alle ikke lidet over disse Ord," vedblev Skræderen, „og vi begyndte at fatte en meget slet Mening om Barberen, uden at vide, om den unge Fremmede var

berettiget til at tale i saadanne Udryk om ham. Vi erklærede endog, at vi ikke vilde taale en Mand, af hvem der blev gjort en saa afskyelig Skildring, ved vort Bord. Huusherren bad den Fremmede at fortælle os, hvilken Aarsag han havde til at hade Barberen.

„Herre", svarede den unge Mand, „I skal vide, at denne fordømte Barbeer er Skyld i min Lamhed, og at der er mødt mig noget høist Grusomt; jeg har derfor gjort den Eed at undgaae alle de Steder, hvor jeg finder ham, og ikke at boe i samme By med ham; derfor har jeg bortfjernet mig fra Bagdad, hvor jeg lod ham blive tilbage, og har gjort saa lang en Reise, for at nedsætte mig her i det store Tartari, hvor jeg smiggrede mig med aldrig at see ham. Jeg finder ham imidlertid nu, imod min Forventning, her, og det nødsager mig til, imod min Villie, at berøve mig den Ære at more mig med Eder. Endnu idag vil jeg bortfjerne mig fra Eders Stad, og, hvis jeg kan, begive mig hen til Steder, hvor han ikke kommer mig for Øine."

Han vilde efter disse Ord forlade os; men Huusherren holdt ham atter tilbage, og bad ham, endnu at blive lidt hos os, og fortælle os Aarsagen til den Afsky, som han havde for Barberen, der i hele denne Tid slog Øinene ned og taug stille. Vi forenede vore Bønner med Huusherrens, og endelig satte den unge Mand, idet han gav efter for vore indstændige Bønner, sig ned paa Sophaen, og fortalte os, efterat at have vendt Barberen Ryggen, af Frygt for at see ham, sin Historie paa følgende Maade:

„Min Fader beklædte en Rang, som tillod ham at gjøre Fordring paa de første Hædersposter, men han foretrak stedse et roligt Liv for al den Ære, som han kunde fortjene. Jeg var hans eneste Barn, og da han døde, var min Aand allerede dannet, og jeg var gammel nok, til at kunne raade over den store Formue, som han havde efterladt mig. Jeg bortødslede den ikke paa en taabelig Maade, men jeg gjorde en Brug deraf, som forskaffede mig hele Verdens Agtelse.

Endnu havde jeg ikke følt nogen Lidenskab, og langt fra at være modtagelig for Kjærlighed, maa jeg, maaskee til min Skam, tilstaae, at jeg omhyggelig undgik Omgang med Fruentimmer. Da jeg en Dag befandt mig i en Gade, saae jeg en stor Mængde Damer komme mig imøde; jeg gik ind

i en lille Gade, nær ved hvilken jeg var, og satte mig ved Siden af en Huusdør paa en Bænk. Jeg sad ligeover for et Vindue, i hvilket stode Potter med meget skjønne Blomster, og jeg havde Øinene henvendte paa dem, da Vinduet aabnede sig og jeg saae en ung Froken, hvis Skjønhed blændede mig. Hun kastede sine Øine til mig, og idet hun vandede Blomsterne med en Haand, hvidere end Alabast, saae hun paa mig med et Smiil, som indskød mig ligesaamegen Kjærlighed til hende, som jeg hidtil havde følt Modbydelighed for alle Fruentimmer. Efterat hun havde vandet Blomsterne, og tilkastet mig et høist fortryllende Blik, som fuldkommen gjennemborede mit Hjerte, lukkede hun Vinduet igjen, og lod mig blive i en ubeskrivelig Uro og Forvirring.

Jeg vilde længe være bleven i denne Tilstand, hvis den Larm, som jeg hørte paa Gaden, ikke igjen havde bragt mig til mig selv. Jeg vendte Hovedet om, idet jeg stod op, og saae, at det var den første Kadi i Byen, som, ledsaget af fem eller sex af sine Undergivne, reed paa et Muuldyr; han steeg af ved Døren til det Huus, i hvilket den unge Skjønne havde aabnet Vinduet, og gik ind, hvoraf jeg sluttede, at han var hendes Fader.

Jeg kom hjem i min Bolig i en Tilstand, der var meget forskjellig fra den, i hvilken jeg havde forladt den, greben af en Lidenskab, som var saa meget desto hæftigere, da jeg endnu aldrig havde følt den, og jeg lagde mig i en hæftig Feber tilsengs, som foraarsagede stor Bedrøvelse i mit Huus. Mine Beslægtede, som elskede mig, og vare meget urolige over en saa pludselig Sygdom, ilede hurtigt til og plagede mig meget om at sige dem Foranledningen dertil, men hvilket jeg tog mig vel iagt for. Min Taushed gjorde dem blot endnu mere urolige, og Lægerne formaaede ikke at adsprede denne Uro, da de ikke kunde blive kloge paa mit Onde, som deres Lægemidler kun gjorde værre.

Mine Slægtninge begyndte at mistvivle om mit Liv, da en gammel Kone af deres Bekjendtskab besøgte mig. Hun betragtede mig med megen Opmærksomhed, og efterat hun havde undersøgt min Tilstand, begreb hun, jeg veed ikke, ved hvilket Tilfælde, Grunden til mine Lidelser. Hun tog mine Slægtninge til Side, bad dem, at hun maatte være alene med mig, og at de vilde lade alle mine Folk gaae ud.

Da de alle vare gaaede ud af Værelset, satte hun sig ved Hovedet af mig, og sagde: „Min Søn! I har hidtil halsstarrig fortiet Aarsagen til Eders Onde; men mig behøver I ikke tilstaae den, jeg har Erfaring nok, til at gjennemtrænge denne Hemmelighed, og I vil ikke kunne afdisputere mig, at det jo er Kjærlighed, som gjør Eder syg. Jeg kan bevirke Eders Helbredelse, naar I blot siger mig, hvem den lykkelige Frøken er, som forstod at røre Eders saa ufølsomme Hjerte; thi I har Ord for, ikke at elske Fruentimmerne, og jeg er ikke den Sidste, som har bemærket det; dog, nu er det indtruffet, som jeg har forudseet, og jeg er meget glad over, at jeg faaer Leilighed til at anvende mine Talenter, for at hjelpe Eder ud af Nøden."

Hundrede og tre og tredsindstyvende Nat.

Efterat den gamle Kone havde sagt dette, holdt hun inde, for at vente et Svar, men endskjondt hendes Ord havde gjort et stort Indtryk paa mig, saa vovede jeg dog ikke, at aabne mit Hjerte for hende. Jeg vendte mig blot om til hendes Side, og sukkede dybt, uden at sige hende Noget. „Er det Skam," vedblev hun," som hindrer Eder fra at tale med mig, eller mangler I Tiltro til mig? Tvivler I paa Opfyldelsen af mit Løfte? Jeg kunde anføre Eder en Mængde unge Folk af mit Bekjendtskab, som leed af samme Onde, som I, og hvem jeg har hjulpet."

Kort, den gode Gamle sagde mig endnu saa mange andre Ting, at jeg brød min Taushed, betroede hende mine Lidelser, betegnede hende Stedet, hvor jeg havde seet Aarsagen til mit Onde, og fortalte hende alle Omstændighederne ved mit Eventyr. „Hvis det lykkes Eder," sagde jeg til hende, „og I forskaffer mig den Lykke at see denne fortryllende Skjonhed, og at kunne afmale hende min glodende Lidenskab, saa kan I gjøre Regning paa min Erkjendtlighed." — „Min Søn," svarede den Gamle, „jeg kjender den Person, som I mener; hun er, som I ganske rigtig har sluttet, en Datter af den første Kadi i denne By. Jeg undrer mig ikke over, at I elsker hende, hun er den skjonneste og

elskværdigste Jomfru i hele Bagdad; men det gjør mig ondt, at hun er meget stolt og utilgjængelig. I veed, hvor strængt vore Retspersoner overholde Jagttagelsen af de haarde Love, som paalægge Fruentimmerne en saa byrdefuld Tvang; de iagttage den selv endnu strængere i deres egne Huse, og den Kadi, som I har seet, overholder dem endnu strængere, end alle de Andre tilsammen. Da de stedse forepræke deres Døttre, at det er en stor Forbrydelse at vise sig for Mændene, saa ere disse for Størstedelen saa fuldkommen overtydede derom, at de paa Gaderne blot have Øine, for at see paa deres Vei, naar Nødvendigheden tvinger dem til at gaae ud. Jeg vil ikke ligefrem paastaae, at den første Kadis Datter er ligesaaledes sindet; men det hindrer mig ikke fra at frygte, at der jo med Hensyn til hende ere ligesaa store Vanskeligheder at overvinde, som med Hensyn til hendes Fader. Gud give, at I elskede en anden Froken, jeg vilde da ikke finde saamange Vanskeligheder, som jeg her forudseer. Imidlertid vil jeg anvende min hele Duelighed, men det vil koste Tid, inden vi komme til Maalet. Fat imidlertid Mod, og hav Tillid til mig!"

Den Gamle forlod mig, og ved den levende Skildring af alle de Vanskeligheder, om hvilke hun havde talt til mig, og ved den deraf opstaaende Frygt for, at hendes Foretagende ikke vilde lykkes hende, forværrede min Sygdom sig.

Hun kom næste Dag igjen og jeg læste i hendes Ansigt, at hun ikke havde noget Gunstigt at melde mig. Hun sagde ogsaa virkelig til mig: „Min Søn, jeg har ikke bedraget mig, jeg har endnu noget Andet at overvinde, end en Faders Vagtsomhed; I elsker en ufølsom Gjenstand, som finder Behag i at indgyde Alle, som lade sig fortrylle af hende, en glødende Kjærlighed. Hun har med Fornøielse hørt paa mig, saalænge jeg kun har fortalt hende om det Onde, som hun har foraarsaget Eder; men neppe havde jeg aabnet Munden for at bevæge hende til, at hun skulde tillade Eder at besøge hende og tale med hende, førend hun gav mig et skrækkeligt Diekast, og sagde: „I er meget dristig, da I gjør mig et saadant Forslag, og jeg forbyder Eder nogensinde at see mig igjen, naar I vil føre saadanne Taler."

„Lad Eder ikke bedrøve derover," vedblev den Gamle,

„jeg er ikke saa let at afvise, og naar I blot ikke taber Taalmodigheden, saa haaber jeg dog endnu at komme til Maalet."

„For at gjøre min Fortælling kortere," tilføiede den unge Mand, „vil jeg blot sige Eder, at denne gode Underhandlerinde gjorde flere unyttige Forsøg til Bedste for mig hos den stolte Fjende af min Rolighed. Den Kummer, som jeg følte derover, forværrede min Sygdom i den Grad, at Lægerne ganske opgave mig. Jeg blev allerede betragtet som en Døende, da den Gamle kom, for at give mig Livet igjen.

For at Ingen skulde høre det, sagde hun mig i Øret: „Tænk paa den Foræring, som I har at gjøre mig for den gode Efterretning, som jeg bringer Eder." Disse Ord frembragte en forunderlig Virkning; jeg reiste mig op og svarede hende med Henrykkelse: „Paa en Foræring skal det ikke mangle. Hvad har I at sige mig?" — „Min kjære Herre," svarede hun, „I vil ikke døe deraf, og jeg vil snart have den Fornøielse, at see Eder i fuldkommen Sundhed og meget tilfreds med mig. Igaar, Mandag, gik jeg hen til den Frøken, som I elsker, og fandt hende i godt Lune; jeg gjorde et sørgeligt Ansigt, udstødte en Mængde dybe Suk, og lod nogle Taarer falde. „Min gode Moder," sagde hun til mig, „hvad feiler Eder, hvorfor synes I saa bedrøvet?"

„Ak, min kjære og høistærede Frøken," svarede jeg hende, „jeg kommer fra den unge Herre, om hvem jeg nylig talte med Eder, med ham er det forbi; han vil af Kjærlighed til Eder miste Livet; det er stor Skade for ham, det forsikrer jeg Eder, og I er virkelig meget grusom imod ham. — „Jeg veed ikke," svarede hun, „hvorfor I vil gjøre mig til Aarsagen til hans Død! Hvorledes kan jeg da have bidraget dertil?" — „Hvad?" vedblev jeg, „har jeg da ikke nylig sagt Eder, at han sad ligeoverfor Eders Vindue, da I aabnede det, for at vande Eders Blomster? Han saae denne vidunderlige Skjønhed, disse Yndigheder, som Eders Speil daglig viser Eder; fra det Øieblik af svinder han hen, og hans Sygdom har saaledes forværret sig, at han befinder sig i den beklageligste Tilstand."

Hundrede og fire og tredsindstyvende Nat.

„I erindrer Eder vel, dyrebare Frøken, hvor strængt I for kort siden behandlede mig, da jeg vilde fortælle Eder om hans Sygdom, og foreslaae Eder et Middel til at redde ham ud af den Fare, i hvilken han befandt sig; jeg vendte, efterat jeg havde forladt Eder, tilbage til ham, og han bemærkede neppe, da han saae mig, at jeg ikke bragte ham noget gunstigt Svar, førend hans Onde fordobblede sig. Fra denne Tid af er han Døden nær, og jeg veed ikke, om I endnu, hvis I forbarmer Eder over ham, kan redde hans Liv."

Saaledes talte jeg til hende," tilføiede den Gamle. „Frygten for Eders Død rystede hende, og jeg saae, hvorledes hun skiftede Farve. „Er det," sagde hun, „som I fortæller mig, ogsaa sikkert Sandhed? Og er han virkelig blot af Kjærlighed til mig saa syg?" — „Ach, ædle Dame, det er kun altfor sandt! Gud give, at det var falskt!" — „Og troer I," vedblev hun, „at Haabet om at see mig og tale med mig, kunde bidrage til at udrive ham af den Fare, hvori han nu svæver?" — „Det er vel endnu muligt," sagde jeg til hende, „og hvis I befaler det, saa vil jeg forsøge det Middel." — „Nu velan," svarede hun sukkende, „giv ham altsaa Haab om at see mig; men lad ham ikke vente nogen anden Gunst, og mindst maa han tragte efter at ægte mig, eller troe, at min Fader samtykker i vort Giftermaal." — „Min Naadige," raabte jeg, „I er meget god. Jeg vil gaae hen til den unge Herre, og sige ham, at han skal have den Fornøielse at tale med Eder." — „Jeg veed, sagde hun, „ingen bequem Tid til at vise ham denne Gunst, uden næste Fredag[25]) under Middagsbønnen. Han skal passe paa, indtil min Fader begiver sig hen i Moscheen, og, hvis han befinder sig vel nok, vise sig ved Huusdøren. Fra mit Vindue af vil jeg see ham komme, og gaae ned for at lukke ham op. Vi kunne underholde os, medens Bønnen varer, og han maa bortfjerne sig, førend min Fader kommer tilbage."

„Idag," blev den Gamle ved, „er det Tirsdag; I kan søge at komme Eder til Fredag, og gjøre Eder rede til denne Sammenkomst." Jo mere den gode Gamle talte, jo mere følte jeg, at mit Onde formindskedes, og ved Slutningen af hendes Tale følte jeg mig helbredet.

„Tag denne," sagde jeg til hende, idet jeg gav hende en ganske fuld Pung, „Eder alene takker jeg for min Helbredelse, og jeg anseer disse Penge for at være bedre anvendte, end dem, jeg gav Lægerne, som i min Sygdom kun have plaget mig."

Da den Gamle havde forladt mig, følte jeg mig kraftig nok, til at staae op. Mine Beslægtede, som vare meget glade over at see mig saa vel, ønskede mig til Lykke, og bortfjernede sig.

Tidlig om Fredagen kom den Gamle, da jeg just klædte mig paa, og valgte den skjønneste Klædning af mit Forraad. „Jeg sporger Eder ikke," sagde hun, „hvorledes I befinder Eder; det, hvormed jeg seer Eder beskjæftiget, giver mig tydelig nok tilkjende, hvad jeg skal tænke derom; men vil I ikke først bade Eder, førend I gaaer hen til den første Kadi?" — „Det vilde," svarede jeg, „udfordre for megen Tid; jeg vil lade mig noie med at lade en Barbeer komme, og rage mit Hoved og Skjæg." Strax befalede jeg een af mine Slaver at hente mig en duelig og hurtig Barbeer.

Slaven bragte mig denne ulykkelige Barbeer, som, efterat have hilst mig, sagde til mig: „Herre, efter Eders Ansigt at domme, befinder I Eder ikke vel." Jeg sagde ham, at jeg først nylig var bleven helbredet for en Sygdom. „Jeg ønsker," svarede han, „at Gud vil befrie Eder fra alle Slags Ønder, og at hans Naade stedse og overalt maa ledsage Eder." — „Jeg haaber," svarede jeg ham, „at han vil høre Eders Ønske, for hvilket jeg takker Eder meget." — „Da I nylig er helbredet for en Sygdom, saa beder jeg Gud, at han vil bevare Eder ved god Helbred. Siig mig nu kun, hvad jeg skal hos Eder. Jeg har medbragt min Barbeerkniv og min Lancet; skal jeg barbere Eder, eller aarelade Eder?" — „Jeg har sagt Eder," svarede jeg, „at jeg nylig er bleven rask, og I kan vel tænke Eder, at jeg kun har ladet Eder komme, for at barbere mig; skynd Eder, og lader os ingen Tid spilde med Sladder; thi jeg har travlt, og bliver punktligt ventet et Sted til Middag."

Hundrede og fem og tredsindstyvende Nat.

„Barberen," vedblev den Haltende fra Bagdad, „brugte megen Tid til at aabne sin Barbersæk og tage sine Knive frem; og istedetfor at at gyde Vand i sit Bækken, tog han et meget smukt Astrolabium ud af sin Sæk, gik ud af mit Værelse og stillede sig midt i Gaarden, for at maale Solhøiden. Han kom ind igjen med samme Alvorlighed, og sagde til mig: „Det vil være Eder meget behageligt at erfare, at vi idag have Fredag, den 18de Dag i Maaneden Safar[26]), i Aaret 653 efter vor store Prophets Flugt[27]), fra Mekka til Medina, og i Aaret 7320[28]) efter den store tohornede Iskenders Epoke; og at Mars's og Venus's Conjunction betyder, at I ikke kunde vælge en bedre Tid til at lade Eder barbere, end netop idag og just nu. Men paa den anden Side er denne Conjunction af en slem Forudbetydning for Eder: den underretter mig om, at der idag foreestaaer Eder en stor Fare, just ikke Eders Livs Tab, men et Onde, af hvilket I vil komme til at lide Eders hele Liv igjennem. I er mig Tak skyldig, for at jeg giver Eder det Raad at vogte Eder for denne Ulykke; det vilde gjøre mig meget ondt, naar den traf Eder."

I kunne vel tænke hvor uvillig jeg var over at være faldet i Hænderne paa en saa sladderagtig og naragtig Barbeer. Hvilken ubehagelig Hindring for en Elsker, der forbereder sig til et Stævnemøde! Jeg var meget forbittret derover. „Jeg bryder mig kun lidt," sagde jeg til ham, "om Eders Raadslagninger og Spaadomme. Jeg har ikke ladet Eder kalde, for at raadspørge Eder om Stjernetyderiet; I er her for at barbere mig; altsaa barbeer mig, eller gaae Eders Vei, for at jeg kan lade en anden Barbeer komme."

„Herre," svarede han mig med en Koldblodighed, som gjorde mig endnu utaalmodigere, „hvilken Grund har I da til at blive saa opbragt? Veed I vel, at ingen anden Barbeer kommer mig nær, og at I ikke vilde finde Magen til mig, om I endogsaa udtrykkelig lod ham gjøre? I har ikke forlangt andet end en Barbeer, og I har i min Person den bedste Barbeer i Bagdad, en erfaren Læge, en lærd Chemiker, en ubedragelig Astrolog, en fuldendt Grammatiker, en fuldkommen Rhetoriker, en fiin Logiker, en i Geometrien, Arithme-

tiken og alle Algebraens Fiinheder ganske bevandret Mathematiker og en i alle Verdens Kongers Historie høist kyndig Historiker. Desuden er jeg hjemme i alle Philosophiens Dele, og kan alle vore Love og Traditioner udenad. Jeg er Digter, Architekt: ak! hvad er jeg ikke! For mig gives der i hele Naturen intet Skjult. Eders salige Fader, hvem jeg stedse helliger nogle Taarer, saa ofte jeg tænker paa ham, var fuldkommen overtydet om mine Fortjenester. Han elskede mig, kjærtegnede mig, og ophørte ikke at nævne mig i alle de Selskaber, han besøgte, som det første Menneske i Verden. Jeg vil af Erkjendtlighed og Venskab for ham, holde mig til Eder, tage Eder i min Beskyttelse, og sikkre Eder for alle de Farer, med hvilke Stjernerne true Eder."

Ved disse Ord kunde jeg, uagtet min Vrede, ikke bare mig for Latter: „Har I ikke," sagde jeg, „snart udsladdret, I besværlige Sladderhank, og vil I vel begynde at barbere mig?"

Hundrede og sex og tredsindstyvende Nat.

„Herre," svarede Barberen mig, „I fornærmer mig, idet I skjælder mig for en Sladdrer, da tvertimod hele Verden giver mig det ærefulde Tilnavn Assamit[29]). Jeg havde sex Brødre, som I vel med Rette kunde have kaldet Sladderhanke; og for at I skal lære dem at kjende, saa vid, at den ældste heed Bakbouk[30]), den anden Alhedâr[31]), den tredie Bukeibik[32]), den fjerde Alkous Al-assiwany[33]), den femte Annaschâr[34]), og den sjette Schakayk[35]). De vare utaalige Sladdrere, men jeg, den yngste, jeg er betænksom og kort i min Tale."

Sæt Eder, Herre, jeg beder Eder, i mit Sted! Hvad skulde jeg gjøre, da jeg saae mig saa snigmordisk behandlet? „Giv ham tre Guldstykker, sagde jeg til den, som besørgede mine huuslige Udgifter; han skal pakke sig afsted, og lade mig være i Ro; jeg vil idag ikke barberes."

„Herre, sagde herpaa Barberen til mig," vær saa god at sige mig, hvad I mener med denne Tale. Jeg har ikke opsøgt Eder, men I har ladet mig komme og da Sagen forholder sig saaledes, saa sværger jeg paa en Muselmands Ord,

at jeg ikke gaaer herfra, førend jeg har barberet Eder. Naar I ikke erkjender mit Værd, saa er det ikke min Skyld. Eders salige Fader lod mig vederfares mere Retfærdighed: hvergang han lod mig hente, for at jeg skulde aarelade ham, maatte jeg sætte mig ved Siden af ham, og da var det en sand Fornøielse at høre de skjønne Ting, hvormed jeg underholdt ham. Jeg holdt ham i bestandig Beundring, jeg henrev ham, og naar jeg var færdig, raabte han: „I er en uudtømmelig Kilde af Videnskab! Ingen kommer Eder nær i dybe Kundskaber!" — „Min kjære Herre," svarede jeg ham, „I viser mig mere Ære, end jeg fortjener. Hvis jeg siger noget Skjønt, saa takker jeg det gode Gehør derfor, som I forunder mig; Eders Gavmildhed indgiver mig alle disse høie Tanker, som er saa lykkelige at behage Eder." — En Dag, da han var meget henrykt over en beundringsværdig Tale, som jeg havde holdt for ham, sagde han: „Man give ham hundrede Guldstykker, og beklæde ham med en af mine rigeste Klædninger." Jeg modtog denne Foræring paa Stedet. Jeg stillede strax hans Horoskop og fandt, at han var det lykkeligste Menneske af Verden. Jeg drev min Velvillie endnu videre; thi jeg kopsatte ham.

Barberen lod det ikke beroe ved dette Sladder, han begyndte paa noget Nyt, som varede en god halv Time. Træt af at høre ham, og i Fortvivlelse over, at Tiden var forloben, uden at jeg kom videre, vidste jeg ikke mere, hvad jeg skulde sige til ham. „Nei," raabte jeg, „det er ikke muligt, at der i Verden gives noget Menneske, der, saaledes som I, gjør sig en Fornøielse af at bringe Folk i Raseri."

Hundrede og syv og tredsindstyvende Nat.

Jeg troede, at det vilde lykkes mig bedre, med det Gode at faae Barberen til at være rolig. „Jeg beder Eder for Guds Skyld," sagde jeg til ham, „lad alle de skjønne Taler fare, og gjør mig hurtigt færdig; en meget vigtig Forretning kalder mig, som jeg allerede har sagt Eder, ud af Huset."

Ved disse Ord begyndte han at lee. „Det var meget roesværdigt," sagde han, „dersom vor Aand stedse blev i sam-

me Tilstand, og vi stedse vare kloge og fornuftige; jeg vil imidlertid troe, at, hvis I er bleven vred paa mig, Eders Sygdom har frembragt denne Forandring i Eders Lune, hvorfor I behøver nogle Lærdomme; og I kan Intet bedre gjøre, end at følge Eders Faders og Bedstefaders Exempel. De spurgte mig i alle Ænligender tilraads, og jeg kan vel uden Forfængelighed sige, at de vare meget tilfredse med mine Raad. See blot, Herre, man er næsten aldrig lykkelig i sine Foretagender, naar man ikke ved dem tager oplyste Personer til Raads. Man bliver, siger Ordsproget, ingen duelig Mand, naar man ikke lader sig raade af duelige Mænd. Jeg er Eder ganske hengiven, og I har ganske over mig at befale."

„Jeg kan altsaa," afbrød jeg ham, „ikke faae Eder til at holde inde med alle disse lange Talemaader, som kun forvirre mit Hoved, og hindre mig i at gaae derhen, hvor jeg har at gjøre? Barbeer mig altsaa, eller gaae." Idet jeg sagde dette, stod jeg uvillig op, og stampede i Gulvet med Foden.

Da han saae, at jeg ganske for Alvor var vred, sagde han til mig: „Bliv ikke vred, vi ville begynde."

Han vaskede virkelig mit Hoved, og begyndte at rage mig, men neppe havde han taget fire Strøg med Kniven, førend han holdt inde, for at sige til mig: „Herre, I er hæftig, I skulde afholde Eder fra saadanne Opbruusninger, som kun komme fra Satan. Jeg fortjener iøvrigt, at I har Agtelse for mig, formedelst min Alder, mine Kundskaber, og mine glimrende Dyder."

„Vedbliv at barbere mig," sagde jeg, idet jeg igjen afbrød ham, „og sladder ikke mere." — „Det vil sige," sagde han, „at I har en Forretning, som det haster med, jeg vædder, at jeg ikke tager ikke feil." — „Allerede i to Timer, svarede jeg ham, „har jeg sagt Eder dette, og I skulde allerede for længe siden have barberet mig." — „Dæmp Eders Ivrighed," svarede han, „I har maaskee endnu ikke rigtigt overveiet det, som I har isinde; naar man overiler sig med en Sag, saa angrer man det næsten stedse bagefter. Jeg ønskede gjerne, at I vilde sige mig, hvad det er for en Forretning, som foraarsager Eder et saadant Hastværk; jeg vil sige Eder min Mening derom. I har iøvrigt endnu Tid,

da man først venter Eder i Middagsstunden, og dertil ere endnu tre Timer." — „Det gaaer ikke mig an," sagde jeg, „Folk af Ære indfinde sig førend den fastsatte Tid; men jeg bemærker ikke, at jeg, idet jeg indlader mig med Eder, selv forfalder til den sladderagtige Barbeers Feil. Skynd Eder at komme til Ende med Barberingen."

Jo mere Hast jeg viste, jo mindre Lyst viste han til at lyde mig. Han lagde sin Barbeerkniv bort, for at tage sit Astrolabium, og lod dette igjen fare, for at tage hiin."

Scheherasade, som saae Dagen bryde frem, taug stille. Næste Nat vedblev hun imidlertid den begyndte Fortælling paa følgende Maade:

Hundrede og otte og tredsindstyvende Nat.

„Barberen," sagde den unge Mand, „lagde igjen sin Barbeerkniv hen, og tog anden Gang sit Astrolabium, for at see efter, hvormeget Klokken var. Han kom igjen. „Herre," sagde han til mig, „jeg vidste vel, at jeg ikke tog feil, der ere endnu tre Timer til Middag, det er vist, eller alle Astronomiens Regler ere falske." — „Retfærdige Himmel," raabte jeg, „min Taalmodighed er til Ende! Jeg kan ikke længere udholde det. Fordomte Barbeer! Ulykkesbarbeer! der mangler kun Lidet i, at jeg kaster mig over Dig, og qvæler Dig!" — „Sagte, Herre," sagde han ganske koldt, og uden at lade sig ophidse af min Vrede, „frygter I da ikke for at blive syg paany? bliv ikke vred, I skal øieblikkelig blive betjent."

Ved disse Ord stak han igjen sit Astrolabium i sin Barbeersæk, tog sin Ragekniv ud, som han strøg paa den ved hans Belte hængende Læderrem, og begyndte at barbere mig, men hvorved han dog ikke kunde lade være at tale. „Hvis I, Herre," sagde han, „vilde sige mig, hvad det er for en Forretning, som I har til Middag, saa vilde jeg give Eder et godt Raad desangaaende." For at berolige ham, sagde jeg til ham, at jeg til Middag blev ventet af nogle Venner, som vilde beværte mig, og tilligemed mig glæde sig over, at jeg havde faaet min Helbred igjen.

Da Barberen hørte tale om Beværtning, raabte han: „Gud velsigne Eder paa denne Dag, som paa alle andre! I minder mig om, at jeg igaar har indbudet fire eller fem Venner tilbords hos mig idag; jeg har forglemt det, og endnu ingen Anstalter truffet." — „Vær ganske ubekymret derfor," sagde jeg til ham, „endskjøndt jeg spiser ude, er mit Spisekammer dog, som stedse, vel forsynet; jeg skjænker Eder Alt, hvad det indeholder; jeg vil ogsaa give Eder saamegen Viin, som I ønsker; thi jeg har ganske fortræffelig i min Kjælder, men I maa skynde Eder at barbere mig, og betænk, at naar min Fader gav Eder Foræringer for at tale, saa begaver jeg Eder, for at tie."

Han lod sig ikke nøie med mit Ord. „Gud gjengjelde Eder," raabte han, „den Godhed, som I viser mig; men lad mig strax see dette Forraad, for at jeg kan vide, om det er tilstrækkeligt til at beværte mine Venner med; thi de skulle være tilfredse med det gode Maaltid, som jeg foresætter dem." — „Jeg har," sagde jeg, „et Lam, sex Kapuner, et Dusin Høns, og endnu Alleslags til fire Anretninger." Jeg befalede en Slave at bringe alt dette, samt fire store, med Viin fyldte Kruse, hid.

„Det er skjønt," sagde Barberen, „men nu behøver jeg endnu Frugter og Krydderier til Kjødet." Jeg lod ham give, hvad han endnu forlangte. Han holdt op at barbere mig, for at undersøge det Bragte, det Ene efter det Andet, og da denne Undersøgelse varede længere end en halv Time, saa bandede og rasede jeg; men jeg maatte bande og rase saa meget, jeg vilde, saa skyndte den fordømte Karl sig dog ikke. Han greeb dog igjen Ragekniven, og barbeerte mig nogle Øieblikke, men pludselig holdt han op igjen, og sagde: „Jeg havde ikke troet, Herre, at I var saa gavmild; men nu seer jeg, at Eders afdøde Fader igjen lever op i Eder. Jeg fortjener sikkert ikke den Godhed, hvormed I overvælder mig, og forsikrer Eder, at jeg vil blive Eder evig taknemmelig derfor. Thi, Herre, I maa vide, at jeg ikke eier Noget, uden at jeg jo kan takke saa vakkre Folks Ædelmodighed, som I er, derfor; hvori jeg ligner Santout, som gnider Folks Legeme i Badet[36]), Saly, som sælger ristede Fugleærter paa Gaderne, Salout, som sælger Bønner, Akraschy, som sælger Urter, Abou-Mekarès, som stænker Gaderne,

for at dæmpe Støvet, og Kassem af Chalifens Livvagt; alle disse Folk lade intet Tungsind opkomme hos sig, ere hverken paatrængende eller trættekjære, men tilfredse med deres Skjæbne, som Chalifen midt iblandt sit Hof, stedse fornøiede, og lystige til at synge og dandse, og Enhver af dem har sin særegne Sang og sin særegne Dands, hvorved de more hele Bagdad; men hvad jeg mest agter hos dem, er, at de ingen store Sladdrere ere, ligesaalidet som den Slave, der i dette Øieblik har den Ære at tale med Eder. See, Herre, denne her er Santouts Sang og Dands, han, som gnider Folks Legeme i Badet; see paa mig, og giv Agt, om jeg forstaaer godt at efterabe ham."

Hundrede og ni og tredsindstyvende Nat.

Barberen sang nu Sangen og dandsede Santouts Dands, og hvad jeg endog maatte sige til ham, for at gjøre en Ende paa hans Narrestreger, saa holdt han dog ikke op, førend han havde efterabet alle dem, han havde nævnet.

Herpaa sagde han, idet han vendte sig til mig: „Herre, jeg lader disse vakkre Folk komme; veed I hvad, gjør Eet med os, og lad Eders Venner fare, som maaskee ere store Sladdrere, og kun ville bedøve Eder ved deres kjedelige Taler, og foraarsage Eder en slemmere Sygdom, end den, for hvilken I nu er helbredet; hos mig vil I derimod kun have Fornøielse."

Uagtet min Vrede kunde jeg ikke holde mig fra at lee over hans Narrestreger. „Jeg vilde ønske," sagde jeg, „at jeg ikke havde nogen Forretning, saa vilde jeg modtage Eders Forslag, og ret gjerne gaae hen med Eder, for at more mig med Eder; men jeg maa bede Eder, idag at holde mig undskyldt derfor; en anden Gang, naar jeg har mere Tid, ville vi gjøre dette Partie. Barbeer mig blot færdig, og skynd Eder at komme hjem; Eders Venner ere maaskee allerede der." — „Herre," vedblev han, „afslaa ikke min Bøn. Kom og mor Eder med det behagelige Selskab, som jeg vil have hos mig. Naar I eengang har været sammen med disse Folk, ville de behage Eder saaledes, at I for deres Skyld

vil fraſige Eder Eders Venner." — „Lad os ikke tale mere derom," ſvarede jeg, „jeg kan nu eengang ikke bivaane Eders Feſt."

Jeg vandt Intet med det Gode. „Da I altſaa ikke vil komme til mig," ſagde Barberen, „ſaa maa I tillade mig at gaae med Eder. Jeg vil ſkaffe det, ſom I har givet mig, hjem til mig; mine Venner ville, hvis de behage, ſpiſe, og jeg vil ſtrax komme igjen. Jeg vil ikke være ſaa uhøflig at lade Eder være alene; I fortjener vel, at jeg viſer Eder denne Opmærkſomhed." — „Himmel," raabte jeg, „vil jeg da ikke idag kunne befrie mig fra et ſaa paatrængende Menneſke! I den ſtore, levende Guds Navn," ſagde jeg til ham, „hold op med Eders beſværlige Taler! Gaa hen til Eders Venner, drik, ſpiis, fornøi Eder, og lad mig have Frihed til at gaae hen til mine. Jeg vil gaae alene, og jeg behøver ingen Ledſagelſe. Tillige maa jeg tilſtaae Eder, at det Sted, hvor jeg gaaer hen, er intet Sted, hvor I kunde blive modtaget; der vil man kun have mig." — „I ſpotter, Herre," ſvarede han mig, „naar Eders Venner have indbudet Eder til en Feſt, hvilken Grund kan da hindre Eder fra at tillade mig at ledſage Eder? De ville glæde ſig, derom er jeg overbeviiſt, naar I bringer dem et Menneſke, der, ſom jeg, har lyſtige Indfald, og forſtaaer at underholde et Selſkab paa en behagelig Maade. Hvad I endog ſiger mig, ſaa er Sagen beſluttet; jeg ledſager Eder imod Eders Villie."

Diſſe Ord, mine Herrer, ſatte mig i ſtor Forlegenhed. „Hvorledes ſkal jeg da blive den fordømte Barbeer qvit?" ſagde jeg til mig ſelv. „Naar jeg vedbliver at modſige ham, ſaa faaer vor Strid ſlet ingen Ende." Iøvrigt hørte jeg, at man allerede kaldte første Gang til Middagsbøn [37]), og at det var Tid at gaae; jeg valgte altſaa, ikke at ſige Noget, og at anſtille mig, ſom om jeg ſamtykkede i, at han gik med.

Han barbeerte mig derpaa færdig, og da dette var ſkeet, ſagde jeg til ham: „Tag nogle af mine Folk, for at de kunne hjelpe Eder at bære dette Forraad, og kom igjen; jeg venter Eder, og vil ikke gaae bort uden Eder."

Han gik endelig, og jeg klædte mig fuldkommen paa. Jeg hørte for ſidſte Gang kalde til Middagsbøn, og ilede

med at begive mig paa Veien. Men den ondskabsfulde Barbeer, som havde gjættet min Hensigt, var med mine Folk kun gaaet saa langt, at han kunde see dem gaae ind i sin Bolig, og havde ikke tabt mit Huus af Øine. Han havde skjult sig paa et Hjørne af Gaden, for at iagttage og følge mig. Virkelig blev jeg ham, da jeg var kommet til Kadiens Dør og vendte mig om, vaer ved Indgangen til Gaden, hvorover jeg følte en dødelig Ærgrelse.

Kadiens Dør var halv aaben, og jeg saae ved min Indtrædelse den gamle Kone, som ventede mig, og som, efterat hun igjen havde lukket Døren, førte mig ind i Værelset til den unge Frøken, i hvem jeg var forelsket. Men neppe begyndte jeg at underholde mig med hende, førend vi hørte en Larm paa Gaden. Frøkenen ilede til Vinduet, og saae igjennem Vinduet, at det var hendes Fader, som kom tilbage fra Bønnen. Ogsaa jeg saae ud, og blev Barberen vaer, som sad paa den samme Plet, paa hvilken jeg havde siddet, da jeg saae Frøkenen første Gang.

Jeg frygtede nu to Ting, Kadiens Ankomst og Barberens Nærværelse. Frøkenen beroligede mig angaaende den første, idet hun sagde mig, at hendes Fader kun sjelden kom i hendes Værelse; tillige havde hun, i Tilfælde af, at denne fortrydelige Hændelse skulde finde Sted, allerede tænkt paa et Middel til at skaffe mig sikkert bort, men den ulykkelige Barbeers Ubesindighed foraarsagede mig en stor Uroligbed, der, som I vil høre, heller ikke paa nogen Maade var ugrundet.

Saasnart Kadien var hjemme, gav han selv en Slave, som havde fortjent det, Bastonnade. Slaven udstødte et høit Skrig, som man hørte ud paa Gaden. Barberen troede, at det var mig, som skreeg saaledes, og at jeg blev mishandlet. I denne Forudsætning begynder han et skrækkeligt Skrig, sønderriver sine Klæder, bestrøer sit Hoved med Aske, og anraaber hele Nabolauget om Hjelp, som ogsaa iler til. Man spørger ham, hvad der er paa Færde, og hvilken Hjelp han forlanger. „Ak," raaber han, „man ombringer min Herre, min elskede Beskytter!" Og uden at sige noget Mere, løber han hjem til mig, idet han stedse skriger paa samme Maade, og kommer tilbage, ledsaget af alle mine, med Stokke bevæbnede Folk. De sloge med et ubeskriveligt Raseri paa Kadiens Dør, og denne afsendte en Slave, for at see, hvad det var

for en Larm. Men han kommer ganske forskrækket tilbage til sin Herre og siger: „Herre, mere end tusinde Mennesker ville med Magt trænge ind hos Eder, og begyndte at bryde Døren op."

Kadien løb strax til, aabnede selv Døren, og spurgte, hvad man vilde. Hans ærværdige Nærværelse formaaede ikke at indgyde mine Folk nogen Agtelse, og de vare saa uforskammede at sige til ham: „Fordømte Kadi! Hund af en Kadi! hvilken Grund har I til at ombringe vor Herre? Hvad har han gjort Eder?" — „I gode Folk," svarede Kadien dem, „hvorfor skulde jeg have ombragt Eders Herre, som jeg ikke kjender, og som ikke har fornærmet mig? Mit Huus er aabent, kommer herind! seer og søger!" — „I har givet ham Bastonnade," sagde Barberen, „jeg har endnu for et Øieblik siden hørt hans Skrig." — „Men siger mig blot," vedblev Kadien, „hvilken Fornærmelse havde vel Eders Herre kunnet tilføiet mig, for at bringe mig til at mishandle ham saaledes, som I siger? Er han i mit Huus? Og, hvis han er deri, hvorledes er han da kommet derind, eller hvem kan have indført ham?" — „I vil med Eders hvide Skjæg ikke narre mig, afskyelige Kadi," vedblev Barberen, „jeg veed nok, hvad jeg siger. Eders Datter elsker vor Herre, og har i Eders Huus under Middagsbønnen tilstaaet ham en Sammenkomst; uden Tvivl har man givet Eder Efterretning derom. I er kommen hjem, har overrasket ham, og af Eders Slaver ladet ham give Bastonnade. Men I skal ikke ustraffet have begaaet denne skjændige Handling, Chalifen skal erfare den, og vil udøve god og hurtig Retfærdighed. Lad ham komme ud, og giv os ham strax igjen; hvis ikke, saa trænge vi ind, og fravive Eder ham, til Skjændsel for Eder." — „Det er unyttigt at snakke saameget," sagde Kadien, og at gjøre en saadan Larm; naar det, som I sige, er sandt, saa behøve I blot at komme herind, og søge efter ham; jeg giver Eder Tilladelse dertil."

Kadien havde neppe sagt disse Ord, førend Barberen og mine Folk, lige som Rasende, styrtede ind i Huset, og begyndte at søge mig overalt.

Hundrede og halvfjerdsindstyvende Nat.

Da jeg havde hørt Alt, hvad Barberen sagde til Kadien, saa søgte jeg et Sted, hvor jeg kunde skjule mig. Jeg fandt intet andet, end en stor Kiste, i hvilken jeg lagde mig, og som jeg derpaa lukkede til. Efterat Barberen havde snuset omkring overalt, kom han ogsaa ind i det Værelse, hvori jeg befandt mig. Han nærmede sig Kisten, aabnede den, løftede den, saasnart han havde seet mig, op paa sit Hoved, og bar mig bort. Han steeg ned af en meget høi Trappe, ned i Gaarden, gjennem hvilken han hurtig gik, og endelig naaede den Dør, som førte ud til Gaden. Medens han saaledes bar mig, aabnede ulykkeligviis Kisten sig, og da jeg nu ikke kunde taale den Skam at see mig udsat for Pøbelens Blik og Spot, som løb efter os, saa sprang jeg saa hurtigt ned paa Gaden, at jeg stødte mit Been betydeligt, og siden er bleven lam. Jeg følte ikke strax hele mit Onde, og stod op, for ved en hurtig Flugt at undrage mig Folkets Latter. Jeg kastede endog med fulde Hænder Guld og Sølv ud, hvormed min Pung var fyldt, og medens Folket samlede det op, undveg jeg gjennem affides Gader.

Men den fordømte Barbeer, som benyttede sig af den List, hvoraf jeg betjente mig, for at befrie mig fra Mængden, fulgte mig, uden at tabe mig af Syne, og raabte af alle Kræfter til mig: Holdt, Herre, hvorfor løber I da saaledes? Vidste I blot, hvor bedrøvet jeg er over den skjændige Behandling, som Kadien har ladet Eder vedfares, Eder, som er saa ædelmodig, og hvem jeg og mine Venner ere saa megen Tak skyldig. Har jeg ikke sagt Eder det, at I, ved Eders Halsstarrighed, ikke at ville tage mig med Eder, satte Eders Liv i Fare? Der seer I nu, hvad der er mødt Eder for Eders egen Skyld, og naar jeg ikke havde paastaaet at ville følge Eder, hvorhen I endog gik, hvad vilde der da været blevet af Eder? Men hvorhen gaaer I dog Herre? Vent dog paa mig!"

Saaledes talede den usalige Barbeer ganske høit paa Gaden. Han lod sig ikke nøie med at havde gjort en saadan Larm i Kadiens Qvarteer, hele Staden skulde erfare det. I mit Raseri havde jeg Lyst til at vente ham, for at qvæle ham; men jeg vilde derved have gjort min Til-

stand endnu mere paafaldende. Jeg greb en anden Udvei, da jeg saae, at hans Raaben gjorde mig til Skuespil for en stor Mængde Folk, som lode sig see i Døre og Vinduer, eller bleve staaende paa Gaderne; jeg gik ind i en Chan, hvis Opsynsmand jeg kjendte. Jeg fandt ham ved Døren, hvorhen Larmen havde lokket ham. „Jeg beder Eder for Guds Skyld," sagde jeg til ham, „at forhindre denne Rasende fra at følge mig ind i Chanen." Han lovede mig det, og holdt Ord, men ikke uden Møie; thi den stivsindede Barbeer vilde, uagtet han afværgede det, trænge ind, og bortfjernede sig først, efterat have sagt ham tusinde Skjældsord, og ophørte, paa Veien hjem, ikke at fortælle alle dem, han mødte, den store Tieneste, som han vilde have viist mig, med Overdrivelse.

Paa denne Maade befriede jeg mig fra et saa besværligt Menneske. Opsynsmanden over Chanen bad mig nu ar fortælle ham min Historie, Jeg gjorde det. Herpaa bad jeg ham paa min Side, indtil min Helbredelse at leie mig et Værelse. „Herre," sagde han til mig, „vil I ikke have mere Bequemmelighed i Eders Bolig?" — „Jeg vil ikke vende tilbage i min Bolig," svarede jeg ham, „denne afskyelige Barbeer vilde ikke undlade at opsøge mig der; Jeg vilde daglig blive besværet af ham, og tilsidst endog ærgre mig tildøde over, at jeg stedse havde ham for Øine. Iøvrigt kan jeg, efter hvad der idag er mødt mig, ikke beslutte mig til at blive længere i denne By. Jeg vil drage hen, hvor min Skjæbne vil føre mig."

Virkelig tog jeg, saasnart jeg var kommet mig, alle de Penge, som jeg troede at behøve til Reisen, og gjorde med min øvrige Formue en Foræring til mine Beslægtede.

Jeg reiste derpaa bort fra Bagdad og ankom hertil. Jeg havde Aarsag til at haabe, at jeg ikke vilde finde denne uheldbringende Barbeer igjen i et fra mit Fædreneland saa fjernt Land, og dog finder jeg ham her og blandt Eder. Værer altsaa ikke forundrede over min Lyst til at bortfjerne mig. I kunne vel tænke Eder, hvilken Ærgrelse Synet af et Menneske maa foraarsage mig, som er Skyld i min Lamhed og i den sørgelige Nødvendighed, at jeg maa leve langt borte fra mine Slægtninge, mine Venner og mit Fædreneland."

Efter disse Ord stod den unge Lamme op og gik bort. Herren af Huset ledsagede ham til Døren, idet han tilkjendegav ham sin Misfornøielse over, imod sit Vidende, at have paadraget ham en saadan Ubehagelighed.

„Da den unge Mand havde bortfjernet sig," vedblev Skræderen, „vare vi alle meget forundrede over hans Historie. Vi kastede vore Blikke paa Barberen, og sagde til ham, at han havde Uret, hvis det, som vi nylig havde hørt, var Sandhed. „Mine Herrer," svarede han, idet han opløftede sit Hoved, som han hidtil stedse havde holdt nedsænket, „den Taushed, som jeg har iagttaget, saalænge den unge Mand har talt med Eder, beviser tilstrækkeligt, at han ikke har talt Noget om mig, uden at jeg jo tilstaaer det. Men hvad han endog har sagt Eder, saa paastaaer jeg dog, at jeg maatte gjøre, hvad jeg har gjort; I maa selv dømme derom. Havde han ikke selv begivet sig i Faren, og havde han, uden min Bistand, saa lykkelig undgaaet den? Han kan endnu tale om Lykke, at han slap med et saa let Saar. Har jeg ikke udsat mig for en meget større Fare, for at skaffe ham ud af et Huus, hvor jeg troede, at han blev mishandlet? Har han altsaa Aarsag til at beklage sig over mig, og til at sige mig saa afskyelige Fornærmelser? Det har man deraf, naar man tjener utaknemmelige Folk. Han beskyldte mig for at være en Sladdrer; det er blot en Bagtalelse; af syv Brødre, som vi vare, er jeg den, der taler mindst, og besidder mest Forstand. For at overtyde Eder derom, mine Herrer, behøver jeg kun at fortælle Eder min og deres Historie. Forunder mig, beder jeg, Eders Opmærksomhed."

Anmærkninger

til tredie Bind.

(L. betyder Anmærkningerne af Langlés til hans Udgave og Oversættelse af Sindbads Reiser.)

---

1. a) En lignende Historie, som denne her om Fuglen Rok, læser man hos Bochart, Hierozoïcon T. 11 p. 840, af âl-Domeïry. L.

1. b) I Texten (hos Langlés og i Oversættelsen S. 80) staae her nogle, allerede af Galland undertrykte ækle Skildringer. E. G. — Ganske det samme Eventyr har den Persiske Prinds Kamarupa, i sin fabelagtige Historie, af det Persiske oversat af Vilhelm Franklin, 1790, og dernæst paa Tysk i det blaae Bibliothek. Bd. 12, S. 40.

1. c) Paa Kokosnødder ere de sondiske Øer især frugtbare, saavelsom Maldiwerne, hvorfra de blive udførte gjennem hele Indien, paa Skibe, som ere tømrede af Kokostræer, og hvis Seil og Tougværk ere gjorte af Trævlerne af Skallerne. Efter Jon. Scott. Sammenl. ogsaa Pyrards Reise. L.

2) Komari, med Forbjerget Komorin, er Spidsen af Halvøen paa denne Side af Ganges. G. Efter Georgr. Nubiens. Clim. I. p. IX. er Aloetræet fra Sanf, tre Mile fra Komâr, som ogsaa tillige bliver rost af Sindbad, hos Langlés, endnu fortrinligere. Sammenl. ogsaa Ol. Celsii Hierobotanicon T. 1. p. 135. 171. Sanf eller Senef bliver ikke nærmere omtalt. Om Komâr berette de af Renaudot paa Fransk udgivne arabiske Reiser, at Kongen er bleven beseiret og undertvunget af Mâhâ-râdschâ (Overkonge, formodentlig af Dechan). L. — Peber-Øen ligger i den sondiske Havbugt. Hole, Arabian nights Tom. II. p. 70. — Fra utænkelige Tider af, som endnu, fisker man Perler i disse Egne, mellem Forbjerget Komorin og Nordkysten af Zeilan. L.

2. b) Det ferske Vand tæt ved Havkysten tør ikke være paafaldende, efterat Ives og andre Reisende endog have fundet ferske Bronde i Havet, i den persiske Havbugt ikke langt fra fra Øen Bahrein. L.

3) Som bekjendt, er Øen Zeilan meget riig paa Ædelstene. En lærd Afhandling over denne Øes Mineralogie see i Davys Reise, Lond. 1821. 4. L.

4) Man finder nogle saadanne Kilder paa Zeilan. Om, hvorledes den graa Ambra fremkommer, sammenl. Dr. Swediaur med Chardins Reise, Langlès's Udgave T. III. p. 32. L.

4. b) Med Hensyn til de her forekommende Sorte, berette de ved Rinaudot bekjendt blevne arabiske Reiser om menneskeædende Negere i det niende Aarhundrede i Andaman-Havet, eller den bengalske Bugt. Ptolemæus satte dem paa Den Nikobar i det samme Hav. L.

5) Markernes Vanding bliver paa Zeilan udført paa en meget eiendommelig Maade. See Knox's Reise Kap. 3. E. G.

6) Serendyb er Den Zeilans arabiske Navn; men Hovedstaden hedder egentlig Kandy. De Indfødte kalde Den Lanka. E. G.

7) Flere østerlandske Jordbeskrivere, Diodor og Ptolemæus, hensætte Zeilan under Linien, men de feile saa meget mere, da dens Linien nærmeste Spids endnu er 5 Grader og 49 Minuter borte derfra. L.

8) Parasangen eller Farsangen er et Veimaal hos de gamle Persere, lidt længere end en fransk Miil ($22\frac{1}{2}$ gaae paa en Grad). Den Zeilan er virkelig omtrent 100 franske Mile lang, men kun nogle og 50 i Bredden. G.

9) Dette Bjerg er, som ogsaa det Følgende viser, Adamsbjerget (pic d'Adam), paa hvilket man endnu viser vor fælleds Faders Fodspor. E G. Det er af betydelig Høide, endskjøndt, som bekjendt, ikke det høieste paa Jorden.

9. b) Langlès oversætter dette Dyr ved Gazelle, (Antelope) som, efter Hole, findes paa de sondiske Øer, og af hvis Huud Indvaanerne berede et guulagtigt Pergament. For dette anseer han ogsaa en lille Koran i det Kufiske Sprog, som han har forskaffet Pariser Bibliotheket, og som, efter en, rigtignok meget mistænkelig Slutningsanmærkning, Chalifen Haroun Arreschyd selv har besiddet. Denne Gazelle ligner mere Svinet, end den egentlige Gazelle, den har fortil to hornagtige Hager. Sammenlign Marsden History of Sumatra, p. 117 (i den tredie Udgave) L. — Det Schingalesiske Sprog, som bliver talt paa Zeilan, nedstammer fra Pali, hvormed flere arabiske Ord ere sammenblandede. E. G. Rubinens Størrelse er vist overdreven, men, som bekjendt, er Zeilan riig paa meget skjønne Rubiner, ligesom der i det indiske Hav fiskes Perler af overordentlig Størrelse Vægten af de sidste er i det Arabiske en Metskâl, som Pater Ange de Sanit Joseph i sin Pharmacopea Persica beregner til halvandethundrede Drachmer. Det samme Ord betegner ellers ogsaa en, snart indbildt, snart virkelig Mynt, hvis Værdi ofte har afverlet. — I Bengalen gives der en Slange, hvis Huud skal helbrede udvendige Skader, naar man lægger den paa det syge Sted. Hole, hos Jon. Scott, S. 83. L.

9. c) Sulyman er Salomon. (Sammenl. Anmærk. 21 til 1ste Bind) og Mâhârâdscha betyder i det Indiske overhovedet: store Konge, Overkonge af Indien. Galland sætter istedet derfor det vel blot deraf misdannede *Mihrage*, og forklarer dette ved en gammel, formedelst sin Magt og Viisdom hos Araberne berømt Konge.

10) En til det arabiske Irak hørende Ø, i den vestlige Arm af Euphrat, 50 Mile fra Bagdad. G. — Hos Langlès er Harouns Brev tillige i hans Søns og Efterfølgers Amyns Navn.

11) Mussoner ere periodiske Vinde, som paa det indiske Hav regelmæssig og afverlende blæse flere Maaneder igjennem, fra Osten til Vesten, og fra Vesten til Osten. Man kalder ogsaa de Aarstider, paa hvilke Vindene herske, Mussoner.

12) Barmeciderne ere, næst de regierende Huse, een af de mest ophøiede Familier i Asien. Den første, som har gjort denne Slægt berømt, heed Aby-Aly-Jahia-Ben-Chaled-Ben-Barmek. Begavet med alle borgerlige og krigerske Dyder, blev han af Chalifen Mahadi valgt til Hofmester for hans Søn Haroun-Arreschyd. Han havde fire Børn, ved Navn: Fadhel, Giafar (ham, om hvem her Talen er), Muhammed og Mussa, som ikke vanslægtede fra Faderens Dyd, og hævede Barmecidernes Berømmelse til det høieste Trin, hvorpaa Fortjeneste og Gunst kan hæve en Familie, der ikke sidder paa Thronen. Barmeciderne have det Eiendommelige, at, da de vare forladte af Lykken og faldne i Unaade hos Chalifen Haroun Arreschyd, den Erindring, som Nationerne bevarede om disse store Mænds Fortjenester og Egenskaber, har overlevet deres Ulykke paa en saadan Maade, at de næsten have fundet ligesaamange Historieskrivere, som de største Fyrster i Osterlandet. G.

12. b) Rihan betyder paa Arabisk Basilicum, en vellugtende Plante. Araberne kalde deres Slaver saaledes, ligesom man paa Fransk kalder en Tjener Jasmin. G.

13) Nur-eddin hedder paa Arabisk: Religionens Lys. G.

14) Bedr-eddin hedder: Religionens Fuldmaane. G.

15) Schems-eddin betyder: Religionens Sol. Muhammed er det samme Navn som Mohammed. Sammenl. Anmærk. 37 til 1ste Bd.

16) I hele Orienten blive Finantsforretningerne besørgede af Jøder eller Armenianere. E. G.

16. b) Begge disse Nætter staae heller ikke i den i Kalkutta trykte arabiske Text. E. G.

16. c) Alle Osterlænderne sove i Underbeenklæder, hvilket maa mærkes for det Følgendes Skyld i denne Historie. G.

16. d) Agib betyder paa Arabisk: vidunderlig. G.

17) Hims, Hems, Homs, (fordum Emesa), og Hamasch, Hamath, Aman (fordum Epiphania), to Stæ-

der ved Orontes, som nu ligge i det tyrkiske Paschalik Damask i Syrien. G.

18) Fire Stæder i Mesopotamien, det nuværende Diarbekir. Mussul eller Mossul ligger paa den høire Bredde af Tigris. Den er en Handelsstad, fra hvilken man faaer de gule Saffianer. Fra denne Stad nedstamme Musselinerne. Den ligger ligeover for det Sted, paa hvilket Ninive stod. Diabekhr (fordum Amid), er Hovedstaden i det nuværende Paschalik Diarbekhr eller Diarbekir, og ligger ved Tigris. Den indeholder mere end 20,000 Christne. I den bliver drevet stor Handel med rødt Lærred, med Bomuld, og Saffian af samme Farve, som bliver udført til Europa. G.

18. b) Ommiader hedde Chaliferne af Damask, efter Ommiah, een af deres Ahner. G. Sammenl. Anmærk. I til Bd. II.

18. c) Da Muselmændene vaske sig hvergang, førend de fem Bønner (Sammenl. Anm. 13 a. Bd. I), saa holde de det for unødvendigt at vaske sig, førend de spise, men naar de have spiist, gjøre de det, fordi de spise uden Gaffel. — Ved Snee kjøler man i hele Østerlandet, hvor man kan faae den, sin Drik meget hurtigt. G.

18 d) Navnet Schaban give Østerlænderne sædvanligt de sorte Gildinger. G.

18. e) Kaschghar er et asiatisk Kongerige i Tatariet, som omtrent er 160 franske Mile langt og 100 bredt. For Øieblikket er det i Kalmukernes Vold, under Keiseren af Chinas Høihed, som i Aaret 1759 erobrede det. Hovedstaden fører Kongerigets Navn. G.

19) Paa dette Øsel reed, efter Muhamedanernes Mening, Esdras, da han kom ud fra det Babyloniske Fangenskab, til Jerusalem. G.

20) I næsten alle Orientens Byer ere Husenes Tage terrasseformige, og hænge sammen med hinanden. Beboerne sove ofte paa dem i Sommernætterne. E. G.

21) Kophter eller Kopter, et Navn, som man giver de i Ægypten indfødte Christne. De ere af græsk Religion af den Eutychianske eller Jacobitiske Sekt. G.

22) Besasthan betyder Silketøistorv. E. G. skriver Bezestin, og G. Bezestein, hvor ogsaa andre kostbare Vare sælges.

22. b) Kali hedder en ved Havet voxende Plante, som man samler og brænder, medens den er grøn; dens Aske hedder Soba, som ogsaa Planten selv bliver kaldet. G. — Deraf Chemikernes al-Kali. E. G.

23) Samarkand, en gammel, stor By i Asien, i Usbekernes Land, Hovedstaden i Kongeriget af samme Navn, med et berømt Akademi og et Slot, som var Tamerlans sædvanlige Sæde. Den driver stor Handel, især med Frugter,

som i Omegnen af den trives udmærket. Den har en meget skjøn Beliggenhed ved Sogd-Floden, temmelig nær ved den persiske Grændse. G.

24) Scherif, saameget som Zechin. Ordet findes ogsaa i gammelfranske Skrifter. G. Deraf det tydske Scherflein, Skjærv.

25) Fredagen er Muselmændenes Høitidsdag. Paa denne Dag tør de Troende ikke forsømme den fælleds Bøn i Moscheen. E. G.

26) Maaneden Safar (Reisemaaneden) er den anden i det muselmanske Aar. E. G. — Aaret 653 efter Hedschra er Aaret 1255 efter Christi Fødsel. Man kan heraf slutte, at disse Fortællinger paa denne Tid ere digtede paa Arabisk, eller dog ere komne fra Persien, som da blev ødelagt ved Mongolernes Indfald. G.

27) Denne Flugt hedder paa Arabisk Hegira eller Hedschra. E. G.

28) Hvad Aaret 7320 angaaer, saa har Forfatteren taget feil i denne Paastand. Aaret 653 efter Hedschra og 1255 efter Chr. F. falder først paa Aaret 1557 efter Seleucidernes eller Alexander den Stores Aera, som her, efter Arabernes Udtryk, hedder den tohornede Iskender. G.

29) Betyder: den Stumme, Tause.

30) Betyder: en flydende Masses Klukken ud af en Flaske med snæver Aabning.

31) Betyder: den, som ustraffet tør udgyde Blod, altsaa: en Saarlæge.

32) Betyder: en flydende Masses Klukken ud af en Flaske med viid Aabning.

33) Betyder: det finesiske eller Porcellainsbægeret.

34) Betyder: Saugskjæreren.

35) Betyder: Anemonen.

36) Østerlændernes Bade ligne slet ikke vore. Man bader sig i Fællesskab i et stort Gemak. Der komme Fruentimmerne sammen, og blive i hele Timer hos hverandre. Det er brugeligt at lade sit Legeme massiere (ligesom gjennemælte) af Slaver. Heden bliver i disse Bade næsten dreven til en ubegribelig Grad. E. G.

37) Det er Müesfinerne, som oppe fra Minareterne (Moschee-Taarnene) kalde de Troende til Bøn. De synge da med høi Røst en Sang, som de kalde Edsan, og hvori den muselmanske Troesbekjendelse forekommer: La Ilah ill' Allah wa Muhammed rassul allah! (Kun Allah er Gud, og Muhammed hans Prophet). E. G.

Tusinde

og

Een Nat.

Arabiske Fortællinger.

Udgivne

af

Et Selskab.

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn, 1832.

Faaes i Commission hos Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i det Martinske Officin.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold af fjerde Bind.

	Pag.
Barberens Historie	1.
171de Nat	1.
Historien om Barberens første Broder	4.
172de Nat	5.
173de Nat	7.
174de Nat	9.
Historien om Barberens anden Broder	10.
175de Nat	12.
176de Nat	15.
177de Nat	17.
Historien om Barberens tredie Broder	18.
178de Nat	21.
Historien om Barberens fjerde Broder	24.
179de Nat	26.
180de Nat	29.
Historien om Barberens femte Broder	29.
181de Nat	32.
182de Nat	35.
183de Nat	37.
184de Nat	40.
Historien om Barberens sjette Broder	41.
185de Nat	43.
186de Nat	47.
187de Nat	49.
188de Nat	51.
189de Nat	54.
Historien om Aly Schach eller den foregivne Chalif	54.
190de Nat	59.
191de Nat	63.
192de Nat	70.
193de Nat	80.
Qvindelist	87.
194de Nat	87.
195de Nat	91.

Pag.

Historien om Abulhassan Aly Ebn Bekar og Schemselnihar, Favoritinde hos Chalifen Harun Arreschyd . . 92.
196de Nat . . . . . 95.
197de Nat . . . . . 99.
198de Nat . . . . . 101.
199de Nat . . . . . 105.
200de Nat . . . . . 108.
201ste Nat . . . . . 111.
202den Nat . . . . . 115.
203die Nat . . . . . 117.
204de Nat . . . . . 121.
205te Nat . . . . . 124.

Brev fra Schemselnihar til Prindsen af Persien Aly Ebn Bekar . . . . . 125.
206te Nat . . . . . 126.
207de Nat . . . . . 127.

Svar fra Prindsen af Persien til Schemselnihar . . . 128.
208de Nat . . . . . 129.
209de Nat . . . . . 132.
110de Nat . . . . . 135.
211te Nat . . . . . 138.

Brev fra Schemselnihar til Prindsen af Persien . . . 139.
212te Nat . . . . . 141.

Svar fra Prindsen af Persien til Schemselnihar . . . 141.
213de Nat . . . . . 144.
214de Nat . . . . . 147.
215de Nat . . . . . 151.
216de Nat . . . . . 155.
217de Nat . . . . . 158.
218de Nat . . . . . 162.
219de Nat . . . . . 165.
220de Nat . . . . . 169.

Anmærkninger . . . . . 175.

Tusinde og een Nat.

Arabiske Fortællinger.

Fjerde Bind.

Barberens Historie.

„Under Mostanser Billah's[1]) Regjering, en Fyrste, som ved sin Gavmildhed mod de Fattige er bleven saa berømt, gjorde ti Røvere Veiene omkring Bagdad usikkre. Chalifen lod nogle Dage før Baïramsfesten Politimesteren komme, og befalede ham under Livsstraf at skaffe ham dem alle ti....."

Scheherasade holdt op ved dette Sted, for at tilkjendegive Sultanen af Indien, at Dagen allerede brød frem. Sultanen stod op, og i den følgende Nat optog Sultaninden igjen sin Fortælling paa følgende Maade:

Hundrede og een og halvfjerdsindstyvende Nat.

„Politimesteren," vedblev Barberen, „nølede ikke, men udsendte saamange Folk, at de ti Røvere endnu paa Baïramsdagen selv bleve hæftede. Jeg gik just ved Bredden af Tigris for at spadsere, og saae ti rigtklædte Mænd, som indskibede sig i et Fartøi. Jeg havde strax kunnet mærke, at de vare Røvere, saafremt jeg blot havde lagt Mærke til den Vagt, som ledsagede dem; men jeg saae blot paa dem, og i den Overbeviisning, at de vare Folk, som blot gik ud for at fornøie sig, og tilbringe Festen behageligt, traadte jeg, uden at sige et Ord, ned i Fartøiet tilligemed dem, i det Haab, at de vel vilde taale mig i deres Nærværelse. Vi seilede ned ad Tigris, og man lod os stige ud foran Chalifens Pallads. Jeg havde imidlertid Tid til at komme

til Besindelse, og blive vaer, at jeg havde bedømt disse Folk ganske falskt. Da vi traadte ud af Fartøiet, bleve vi omringede af en ny Skare Vagt, som bandt os og førte os for Chalifen. Jeg lod mig binde, ligesom de Andre, uden at sige et Ord. Hvad havde det ogsaa hjulpet mig, hvis jeg havde villet tale eller gjøre Modstand? Det havde i det Høieste paadraget mig Mishandlinger af Vagten, som dog ikke vilde have hørt mig; thi den bestaaer af raae Mennesker, som slet ikke høre paa fornuftige Grunde. Jeg var nu eengang sammen med Røvere, og dette var Grund nok for dem, til ligeledes at holde mig for een.

Saasnart vi bleve forestillede Chalifen, befalede denne disse ti Misdæderes Afstraffelse. „Man afhugge disse ti Røvere," sagde han, „Hovedet." Strax stillede Skarpretteren os i en Række, som det just var ham bequemt, og jeg var til Lykke den sidste deri. Han huggede, i det han begyndte fra den første, Hovedet af alle ti Røvere, og da han kom til mig, standsede han. Da Chalifen saae, at Skarpretteren ikke huggede paa mig, geraadede han i Vrede. „Har jeg ikke befalet Dig," raabte han til ham, „at hugge Hovedet af alle ti Røvere? hvorfor har Du blot gjort det ved Ni?" — „De Troendes Behersker," svarede Skarpretteren, „Gud forbyde, at jeg ikke skulde fuldføre Eders Majestæts Befalinger; her ligge ti Kroppe og ligesaamange Hoveder, som jeg har afhugget, paa Jorden. I kan lade dem tælle." Da Chalifen selv havde overtydet sig om, at Skarpretteren havde talt sandt, saae han fuld af Forbauselse paa mig, og da han hos mig ikke fandt en Røvers Ansigtstræk, sagde han til mig: „Kjære Gamle, ved hvilket Tilfælde er Du kommen blandt disse Elendige, som have fortjent Døden tusindfold?" Jeg svarede ham: „De Troendes Behersker, jeg vil sige Dig den rene Sandhed. Jeg saae tidlig imorges disse ti Mænd, hvis Afstraffelse er et herligt Beviis paa Eders Majestæts Retfærdighedspleie, stige i et Fartøi, og indskibede mig tilligemed dem, i den Overtydning, at de gik hen til en eller anden glad Smaus, for derved at feire den store Festdag idag."

Chalifen kunde ikke bare sig for at lee over mit Eventyr, og istedetfor at efterligne hiin unge Haltende, der behandler mig som en Sladdrer, beundrede han min Taus-

hed, og min Standhaftighed med at tie. „De Troendes Beherſker," ſvarede jeg ham, „Eders Majeſtæt maa undre ſig over, at jeg taug ved en Leilighed, ſom vilde have opfordret enhver Anden til at tale. Jeg gjør nemlig en formelig Haandtering af at tie, og har ved denne Dyd erhvervet mig det ærefulde Tilnavn: den Tauſe. Man kalder mig nemlig ſaaledes, til Forſkjel fra mine øvrige ſex Brødre, ſom jeg havde. Det er Frugten af min Livsphiloſophie, og denne Dyd udgjør tillige min Berømmelſe og min Lykke." — „Jeg glæder mig," ſagde Chalifen leende, „at man har givet Dig dette Tilnavn, hvortil Du viſer Dig ſaa værdig. Men ſiig mig, hvad ere Dine Brødre for Folk? Ligne de Dig?" — „Aldeles ikke," ſvarede jeg; „de vare alle mere eller mindre ſladderagtige, og hvad deres Udvortes angaaer, ſaa er Forſkjelligheden mellem mig og dem endnu ſtørre. Den førſte var pukkelrygget, den anden tandløs, den tredie eenøiet, den fjerde blind, den femte havde afſtumpede Ører, og den ſjette ſpaltede Læber. Der er mødt diſſe Sex ſaadanne Hændelſer, ſom let vilde kunde lade Eders Majeſtæt ſlutte ſig til deres Characteer, hvis jeg turde fortælle Eder dem." Da jeg ſyntes, at Chalifen ønſkede at høre dem, ſaa vedblev jeg, uden førſt at vente hans Befaling.

Historien
om Barberens første Broder.

„Herre," begyndte jeg, „min ældste Broder, som heed Babbuk [2]), den Pukkelryggede, var af Haandtering Skræder. Efterat have endt sine Læreaar, leiede han sig en Boutik, ligeoverfor en Mølle, og da han endnu ingen Kunder havde, saa kunde han kun meisommelig ernære sig med sit Arbeide. Mølleren derimod levede ganske bequemt, og havde en meget skjøn Kone. En Dag løftede min Broder, da han just arbeidede i sin Boutik, Hovedet iveiret, og saae ved et Vindue i Mølle Mollerkonen, som saae ned paa Gaden. Han fandt hende saa skjøn, at han blev ganske fortryllet af hende. Mollerkonen derimod gav ikke videre Agt paa ham, hun lukkede Vinduet, og lod sig ikke mere see hele Dagen. Den stakkels Skræder derimod kastede sidenefter bestandig under sit Arbeide sine Øine op imod Møllevinduet, stak sig mere end end eengang i Fingeren, og arbeidede slet ikke mere saa omhyggeligt, som før. Da han om Aftenen maatte lukke sin Boutik, kunde han ikke beslutte sig dertil, fordi han endnu stedse haabede, at Mollerkonen vilde vise sig; dog maatte han endelig lukke den og begive sig hen til sit lille Huus, hvor han tilbragte Natten meget sørgmodigt. Han stod virkelig ogsaa derfor meget tidligere op, og ilede, bevinget af Utaalmodighed efter at see sin Elskede igjen, til sin Boutik. Han var imidlertid ikke lykkeligere, end forrige Dag; Mollerkonen viste sig hele Dagen blot et Øieblik. Men just dette Øieblik gjorde ham fuldkommen til den mest forelskede af alle Mænd. Den tredie Dag var han mere tilfreds, end begge de forrige. Mollerkonen kastede tilfældigviis et Blik paa ham, og overraskede ham, da han just saae paa hende; hun vidste nu strax, hvad der foregik i hans Hjerte....."

Den frembrydende Dag nødte Scheherasade til at afbryde sin Fortælling paa dette Sted. Den følgende Nat optog hun igjen Traaden, og sagde til Sultanen af Indien:

Hundrede og to og halvfjerdsindstyvende Nat.

„Mollerkonen havde neppe forstaaet min Broders Følelser, førend hun ogsaa, istedetfor at blive vred derover, besluttede at drive sit Spøg dermed. Hun saae paa ham med en smilende Mine; min Broder saae ligeledes paa hende, men med saa pudseerlige Gebærder, at Mollerkonen hurtigt lukkede Vinduet, af Frygt for at maatte lee høit, og derved give min Broder at forstaae, at hun fandt ham høist latterlig. Den godmodige Babbuk udlagde imidlertid dette til sin Fordeel, og undlod ikke at smiggre sig med, at man havde betragtet ham med Fornøielse.

Mollerkonen fattede nu den Beslutning, at drive sit Spøg med min Broder. Hun havde et Stykke skjønt Silketøi, hvoraf hun allerede for længe siden havde villet lade sig gjøre en Klædning. Hun indsvøbte nu dette i et skjønt broderet Torklæde, og sendte ham det med en ung Slavinde, som hun havde i Huset. Slavinden, som var vel underrettet om Alt, kom til Skræderens Boutik, og sagde til ham: „Min Herskerinde lader Dig hilse og beder Dig at forfærdige hende en Klædning af det Stykke Tøi, som jeg her bringer Dig, og just efter det medfølgende Mønster. Hun afvexler ofte med Klæder, og hun er overhovedet en Kunde, med hvem Du vil blive meget tilfreds." Min Broder tvivlede nu slet ikke mere paa, at jo Mollerkonen var forelsket i ham. Han troede, at hun blot derfor umiddelbart efter det nylig Forefaldne sendte ham Arbeide, for at vise ham, at hun havde læst i hans Hjertes Inderste, og for at forsikkre ham om den Lykke, som han havde gjort i hendes Hjerte. Betaget af denne gunstige Mening, bad han Slavinden at sige sin Herskerinde, at han for hendes Skyld vilde lade alt det Øvrige ligge, og at Klædningen den følgende Morgen skulde være færdig. Han arbeidede virkelig ogsaa saa flittig, at han endnu samme Dag gjorde Klædningen færdig.

Den følgende Dag kom den unge Slavinde, for at see, om Klædningen var færdig. Babbuk gav hende den godt sammenlagt, med de Ord: „Det er mig altfor magtpaaliggende at tilfredsstille Din Herskerinde, til at jeg skulde have syet hendes Klædning skjødesløst; jeg vilde gjerne ved min Omhyggelighed indbyde hende til, for Femtiden blot at lade arbeide hos mig." Den unge Slavinde gjorde nogle Skridt, for at gaae bort, dreiede sig derpaa om, og sagde ganske sagte til min Broder: „Ak, jeg havde nær glemt at udrette et Ærinde; min Herskerinde lader Dig hilse og spørge, hvorledes Du har sovet forrige Nat; den stakkels Kone elsker Dig saa uudsigeligt, at hun ikke har kunnet lukke et Øie."

„Sig hende blot," svarede min enfoldige Broder, „at jeg har fattet en saa hæftig Tilbøielighed til hende, at jeg allerede i fire Nætter ikke har kunnet lukke et Øie." Efter denne Hilsen fra Mollerkonens Side, troede han at kunne haabe, at hun ikke længe vilde lade ham smægte efter hendes Gunstbeviisninger.

Neppe var et Qvarteer forløbet, siden Slavinden forlod min Broder, førend han allerede saae hende komme igjen med et Stykke Atlas. „Min Herskerinde," sagde hun, „er meget vel tilfreds med Klædningen; den klæder hende ganske fortræffeligt. Dog da den er saa skjøn, og hun kun vil bære den med nye Underbeenklæder, saa lader hun Dig bede, idetmindste at sye hende et Par af dette Stykke Atlas." — „Ret vel," svarede Babbuk, „de skulle endnu idag blive færdige, førend jeg gaaer bort fra min Boutik; Du kan blot hente dem henimod Aften." Mollerkonen viste sig ofte ved Vinduet, og gav al sin Ydighed til Priis, for at sætte Mod i min Broder. Det var et fornøieligt Syn, at see ham arbeide. Underbeenklæderne vare meget snart syede. Slavinden afhentede dem, men bragte ham hverken Penge for sit gjorte Udlæg til Klædningen og Underbeenklæderne, eller Arbeidslønnen. Imidlertid havde den ulykkelige Elsker, med hvem man, uden at han mærkede det, drev Spas, hele Dagen igiennem Intet spiist, og maatte endelig laane sig nogle Penge, for at kunne spise til Aften. Da han den følgende Dag just havde aabnet sin Boutik, meldte den unge Slavinde ham, at Molleren ønskede at tale med ham. „Min

Herskerinde," tilføiede hun, „har viist ham Dit Arbeide og sagt ham saameget Godt om Dig, at han nu ogsaa vil lade arbeide hos Dig. Hun har gjort dette med Forsæt, for at den Forbindelse, som hun tænker at indlede mellem Dig og ham, ogsaa skal bidrage til Opnaaelsen af det Maal, hvorefter I begge med lige Længsel tragte." Min Broder lod sig overtale og gik med Slavinden ind i Møllen. Molleren overrakte ham et Stykke Lærred, idet han sagde: „Jeg behøver Skjorter, her er Lærred dertil; jeg ønskede, at Du vilde sye mig tyve Stykker. Skulde der blive Noget tilovers, saa kan Du jo give mig det tilbage....."

Ved disse Ord blev Scheherasade overrasket af Daglyset, som begyndte at skinne ind Schachriars Gemak, og taug derfor pludselig stille. Den følgende Nat fortsatte hun Babbuks Historie saaledes:

Hundrede og tre og halvfjerdsindstyvende Nat.

„Min Broder," vedblev Barberen, „havde fem til sex Dages Arbeide med disse tyve Skjorter til Molleren, som herpaa gav ham et andet Stykke Lærred, for at sye ham ligesaamange Par Underbeenklæder deraf. Saasnart de vare færdige, bar Babbuk dem hen til Molleren, som spurgte ham, hvad han var ham skyldig for sin Umage. Min Broder sagde, at han vilde lade sig nøie med tyve Sølvdrachmer. Molleren kaldte strax paa den unge Slavinde, og befalede hende at bringe ham Guldvægten, for at see efter, om de Penge, som han vilde give ham, ogsaa vare fuldvægtige. Slavinden, som var indviet i Alt, saae vred paa min Broder, for at give ham at forstaae, at han vilde fordærve Alt, hvis han tog Penge. Han antog nu Sagen for afgjort, og væggrede sig for at modtage Noget, endskjøndt han høiligen trængte til Penge, og endog havde maattet laane Penge til den Traad, hvormed havde syet Skjorterne og Underbeenklæderne. Ved sin Bortgang fra Mollerens Huus kom han til mig, og bad mig, at jeg dog vilde laane ham Noget til sit Livsunderhold, hvorved han tillige fortalte mig, at man slet ikke betalte ham. Jeg gav ham nogle Penge, som jeg

just havde hos mig, og deraf levede han i nogle Dage. Virkelig levede han da blot af Grød, og spiste sig ikke engang mæt deri.

En Dag kom han i Mollerens Huus, da denne just var beskjæftiget med at sætte sin Molle i Gang, og, i den Mening, at han kom, for at hente Penge, strax tilbød ham Betaling. Dog, den unge Slavinde, som var tilstede, gav ham atter et Tegn, som bevægede ham til ikke at tage imod Noget, men at sige Molleren, at han ikke kom herfor, men for at erkyndige sig om hans Befindende. Molleren takkede ham derfor, og gav ham endnu ovenikjøbet en Klædning at sye. Babbuk bragte ham den allerede den følgende Dag. Molleren tog sin Pengepung frem. Den unge Slavinde saae i dette Øieblik blot paa min Broder. „Kjære Nabo," sagde denne strax til Molleren, „det haster jo ikke; vi kunne en anden Gang gjøre Regning med hinanden." — Derpaa gik den arme Nar tilbage til sin Boutik, beladt med tre store Sygdomme, nemlig: Kjærlighed, Hunger og Armod.

Mollerkonen var gjerrig og ondskabsfuld. Det var hende ikke nok, at hun havde bedraget min Broder for den Betaling, der tilkom ham, men hun ophidsede endog sin Mand til at tage Hævn over ham for den Kjærlighed, som han nærede til hende. De gjorde derpaa Følgende. En Aften indbød Molleren min Broder til et Aftensmaaltid, og efterat han havde beværtet ham meget slet, sagde han til ham: „Kjære Broder, det er for sildigt for Dig at gaae hjem; bliv kun her." Med disse Ord førte han ham hen til et Sted, hvor der stod en Seng. Der forlod han ham, og begav sig med sin Kone hen i deres sædvanlige Sovegemak. Om Midnat kom Molleren og opsøgte min Broder. „Kjære Nabo," sagde han til ham, „sover Du? Min Muulæselinde er syg, og jeg har overmaade meget Korn at male; Du vilde gjøre mig en stor Tjeneste, hvis Du istedetfor den vilde dreie Mollen." — Babbuk svarede ham, for at vise sig for ham som en føielig Mand, at han var beredt til at gjøre ham denne Tjeneste, naar han blot vilde vise ham, hvorledes han skulde bære sig ad. Molleren bandt ham herpaa midt om Livet, som en Muulæselinde, for at bringe Mollen i Gang; gav ham herpaa et dygtigt Pidskerap over Lænderne, og tilraabte ham derhos: „fremad, kjære Nabo!" — „Ei! hvorfor

slaaer Du mig da?" svarede min Broder ham. „Jo, for at anspore Dig," svarede Molleren; „thi uden Sligt vil mit Æsel aldrig ret gaae." Babbuk var meget overrasket over denne Behandling, dog vovede han ikke at beklage sig derover. Da han omtrent havde gaaet fem eller sex Gange rundt, vilde han udhvile sig, men Molleren gav ham et Dusin djærve Pidskerap, og raabte til ham: „Stedse rask og munter, kjære Nabo, bliv ikke staaende, jeg beder Dig; Du maa bestandig gaae, og ikke puste ud, ellers fordærves jo Melet for mig....."

Scheherasade holdt inde ved dette Sted, da hun saae, at det allerede var Dag. Den følgende Nat optog hun igjen sin Fortælling saaledes:

Hundrede og fire og halvfjerdsindstyvende Nat.

„Molleren tvang paa denne Maade min Broder til at dreie Møllen omkring hele Natten. Ved Dagens Frembrud forlod han ham uden at løse ham, og begav sig ind i sin Kones Sovekammer. Babbuk blev en Tidlang i denne Tilstand. Endelig kom den unge Slavinde og løste ham: „Ak, hvor have vi begge, min gode Herskerinde og jeg, beklaget Dig!" raabte den Troløse. „Vi have ikke den mindste Andeel i den slette Streg, som hendes Mand har spillet Dig!" Den ulykkelige Babbuk svarede hende Intet, saa forslaaet, blaa og udmattet var han af Huggene; dog, da han havde naaet sit Huus, fattede han den faste Beslutning, aldrig mere at tænke paa Mollerkonen.

Fortællingen af denne Historie," vedblev Barberen, „bragte Chalifen til at lee. „Gaa," sagde han til mig, „og vend hjem; man vil i mit Navn give Dig Noget, for at Du kan trøste Dig over, at Du forsømte den Smaus, som Du havde beredt Dig paa." — „De Troendes Behersker," svarede jeg, „jeg beder Eders Majestæt ikke at tage det ilde op, naar jeg ikke modtager Noget, førend jeg ogsaa har fortalt Eder mine øvrige Brødres Historier." Da Chalifen tilkjendegav ved sin Taushed, at han var tilbøielig til at høre paa mig, vedblev jeg paa følgende Maade:

Historien
om Barberens anden Broder.

„Min anden Broder, som heed Alhedar, den Tandløse, gik engang igjennem Byen, og mødte i en afsides Gade en gammel Kone. Hun tiltalte ham med de Ord: „Jeg har et Ord at tale med Dig; jeg beder Dig, bliv lidt staaende hos mig." Han blev staaende, og spurgte hende, hvad hun vilde ham. „Hvis Du har Tid at komme med mig," svarede hun, „saa vil jeg føre Dig ind i et prægtigt Pallads, hvori Du vil see en Dame, som er skjønnere end Dagen. Hun vil modtage Dig med megen Fornøielse, og beværte Dig med et Maaltid og kostelig Viin; videre behøver jeg vel ikke at sige Dig herom."

„Men er det ogsaa sandt, hvad Du siger mig her?" spurgte herpaa min Broder. „Jeg er ingen Løgnerske," svarede den Gamle; „jeg vil ikke foresnakke Dig, hvad der ikke er sandt. Men hør, hvad jeg fordrer af Dig. Du maa opføre Dig forstandig, tale lidet, og være særdeles artig og høflig." Da Alhedar havde indgaaet disse Betingelser, gik hun foran, og han fulgte. De kom ved Døren til et stort Pallads, hvor der stode overmaade mange Tjenere og Opvartere. Nogle af dem vilde standse min Broder, men neppe havde den Gamle talt med dem, saa lode de ham ogsaa gaae. Hun vendte sig herpaa til min Broder, og sagde til ham: „Forglem ikke, at den unge Dame, til hvem jeg fører Dig, elsker Venlighed og Tilbageholdenhed, og ikke taaler nogen Modsigelse. Naar Du tilfredsstiller hende heri, saa kan Du gjøre Regning paa, at Du vil erholde Alt af hende, hvad Du paa nogen Maade ønsker." Alhedar takkede hende for dette gode Raad, og lovede at følge det.

Herpaa lod hun ham træde ind i en Række skjønne Værelser. De dannede en stor Firkant, som fuldkommen

udtalede Palladsets Pragt. Et Galleri løb rundtomkring, og i Midten saae man en meget skjøn Have. Den Gamle bød ham at tage Plads paa en meget skjønt betrukken Sopha, og sagde til ham, at han maatte vente et Øieblik, indtil hun havde givet den unge Dame Efterretning om hans Ankomst.

Min Broder, som endnu aldrig havde betraadt et saa glimrende Sted, begyndte nu at betragte alle de Skjønheder, som frembød sig for hans Øie, og idet han fra den Pragt, som han saae der, sluttede sig til stor Rigdom, havde han Møie med at undertrykke sin Glæde. Han hørte snart en stor Larm, der kom fra en Trup lystige Slavinder, som med høi Latter kom hen imod ham. Midt iblandt dem bemærkede han en ung Dame af overordentlig Skjønhed, som ved den Agtelse, man viste hende, let gjorde sig kjendelig som deres Herskerinde. Alhedar, som havde gjort Regning paa en Privatunderholdning med den Skjønne, var overordentlig overrasket, da han saae hende komme i saa talrigt Selskab. Imidlertid antoge Slavinderne, da de nærmede sig ham, en alvorlig Mine, og saasnart den unge Skjønne var kommen nær ved Sophaen, stod min Broder op, og gjorde et dybt Buk for hende. Hun indtog Hæderspladsen, bad ham da, at sætte sig paa sit Sted, og sagde smilende til ham: „Det glæder mig at see Dig, og jeg ønsker Dig alt muligt Godt, hvad Du blot selv ønsker Dig." — „Naadige Frue," svarede Alhedar, „jeg kan vel ikke ønske mig noget Større, end den Ære, som jeg har idag, at see Eder." — „I synes mig at være i godt Lune," svarede hun, „og at ønske, „at vi skulle henbringe Tiden behageligt med hinanden."

Hun befalede at frembære Forfriskninger. Øieblikkelig besatte man et Taffel med flere Kurve fulde af Frugter og Confekt, og hun tog, tilligemed min Broder og sine Slavinder, Plads derved. Da han sad lige overfor hende, saa bemærkede hun, da han aabnede Munden for at spise, at han havde hule Tænder, og gjorde ogsaa strax sine Slavinder opmærksomme derpaa, som tilligemed hende loe hjerteligt derover. Alhedar, som fra Tid til anden løftede Hovedet i Veiret, for at betragte hende, og saae hende lee, troede, at dette skeete af Glæde over hans Ankomst, og smigrede sig med det Haab, at hun meget snart vilde bortfjerne sine

Slavinder, for at være uden Vidner med ham. Hun mærkede, at han havde denne Tanke, og gjorde sig en Fornøielse af at holde ham i en behagelig Vildfarelse; hun sagde ham mange Artigheder, og forelagde ham egenhændig af det Bedste, der var paa Taffelet.

Da Maaltidet var nydt, stod man op fra Bordet. Ti Slavinder toge Instrumenter, og begyndte at spille og synge, medens andre beredte sig til at dandse. Min Broder dandsede ligeledes med, for at gjøre sig behagelig, og selv den unge Skjønne blandede sig imellem dem. Efterat man havde dandset en Tidlang, satte man sig, for igjen at komme til Aande. Den unge Dame lod sig give et Glas Viin, og saae smilende paa min Broder, som om hun vilde betyde ham, at hun nu vilde drikke paa hans Sundhed. Han stod strax op, og blev, medens hun drak, i en staaende Stilling. Da hun havde drukket, lod hun, istedetfor at give Glasset tilbage, det atter fylde, og rakte derpaa min Broder det, for at han skulde gjøre hende Beskeed."

Scheherasade vilde vedblive i sin Fortælling, men da hun imidlertid bemærkede, at det var Dag, saa holdt hun op. Den følgende Nat tog hun igjen Ordet, og sagde til Sultanen af Indien:

Hundrede og fem og halvfjerdsindstyvende Nat.

„Herre, Barberen fortsatte paa følgende Maade sin Broders Historie: „Min Broder tog Glasset af den skjønne unge Dames Haand, kyssede den, og drak staaende til Taksigelse for den ham viste Gunst. Herpaa bød den unge Skjønne ham at sætte sig ved Siden af hende, og begyndte at kjærtegne ham. Hun rakte med sin Haand bag omkring hans Hoved, og gav ham fra Tid til anden smaae Drefigen. Henrykt over disse Gunstbeviisninger holdt han sig for den lykkeligste Mand paa Jorden; han kom i Fristelse til, ligeledes at spøge med den henrivende Pige, men han vovede ikke at tage sig denne Frihed i saamange Slavinders Nærværelse, som bestandig havde Øinene henvendte paa ham, og uden Ophør loe over denne Spøg. Den unge Skjønne

vedblev at give ham smaae Drefigen, og tilsidst gav hun ham eet saa djærvt, at han følte sig meget krænket derover. Han blev rød og stod op, for at bortfjerne sig fra En, der spøgede saa grovt. Men den Gamle, som havde ført ham herhen, saae paa ham, ligesom for at antyde ham, hvor urigtigt han handlede i, ikke mere at ville erindre sig det gode Raad, som hun havde givet ham med Hensyn til Artighed. Han erkjendte sin Feil, og for igjen at gjøre den god, nærmede han sig atter den unge Dame, og lod, som om han slet ikke af Misfornøielse havde bortfjernet sig. Hun trak ham ved Armen nærmere, bød ham at tage Plads hos hende, og vedblev at vise ham tusinde ondskabsfulde Kjærtegn. Hendes Slavinder, som blot tænkte paa at underholde hende, toge ligeledes Deel med i Legen; den ene gav den stakkels Alhedar af alle Kræfter Næsestyvere, en anden trak ham i Dreflipperne, som om hun vilde rive dem af, og endnu andre gave ham endelig Drefigen, som overskrede Spøgs Grændser. Min Broder bar alt dette med beundringsværdig Taalmodighed; han antog endog en munter Mine, saae med et tvungent Smiil paa den Gamle, og sagde til hende: „Du har havt meget Ret, da Du forsikkrede mig, at jeg her vilde finde en særdeles god, behagelig og henrivende Herskerinde; jeg er Dig meget forbunden derfor!" — „O, det er endnu slet Intet," svarede den Gamle; lad hende blot raade, Du vil snart faae ganske andre Ting at see." — Den unge Skjønne tog herpaa Ordet, og sagde til min Broder: „Du er en vakker Mand; jeg glæder mig over, hos Dig at finde saamegen Artighed og Venlighed, og en med min saa ganske overeensstemmende Gemytsstemning." — „Naadige Frue," svarede Alhedar, hvem denne Tale ganske henrykte, „jeg tilhører mig ikke mere selv, men ganske og aldeles Eder; og I kan ganske efter Eders Behag raade over min Person."

„Hvor megen Fornøielse gjør Du mig ikke derved, at Du viser mig en saadan Hengivenhed," svarede den unge Skjønne. „Jeg er tilfreds med Dig, og jeg ønsker, at Du ogsaa maa blive det med mig. „Man bringe ham," tilføiede hun, „vellugtende Sager og Rosenvand." Ved disse Ord bortfjernede to Slavinder sig, og kom strax igjen, den ene med en Sølv Røgelsepande, fuld af det fortræffeligste Aloetræ, hvormed de gjennemrøgede ham, og den anden med

Rosenvand, hvormed de bestænkede hans Ansigt og Hænder. Min Broder var ganske ude af sig selv, saa fornoiet var han over denne hædrende Behandling.

Efter denne Ceremonie befalede den unge Skjønne Slavinderne, som allerede havde spillet og sunget, igjen at begynde deres Concert. De adlød, og imidlertid kaldte den skjønne Dame paa en anden Slavinde, og befalede hende at føre min Broder bort, idet hun sagde til hende: „Gjør ved ham, hvad Du nok veed, og naar Du er færdig, saa bring ham igjen ind til mig." Alhedar, som hørte denne Befaling, stod hurtigt op, nærmede sig den Gamle, som ligeledes var staaet op, for at ledsage ham, og bad hende at sige ham, hvad man havde i Sinde med ham. „Vor Herskerinde gjør det blot af Nysgjerrighed," svarede den Gamle ham ganske sagte; „hun vilde nemlig gjerne vide, hvorledes Du vel vilde see ud, forklædt som Fruentimmer, og denne Slavinde, som skal føre Dig bort, vil sminke Dine Øienbryn, rage Dit Knebelsbart af, og klæde Dig som Fruentimmer." — „Øienbrynene maa man gjerne sminke mig, saameget man har Lyst," svarede min Broder, „jeg tillader det gjerne, da jeg jo sidenefter igjen kan vaske mig; men hvad det angaaer at afrage mit Skjæg, saa indseer Du vel, at jeg ikke kan tilstæde det. Hvorledes turde jeg sidenefter vove at vise mig offentligt uden Knebelsbart?" — „Vægre Dig ikke ved at gjøre, hvad man forlanger af Dig," svarede herpaa den Gamle, „Du vilde derved forderve hele Dit Spil, som nu staaer saa skjønt. Man elsker Dig, man vil gjøre Dig lykkelig, tør man vel for et elendigt Knebelsbarts Skyld forskjertse den kostbareste Gunst, som en Mand nogensinde formaaer at opnaae?" Alhedar gav efter for den Gamles Grunde, og lod sig, uden at sige et Ord, af Slavinden føre ind i et Værelse, hvor man sminkede hans Øienbryn røde; derpaa afragede man hans Knebelsbart, og lavede sig til, ogsaa at afrage hans Skjæg. Min Broders Foielighed havde nu naaet sine yderste Grændser. „O," raabte han, „hvad mit Skjæg angaaer, saa lader jeg det paa ingen Maade afrage." Slavinden forestillede ham, at han da havde ganske uden Nytte opoffret sit Knebelsbart, naar han ikke tillige vilde lade sit Skjæg rage af; at et skjægget Ansigt passede ikke til en Fruentimmerdragt, og at hun undrede

sig over, at en Mand, der stod paa Nippet til at besidde den skjønneste Pige i hele Bagdad, endnu kunde tage mindste Hensyn til sit Skjæg. Til disse Yttringer af Slavinden føiede den Gamle nye Grunde, og truede min Broder med den unge og skjønne Dames Unaade; kort, hun foresnakkede ham saa Meget, at han lod gjøre Alt ved sig, hvad man vilde.

Saasnart han var klædt paa som Fruentimmer, førte man ham igjen frem for den unge skjønne Dame, som begyndte at lee saa hæftigt, at hun faldt ganske om i Sophaen, hvorpaa hun sad. Slavinderne gjorde det Samme, idet de klappede i Hænderne, saa at min Broder geraadede i den høieste Forlegenhed. Den unge Skjønne stod op, og sagde under vedvarende Latter til ham: „Efter den store Føielighed, som Du har viist mig, vilde jeg handle meget urigtigt, hvis jeg ikke elskede Dig af ganske Hjerte; men Du maa af Kjærlighed til mig gjøre endnu Noget, nemlig: dandse saaledes, som Du der er." Han adlod, og den skjønne unge Dame, samt hendes Slavinder, dandsede med ham, idet de samtlige loe som Narre. Efterat de en Stund havde dandset, styrtede de sig alle paa den Ulykkelige, og gave ham saamange Dresigen, saamange Næveslag og Fodspark, at han næsten uden Besindelse faldt til Jorden. Den Gamle hjalp ham op igjen, for ikke at lade ham faae Tid til at blive vred over den slette Behandling, som han nylig havde lidt. „Trøst Dig, hviskede hun ham i Øret, „Du er endelig kommet til Maalet af Dine Lidelser, og vil nu modtage Lønnen derfor ....."

Den frembrydende Dag bod Sultaninde Scheherasade at tie ved dette Sted. I den følgende Nat vedblev hun saaledes:

Hundrede og sex og halvfjerdsindstyvende Nat.

Nu bliver der Dig kun een eneste Ting tilovers at gjøre," tilføiede den Gamle, „og det er blot en Smaating; Du maa vide, at min Herskerinde, naar hun, som idag, har drukket Noget, ikke lader Nogen af alle dem, som hun elsker, komme sig nær, undtagen, naar han er nøgen og i den blotte Skjorte. Naar han da befinder sig i denne Til-

stand, saa tager hun et lille Forspring, og løber foran ham, langs med Galleriet og fra det ene Værelse til det andet, indtil han har indhentet hende. Det er nu eengang en af hendes sælsomme Griller. Imidlertid, hvilket Forspring hun endog maa tage, saa vil Du ved Din Lethed og Behændighed snart have naaet hende. Klæd Dig altsaa blot, uden videre Omstændigheder, af lige til Skjorten."

Min gode Broder var allerede gaaet altfor vidt, til at han nu havde kunnet gaae tilbage. Han afklædte sig altsaa, og imidlertid lod den unge Skjønne sig ligeledes klæde af, og blev i sin Underkjole, for desto lettere at kunne løbe. Da de begge vare saa vidt, at de kunde begynde deres Løb, tog den skjønne unge Dame et Forspring af omtrent tyve Skridt, og begyndte at løbe med en forbausende Hurtighed. Min Broder fulgte hende af alle Livskræfter, ikke uden stor Latter af Slavinderne, som klappede i Hænderne. Den unge Skjønne, istedetfor efterhaanden at tabe noget af det Forspring, som hun i Begyndelsen havde, vandt stedse et større Forspring for min Broder. Hun lod ham to til tre Gange løbe rundt om Galleriet, og løb derpaa ind i en lang mørk Allee, hvor hun slap bort gjennem en hemmelig Udvei. Alhedar, som stedse fulgte hende, havde i Alleen tabt hende af Syne, og maatte, formedelst det Mørke, som herskede deri, løbe noget langsommere. Endelig saae han et Lys. Da han rettede sit Løb derhen, kom han pludselig gjennem en Dør, som strax blev lukket bag ved ham. Man tænke sig hans Forbauselse, da han befandt sig midt paa en Gade, hvor der boede Lædergarvere. Disse vare paa deres Side ikke mindre forbausede over at see ham saaledes i Skjorte, med rødsminkede Øienbryn, samt uden Skjæg og Knebelsbart. De begyndte at klappe i Hænderne, og at udpibe ham; Nogle løbe bag efter ham, og sloge ham paa Bagdelen med Skind. De anholdt ham endog, satte ham paa et Æsel, som de tilfældigviis mødte, og førte ham, til stor Morskab for Pøbelen, gjennem Byen.

For at gjøre hans Ulykke fuldkommen, maatte han tilfældigviis komme forbi Politimesterens Huus, og denne forlangte at vide Aarsagen til dette Oplob. Lædergarverne sagde ham, at de havde seet min Broder i den Tilstand, hvori han nu var, komme ud paa Gaden af en Dør i Ster-

vizirens Fruentimmerbolig. Politimesteren lod derfor den ulykkelige Alhebar give hundrede Stokkeslag paa Fodsaallerne, lod ham føre ud af Staden, og forbyde nogensinde igjen at lade sig see i den.

Dette, o de Troendes Beherſker," sagde jeg til Chalifen Mostanser Billah, „er min anden Broders Eventyr, som jeg vilde fortælle Eders Majestæt. Han vidste ikke, at vore store Herrers Fruentimmer undertiden more sig med, at spille unge Mennesker, som ere eenfoldige nok til at gaae i disse Snarer, saadanne Streger....."

Scheherasade var nødt til at holde op ved dette Sted, da hun saae Dagen bryde frem. Den følgende Nat optog hun igjen sin Fortælling, og sagde til Sultanen af Indien:

Hundrede og syv og halvfjerdsindstyvende Nat.

Barberen gik, uden at afbryde sin Tale, over til sin tredie Broders Historie.

Historien
om Barberens tredie Broder.

„De Troendes Beherſker," ſagde han til Chalifen, „min tredie Broder, ſom heed Bukeibik, var blind, og efterat hans onde Skjæbne havde bragt ham til Bettelſtaven, gik han fra Dør til Dør, for at ſamle Almisſer. Han havde nu allerede ſaa længe været vant til at gaae alene paa Gaderne, at han ikke mere behøvede nogen Fører. Han pleiede at banke paa Dørene, og ikke at ſvare, forend man havde lukket ham op. En Dag bankede han paa en Huusdør. Huſets Herre, ſom var ganſke alene, raabte: „Hvem er der?" Min Broder ſvarede ſlet Intet derpaa, og bankede anden Gang. Herren i Huſet maatte ſporge, ſaa ofte han vilde, hvem der var ved Døren, Ingen ſvarede. Han gaaer ned, aabner, og ſporger min Broder, hvad han vil. „Giv mig dog for Guds Skyld en Gave!" ſagde Bukeibik til ham. „Du er, ſynes mig, blind?" ſpurgte herpaa Huusherren. „Ak ja, desværre!" ſvarede min Broder. „Ræk mig Haanden!" ſagde herpaa Herren til ham. Min Broder rakte ham den, idet han troede at faae en Almisſe, men Herren fattede den, for at føre ham op ad Trappen og ind i ſit Værelſe. Bukeibik tænkte, at dette ſkeete, for at lade ham ſpiſe med, ſaaledes ſom dette ellers pleiede at hændes ham. Saaſnart de begge vare komne i Værelſet, ſlap Herren hans Haand, ſatte ſig ned, og ſpurgte ham atter, hvad han da ønſkede. „Jeg har allerede ſagt Dig," ſvarede Bukeibik, „at jeg for Guds Skyld bad Dig om en lille Gave." — „Gode Blinde," ſvarede Herren, „Alt, hvad jeg kan gjøre for Dig, beſtaaer i at ønſke Dig, at Gud vil give Dig Dit Syn igjen." — „Det havde Du vel kunnet ſvare mig ved Døren, og ſparet mig den Moie at ſtige herop," ſagde herpaa min Broder. — „Og hvorfor, Du enfoldige Menneſke, ſvarer

Du da ikke strax første Gang, naar Du banker paa, og naar man spørger Dig, hvem der er? Hvoraf kommer det sig, at Du først gjør Folk Uleilighed med at lukke op for Dig, naar man taler til Dig?" — „Hvad vil Du nu gjøre med mig?" sagde min Broder. „Jeg gjentager Dig det endnu engang," svarede Herren, „jeg kan Intet give Dig." — „Saa hjelp mig da, at stige ned igjen, ligesom Du har hjulpet mig at stige op;" sagde Bukeibik. „Du har jo Trappen for Dig," svarede Herren, „stiig alene ned, hvis Du har Lyst." Min Broder begyndte at stige ned, men da han midt paa Trappen gjorde et Feiltrin, rullede han ned af alle Trinnene, og beskadigede sit Hoved og sine Lænder. Med megen Møie reiste han sig endelig op, og gik ud, idet han klagede og brummede over Husets Herre, som blot lo af hans Fald.

Ligesom han kom ud af Huset, kjendte to Blinde ham, som gik forbi, paa Stemmen. De bleve staaende, og spurgte, hvad der da feilede ham. Han fortalte dem sit Uheld, sagde dem, at han den hele Dag Intet havde faaet, og tilføiede da: „Jeg beder Eder at ledsage mig til min Bolig, for at jeg i Eders Nærværelse kan tage nogle af de Penge, som vi alle Tre besidde i Fælledsskab, for at kjøbe mig Noget til Aftensmad." Begge de Blinde samtykkede, og han førte dem hjem til sig.

Her maae vi endnu bemærke, at Herren i det Huus, hvor min Broder havde lidt en saa slet Behandling, var en Tyv, og fra Grunden af et snedigt og ondskabsfuldt Menneske. Han hørte gjennem Vinduet, hvad Bukeibik havde sagt til begge sine Kammerater; han gik strax ned, fulgte dem, og traadte med dem ind i et lille slet Huus, hvori min Broder boede. Da de Blinde havde sat sig ned, sagde Bukeibik: „Brødre, vi ville, hvis I ellers synes saaledes, lukke Døren og give Agt paa, om der maaskee ikke har indsneget sig en Fremmed blandt os." Ved disse Ord geraadede Tyven i den største Forlegenhed; men da han lykkeligviis bemærkede en Strikke, som hang ned fra Loftet i Værelset, saa tog han fat paa denne, og holdt sig derved svævende i Luften, medens de Blinde lukkede Døren og gik rundtomkring i Værelset, og følte sig for overalt med deres Stokke. Da dette var skeet, og de igjen havde indtaget deres Pladser, slap han Strikken, og satte sig ganske sagte ved Siden af min Bro-

der, som, i den Mening, at han var alene med de Blinde, sagde til dem: „Brødre, da I have gjort mig til Bevarer af de Penge, som vi alle Tre siden have faaet ind, saa vil jeg vise Eder, at jeg ikke er uværdig til den Tiltro, I have sat til mig. I vide, at vi ved den sidste Sammenregning havde tituſinde Drachmer, og deelte dem i ti Sække; jeg vil nu vise Eder, at jeg ikke har rørt det Mindste deraf." Idet han sagde dette, foer han med Haanden tilside ned under nogle gamle Pjalter, tog een Sæk frem efter den anden, gav sine Kammerater dem, og vedblev: „Der ere de, I kunne af deres Tyngde slutte, at de endnu ere ganske fulde, eller hvis I ville, saa ville vi eftertælle dem." Da hans Kammerater svarede ham, at de fuldkommen forlode sig paa ham, aabnede han een af Sækkene, og tog ti Drachmer frem; begge de øvrige Blinde toge hver ligesaamange.

Min Broder satte herpaa de ti Sække paa deres Plads, hvorpaa den ene Blinde sagde til ham, at det behøvedes slet ikke, at han idag gav Noget ud til Aftensmad, da han ved gode Folks Veldædighed havde faaet Mad nok til dem alle Tre. Tillige fremtog han af sin Tiggerpose Brød, Ost og nogle Frugter, lagde alt dette paa Bordet, og de begyndte derpaa at spise. Tyven, som sad paa den høire Side af min Broder, udsøgte sig det Bedste, og spiste med dem; men hvor forsigtig han endog bar sig ad, saa hørte Bukeibik ham dog tygge, og raabte strax: „Vi ere forlorne! Der er en Fremmed blandt os." Ved disse Ord rakte han Haanden ud, greb Tyven ved Armen, og kastede sig over ham, idet han raabte: „Tyv! Tyv!" og gav ham dreie Slag med knyttet Næve. De andre Blinde begyndte ligeledes at skrige og at slaae løs paa Tyven, som paa sin Side forsvarede sig saa godt, han kunde. Da han var meget stærk og behjertet, og havde den Fordeel at kunne see, hvorhen han rettede sine Slag, saa gav han snart den Ene, snart den Anden meget djærve, saa ofte det blot kunde gaae an, og skreeg derhos endnu høiere end hans Fjender: „Tyv! Tyv!" Naboerne løbe til ved Larmen, sloge Døren ind, og havde megen Møie med at bringe de Stridende fra hverandre. Da det endelig var lykkedes dem, spurgte de om Aarsagen til deres Trætte. „I Herrer," raabte min Broder, som ikke havde givet Slip paa Tyven, „dette Menneske, som jeg her holder fast paa,

er en Tyv, som har listet sig ind med os, for at stjæle de faa Penge, som vi have. Tyven, som strax, da Naboerne lode sig see, havde lukket Øinene, anstillede sig blind, og sagde: „I Herrer! det er en Løgner; jeg tilsværger Eder ved Guds Navn og ved Chalifens Liv, at jeg er Kammerat her, og at de vægre sig ved at udlevere mig min retmæssige Andeel. De have alle Tre forenet sig mod mig, og jeg forlanger Retfærdighed."

Naboerne vilde ikke blande sig i deres Strid, og førte dem alle Fire for Politimesteren.

Da de stode for denne, begyndte Tyven, uden først at afvente dennes Spørgsmaal, idet han stedse anstillede sig blind, at tale paa følgende Maade: „Herre, da I af Chalifen, hvis Magt Gud vil lade tiltage, er indsat til at haandhæve Retfærdighedens Pleie, saa maa jeg blot erklære Eder, at vi alle Fire, mine Kammerater, saavelsom jeg, ere lige straffskyldige. Men da vi have med Eed forpligtet os til, Intet at tilstaae, uden paa Stokkeslag, saa behøver I, saafremt I ønsker at vide vor Forbrydelse, blot at befale, at man giver os disse, og det mig først." Min Broder vilde tale, men man bød ham Taushed. Tyven kom nu under Stokken.....

Ved disse Ord bemærkede Scheherasade, at det allerede var Dag, og afbrød sin Fortælling. Først den følgende Nat vedblev hun saaledes:

Hundrede og otte og halvfjerdsindstyvende Nat.

„Tyven var saa standhaftig, at han udholdt tyve til tredive Rap, men da anstillede han sig, som om han var overvældet af Smerte, aabnede først det ene Øie, og derpaa ogsaa det andet, idet han bad om Naade, og bad Politimesteren at lade holde op med Stokkeslagene. Da Dommeren saae, at Tyven saae paa ham med aabne Øine, undrede han sig derover. „Du Skurk," sagde han til ham, „hvad skal da dette Under betyde?" — „Herre," svarede Tyven, „jeg vil opdage Eder en vigtig Hemmelighed, naar I vil lade mig vederfares Naade, og til Tegn paa, at I vil holde Ord, vil

give mig den Ring, som I har paa Fingeren der, og som tjener Eder til Signet."

Dommeren lod strax ophøre med Stokkeslagene, overgav ham sin Ring, og lovede at lade ham vederfares Naade. „I Tillid til denne Forsikkring," sagde Tyven, „vil jeg tilstaae Eder, Herre, at vi alle Fire, saavel jeg, som mine Kammerater, meget godt kunne see. Vi anstille os blot blinde, for frit at kunne komme i Husene, og at kunne trænge ind i Fruentimmernes Gemakker, hvis Svaghed vi da misbruge. Jeg tilstaaer Eder fremdeles, at vi ved dette Kunststreb have tilsammen erhvervet tituſinde Drachmer. Jeg forlangte idag af mine Kammerater de totuſinde og fem hundrede Drachmer, der tilkomme mig som min Andeel, de vilde imidlertid ikke udlevere mig dem, fordi jeg havde erklæret dem at jeg vilde trække mig tilbage fra dem, og fordi de frygtede, at jeg vilde forklage dem. Da jeg nu med Hæftighed fordrede min Andeel af dem, styrtede de løs paa mig og mishandlede mig saaledes, som Alle de, der have ført os frem for Eder, kunne bevidne. Jeg venter nu af Eders Retfærdighed, Herre, at I vil lade mig udlevere de totuſinde og femhundrede Drachmer, der tilkomme mig. Hvis I vil have, at mine Kammerater skulde tilstaae Sandheden af det, som jeg paastaaer, saa lad dem give tre Gange saamange Stokkeslag, som jeg har faaet; I vil see, at de da ville aabne Øinene ligesaagodt, som jeg."

Min Broder og de andre Blinde vilde retfærdiggiøre sig mod en saa afskyelig Bagtalelse, men Dommeren gav dem intet Gehør. — „Skurker," tilraabte han dem, „altsaa derfor anstille I Eder blinde, for at skuffe Folk ved at opvække Medlidenhed, og begaae de slletteste Handlinger?" — „Det er blot Bagtalelse," raabte min Broder, „det er usandt, at Nogen af os kan see. Vi kunne kalde Gud til Vidne derpaa!"

Alt, hvad min Broder endog maatte sige, blev frugtesløst; hans Kammerater og han fik hver hundrede Stokkeslag. Dommeren ventede stedse, at de vilde aabne Øinene, og tilskrev en forstokket Haardnakkenhed det, som dog blot var en Følge af Umuligheden. Imidlertid sagde Tyven til de Blinde: „I stakkels Folk, saa lukker dog Øinene op, og venter ikke, indtil man slaaer Eder ihjel." Derpaa vendte han sig til

Politimesteren og sagde til ham: „Herre, jeg seer allerede, at de drive deres Ondskab til det Yderste, og slet ikke ville aabne Øinene. De ville udentvivl undgaae den Beskjæmmelse at læse deres Fordømmelsesdom i alle Omkringstaaendes Øine. Det er bedst, hvis I benaader dem, og sender En med mig, for at afhente de tituſinde Drachmer, som de have skjult hjemme hos sig."

Dommeren undlod ikke at gjøre dette. Han lod Tyven ledsage ved een af sine Folk, som bragte ham de ti Sække. Deraf lod han Tyven udbetale totuſinde og femhundrede Drachmer; de øvrige beholdt han for sig. Med min Broder og hans Kammerater havde han idetmindste saa megen Medlidenhed, at han blot forviste dem ud af Staden. Jeg havde neppe erfaret, hvad der var hændet min Broder, førend jeg strax ilede efter ham. Han fortalte mig sin Ulykke, og jeg førte ham hemmeligt tilbage i Staden. Jeg havde maaskee kunnet retfærdiggjøre ham hos Dommeren, og paastaae Tyvens fortjente Afstraffelse; men jeg vovede det ikke, af Frygt for at komme ind i en eller anden slem Handel."

„Saaledes endte jeg da Fortællingen om min gode blinde Broders Æventyr. Chalifen lo ikke mindre over den, end over de andre, som han forhen havde hørt. Han befalede paany, at man skulde give mig Noget; men uden at vente paa, at hans Befaling blev fuldført, begyndte jeg Historien om min fjerde Broder.

Historien
om Barberens fjerde Broder.

Min fjerde Broders Navn var Alkus. Han var af Haandtering Slagter, og besad det særegne Talent at kunne afrette Væddere til Kamp, hvorved han havde erhvervet sig Bekjendtskab og Venskab med alle store Herrer, som gjerne ere Tilskuere ved denne Slags Kamp, og derfor holde sig selv Væddere i deres Huus. Desuden havde han mange Kunder; i sin Boutik havde han stedse det skjønneste Kjød, som var at faae, da han var meget riig og ikke skyede nogen Omkostning, for at forskaffe sig det bedste.

Da han en Dag sad i sin Boutik, kom en Olding med langt hvidt Skjæg, kjøbte sex Pund Kjød, gav ham Penge derfor, og gik bort. Min Broder fandt disse Penge saa skjønne, saa blanke og saa godt prægede, at han lagde dem tilside i en Kasse paa et afsides Sted. Den samme Olding forsømte nu fem Maaneder efter hverandre ingen Dag, uden at han jo tog ligesaameget Kjød, og betalte det med samme Mynt, som min Broder fremdeles stedse lagde tilside.

Efter fem Maaneders Forløb vilde Alkus indkjøbe et Antal Beder, og betale dem med denne skjønne Mynt. Han aabnede derfor Kassen, dog, hvor stor var hans Forbauselse, da han istedet derfor blot saae nogle runde Papirblade ligge der. Han slog sig selv flere Gange for Panden, og opløftede et saadant Skrig, at Naboerne kom tilløbende, hvis Forbauselse var ligesaa stor som hans, da de hørte, hvorom Talen var. „Gud give," raabte min Broder med Taarer i Øinene, „at denne gamle Bedrager med sit hyklerske Ansigt nu vilde komme!" Neppe havde han udtalt disse Ord, forend han langt fra saae ham komme. Han løb ham hæftig imøde, tog fat paa ham, og skreeg af alle Livskræfter: „Muselmænd, kommer mig til Hjelp! Hører det Skjelm-

stykke, som dette slette Menneske har spillet mig!" Tillige fortalte han en Pøbelsværm, som havde forsamlet sig om ham, det samme, som han allerede havde fortalt sine Naboer. Da han havde udtalt, sagde den Gamle ganske kold og uden at komme i Hede: „Du vil gjøre vel, hvis Du lader mig gaae, og derved igjen godtgjør den Skam, som Du gjør mig for hele Verden, for at jeg ikke skal nødsages til at gjøre Dig en langt foleligere Skam, hvilket vilde gjøre mig meget ondt." — „Ei, hvad kan Du da sige imod mig?" raabte min Broder. „Jeg er i min Haandtering en ærlig Mand, og frygter Dig ikke." — „Du vil altsaa, at jeg skal gjøre det bekjendt?" svarede den Gamle i samme Tone. „Saa vider da," vedblev han, idet han vendte sig til Folket: at han, istedetfor at sælge Bedekjød, sælger Menneskekjød." — „Du er en Bagtaler," svarede min Broder. „Paa ingen Maade," vedblev Oldingen, „i det Øieblik, da jeg taler med Dig, hænger der et slagtet Menneske udenfor Din Boutik, som en Bede; Enhver kan gaae hen og see, om jeg taler Sandhed eller ei."

Min Broder havde, forend han aabnede Kassen, hvori Bladene laae, samme Dag slagtet en Bede, gjort den tilrette, og efter sin Sædvane hængt den udenpaa sin Boutik. Han svor høit og dyrt paa, at det, som den Gamle sagde, var Usandhed; imidlertid lod den lettroende Pøbel, uagtet hans Forsikkringer, sig indtage imod en Mand, som blev anklaget for en saa afskyelig Forbrydelse, og vilde paa Stedet skaffe sig Visshed. Pøbelen tvang min Broder til at loslade den Gamle, forsikkrede sig hans Person, og løb rasende hen til Boutiken, hvor man virkelig, ganske saaledes som Anklageren havde sagt, saae et slagtet Menneske hænge. Oldingen, som var en Troldmand, havde nemlig forblændet Mængdens Øine, ligesom han forhen havde forblændet min Broders Øine, saa at han antog Papiirbladene, han gav ham, for gode Penge.

Ved dette Syn gav een af dem, som holdt fast paa min Broder Alkus, ham et hæftigt Slag med Næven, og sagde tillige: „Saa Du giver os altsaa, Du Skurk, Menneskekjød at spise?" Og Oldingen, som endnu stedse ikke havde forladt ham, gav ham et andet, hvorved han slog hans ene Øie ud. Ogsaa af alle de Øvrige skaanede Ingen

ham, som blot paa nogen Maade kunde komme ham nær. Man lod sig ikke nøie med at mishandle ham, men man førte ham endog hen til Politimesteren, hvem man tillige overbragte det foregivne Liig, som man havde taget ned fra Boutiken, til Vidne mod den Anklagede. „Herre," sagde Troldmanden til ham, „I seer her en Mand, som er barbarisk nok til at slagte Mennesker, og sælge deres Kjød for Bedekjød. Folket venter, at I vil statuere et Exempel paa ham." Politimesteren hørte rolig paa min Broder; dog syntes Fortællingen om de til Papirblade forvandlede Penge ham at fortjene saa liden Tiltro, at han behandlede min Broder som en Bedrager, og idet han beraabte sig paa det sienfynlige Beviis, lod ham give femhundrede Stokkeslag.

Efterat han derpaa havde tvunget ham til at sige, hvor han havde sine Penge, fratog han ham Alt, hvad han havde, og forviste ham for stedse ud af Landet, efterat han i tre Dage havde paa en Kameel stillet ham til Skue for Folkets Øine ....."

„Dog, Herre," sagde Scheherasade ved dette Sted til Schachriar, „Daglyset, som jeg seer bryde frem, paalægger mig Taushed." Hun tang altsaa stille, og den følgende Nat vedblev hun at underholde Sultanen, som følger:

Hundrede og ni og halvfjerdsindstyvende Nat.

Da denne sørgelige Hændelse mødte min fjerde Broder, var jeg ikke i Bagdad. Han begav sig hen til en fiern Egn, hvor han saa længe levede skjult, indtil han var helbredet af Stokkeslagene, hvoraf hans Ryg var bleven blaa. Saasnart han igjen var istand til at gaae, begav han sig om Natten paa Omveie til en By, hvor han ikke var kjendt af Nogen, og leiede sig der en Bolig, som han næsten aldrig forlod. Endelig blev han kjed af denne indsluttede Levemaade, og gik eengang ud at spadsere i en Forstad, da han pludselig fornam en stor Larm af Ryttere, som kom ridende bag efter ham. Han befandt sig i dette Øieblik just ved Døren til et stort Huus, og da han siden den sidste Hændelse befrygtede alt Muligt, saa frygtede han

da ogsaa, at disse Ryttere maaskee forfulgte ham, for at fængsle ham. Han aabnede altsaa Døren, for at skjule sig, og efterat han havde lukket den bag ved sig, kom han ind i en stor Gaard, hvor han neppe viste sig, førend ogsaa strax to Betjente kom løs paa ham, fattede ham ved Kraven, og sagde til ham: „Gud være lovet, at Du leverer Dig selv i vore Hænder! Du har i de tre henrundne Nætter skaffet os saameget at bestille, at vi ikke have kunnet sove, og Du havde vist ikke skaanet vort Liv, saafremt vi ikke havde vidst at sikkre os mod Dine slette Anslag."

I kunne let tænke, hvor forskrækket min Broder blev over denne Hilsen. „Kjære Folk," sagde han til dem, „jeg veed slet ikke, hvad I ville have af mig, og I holde mig vist for en Anden." — „Nei, nei!" svarede de; „vi vide ret godt, at Du og Dine Kammerater ere ægte Spidsbuber. I lade Eder ikke noie med at have frataget vor Herre alt Sit, og at have bragt ham til Bettelstaven, men I efterstræbe endog hans Liv. Vi ville dog engang see efter, om Du ikke endnu har den Kniv hos Dig, som Du havde i Haanden, da Du igaar Nat forfulgte os." Idet de sagde dette, gjennemsøgte de ham, og fandt, at han havde en Kniv hos sig. „O!" raabte de nu, idet de holdt fast paa ham, „vover Du endnu at sige, at Du ingen Tyv er?" — „Jh!" svarede min Broder, „kan man da ikke føre en Kniv hos sig, uden derfor strax at være en Rover? Hører blot min Historie," vedblev han, „og istedetfor at fatte en slet Mening om mig, ville I røres over mine Ulykker." Dog, istedetfor at høre paa ham, styrtede de løs paa ham, traadte ham under Fødder, reev Klæderne af ham, og sønderrev hans Skjorte. Da de nu paa hans Ryg saae Arrene, raabte de, idet de fordobblede deres Slag: „Ak, Du Hund, Du vil indbilde os, at Du er en redelig Mand, medens Din Ryg forraader det Modsatte?" — „Ak!" raabte min Broder, „mine Synders Tal maa være meget stort, da jeg nu, efterat jeg allerede eengang paa en saa uretfærdig Maade er bleven mishandlet, endnu engang maae erfare det Samme, uden i mindste Maade at være straffværdig."

Begge Betjenterne lode sig imidlertid ikke røre af hans Klager, men førte ham for Politimesteren, som sagde til ham: „Hvorfor var Du saa fræk at trænge ind i deres Huus, og

forfølge dem med Kniven i Haanden?" — „Herre," svarede den stakkels Alkus, „jeg er det uskyldigste Menneske af Verden, og jeg er forloren, hvis I ikke har den Naade, taalmodig at høre paa mig; Ingen fortjener mere Medlidenhed, end jeg." — „Herre," afbrød strax en af Betjenterne ham, vil I endnu høre paa en Røver, som trænger ind i Husene, for at plyndre og myrde Folk? hvis I ikke vil troe os, saa behøver I blot at see hans Ryg." — Med disse Ord blottede han min Broders Ryg, og viste Dommeren den, som nu uden videre Undersøgelse befalede, at man paa Stedet skulde give ham hundrede Slag med en Tyrepidsk paa Skuldrene; derpaa lod han ham føre paa en Kameel gjennem hele Staden, og lod udraabe foran ham: „Saaledes straffer man dem, som gjør voldsomt Indbrud i Husene!"

Efterat dette var skeet, bragte man ham ud af Staden, og forbød ham nogensinde igjen at vende tilbage dertil. Visse Personer, som efter dette andet Ulykkestilfælde mødte ham, gave mig Underretning om hans Opholdsted. Jeg opsøgte ham, og førte ham hemmelig tilbage til Bagdad, hvor jeg af alle Kræfter understøttede ham.

Chalifen Mostanser Billah, vedblev Barberen, lo ikke over denne Historie, som over den forrige, men var saa god at beklage den ulykkelige Alkus. Han behagede derpaa at lade mig give Noget og afskedige mig; dog, uden at give ham Frist til at faae sin Befaling fuldført, tog jeg igjen Ordet og sagde til ham: „Ophøiede Herre og Behersker, I seer vel, at jeg taler lidet, og da Eders Majestæt har været saa naadig, hidtil at høre paa mig, saa vil I vel ogsaa have den Godhed at høre mine andre to Brøders Eventyr, der, som jeg haaber, ikke vil more Eder mindre, end de foregaaende. I kan lade affatte en fuldstændig Historie deraf, som ikke vil være uværdig til at blive optaget i Eders Bogsamling. Jeg har altsaa den Ære at sige Eder, at min femte Broder heed Annaschar....."

Men jeg bemærker, at det allerede er Dag, sagde Scheherasade. Hun taug stille, og optog sin Fortælling følgende Nat saaledes:

Hundrede og fiirsindstyvende Nat.

Historien

om Barberens femte Broder.

Annaschar var, saalænge vor Fader levede, et meget dovent Menneske. Istedet for at arbeide, for at erhverve sit Livs Underhold, skammede han sig ikke ved, om Aftenen at bede, og den følgende Dag at leve af de Almisser, han havde faaet. Vor Fader døde af Alderdoms Svaghed, og og efterlod os i det Hele kun syvhundrede Sølvdrachmer. Vi deelte disse lige imellem os, saa at Enhver fik hundrede. Annaschar, som aldrig havde eiet saamange Penge paa eengang, var i den største Forlegenhed over, hvad han skulde foretage sig med dem. Efterat han havde overveiet Sagen en Tidlang hos sig selv frem og tilbage, besluttede han sig endelig til at sætte Pengene i Glas, Flasker og andre Glasvare, som han derpaa udsøgte sig i en stor Kjøbmands Boutik. Han lagde det derpaa Altsammen i en gjennemsigtig flettet Kurv, og valgte sig en ganske lille Boutik, hvori han satte sig, med Kurven foran sig, og Ryggen lænet imod Muren, idet han ventede, at man vilde komme og kjøbe af hans Vare. I denne Stilling, og med Øinene hæftede paa Kurven, begyndte han at falde i Tanker, og nedsunken i dette Drømmerie, holdt han følgende Tale og det saa høit, at hans Nabo, en Skræder, kunde høre den:

„Denne Kurv," sagde han, „koster mig hundrede Drachmer, og det er Alt, hvad jeg eier i Verden. Naar jeg sælger Varene strykkevis, vil jeg vel faae tohundrede Drachmer derfor, og med disse tohundrede Drachmer, som jeg igjen vil sætte i Glasvare, vil jeg nok fortjene firehundrede. Saaledes vil jeg da med Tiden samle mig firetusinde Drachmer. Fra disse firetusinde Drachmer vil jeg let kunde bringe det til ottetusinde. Har jeg da først titusinde, saa opgiver jeg

Handelen med Glasvare, bliver Juveelhandler, og anlægger en Handel med Diamanter, Perler og alle Slags Ædelstene. Besidder jeg da saamange Rigdomme, som mit Hjerte ønsker, saa kjøber jeg mig et skjønt Huus, store Landgodser, Slaver, Gildinger, Heste; jeg holder da et godt Bord, gjør Opsigt i Verden, og lader Alt, hvad man kan faae i Staden af gode Tonekunstnere, Dandsere og Dandserinder, komme i mit Huus. Jovrigt vil jeg ikke lade det beroe derved, men, med Guds Hjelp, bringe det til hundredetusinde Drachmer. Er jeg da en riig Mand paa hundredetusinde Drachmer, saa vil jeg ansee mig som en Fyrste, vil beile om Storvizirens Datters Haand, og lade denne Minister forestille, at jeg havde hørt om hans Datters vidunderlige Skjønhed, Klogskab, Forstand, og alle øvrige sjeldne Egenskaber, og vil for Bryllupsnatten skjænke ham tusinde Guldstykker. Skulde Viziren være saa uhøflig at nægte mig sin Datter, saa vil jeg selv gaae hen til ham, bortføre hende ligefor hans Øine, og til Trods for ham bringe hende i mit Huus. Saasnart jeg har ægtet Vizirens Datter, vil jeg kjøbe hende ti sorte Gildinger, og det ret unge og skjønne; jeg selv vil klæde mig som en Fyrste, og paa en skjøn Hest, hvis Saddel er af Guld og hvis Dækken er af Guldstof og besat med Diamanter og Perler ride gjennem Staden, med et Følge af Slaver, som deels drage foran, deels bagefter mig, og saaledes for hele Verdens Øine, for Unge og Gamle, som ville bukke dybt for mig, begive mig hen til Storvizirens Huus. Er jeg da steget af hos Storviziren, saa stiger jeg gjennem en dobbelt, paa begge Sider opstillet Række af mine Folk, op ad Trappen, og Storviziren modtager mig, og vil da sikkert aftræde sin Plads til mig, og, for at hædre mig, sætte sig langt nedenfor mig. Naar nu Alt dette skeer saaledes, som jeg haaber, saa skulle da to af mine Folk staae, hver med en Pung med tusinde Guldstykker, som jeg selv har givet dem at bære. Den ene Pung vil jeg derpaa tage, og overrække Storviziren den med de Ord: „Her ere de tusinde Guldstykker, som jeg har lovet for den første Nat i mit Ægteskab." Derpaa overrækker jeg ham ogsaa den anden, og tilføier: „Der har I denne; jeg giver Eder nok engang saameget, for at vise Eder, at jeg er en Mand af Ord og giver endnu Mere, end jeg har lovet." Efter en saadan Handling vil Verden ikke tale om Andet, end blot

om min Ædelmodighed. Sidenefter vil jeg med samme Pomp vende tilbage til min Bolig. Min Kone vil paa sin Side efter det Besøg, som jeg har gjort hendes Fader, Storviziren, sende mig en Tjener imøde, for at byde mig velkommen, jeg vil give denne Tjener en skjøn Klædning, og sende ham tilbage med en riig Foræring; skulde hun faae det Indfald, ligeledes at sende mig een, saa vil jeg ikke modtage den, og strax afskedige Overbringeren af min Tjeneste. Jeg vil iøvrigt aldrig tillade hende, under nogetsomhelst Paaskud at forlade sit Værelse, uden at hun i Forveien har ladet mig vide det, og skulde jeg have Lyst til at komme i hendes Værelse, saa vil dette skee paa en Maade, som vil indgyde hende Ærefrygt for mig. Overhovedet skal der da ikke gives noget bedre indrettet Huus, end mit. Jeg vil stedse være meget rigt klædt. Naar jeg om Aftenen trækker mig tilbage med hende, saa vil jeg sætte mig paa Hæderspladsen i Sophaen, og der antage en alvorlig Mine, uden at dreie Hovedet til høire eller til venstre. Jeg vil kun tale lidt, og medens min Gemalinde, skjøn som Fuldmaanen, vil stille sig foran mig med sin hele Pynt, vil jeg lade, som om jeg ikke seer hende. Fruentimmerne, som omgive hende, ville da sige til mig: „Høistærede Herre og Behersker, her staaer Eders Gemalinde, Eders ydmyge Slavinde, for Eder; hun venter at I vil kjærtegne hende, og det smerter hende meget, at I ikke værdiger hende et eneste Blik; hun er saa træt af den lange Staaen, siig dog til hende, at hun maa sætte sig." Jeg vil slet ikke svare Noget paa denne Tale, og det vil da formere deres Forbauselse og Bedrovelse. De ville da styrte for mine Fødder, og efterat de have ligget en Tidlang paa Knæ og have bedet mig, at jeg deg vil lade mig røre, saa vil jeg endelig løfte Hovedet iveiret, kaste et flygtigt Blik paa hende, og derpaa strax igjen antage min forrige Stilling. I den Mening, at min Kone maaskee ikke er mig godt eller rigt nok klædt, ville de føre hende ind i hendes Gemak, for der at lade hende vexle Klæder, og jeg vil imidlertid ligeledes staae op, og tage en endnu prægtigere Klædning paa, end jeg allerede forhen havde. De ville da komme nok engang igjen, og føre samme Tale mod mig, og jeg vil gjøre mig den Fornøielse, ikke at see paa min Kone, efterat jeg har ladet mig bede ligesaa længe og indstændigt, som første Gang.

Strax den første Bryllupsdag vil jeg begynde at gjøre hende begribeligt, paa hvilken Maade jeg tænker at behandle hende hele hendes Liv igjennem."

Ved disse Ord taug Sultaninde Scheheraſade, formedelſt den frembrydende Dag. I den følgende Nat vedblev hun ſig Fortælling, og ſagde til Sultanen af Indien:

Hundrede og een og fiirſindstyvende Nat.

„Efterat Bryllupsceremonierne ere tilende," vedblev Annaſchar, „vil jeg tage en Pung med femhundrede Guldſtykker ud af Haanden paa een af de mig nærmeſt ſtaaende Tjenere, og give den til Pyntemagerſkerne, for at de ſkulle lade mig være allene med min Gemalinde. Saaſnart de da have bortfjernet ſig, vil min Kone lægge ſig først i Sengen, jeg vil lægge mig hos hende, men vende hende Ryggen, og vil ſaaledes lade hele Natten gaae hen, uden at tale et Ord. Den følgende Morgen vil hun ikke undlade, hos ſin Moder, Storvizirens Gemalinde, at beklage ſig over min Stolthed og Foragt, og jeg vil fryde mig derover af ganſke Hjerte. Hendes Moder vil da komme til mig, ærbødigt kyſſe mine Hænder, og ſige til mig: „Herre," thi hun vil ikke vove at kalde mig Svigerſøn, af Frygt for, ved en ſaa fortrolig Tiltale at mishage mig, „jeg beder Eder, behag dog at ſee paa min Datter og nærme Eder hende; jeg kan forſikkre Eder, at hun blot ſøger at behage Eder, og elſker Eder af ſin hele Sjæl." Dog, min Svigermoder maa ſige, hvad hun vil, jeg vil heller ikke ſvare hende med en Stavelſe, og faſt vedblive med min Alvorlighed. Hun vil herpaa falde ned for mine Fødder, kyſſe dem flere Gange, og ſige: „Herre, ſkulde det være muligt, at I formedelſt min Datters Klogſkab har fattet een eller anden Mistanke? Jeg forſikkrer Eder, at jeg ſtedſe har havt hende under mine Øine, og I er den første Mand, ſom har ſeet hendes Anſigt. Hør op at foraarſage hende en ſaadan Krænkelſe; viis hende den Naade at ſee paa hende, at tale med hende, og beſtyrke hende i den gode Hensigt, hun har med Eder, nemlig at føie Eder i alle Ting." Alt dette ſkal imidlertid ikke røre mig. Min Svigermoder

vil bemærke det, tage et Glas Viin, give sin Datter det i Haanden, og sige til hende: „Gaa hen og ræk ham selv Viinglasset; han vil maaskee ikke være saa grusom at forsmaae det af en saa skjøn Haand.“ Min Kone vil da komme med Glasset i Haanden, og blive staaende, zittrende over hele Legemet, foran mig. Naar hun nu seer, at jeg slet ikke vender mit Ansigt mod hende, og vedbliver at forsmaae hende, vil hun med Taarer i Øinene sige til mig: „Mit Hjerte, min dyrebare Sjæl, min elskværdige Herre, jeg besværger Eder ved Himlens Gunst, viis mig den Naade at tage dette Glas af Haanden paa Eders hengivneste Tjenerinde.“ Jeg vil alligevel vogte mig for at see paa hende, og svare hende. „Min henrivende Gemal,“ vil hun da vedblive, idet hun fordobbler sine Taarer, og nærmer sig med Viinglasset til min Mund, „jeg vil ikke holde op, førend jeg har opnaaet den Gunst, at I drikker.“ Træt af hendes Bønner, vil jeg herpaa tilkaste hende et frygteligt Blik, give hende et droit Dresigen paa Kinden, og støde hende med Foden saa hæftig tilbage, at hun vil synke til Jorden langt fra Sophaen.“

Min Broder var kommen saa dybt ind i sine Hjernespind og Indbildninger, at han fremstillede Handlingen med sin Fod saa levende, som om Alt virkelig var saaledes; dog, ulykkeligviis stødte han saa hæftigt til sin Kurv med Glasvare, at han kastede den fra sin Bod ud paa Gaden, saa at alle Glassagerne i den bleve slagne i tusinde Stykker.

Hans Nabo, en Skræder, som havde hørt paa hans taabelige Tale, lo høit, da han saae Kurven falde. „O, hvad Du dog er for et nederdrægtigt Menneske!“ raabte han til min Broder. „Skulde Du ikke i Din inderste Sjæl skamme Dig over, saaledes at mishandle en ung Gemalinde, som ikke har gjort Dig noget Ondt? Du maa dog være meget raa, da Du kan foragte en saa elskværdig Persons Ydigheder og Taarer. Hvis jeg var i Storvizirens Sted, saa vilde jeg give Dig hundrede Slag med Tyrepidsken, og med den fortjente Lovtale lader Dig føre gjennem Staden.“

Min Broder kom ved Synet af denne sørgelige Hændelse igjen til Besindelse, og da han saae, at dette blot var hændet ham for hans utaalelige Stoltheds Skyld, slog han sig i Ansigtet, sønderreev sine Klæder, og begyndte saa høit at græde og hyle, at Naboerne løbe til, og Folk paa Ga-

derne, som just gik til Middagsbønnen, blev staaende. Da det nemlig just var Fredag, saa gik der flere Folk, end sædvanlig, forbi. Nogle havde Medlidenhed med Annaschar, andre loe høit over hans Naragtighed. Imidlertid var hans Forfængelighed forsvunden tilligemed hans Eiendom, og han begræd endnu stedse sin Skjæbne, da en fornem Dame reed forbi paa en rigt smykket Muulæselinde. Den Tilstand, hvori hun saae min Broder, opvakte hendes Medlidenhed. Hun spurgte, hvem han var, og hvorfor han græd. Man sagde hende ikke Andet, end at han var en fattig Mand, som havde anvendt sine Penge til at kjøbe sig en Kurv fuld af Glasvare for; denne Kurv var nu faldet ned, og alle Glassene vare sønderslagne. Damen vendte sig strax til een af de Gildinger, som ledsagede hende, og sagde til ham: „Giv ham dog Alt, hvad Du har hos Dig." Gildingen adlød, og overrakte min Broder en Pung med femhundrede Guldstykker. Da min Broder havde faaet denne, var han nærved at døe af Glæde. Han gav den ædle Dame tusinde Velsignelsesønsker med paa Veien, lukkede derpaa sin Boutik, hvor hans Nærværelse ikke mere behovedes, og gik hjem.

Han anstillede just dybe Betragtninger over den store Lykke, som var hændet ham, da han hørte det banke paa Døren. Forend han lukkede op, spurgte han, hvem der bankede, og efterat han havde hørt paa Stemmen, at det var et Fruentimmer, aabnede han Døren. „Min Søn," sagde hun til ham, „jeg maa bede Dig om en Villighed. Det er nu just den Tid, da man holder Bøn, og jeg vilde gjerne vaske mig, for derpaa at kunne forrette den. Lad mig dog, hvis Du vil være saa god, træde ind i Din Vaaning, og giv mig et Fad Vand." Min Broder saae paa Konen, og bemærkede, at hun allerede var meget tilaars. Endskjøndt han ikke kjendte hende, saa undlod han dog ikke at opfylde hendes Bøn. Han rakte hende et Fad, fuldt af Vand, og satte sig derpaa igjen paa sin forrige Plads, stedse endnu beskjæftiget med sit sidste Eventyr, og lagde sine Penge i en Slags lang og smal Pengepung, for at kunne befæste den ved sit Belte. Imidlertid forrettede den Gamle sin Bøn; da hun var færdig, kom hun hen til min Broder, kastede sig to Gange med Ansigtet paa Jorden, ligesom om hun vilde bede til Gud; da stod hun igjen op, og ønskede ham alt Godt...."

Morgenrøden, som begyndte at skinne, nødte Scheherasade at holde inde ved dette Sted. Natten derpaa vedblev hun sin Fortælling, idet hun endnu stedse lod Barberen vedblive at tale:

Hundrede og to og fiirsindstyvende Nat.

Den Gamle takkede herpaa min Broder for hans Tjenstagtighed. Da hun var meget fattigt klædt, og ydmygede sig saa meget for ham, troede han, at hun onskede en Almisse af ham, og overrakte hende derfor to Guldstykker. Hun traadte overrasket tilbage, ligesom om min Broder havde tilfoiet hende en Fornærmelse. „Store Gud!" sagde hun til ham, „hvad skal det betyde? Er det muligt, Herre, at I holder mig for en af hine Elendige, som gjøre en Haandtering deraf, dristigt at gaae ind i Husene til Folk, og betle om en Almisse? Tag Eders Penge tilbage, jeg behøver dem, Gud være lovet, ikke; jeg tilhører en ung Dame i denne By, som er ligesaa yndig som riig, og som ikke lader det mangle mig paa Noget."

Min Broder var ikke fiin nok til at mærke den Gamles List, som blot afslog de to Guldstykker, for endnu at snappe Mere. Han spurgte hende, om hun ikke kunde forskaffe ham den Ære at see denne Dame. „Meget gjerne," svarede hun; „hun vil vist gjerne ægte Eder, og tilligemed Besiddelsen af sin Person ogsaa overlade Eder sin hele Formue. Tag Eders Penge, og følg mig." Ganske henrykt over, at han paa een Gang havde fundet en saa stor Sum Penge, og en skjøn riig Kone, tillukkede han Øinene for ethvert andet Hensyn. Han tog de femhundrede Guldstykker, og lod sig føre af den Gamle.

Hun gik foran, og han fulgte hende i Fraskand lige til Døren paa et stort Huus, hvor hun bankede paa. Han indhentede hende, da en ung græsk Slavinde lukkede op. Den Gamle bød ham at gaae ind foran, og at gaae over en skjønt brolagt Gaardsplads; da førte hun ham ind i en Sal, hvis Udsmykning bestyrkede ham i den gode Mening, som man havde bibragt ham om Husets Eierinde. Medens den Gamle gik bort, for at anmelde ham hos den unge Dame, satte han

sig ned, og da han var meget varm, tog han Turbanen af, og lagde den ved Siden af sig. Snart saae han ogsaa den unge Dame træde ind, som forbausede ham mere ved sin Skjønhed, end ved sin rige Paaklædning. Saasnart han fik Die paa hende, stod han op. Damen bad ham med megen Artighed, igjen at indtage sin Plads, og satte sig ved Siden af ham. Hun viste megen Glæde over at see ham, og efterat hun havde sagt ham alleslags Behageligt, tilføiede hun: „Vi ere ikke her ganske i vor Bequemmelighed, kom, giv mig Haanden." Med disse Ord rakte hun ham sin, og førte ham ind i et afsides Værelse, hvor hun endnu en Tidlang underholdt sig med ham, og derpaa forlod ham med de Ord: „Bliv her, jeg er i Øieblikket igjen hos Dig." Han ventede; dog istedet for Damen traadte en stor sort Slave ind med Sabelen i Haanden, saae paa min Broder med vilde Blik, og sagde stolt til ham: „Hvad gjør Du her?" Annaschar blev ved dette Syn saa greben af Skræk, at han slet ikke formaaede at svare. Slaven plyndrede ham nu, fratog ham alt det Guld, som han bar hos sig, og gav ham flere Sabelhug, dog blot i Kjødet. Den Ulykkelige faldt til Jorden, og blev liggende uden Bevægelse, endskjøndt han endnu havde sin Besindelse. Den Sorte, som holdt ham for død, forlangte nu Salt; den græske Slavinde bragte et stort Bækken fuldt deraf. De indgnede dermed min Broders Saar, og han havde dog endnu saa megen Aandsnærværelse, at han, uagtet den brændende Smerte, han følte, ikke gav noget Livstegn fra sig. Efterat den Sorte og den græske Slavinde havde bortfjernet sig, kom den Gamle igjen, som havde lokket min Broder i Fælden, tog ham fat ved Fødderne, og slæbte ham hen til en Falddør, som hun aabnede. Hun kastede ham ned der igjennem, og han faldt i en underjordisk Hvælving paa en Hob myrdede Liig. Han blev dette først vaer, da han igjen kom til sig selv; thi Faldets Heftighed havde røvet ham al Besindelse. Saltet, hvormed hans Saar vare blevne indgnedne, reddede hans Liv. Han fik lidt efter lidt igjen saa mange Kræfter, at han kunde staae op, og efter to Dages Forløb aabnede han om Natten Falddøren, opdagede i Gaarden et Sted, hvor han kunde skjule sig, og blev der indtil Dagens Frembrud. Da saae han igjen den afskyelige Gamle, som aabnede Gadedøren og gik ud, for at

opspore nyt Bytte. For at hun ikke skulde see ham, gik han først nogle Øieblikke efter hende ud af denne Mordergrube, og flygtede hen i min Bolig, hvor han meddeelte mig alle de Hændelser, som i saa kort Tid vare mødte ham.

Efter en Maaneds Forløb var han ved de Midler, som jeg anordnede ham, igjen fuldkommen helbredet for sine Saar, og han besluttede at hævne sig paa den Gamle, som saa grusomt havde bedraget ham. I denne Hensigt gjorde han sig en Pung af en saadan Størrelse, at der kunde gaae femhundrede Guldstykker i den; men istedet for Guld fyldte han den blot med Glasskaar....."

Ved disse Ord bemærkede Scheherasade, at det allerede var Dag. Hun talte derfor denne Nat ikke et Ord videre, og først i den følgende vedblev hun i Annaschars Historie saaledes:

Hundrede og tre og fiirsindstyvende Nat.

Min Broder bandt Pungen med Glasskaarene omkring sit Belte, forklædte sig som en gammel Kone, og tog en Sabel, som han skjulte under sin Kjole. En Morgen mødte han igjen hiin Gamle, som allerede gjennemstreifede Staden, og søgte Leilighed til at spille Nogen en slem Streg. Han tiltalte hende med en forstilt Qvindestemme, og sagde til hende: „Kan I ikke laane mig en Guldvægt? Jeg er nylig kommen fra Persien hertil, og har fra min Hjemstand medbragt femhundrede Guldstykker; jeg vilde nu gjerne see, om de ogsaa ere fuldvægtige."

„Kjære Kone," svarede den Gamle ham, „I kunde ikke henvende Eder bedre til noget Menneske, end til mig; kom blot med, jeg vil føre Eder hen til min Søn, som er Vexelleer, og han vil gjøre sig en Fornøielse af, selv at veie dem, og spare Eder Møien. Vi ville ikke spilde Tiden, for at vi endnu kunne træffe ham, førend han gaaer i sin Boutik." Min Broder fulgte hende til Huset, hvor hun allerede eengang havde ført ham ind, og Døren blev aabnet for dem af den grædske Slavinde.

Den Gamle førte min Broder ind i Salen, hvor hun bød ham vente et Øieblik, for at kunne kalde paa sin Søn.

Den foregivne Søn lod sig ogsaa virkelig see i hiin nederdrægtige sorte Slaves Person: „Fordømte Gamle," sagde han, staa op, og følg mig." Med disse Ord gik han foran hende, for at føre hende hen til det Sted, hvor han vilde ombringe hende. Annaschar stod op, gik bag efter ham, tog sin Sabel frem under Klædningen, og førte den bag fra saa behændigt mod hans Hals, at han huggede hans Hoved af. Derpaa tog han dette med den ene Haand, og slæbte med den anden Liget hen til den underjordiske Hvælving, hvor han kastede det ned, tilligemed Hovedet. Den græske Slavinde, som allerede var vant til en saadan Fremgangsmaade, lod sig snart see med Bækkenet, fuldt af Salt; men da hun fik Die paa Annaschar, som imidlertid havde kastet Sløret af, med Sabelen i Haanden, lod hun Bækkenet falde, og undflyede. Men min Broder, som løb stærkere end hun, indhentede hende snart, og hendes Hoved fløi fra Skuldrene. den onde Gamle løb nu til ved Larmen; min Broder greb hende, førend hun endnu kunde undløbe, og tilraabte hende: „Troløse, kjender Du mig endnu?" — „Ak, Herre," svarede hun zittrende, „hvem er I? jeg erindrer mig ikke at have seet Eder nogensinde." — „Jeg er," sagde han derpaa, „den, til hvem Du nylig kom hjem, for at vaske Dig og forrette Din hyklerske Bøn. Kan Du vel erindre Dig det?" — Hun kastede sig ned paa Knæ, og bad om Naade, men han huggede hende i fire Stykker.

Nu var der endnu blot den unge Dame tilovers, som ikke vidste Noget af Alt det, som nylig var forefaldet i hendes Huus. Han opsøgte hende, og fandt hende i et Værelse, hvor hun ved hans Indtrædelse næsten faldt i Afmagt. Hun bad om sit Liv, og han var ædelmodig nok til at skjænke hende det. „Naadige Frue," sagde han til hende, „hvorledes kan I leve sammen med saa onde Mennesker, som de ere, over hvem jeg nylig har taget retfærdig Hævn?" — „Jeg var," svarede hun, „en meget retskaffen Kjøbmands Kone, og den fordømte Gamle, hvis Ondskabsfuldhed jeg ikke kjendte, besøgte mig nogle Gange. Dyrebareste Frue," sagde hun en Dag til mig, „vi have idag et meget skjønt Bryllup i vort Huus; I vil sikkert nyde megen Fornøielse, hvis I vilde vise os den Ære at indfinde Eder derved." — Jeg lod mig overtale, tog min skjønneste Klædning paa, en

Pung med hundrede Guldstykker med, og fulgte hende. Hun førte mig ind i dette Huus, hvor jeg fandt denne Sorte, som med Magt beholdt mig her. Jeg har nu allerede tre Aar været her, og maa taale det Grusomste. — „Ved den Haandtering, som denne afskyelige Sorte drev," svarede min Broder, „maa han vel have sammenbragt mange Rigdomme?" — „Saa mange," svarede hun, at I for Livstid har nok, dersom I kan bære dem bort. Kom med mig, og I skal selv see." Hun førte nu Annaschar ind i et Værelse, hvor hun virkelig viste ham flere Kister, fulde af Guld, som han betragtede med en Forbauselse, hvoraf han slet ikke kunde komme sig igjen. „Gaa nu," sagde hun til ham, „og hent Eder Folk nok, til at kunne skaffe alt dette bort." Min Broder lod sig ikke dette sige to Gange; han gik bort, og søgte at faae fat paa ti Mænd, som han derpaa tog med sig. Da han kom til Huset, fandt han til sin Forbauselse Døren aaben; hans Forbauselse tiltog, da han traadte ind i Værelset, hvor han havde seet Kisterne, og ikke fandt een eneste af dem mere deri. Damen, som var listigere og behændigere, end han, havde ladet dem bringe bort, og var selv forsvunden tilligemed. I Mangel af Kisterne, og fordi han ikke igjen vilde gaae bort med tomme Hænder, lod han Alt bære bort, hvad han i Værelserne og Forraadskamrene fandt af Møbler og Huusgeraad, og han fandt langt Mere, end der behøvedes, for at holde ham skadesløs for de femhundrede Guldstykker, som vare blevne stjaalne fra ham. Men da han gik ud af Huset, forglemte han at lukke Døren. Naboerne, som havde kjendt min Broder, og saae Lastdragerne gaae og komme, løbe hen til Politimesteren, og gav ham Underretning om denne Udrommen, som syntes dem meget mistænkelig. Annaschar sov om Natten meget roligt; men da han den følgende Morgen vilde gaae ud, traf han ved sin Dør tyve af Politimesterens Folk, som anholdt ham. „Kom med os," sagde de til ham, „vor Herre vil tale med Dig." Min Broder bad dem vente et Øieblik, og bød dem en Sum Penge, for at de skulde lade ham gaae. Dog istedet for at høre paa ham, bandt de ham, og tvang ham til at gaae med dem. Paa Gaden mødte de en gammel Ven af min Broder, som standsede dem, og spurgte, hvorfor de saaledes førte ham afsted. Han tilbød dem endog

en betydelig Sum, for at de skulde løslade ham, og melde Politimesteren, at de ikke havde fundet ham; dog kunde han Intet udrette hos dem, og de førte Annaschar for deres Herre....."

Scheherasade ophørte ved dette Sted at tale, da hun bemærkede den frembrydende Dag. Den følgende Nat optog hun igjen Fortællingens Traad, og sagde til Sultanen af Indien:

Hundrede og fire og fiirsindstyvende Nat.

Da Rettens Tjenere havde ført min Broder for Politimesteren, sagde denne til ham: „Jeg spørger Dig, hvorfra Du har alle de Meubler, som Du igaar lod bære hen i Din Bolig." — „Herre," svarede Annaschar, „jeg er beredt til at sige Eder Sandheden." Herpaa fortalte min Broder ham uden Skjul Alt, hvad der var mødt ham. Med Hensyn til det, som han havde ladet bære hen i sin Bolig, bad han Dommeren, idetmindste at lade ham beholde en Deel deraf, til Skadesløsholdelse for de femhundrede, ham fravendte Guldstykker.

Dommeren sendte, uden at love min Broder det Mindste, nogle af sine Folk hen til hans Bolig, for at tage Alt, hvad der var, i Beslag, og da man havde meldt ham, at der ikke var Mere, og at Alt var blevet bragt hen i hans Forraadskammer, befalede han min Broder strax at forlade Staden, og aldrig i sit Liv at vende mere tilbage i den, af Frygt for, at han, naar han blev i den, kunde gaae hen til Chalifen, og besvære sig over denne Uretfærdighed.

Annaschar adlød imidlertid uden Knurren, og gik ud af Staden, for at flygte til en anden. Underveis traf han Spidsbuber, som udplyndrede ham, og gjorde ham nøgen og blottet. Jeg havde neppe faaet denne sørgelige Efterretning, førend jeg strax tog en Klædning, og gik ud, for at søge ham op. Efterat jeg havde trøstet ham saa godt, som muligt, førte jeg ham tilbage, og bragte ham hemmeligt ind i Staden, hvor jeg fra nu af sørgede for ham, ligesom for mine andre Brødre."

Historien
om Barberens sjette Broder.

Nu bliver der mig Intet mere tilovers, end at fortælle Historien om min sjette Broder, som heed Schakaïk med den spaltede Læbe. Han havde i Begyndelsen været saa driftig at anlægge de hundrede Sølvdrachmer, han havde modtaget som sin Arvepart, saa godt, at han meget snart vilde have befundet sig i en bequem Stilling; men et Uheld, som traf ham, satte ham snart i den Nødvendighed at maatte tilbetle sig sit Livs Underhold. Han drev denne Forretning med megen Duelighed, og bestræbte sig især for, ved Tjenernes og Opvarternes Mægling at forskaffe sig Indpas i store Huse, og Adgang til Herrerne selv, for at opvække deres Medlidenhed.

Da han en Dag gik forbi en pragtfuld Bygning, gjennem hvis høie Porte man kunde see ind i en rummelig Gaard, som vrimlede af Betjente, vendte han sig til een af disse, og spurgte ham, hvem dette Huus tilhørte. „Kjære Ven," svarede Betjenten ham, „fra hvilket fjernt Land kommer Du, da Du gjør et saadant Spørgsmaal til mig? Kan Du ikke af Alt, hvad Du her seer, slutte, at det er en Barmecides Huus?" Min Broder, hvem Barmecidernes Gavmildhed og Ædelmodighed var meget vel bekjendt, vendte sig til Portnerne; thi der gaves flere end een, og bad dem om en Almisse. „Gaa ind," sagde de til ham, „Ingen hindrer Dig deri, og henvend Dig til Herren i Huset selv; han vil sikkert lade Dig gaae bort til Din fuldkomne Tilfredshed."

Min Broder havde slet ikke ventet en saadan Høflighed. Han takkede Portnerne derfor, og traadte med deres Tilladelse ind i Slottet, som var saa vidtløftigt, at han brugte megen Tid, inden han kom til Barmecidens Beboelsesværel-

ser. Han kom endelig til en firkantet, i den skjønneste Stiil opført Bygning, og traadte ind igjennem en Forsal, fra hvilken han kunde see en meget skjøn Have med Gange af brogede Kiselstene, som frydede Øiet. De underste Værelser, som løbe rundt omkring denne, vare næsten alle gjennemsigtigt byggede. De vare skjærmede mod Solstraalerne ved store Forhæng, som man aabnede for at drage frisk Luft, saasnart Dagens Hede var forbi.

Et saa behageligt Sted vilde have opvakt min Broders Beundring, hvis hans Gemyt havde været mere roligt og tilfreds. Han skred fremad, og traadte ind i en rigt smykket Sal, som var ziret med Malerier af gyldent og himmelblaat Løvværk. Han saae der en ærværdig Mand med hvidt Skjæg sidde paa Hæderspladsen i Sophaen, hvoraf han sluttede, at det var Eieren af Huset selv. Virkelig var det ogsaa Barmeciden selv, som paa en meget forbindtlig Maade bød ham velkommen, og spurgte ham, hvad han ønskede. „Naadige Herre," svarede min Broder ham med en Mine, som var skikket til at opvække Medlidenhed, „jeg er en fattig Mand, der behøver saa store og mægtige Mænds Understøttelse, som I er." Han kunde virkelig ikke henvende sig til nogen Bedre end til denne fornemme Mand, som anbefalede sig ved tusinde herlige Egenskaber.

Barmeciden syntes forbauset over min Broders Svar. Han foer med begge Hænderne til Brystet, som om han til Tegn paa Bedrøvelse vilde sønderrive sin Klædning. „Er det muligt," udraabte han, „at en Mand, som Du, er i Nød, medens jeg er i Bagdad? Det kan jeg ikke taale!" Paa disse Yttringer haabede min Broder at faae et ganske særdeles Beviis paa hans Gavmildhed; han overøste ham derfor med Velsignelsesønsker, og ønskede ham alt muligt Godt. „Ingen skal kunne sige," vedblev Barmeciden, „at jeg har forladt Eder, og jeg forlanger ligesaalidt, at I skal forlade mig." — „Herre," svarede min Broder, „jeg sværger Eder til, at jeg idag endnu ikke har spiist det Mindste." — „Altsaa er I virkelig," raabte Barmeciden, „paa denne Tid endnu fastende? Ak, den stakkels Mand! han er vist allerede halv død af Hunger! Heida, Knose," raabte han med høi Stemme, „bringer raskt et Vandbækken, for at vi kunne vaske vore Hænder!" Endskjøndt Ingen lod sig see, og min

hverken saae Vand eller Bækken, saa undlod Barmeciden dog ikke at gnide sine Hænder, som om Nogen gød Vand over dem, og medens han gjorde det, sagde han til min Broder: „Kom dog her og vask Dig tilligemed mig!" Schakaïk mærkede deraf vel, at Hr. Barmeciden vilde have Noget at lee af, og da han selv forstod Spog, og ret godt vidste, hvilke artige Hensyn de Fattige maae tage til de Rige, naar de ville drage Fordeel af dem, saa traadte han nærmere, og gjorde ligesom hiin.

„Velan," sagde herpaa Barmeciden, „man bringe os nu Noget at spise, og lade os ikke vente derpaa!" Da han havde sagt disse Ord, begyndte han, endskjøndt man slet ikke havde bragt Noget ind, at lade, som om han havde Noget for sig i et Fad, rakte derefter, foer til Munden, og tyggede, idet han sagde til min Broder: „Spiis, kjære Gjæst, jeg beder Dig derom; bær Dig ganske ad saaledes uden Tvang, som om Du var hjemme hos Dig. Lang stedse til; for en Mand, der er saa udhungret, lader Du Dig altfor meget nøde." — „Tilgiv Herre," svarede Schakaïk, idet han nøie efterlignede alle hans Gebærder, „I seer, at jeg ikke spilder nogen Tid, og at jeg fuldkommen gjør min Skyldighed." — „Hvad siger Du til dette Brød," vedblev herpaa Barmeciden, „finder Du det ikke ganske fortræffeligt?" — „Ak, naadige Herre," svarede min Broder, som hverken saae Brød eller Kjød for sig, „jeg har aldrig spist saa hvidt og velsmagende." — „Saa spiis Dig ret mæt," sagde herpaa Hr. Barmeciden, „jeg forsikkrer Dig, den Bagerske, som bager mig saa godt Brød, har jeg maattet betale med femhundrede Guldstykker....."

Scheherasade vilde vedblive, men den frembrydende Dag nødte hende til at holde inde her. Den følgende Nat fortsatte hun sin Fortælling saaledes:

Hundrede og fem og fiirsindstyvende Nat.

Efterat Barmeciden havde talt om sin Bagerske, og rost hendes skjønne Brød, som min Broder blot spiste i Indbildningen, raabte han: „Knøse, bring os et andet Fad! Min

vakkre Gjæst," vedblev han herpaa til min Broder, endskjøndt ingen Knos lod sig see, „smag disse nye Spiser, og siig mig, om Du nogensinde har spiist Bedekjød med afskallet Korn, som var bedre tillavet, end dette her?" — „Det er ganske overordentlig skjønt," svarede min Broder, „jeg lader mig det ogsaa ganske behorigt smage." — „Det er mig meget behageligt," svarede Barmeciden; „jeg besværger Dig ved den Fornøielse, som jeg føler ved at see Dig spise saa glad, at Du ikke maa lade Noget blive tilbage af disse Spiser, da Du finder dem saa ganske efter Din Smag." Snart derpaa forlangte han en Gaas med sød Suppe af Viinæddikke, Honning, Rosiner, Jugleærter og tørre Figen, der ogsaa, ligesom Fadet med Bedekjødet, blev ham bragt. „Gaasen er meget feed," sagde Barmeciden, „spiis blot et Laar og en Vinge af den, Du maa endnu beholde nogen Appetit tilbage; thi der kommer endnu forskjellige andre Sager. Han lod ogsaa virkelig bringe forskjellige andre Fade med alle Slags Retter, af hvilke min Broder, der næsten døde af Hunger, anstillede sig, som om han spiste med. Men hvad Værten priste mere end alt det Øvrige, var et med Pistacier fodret Lam, som han lod sig give, og som blev fremsat, ligesom de andre Retter. „Ak, en saadan Ret, som denne," sagde Barmeciden, „kan man ellers ikke spise andre Steder, end hos mig. Jeg ønsker derfor, at Du vil spise Dig ret mæt i den." Idet han sagde dette, lod han, som om han havde et Stykke i Haanden, holdt det tæt hen til min Broders Mund, og sagde: „Der, tag og spiis det; Du vil snart see, om jeg havde Uret, da jeg saa særdeles roste denne Ret." Min Broder rakte Hovedet fremad, aabnede Munden, og anstillede sig, som om han tog Stykket, tyggede det, og sank det med ubeskrivelig Fornøielse. „Jeg vidste vel," sagde Barmeciden, „at Du vilde finde det meget godt." — „Der gives ikke nogen mere udmærket Spise," svarede min Broder; „aabenhjertigt talt, det Bord, som I fører, er ganske kosteligt." — „Man bringe nu Ragouten!" raabte Barmeciden; „jeg tænker, Du vil ikke være mindre tilfreds med den, end med Lammet. Nu, hvad mener Du dertil?" — „O, den er guddommelig!" svarede Schakaïk; man smager paa eengang deri Ambra, Krydderneliker, Muskatnødder, Ingefær, Peber og de mest vellugtende Krydderier, og alle disse Krydde-

rier ere i saa beherigt et Forhold anvendte, at man stedse smager det ene ved Siden af det andet. Hvilken Velsmag!" — „Derfor tag for Dig, og spiis," svarede Barmeciden, „jeg beder Dig derom. Heida, Knøse," tilføiede han med høi Stemme, „man bringe os nok en ny Ragout." — „Ak, nei, hvis I tillader," afbrød min Broder ham; „det er virkelig ikke muligt, Herre, at jeg kan spise mere endnu; jeg kan ikke mere."

„Man tage altsaa Maden bort," raabte nu Barmeciden, „og bringe Frugterne!" Han ventede et Øieblik, ligesom for at lade Betjenterne faae Tid til at tage af Taflet; da vedblev han: „Smag disse Mandler, de ere gode og nylig plukkede." De lode nu begge som om de toge Skallen af Mandler, og spiste dem. Herpaa indbød Barmeciden min Broder til, ogsaa at tage for sig af det Øvrige, og sagde til ham: „Der er endnu forskjellige Slags Frugter, Kager, tør Confekt og Syltetøi. Vælg Dig efter Behag deraf." Derpaa udstrakte han Haanden, som om han rakte ham Noget, og sagde: „Der, tag denne velsmagende Skive, som vil befordre Din Fordøielse. Schakaïk anstillede sig, som om han tog og spiste den, og sagde derpaa: „Herre, Bisamen deri er ikke skaanet." — „Denne Slags Skive," sagde Barmeciden; „bliver tillavet hjemme i Huset hos mig, og der bliver, som i Alt, hvad der bliver tillavet hos mig, virkelig ikke sparet paa Noget deri." Han opfordrede nu nok engang min Broder til at spise, og yttrede: „For en Mand, som ved sin Indtrædelse hos mig endnu var ganske fastende, synes Du mig just ikke at have spiist Meget." — „Herre," svarede min Broder, paa hvem Kjævebenene allerede gjorde ondt af at tygge med en tom Mund, „jeg forsikkrer Eder, at jeg er saa mæt, at jeg ikke var istand til at spise en Bid endnu." — „Kjære Gjæst," vedblev Barmeciden, „efterat vi have spiist saa godt, maae vi ogsaa have Noget at drikke[4])." — „Herre," sagde min Broder til ham: „hvis I tillader, saa vil jeg ingen Viin drikke; thi den er mig forbuden." — „I er for ængstelig," svarede Barmeciden, „bær Eder ad, ligesom jeg." — „Saa vil jeg da blot af Høflighed drikke med," svarede Schakaïk. „I vil, som jeg seer, have, at Intet skal mangle ved Eders Gjæstebud; dog, da jeg ikke er vant til at drikke Viin, saa frygter jeg for

at begaae en eller anden Feil imod Velanstændigheden, eller mod den Ærbødighed, jeg skylder Eder; jeg beder Eder derfor endnu engang at fritage mig for at drikke Viin; jeg vil lade mig noie med at drikke Vand." — „Nei, nei," sagde Barmeciden, „Du skal drikke Viin." Tillige befalede han at bringe nogen; men Vinen var ligesaalidt virkelig som forhen Kjødet og Frugterne. Han lod, som om han skjænkede Viin for sig, og drak først; derpaa lod han, som om han ogsaa skjænkede i for min Broder, og rakte ham Glasset. „Der, sagde han, drik paa min Sundhed; vi ville dog engang see, om det vil smage Dig." Min Broder anstillede sig, som om han tog Glasset i Haanden, betragtede det i Nærheden, for at see, om Vinen havde en skjøn Farve, bragte det til Næsen, for at indslurfe Vinens Duft, gjorde derpaa med Hovedet en dyb Bøining for Barmeciden, til Tegn paa, at han tog sig den Frihed at drikke hans Sundhed, og lod da, som om han drak, og det med en Mands Gebærder, hvem Vinen smager meget godt. „Herre," sagde han derpaa til ham, „jeg finder denne Viin kostelig; dog, som det forekommer mig, er den ikke meget stærk." — „Hvis Du ønsker stærkere," sagde Barmeciden, „saa behover Du blot at sige det; i min Kjælder har jeg flere Sorter. See engang til, om denne behager Dig." Ved disse Ord anstillede han sig, som om han iskjænkede først sig selv, og derpaa min Broder, anden Viin. Han gjorde dette saa ofte, at Schakaïk anstillede sig, som om Vinen steeg ham i Hovedet, og idet han tilsidst anstillede sig beruset, slog han Barmeciden saa djærvt paa Hovedet, at han kastede ham til Jorden. Han vilde give ham nok et Slag, men Barmeciden holdt Haanden for, og sagde til ham: „Er Du gal?" Da holdt min Broder inde, og sagde til ham: „Herre, I havde den Godhed at optage Eders Slave i Eders Huns, og at give ham en stor Smaus. I skulde nu have ladet Eder noie med at give mig at spise, men ikke foresætte mig Viin; thi jeg sagde Eder forud, at jeg let derved kunde fornærme Ærbødigheden mod Eder. Iøvrigt gjør det mig meget ondt, og jeg beder Eder tusinde Gange om Forladelse."

Neppe havde han talt disse Ord, førend Barmeciden, istedetfor at geraade i Vrede, begyndte at lee af fuld Hals.

„Allerede længe," sagde han til ham, „søger jeg en Mand af Eders Charakteer....."

„Dog, Herre," sagde Scheherasade til Sultanen af Indien, „jeg har slet ikke givet Agt paa, at det allerede er Dag." Schachriar stod strax op, og næste Nat vedblev Sultaninden i sin Fortælling, som følger:

Hundrede og sex og fiirsindstyvende Nat.

Barmeciden viste nu min Broder utallige Kjærtegn. „Jeg tilgiver Dig," sagde han, „ikke blot det Slag, som Du har givet mig, men jeg vil selv have, at vi fra nu af skulle være gode Venner, og at Du ikke skal have noget andet Huus, end mit. Du havde den Foielighed at rette Dig efter mine Luner, og tillige den Taalmodighed at holde Spøgen ud lige til Enden; vi ville nu imidlertid spise for Alvor." Ved disse Ord klappede han i Hænderne, og befalede flere Betjenter, som strax lode sig see, at bringe Bordet hid, og rette an. Man adlød paa Stedet, og min Broder blev nu beværtet med de samme Retter, som han hidtil blot havde nydt i Indbildningen. Da man havde taget Maden bort, bragte man Viin, og tillige indtraadte et stort Antal skjønne og rigtkiædte Slavinder, som til Klangen af Instrumenter sang nogle skjønne Sange. Kort, Schakaïk havde al Aarsag til at være tilfreds med Barmecidens Godhed og Artighed, hvis Velvillie han havde erhvervet sig. Herren omgikkedes nu ganske venskabelig med ham, og lod ham give en Klædning af sin Garderobe.

Barmeciden fandt hos min Broder saamegen Forstand og Indsigt, at han faa Dage efter overdrog ham Bestyrelsen over hele hans Huusvæsen, og alle hans Anliggender. Min Broder forvaltede dette Embede i tyve Aar meget lykkeligt. Efter denne Tids Forlob døde den ædelmodige Barmecide af Alderdomssvaghed, og da han ingen Arvinger efterlod sig, saa tog man hans hele Formue i Beslag [5]) for Landets Sultan. Man fratog min Broder alle de Penge, som han havde samlet, saa at han snart igjen saae sig bragt i sin tidligere Stilling, og endelig sluttede sig til en Karavane, som

valfartede til Mekka, i det Haab, at kunne bestride denne Valfart af Pillegrimmenes milde Almisser. Ulykkeligviis blev Karavanen anfaldet og plyndret af en Skare Beduiner *), og min Broder blev en Beduins Slave, som i flere Dage gav ham Stokkeprygl, for at tvinge ham til at løskjøbe sig. Schakaïk forsikkrede ham, at han ganske uden Nytte mishandlede ham. „Jeg er Din Slave," sagde han til ham, „og Du raader over mig efter Behag; men jeg forsikkrer Dig, at jeg befinder mig i den dybeste Armod, og at jeg paa ingen Maade er istand til at løskjøbe mig." Dog, min Broder maatte forklare ham sin Trang, saameget han vilde, og søge at røre ham med sine Taarer, Beduinen blev ubønhørlig, og af Ærgrelse over, at en saa betydelig Sum, som han havde gjort Regning paa, nu undgik ham, tog han sin Kniv, og spaltede dermed hans Læber, for ved denne Umenneskelighed at hævne sig over det Tab, som han troede at have lidt ved ham.

Beduinen havde en meget smuk Kone, og ofte, naar han gik ud paa sine Streiferier, lod han min Broder være alene hos hende. Da undlod Konen ikke at gjøre Alt, hvad der paa nogen Maade kunde trøste ham over det Haarde i hans Slavelod. Hun lod ham endog mærke, at hun elskede ham; men han vovede, af Frygt for at komme til at angre det, ikke at gjengjelde hendes Lidenskab, og undgik ligesaa omhyggelig enhver Leilighed til at være allene med hende, som hun søgte denne Leilighed. Hun havde vænt sig saa meget til at spøge og drive Spas med den grusomme Schakaïk, hvergang hun saae ham, at hun endog engang gjorde det i sin Mands Nærværelse. Min Broder, som ikke havde lagt Mærke til, at han gav Agt paa dem, fik det Indfald, til Straf for sine Synder, at gjengjelde hendes Spøg. Beduinen indbildte sig nu strax, at de begge levede i en straffværdig Forstaaelse med hinanden, og denne Mistanke gjorde ham saa rasende, at han styrtede løs paa min Broder, lemlæstede ham paa en grusom Maade, og derefter førte ham paa en Kameel op paa Spidsen af et Bjerg, hvor han lod ham ligge. Bjerget laae ved Veien til Bagdad, saa at de Forbireisende, som saae ham der, gav mig Underretning om hans Opholdsted. Jeg begav mig hurtigt derhen, og fandt den ulykkelige Schakaïk i en beklagelsesværdig Tilstand. Jeg

forskaffede ham den nødvendige Hjelp, og førte ham tilbage i Staden."

„Dette var det, som jeg fortalte Chalifen Mostanser Billah," tilføiede Barberen. „Chalifen gav mig atter ved høi Latter sit Bifald tilkjende, og sagde: „Jeg kan nu ikke mere tvivle paa, at man jo med fuld Ret har givet Dig Tilnavnet den Tause; Ingen kan sige det Modsatte. Imidlertid befaler jeg Dig af visse Grunde, snarest muligt at forlade Staden. Gaa, og lad ikke høre Mere fra Dig!" Jeg maatte give efter for Nødvendigheden, og reiste i flere Aar omkring i fjerne Lande. Endelig erfarede jeg, at Chalifen var død, og vendte tilbage til Bagdad, men hvor jeg kun fandt een eneste af mine Brødre endnu i Live. Ved min Tilbagekomst til denne By var det, at jeg viste den unge Haltende den vigtige Tjeneste, om hvilken I have hørt. Imidlertid ere I Vidner til hans Utaknemmelighed, og den haanlige Maade, hvorpaa han har behandlet mig. Istedet for at vise mig Erkjendtlighed, har han foretrukket at flye mig, og at bortfjerne sig fra sit Hjem. Saasnart jeg erfarede, at han ikke mere var i Bagdad, endskjøndt Ingen kunde sige mig, hvorhen han havde taget sin Vei, undlod jeg dog ikke at begive mig paa Veien og opsøge ham. Allerede i lang Tid vandrer jeg fra det ene Land til det Andet, og idag, da jeg mindst tænkte derpaa, har jeg endelig truffet ham. Dog var jeg slet ikke forberedt paa at træffe ham saa forbittret imod mig."

Scheherasade bemærkede ved dette Sted, at det allerede var Dag, og taug stille; først den paafølgende Nat optog hun igjen Traaden i sin Fortælling:

Hundrede og syv og fiirsindstyvende Nat.

„Herre, Skræderen fortalte nu Sultanen af Kaschghar fuldkomment Historien om den unge Haltende og Barberen fra Bagdad, ganske saaledes, som jeg igaar havde den Ære at fortælle Eders Majestæt den." — „Da Barberen," vedblev han, „havde endt sin Historie, fandt vi, at det unge Menneske ikke havde havt saa ganske Uret i at beskylde ham

for en stor Sladdrelyst. Alligevel ønskede vi, at han vilde blive hos os, og tage Deel i det Maaltid, som Husets Herre lod tilberede for os. Vi satte os tilbords, og vederqvægede os indtil Eftermiddagsbønnen. Da bortfjernede hele Selskabet sig, og jeg gik hen i min Boutik, for der at arbeide, indtil det vilde blive Tid til at gaae hjem.

I denne Mellemtid var det, at den lille Pukkelryggede indfandt sig halv beruset hos mig, spillede paa sin lille Tromme, og sang dertil. Jeg troede, at naar jeg tog ham hjem i min Bolig, vilde jeg derved gjøre min Kone en lille Fornøielse, og jeg tog ham derfor virkelig med. Min Kone satte en Ret Fisk for os, og jeg lagde et Stykke deraf for den Pukkelryggede, som fortærede det, uden at give Agt paa Finnerne deri. Men paa eengang faldt han uden Besindelse ned for os til Jorden. Efterat vi forgjæves havde forsøgt alle Midler til at bringe ham til Live igjen, toge vi i den Angst og Forlegenhed, som en saa sørgelig Hændelse foraarsagede os, ikke i Betænkning at skaffe Liget ud af vort Huus, og vi forstode at bære os saa snildt ad, at den jødiske Læge optog det i sit Huus. Den jødiske Læge nedlod det derpaa i Leverandeurens Værelse, og Leverandeuren bar det ud paa paa Gaden, hvor man troede, at Kjøbmanden havde dræbt det." Dette var det, Herre," tilføiede Skræderen, „som jeg havde at sige Eder, for at tilfredsstille Eders Majestæt. I maa nu gjøre Udslaget, om vi har fortjent Eders Naade ellers Eders Vrede, Livet eller Døden."

Sultanen af Kaschghar lod i sine Miner see en Tilfredshed, som gjengav Skræderen og hans Kammerater Livet. „Jeg kan ikke nægte," sagde han, „at jeg er blevet mere overrasket af Historien om den unge Haltende, om Barberen og om hans Brødres Hændelser, end af den om min Nar. Men førend jeg løslader Eder alle fire, og overgiver den Pukkelryggedes Legeme til Begravelse, vilde jeg gjerne endnu see hiin Barbeer, som er Aarsag til Eders Benaadelse. Da han opholder sig i min Hovedstad, saa er det jo meget let at tilfredsstille min Nysgjerrighed." I dette Øieblik afførdigede han een af sine Tjenere, for, ledsaget af Skræderen, som omtrent vidste hans Opholdsted, at opsøge ham.

Tjeneren og Skræderen kom meget snart igjen tilbage, og de førte Barberen frem for Sultanen. Barberen var

en Olding paa omtrent halvfemsindstyve Aar, som havde et sneehvidt Skjæg, ligesaadanne Øienbryn, nedhængende Øren og en meget lang Næse. Sultanen kunde ikke holde sig fra at lee ved Synet af ham. „Tause Mand," sagde han til ham, jeg har hørt, „at I kan saadanne herlige Historier, vil I vel fortælle mig een af dem?" — „Eders Majestæt," svarede Barberen, „hvis I tillader det, saa ville vi for Øieblikket lade de Historier fare, som jeg maaskee kan. Jeg beder derimod Eders Majestæt ganske underdanigst om Tilladelse til at spørge, hvad denne Christen, denne Jøde, denne Muselmand, og denne døde Pukkelryggede, som jeg seer ligge foran Eder, egentlig gjøre her?" Sultanen lo over Barberens Dristighed, og svarede ham: „hvad angaaer det Dig?" — „Herre," svarede Barberen, „det er mig meget magtpaaliggende at gjøre dette Spørgsmaal, for at Eders Majestæt kan overtyde Eder om, at jeg ikke er nogen Sladdermund, som mange Folk paastaae, men en Mand, som med Rette kaldes den Tause....."

Scheherasade, overrasket af Daglyset, som begyndte at skinne ind i Sultanen af Indiens Gemak, taug her stille, og optog først følgende Nat sin Fortælling paa følgende Maade:

Hundrede og otte og fiirsindstyvende Nat.

Sultanen af Kachghar havde den Godhed at tilfredsstille Barberens Nysgjerrighed. Han befalede, at man skulde fortælle ham Historien om den lille Pukkelryggede, da han syntes saa ivrigt at ønske det. Da Barberen havde hørt den, bevægede han Hovedet, som om han vilde give at forstaae dermed, at der gaves meget Skjult deri, som han ikke ganske kunde begribe. „Vist," raabte han, „er denne Historie meget overraskende; imidlertid ønskede jeg dog at undersøge denne Pukkelryggede noget nøiere." Han nærmede sig ham nu, satte sig ved Siden af ham paa Jorden, tog hans Hoved paa sit Skjød, og efterat han havde betragtet ham opmærksomt, lo han paa engang saa høit og saa umaadeligt, at han faldt baglænds om, uden at betænke, at han befandt sig

hos Sultanen af Kaschghar. Da stod han under vedvarende Latter op, og raabte: Vel siger man med Rette: Døden vil have sin Aarsag. Naar nogensinde en Historie har fortjent at blive optegnet med gyldne Bogstaver, saa er det den om denne Pukkelryggede." — Ved disse Ord betragtede Alle Barberen som en Nar, eller som en vanvittig Olding. „Tause Mand," sagde Sultanen til ham, „hvorover leer Du da saa hæftigt?" — „Herre," svarede Barberen, „jeg sværger ved Eders Majestæts velgjørende Sindelag, at denne Pukkelryggede ikke er død; han er endnu levende, og jeg vil gjelde for en Nar, hvis jeg ikke øieblikkelig beviser Eder det." Med disse Ord tog han en Bøsse frem, hvori han havde flere Lægemidler, og som han stedse bar hos sig, for at have dem ved Haanden ved Leilighed, og tog deraf en lille Flaske med Balsam, hvormed han længe indgned den Pukkelryggedes Hals. Herpaa tog han ud af et Bestik et meget fiint Brækjern, skjød det ind mellem hans Tænder, aabnede hans Mund, foer da med en lille Tang ned i Svælget, og tog dermed Kjødstykket samt Finnen frem, hvilket han viste Alle. Strax nyste den Pukkelryggede, strakte Armene og Benene ud, slog Øinene op, og gav endnu andre Livstegn fra sig.

Sultanen af Kaschghar og alle de, som havde været Vidne til denne Operation, vare mindre forbausede over at see den Pukkelryggede paa ny leve op igjen, efterat han havde lagt den hele Nat og den største Deel af Dagen uden Bevægelse, end over Barberens Fortjeneste og Duelighed, hvem man nu, uagtet hans Feil, begyndte at betragte som en udmærket Mand. Sultanen befalede, greben af Glæde og Beundring, at man skriftlig skulde optegne den Pukkelryggedes, samt Barberens Historie. Men hermed lod han det ikke beroe. For at Skræderen, den jødiske Læge, Leverandeuren og den christelige Kjøbmand stedse med Fornøielse skulde erindre sig det Eventyr, som Tilfældet med den Pukkelryggede havde foranlediget, afskedigede han dem ikke, førend han havde skjænket Enhver af dem en meget riig Klædning, som de i hans Nærværelse maatte tage paa. For Barberen udsatte han derimod en anselig aarlig Pension, og beholdt ham i sin Omgivelse."

Saaledes endte da Sultaninde Scheherasade den lange Række Eventyr, som den Pukkelryggedes foregivne Død

havde foranlediget. Da Dagen allerede brød frem, saa taug hun stille. Da hendes Søster Dinarsade saae, at hun ikke talte mere, sagde hun til hende: „Min Sultaninde, jeg glæder mig saameget mere over den Historie, som Du nylig har endt, da den endes paa en Maade, som jeg slet ikke havde ventet. Jeg troede, at den Pukkelryggede virkelig var død." — „Denne Overraskelse," sagde Schachriar, „har foraarsaget mig ligesaa stor Fornøielse, som Barberens Brødres Æventyr." — „Ogsaa Historien om den unge Haltende fra Bagdad har moret mig meget," yttrede Dinarsade. „Jeg glæder mig derover, kjære Søster," sagde Sultaninden, „og da jeg har den Lykke, ikke at kjede Sultanen, vor Herre og Behersker, saa vilde jeg, hvis Hans Majestæt lod mig leve længere endnu, imorgen fortælle ham Historien om den foregivne Chalif Aly Schachs og Chalifen Haroun Arreschyds sælsomme Æventyr, som ikke er hans og Din Opmærksomhed mindre værdig, end Historien om den Pukkelryggede." Sultanen af Indien, som var meget tilfreds med Alt det, hvormed Scheherasade hidtil havde underholdt ham, overlod sig ganske til den Fornøielse, ogsaa endnu at høre den Historie, som hun lovede ham.

Han stod derpaa op, for at forrette sin Bøn og holde Raadsforsamling.

Hundrede og ni og fiirsindstyvende Nat.

Historien om Aly Schach,

eller

den foregivne Chalif [7]).

Scheherasade begyndte næste Nat Historien om den foregivne Chalif paa følgende Maade:

„Haroun Arreschyd, Chalifen af Bagdad, havde en Aften i en Sal i sit Pallads samlet fire og tyve af sine mest udmærkede Hoffolk, hvoriblandt befandt sig Ministeren Ybrahym Ishâk el Nedym, Digteren Abul Newas, Storviziren Barmeciden Giafar, og Mesrur, Fuldføreren af hans ophøiede Befalinger. Underholdningen begyndte, og handlede denne Gang om Prosaen, Digtekunsten og Veltalenheden. Enhver fortalte en Historie, fremsagde Vers, opgav Gaader, sang Sange, og saaledes var Midnatten kommet, uden at man havde mærket Tidens Flugt. De bade nu Chalifen om Tilladelse til at turde bortfjerne sig, og han tilstod dem den. Viziren Giafar og Mesrur bleve tilsidst, og beredte sig ligeledes til at gaae hjem; dog Chalifen holdt dem tilbage, og sagde: „Giafar, sæt Dig!" Giafar adlød. „Veed Du vel," vedblev Chalifen, „hvorfor jeg denne Nat beholder Dig hos mig?" — „Gud alene kjender det Skjulte!" raabte Giafar. — „Nu godt, jeg har et Indfald, at vi nemlig alle Tre skulle forklæde os, og til Dagens Frembrud gjøre en Spadserefart til Skibs paa Tigris. Kjedsommeligheden trykker mig, det ligger mig som en Steen paa Hjertet, og uagtet der er forekommet saa meget Tiltrækkende og Interessant i vor Underholdning, saa har jeg dog ingen Glæde fundet deri. Maaskee lykkes det mig nu at adsprede mig. Vi ere jo just paa den Aarstid, da man foretager saadanne natlige Lystfarter paa Tigris, og Du veed, at de Fattige, saavelsom de Rige, gjøre Spadserefarter der." —

„Mægtige Fyrste," svarede Storviziren, „det kommer ganske an paa Dit Behag; og hvis Du ved Dag eller ved Nat vil seile paa Tigris, hvo kunde hindre Dig deri?" — „Nu godt, saa ville vi afsted!" — Strax lagde Chalifen, Giafar og Mesrur deres Klæder af, forklædte sig som Kjøbmænd, og gik gjennem en hemmelig Dør, som førte dem til Bredden af Tigris. Hvor stor var deres Forbauselse, da de Ingen saae der, endskjøndt der just paa denne Tid havde maattet være flere end hundrede Gondoler der. Hvert Aar have nemlig Bagdads Beboere den Sædvane, om Sommeren at tilbringe en Deel af Natten paa Tigris. Enhver har der, efter sin Formue, en mere eller mindre stadselig Barke eller Gondol.

Chalifen, som slet ikke kunde komme sig af sin Forbauselse, sagde til Storviziren: „Hvorfor er Floden da saa eensom og øde? Hvem hindrer da Bagdads Beboere fra at gjøre Spadserefarter her?" — „Menneskene," sagde Mesrur, „ere ikke til alle Tider glade og fornøiede, store Konge, og netop denne Tidsfordriv passer sig kun for dem, som kunne leve efter deres Bequemmelighed, fordi kun de, naar de have gjennemvaaget Natten, kunne sove den følgende Morgen, uden at deres Anliggender lide derunder. Dog den Fattige, som ved sit Arbeide maa fortjene sig sit Livsunderhold, og som virkelig arbeider hele Dagen igjennem, er ved Nattens Frembrud træt, og tænker ikke let paa Lystfarter paa Tigris, og sæt, at han kom her, vilde han da vel den følgende Morgen igjen kunne gaae til sit Dagværk, for at fortjene Brødet til sig og Sine? Det er uden Tvivl Aarsagen, hvorfor vi Ingen træffe her."

„Denne Grund er ganske rigtig med Hensyn til den arbeidende Klasse; men hvad Aarsag skal man tilskrive Kjøbmændenes, de Riges og Embedsmændenes Udeblivelse?" — „Jeg tilstaaer, at det er mig en Gaade," svarede Giafar. — „Saa ville vi i det mindste søge at faae et Fartøi, for at seile derpaa." — Under disse Samtaler gik de langs med Bredden af Tigris. Paa eengang bemærkede de en gammel Mand, som var sovet ind i sin Baad. Chalifen sendte Mesrur hen til ham, med den Befaling at vække ham, og føre ham hid. Skipperen kom hid og spurgte, hvad de vilde. Haroun sagde til ham, at han skulde række sin Haand

frem; han gjorde det. Chalifen lagde tyve Guldstykker i hans Haand, og sagde: „Der har Du dem; men nu maa Du ogsaa seile med os i Din Barke nogle Timer." — „Træd ned i den; Gud bevare os for Ulykke!" De traadte ned i Skibet, uden at forstaae Meningen af dette Udraab.

Skipperen naaede snart Midten af Floden, og begyndte at roe dem ned ad Tigris. Paa eengang bemærkede man en Gondol, som stedse kom nærmere; den var oplyst af forgyldte Fakler, hvori der brændte en meget brændbar Slags Træ, og som bleve baarne af to Mænd, klædte i Atlas. Ved dette Syn raabte Færgemanden forskrækket: „Store Gud, bevar os for den Ulykke, som truer os; vor sidste Time er forhaanden! Fordomt være Begjerligheden; thi den har lokket mig i Fordærvelsen, og forledet mig til at modtage Eders tyve Guldstykker." Og paa denne Maade vedblev han grædende med sine Forbandelser mod Chalifen og hans Ledsagere, som han blot ansaae for Kjøbmænd. Chalifen lo af fuld Hals, og sagde: „Min kjære Færgemand, hvorfor overvælder Du os saaledes med Skjældsord?" — „Og hvorfor skulde jeg ikke forbande Eder, da I have styrtet mig i Ulykkens Afgrund!" — Frygt Intet; der skal ikke vederfares Dig mere Ondt, end os." — „Det troer jeg nok; man vil afhugge Eder Hovedet, saavelsom mig, og det om faa Øieblikke, og da ville vi virkelig have samme Skjæbne." — „Og hvem vil da hugge Hovedet af os?" — „Seer I da ikke hiin Goldol, som seiler ved Siden os? Herren i denne Gondol vil lade det gjøre ved os." — „Hvem er det da?" — „Det er Chalifen Harun. Han har ladet bekjendtgjøre, at Hovedet skulde hugges af den, som vilde gjøre Lystfarter om Natten paa Tigris, og han vil vist ikke skjænke os det." — Haroun Arreschyd svarede ham: „Da Du kjendte dette Forbud, hvorfor har Du da ikke underrettet os derom, saa vilde vi ikke have udsat os for en saadan Fare." — „Da I rakte mig de tyve Guldstykker, bevægede min Elendighed mig til at tie. Dog, hvorfor have I ikke, da I traadte i min Baad, givet Agt paa mit Udraab: „Gud bevare os for Ulykke!" — Chalifen sagde derpaa: „Hvorledes skulle vi nu trække os ud af denne Handel?" — „Vi have nu intet Haab mere, undtagen paa Gud alene," vedblev han, be-

gyndte at græde, og fremsagde nogle Bønner, for at forbe-rede sig til Døden.

Denne Ulykkeliges Fortvivlelse rørte Chalifen, og for at trøste ham, tilbød han ham endnu tyve Guldstykker med de Ord: „Kjære Ven, for os hen i hiin mørke Bugt, for at vi kunne lade Chalifens Gondol seile forbi; maaskee und-gaae vi hans Blik." Færgemanden modtog de tyve Ze-chiner.

Tilfældigviis vare de ikke langt borte fra et Lysthuus, som var bygget paa høie Grundpæle. Dette var nu et i Sandhed fundet Tilflugtssted, og to Baade havde ganske bequemt kunnet skjule sig der. Færgemanden var saa lykke-lig at komme derind, forend den anden Gondol bemær-kede dem.

Da den var seilet forbi, begyndte Harun, Mesrur og Giafar at betragte den opmærksomt. Denne Gondol kunde man kalde prægtig; fra alle Hjørner og Ender glimrede Guld, blandet med de ziirligste Malerier. Ved Skinnet af to gyldne Fakler saae man Vaaben af alle Slags, Sværde, Sabler, Landser og Koggere af beundringsværdigt Arbeid glimte. Bagdelen af Skibet var bedækket med kostbare Tæpper, og med en Sopha, som var belagt med Fløiels Pu-der, der vare besatte med Guld, Perler og Koraller. I Mid-ten hævede sig en gylden, med Perler og Ædelstene besat Throne, paa hvilken en ung Mand af den skjønneste Skab-ning, i kostbare Klæder, sad skjødesløst lænet. Paa hans Pande glimrede et kongeligt Bind, rigt smykket med kostbare Stene. Paa hans høire Side sad en Mand, som lignede Barmeciden, Viziren Giafar, og paa hans venstre en An-den, som spillede Ishaak el Nedyms Rolle. Mesrur stod foran ham, og bagved ham stode rækkeviis tyve unge Sla-ver, hvis Ansigter vare saa runde og glindsende, som Fuld-maanen. Denne Deel af Gondolen var bedækket med et Fløiels Teppe, paa hvilket man hverken havde sparet Guld eller Ædelstene, saa at det kunde kappes med Stjernerne, som allerede funklede paa Himlen.

Den unge Mand havde et med Blomster smykket Bord for sig, der blev oplyst af to massive Guldstager, hvori der brændte Voxkjerter; ved hans Fødder dampede fire Røgelse-pander, fulde af de udsøgteste vellugtende Sager. Tyve

Roerkarle, der vare ligesaa skjønne som kraftfulde, og klædte med en overordentlig Pragt, bevingede Gondolen hen ad Strømmens Flade.

Harun, der selv var overrasket af dette Skuespils Skjønhed, kunde slet ikke komme sig af sin Forbauselse. Hans Forundring fordobblede sig, da han hørte en Mand raabe ned fra Skibets Forstavn: „Alle Folk, Rige og Fattige, Frie og Slaver, Indfødte og Fremmede, adlyder den ophøiede Befaling af de Troendes Fyrste, som er Guds Skygge paa Jorden, Kongernes Konge, Naadens Skat, de Ulykkeliges Støtte, Gjenstanden for de Vises og Digternes Roes, Magtens og Berømmelsens uudtømmelige Kilde, den ophøiede Aand, Chalifen Harun Arreschyd. Han forbyder Eder at gjøre Lystseiladser paa Tigris og at aabne Eders Vinduer; Ulydighed straffes med Døden og Formuens Tab!"

Medens alt dette blev udraabt, havde Harun bestandig havt sine Øine henvendte paa den foregivne Chalif. Jo mere han betragtede ham, desto mere Ynde, Adel og Skjønhed fandt han hos ham, og idet han vendte sig til Giafar, spurgte han ham, om han kjendte denne Person. „Nei, jeg kjender ham slet ikke," svarede Viziren. — „Min Tro," vedblev Chalifen, „han forstaaer sig fuldkomment paa Hofceremoniellet; thi han har ikke forglemt Noget, hvad der paa nogen Maade hører til udvortes at forestille en Chalif. Men hvad der mest overrasker mig, er den Lighed, som jeg finder imellem Dig, og den, som staaer ved hans høire Side; den Person, som staaer foran ham, ligner ikke mindre Mesrur, og hans Hoffolk spille mines Roller ikke slet. I Sandhed, jeg kan ikke komme til mig selv af min Forbauselse."

De tabte ham ikke af Syne, lige indtil han landede ved den nærliggende Bred. Den falske Chalif steeg nu i Land, og satte sig paa en prægtig Hest, medens en Mængde Betjente med Fakler, og en talrig Skare af Slaver gik parviis foran ham. Foran hele Følget drog en Herold, som forkyndte Herskerens Roes.

Da Harun bemærkede, at der Ingen var ved Flodbredden, opfordrede han Færgemanden til at bringe dem i Land. De vilde gaae efter den unge Æventyrer, men, da de ikke vidste, hvorhen han havde taget sin Vei, saa vendte Chalifen og hans Ledsagere tilbage til Palladset. Harun

havde igjen forladt Fartøiet paa samme Sted, hvor han først havde truffet det, og endnu givet Færgemanden tyve Zechiner og sagt til ham: „Vi gjøre Regning paa Din Føielighed. Vent os her imorgen Aften; vi ere Fremmede, som boe i et Karavanseraï; vi elske Glæden, og ønske gjerne at tilbringe nogle Timer behageligt paa Floden. Du kan iøvrigt gjøre Regning paa vor Ædelmodighed."

Hundrede og halvfemsindstyvende Nat.

Det sælsomme Møde i denne Nat lod Chalifen ikke lukke et Øie; Alt, hvad han havde seet, forekom ham som en uopløselig Gaade. Saasnart Dagen brød frem, forrettede han sin Morgenbøn, anraabte Propheten, og lod sig bringe Frokost. Snart lod ogsaa Mesrur sig see, og sagde til ham: „Guds Repræsentant, Ministrene og Statsembedsmændene, som opfylde Raadsforsamlingssalen, frembyde et i Sandhed prægtigt Syn; blot Du mangler endnu; kom og forskjøn det ved Din Nærværelse, viis Dig for Krigerne, som elske Dig, øv Retfærdighed mod Dine Undersaatter, som tilbede Dig, og udbred Dine Velgjerninger over alle Guds Skabninger. Chalifen stod op, tog sin Kappe og hele det Smykke paa, som forkynder den høieste Herskermagt og gjør agtværdig, traadte ind i Divanet, og besteeg Thronen. I Rader, og Enhver efter sin Rang, stillede sig nu strax de Store, Feldtherrerne, Ministrene, de Vise, Digterne, med et Ord, alle de Personer, som danne Statsraadet. Nu gjorde Overbørvogteren med høi Stemme de sædvanlige Ønsker for Chalifens Vel, og alle Tilstædeværende svarede i Chor. Herpaa optraadte en anden Statsembedsmand, vendte sig til Chalifen, og sagde: „O Du, som har opnaaet Magtens og Berømmelsens Top, vogt Dig for at blive drukken af Stolthed, imorgen er Dit Herredømme allerede til Ende. Kun Gud alene har et evigt Herredømme. Hvor ofte har Verden ikke forandret Skikkelse og Beherskere? Siig tilligemed mig: „Ære og Herlighed være den, hvis Herredømme ikke undergaaer nogen Forandring!"

Herefter oplæste Forelæseren nogle Religionssprog og Sædelæren.

Chalifen gav herpaa Forelæseren et Tegn til at tie, og begyndte at afgjore sine Regjeringsanliggender, uden at tale et Ord til Nogen om sit Eventyr. Paa sædvanlig Tid stod Divanet op fra sin Plads, Krigerskarerne bortfjernede sig, og Harun gik ind i den private Audientssal, hvor han blev indtil henimod Aften, idet han ventede Nattens Frembrud med den største Utaalmodighed. Endelig viste de første Stjerner sig, og man hørte Hanegalet, som forkynder: „I Dovne, som sove, bevidner hans Enhed og Storhed, som aldrig sover!" Harun vendte sig nu til Giafar, og sagde: „Vizir, vi ville nu gaae hen for at betragte den ny Chalif." Giafar begyndte at lee, og spurgte ham, om der gaves en gammel og en ny Chalif. „Ganske vist," svarede Harun; „jeg er den gamle Chalif, og vor unge Mand er den ny. Det er et mægtigt Fortrin, som han har fremfor mig; thi Du kjender jo Digterens Ord:

„Nyheden har stedse en stor Ynde; dog finder jeg ingen ved Forbudene paa Alderen."

„Unyttige Klage! Ungdom, Du, som saa herlig forkynder Dit Komme, hvorfor ender Du saa sørgeligt?"

„Giafar, man bliver tilsidst kjed af Alt, som er gammelt, og Bagdads Indvaanere kunde vel ogsaa være blevne kjede af mit Herredomme." — „Du skuffer Dig, de Troendes Fyrste," svarede Viziren ham; „Du er, og vil stedse blive den mægtigste og mest elskede Hersker, og vi ville aldrig ophøre at være Dine troe Undersaatter." Harun afbrød Samtalen, og lod den Forklædning bringe, som skulde tjene dem til deres Forehavende idag. De traadte derpaa, forklædte som Kjøbmænd, ud igjennem den hemmelige Dør i Palladset, og begave sig med raske og muntre Skridt hen til Bredden af Tigris, hvor Færgemanden ventede dem. „Gud velsigne Dig," raabte Harun, da han langtfra bemærkede ham. „Her ere tyve Zechiner til Belønning for Din Punktlighed." Strax stege de i Skibet, og begyndte deres Lystfart. Snart opdagede man ogsaa den ny Chalifs Gondol, som nærmede sig. Færgemanden naaede snart det Tilflugtssted, hvorhen han allerede forrige Nat havde taget sin Tilflugt, og derfra kunde de bequemt see den seile forbi. Foran Chalifen stode tredsindstyve Mamelukker, endnu skjønnere end de forrige, og ligeledes endnu prægtigere klædte.

Gondolen landede ikke langt fra deres Tilflugtssted, og den falske Chalif steeg med sit hele Følge i Land. Harun bad ligeledes Færgemanden at bringe ham hen til Bredden, da han vilde følge denne Eventyrer. Denne adlød, og de indhentede snart hiin saameget, at han ikke mere kunde komme dem ud af Øine. De fulgte ham nu Skridt for Skridt, uden at man kunde bemærke dem; thi de vare i Mørke, og kunde ved Skinnet af de talrige Fakler, som oplyste dette Tog, see Alt meget nøie.

Den falske Chalif havde besteget en prægtig arabisk Hest, som var forsynet med et prægtigt Ridetøi, efter Abbassydernes Maade. Foran ham droge alle hans Mameluker i den skjønneste Orden, og en Tjener aabnede Toget, og raabte paa de Troendes Fyrstes Befaling med høi Stemme: „Hvo der gaaer ud af sit Huus, og seer ud af Vinduet, hans Formue bliver taget Beslag, og han selv straffet med Døden. Gud bevare os for Kongens Vrede!"

Dette Udraab bragte Harun til at lee, og han sagde til Giafar: „Hører Du de Trudsler, som han udstøder imod sine Undersaatter?" — „Lykkeligviis," svarede Giafar, „ere vi det ikke, og have overhovedet ikke isinde at adlyde hans Befalinger. Gud opholde os Chalifen Harun Arreschyd!" — „Vizir, tag Dig i Agt," svarede Harun, „hiin er den sande Chalif." — „I Sandhed, hvis I ikke var hos os, saa kunde vi let lade os skuffe derved. Dog, naadigste Fyrste, hvorhen vil I da føre os?" — „I hans Følge. Jeg har besluttet at følge ham overalt, hvorhen han endog vil vende sig, og, hvis det skal være, tilbringe Natten saaledes, for at see Enden paa dette Eventyr. De gik nu bag efter ham, og kom efter en meget lang Gang til de yderste Haver i Staden. Efterhaanden kom de saa nær, at de blandede sig mellem Følget. Dog de bleve her snart opdagede; man holdt dem for Kjøbmænd, og hæftede dem.

Da man havde taget dem fast, angrede Viziren sin Eftergivenhed, og han sagde ganske sagte til Chalifen: „Du har ført os til Fordærvelsens Rand; det er meget muligt, at dette Menneske bliver vred paa os, og lader os røve Livet." — „Bevæbne Dig med Taalmodighed," sagde Harun, „Gud forlader ikke de Taalmodige."

Imidlertid førte Drabanterne, som havde bemægtiget sig

dem, dem frem for den ny Chalif, og sagde til ham: „Guds Repræsentant, her ere tre Mænd, som gik ind iblandt os; det ere Fremmede, vi have anholdt dem, og føre dem frem for Dig. Du kan nu bestemme deres Skjæbne."

Da den falske Chalif saae dem, udstødte han et skrækkeligt Skrig, og sagde til dem: „Elendige, hvem ere I? Hvo har ført Eder herhid? have I ikke hørt den offentlige Bekjendtgjørelse? Ved mine ophøiede Forfædre sværger jeg, at saafremt I dølge mig Sandheden, saa vil jeg lade Eder Arme og Been afhugge! Skulde I have havt den Hensigt at trodse mig, at fornærme min Værdighed, og være opsætsige imod mine høie Befalinger?"

„Chalif, Jordens mægtige Herre, berolige Dig," svarede Harun, „indtil vi have forklaret os nærmere. Naar Du antager vore Undskyldningsgrunde, saa vil dette være Beviis paa Din Godhed, og hvis Du røver os Livet, saa ville vi ikke kunne dadle Din Retfærdighed."

„Vi ville see til. Hvad kunne I anføre til Eders Undskyldning?" — „Vi ere Fremmede, som idag første Gang ere komne til Bagdad. Vi gjennemstreifede Gaderne og Torvene, og da vi til vor Forundring fandt dem tomme for Mennesker, spurgte vi, hvor da Beboerne i en saa folkerig Stad alle vare blevne af; man svarede os, at alle nu lystvandrede ved Bredderne af Tigris, eller gjorde Lystfarter paa dens Stromflade; thi dette var nu Aarstidens Fornøielse. Vi, mine Kammerater og jeg, elske Munterhed; vi begave os derfor paa denne Efterretning hen til Flodens Bred, som var bedækket med en umaadelig Menneskemængde, som forlystede sig her. Der blev spiist og drukket, og vi fulgte dette skjønne Exempel. Derpaa fandt vi en Baad; Skipperen tog os i den, og førte os uden Besværlighed til den anden Bred, hvor vi stege ud, og en Tidlang morede os. Vor Færgemand havde Lyst til at sove; han strakte sig altsaa ud i sin Barke, og anbefalede os indstændigt at vække ham inden Aften, for at han kunde roe os tilbage til Byen. Vi selv, efter at vi havde gjort en lang Spadseretuur, sov ind, og vaagnede sildigere end Færgemanden, da det allerede var blevet meget mørkt. Denne gjorde os nu Bebreidelser over vor Uagtsomhed. „Havde jeg ikke bedet Eder om at vække mig inden Aften?" — „Søvnen har ligeledes listet

sig over os, hvorledes kunne vi da vække Dig? Dog, hvad er det videre? vi ville tilbringe Natten her." — „Men her ere vi ikke sikker for Røvere. Jeg frygter for Eder og mig."

Med disse Ord styrede Skipperen ud paa den aabne Strom. Natten var allerede rykket langt frem. Han førte os til denne Bredde. Tilfældigviis bemærkede han et klart Skin, og sagde til os: „See I hine Fakler der? Det er en Nyformælet, som nu just seiler hjem. Følger efter ham, saa ville I kunne bivaane Bryllupssmausen. Hans Slaver spille med Færdighed alle Instrumenter; I ville da kunne more Eder lige til Dagens Frembrud, og, efterat have faaet Frokost, kunne gjøre, hvad der behager Eder, og gaae hen, hvor I ville; thi hertillands er Alt sikkert og roligt, og I have Intet at frygte." — „Dette, Herre, bevægede os til at følge Eder; i den Mening, at vi vilde kunne tage Deel i et Bryllupsmaaltid. Saa blandede vi os da mellem Eders Følge, hvor man anholdt os, og den offentlige Bekjendtgjørelse, hvorom I taler, have vi slet ikke hørt." — „Det er en Lykke for Eder," svarede den falske Chalif, „at I ikke ere Indvaanere i Bagdad; I vilde ellers ikke have undgaaet den retfærdige Straf. Da I imidlertid ere Fremmede, saa værer mig velkomne, beroliger Eder, og frygter Intet. Jeg indbyder Eder til, den øvrige Deel af Natten at være mine Gjæster." — „I viser os altfor megen Ære," svarede Harun, „og vi bede Eder, o de Troendes Fyrste, at modtage vor Tak." Giafar nærmede sig derpaa Harun, og sagde ganske sagte til ham: „Guds Repræsentant, Du er meget fiin." — Ti stille!"

De droge nu med de øvrige Folk fremad til den falske Chalifs Pallads, som laae ved den yderste Ende af Haverne. Dette Palladses Stokværker bleve baarne af Søiler, som frembøde et herligt Syn. Hoveddøren var af Ibenholt, med Hængsler og Beslag af gediegent Guld og af den mest glimrende Politur.....

Hundrede og een og halvfemsindstyvende Nat.

Den foregivne Chalif steg i Land, og lod Harun samt hans Kammerater træde ind. Man førte dem ind i en rum-

melig Sal, i hvis Midte var et stort Bækken med et prægtigt Springvand. Rundtomkring løb en Forhøining, som var bedækket med et Tæppe og riigt broderede Puder. Oven over Salens Dør læste man følgende Vers:

„Gid Held og Fred maa boe paa dette Sted, som er overøst med alle Lykkens Velsignelser. Det indslutter Underværker, som den mest talende Pen ikke formaaer at skildre.

Han satte sig derpaa paa en Throne af gediegent Guld, som var smykket med Perler og Ædelstene, og over hvilken der svævede en grøn Silkethronhimmel med gyldne Ovaster, hvis Lige man endnu aldrig har seet i de mægtigste Fyrsters Palladser. Den blev fastholdt ved Stænger af Sandeltræ, som udbredte en kostelig Lugt. Hans Hoffolk satte sig ærefrygtsfulde omkring ham; Harun og hans Ledsagere erholdt ligeledes Tilladelse til at sætte sig.

Den foregivne Chalif gav nu Huushovmesteren og Mundskjænken et Tegn. Øieblikkeligt bleve Bordene dækkede, og besatte med de udsøgteste Spiser og de kosteligste Vine. En ung Slavinde fyldte en Skaal, og sang følgende Vers:

„Overlad Moscheen til Hyklerne, som bestandigt tage Ophold deri, og kom med os, for at smage god Viin,"

„Koranen siger ikke: „Vee de Drukne! men vel: „Vee Hykleren!"

Herpaa overrakte Mundskjænken den ny Chalif Skaalen, og han udtomte den. Den gik derpaa Rækken rundt, og kom til Harun, der, saavelsom hans Ledsagere, vægrede sig ved at drikke.

„Mine Gjæster," sagde den ny Chalif, hvorfor ville I ikke gjøre, ligesom vi?" — „Herre," svarede Harun, „vi have alle Tre ved en skrækkelig Hændelse, som mødte os, gjort det Løfte, aldrig at drikke Viin." — „Gud bevare mig fra, at jeg skulde gjøre Eder en Forbrydelse deraf." Og øieblikkelig lod ham dem bringe en anden Drik, idet han sagde til dem: „Saa forsøger da, istedetfor Viin, denne Sorbet; ingen Konge har den bedre, end denne."

Maaltidet varede længe, og Harun, som var forbauset over Alt, hvad han saae, sagde til Giafar: „Jeg er ude af mig selv af Længsel efter at vide, hvem denne unge Mand vel maa være. Hvilket glimrende Taffel! Jeg har aldrig seet noget Lignende, og aldrig spist bedre."

Den ny Chalif mærkede denne Samtale mellem Begge, og spurgte:" Hvilke Hemmeligheder meddele I hinanden?" — „Tilgiv, de Troendes Fyrste," svarede Harun, „vi have ikke den Hensigt at fornærme Dig. Min Ledsager, som allerede er meget tilaars, og har gjennemreist Verden, meddeelte mig sin Overraskelse. Han har aldrig seet Noget, som ligner den Pragt og Glands, som Du viser her, og der vilde, efter hans Mening, ikke mangle det Mindste, hvis der endnu var Musik til; thi et Maaltid uden Musik, er som et Træ uden Frugt. Hvorledes kan dog Chalifen ved et saadant Festmaaltid undvære Musik?" Disse vare de eneste Bemærkninger, som vi gjorde ganske sagte hos os selv, og Du veed nu vor Hemmelighed." — Vinen begyndte allerede at yttre sin Virkning paa Gjæsterne, og den foregivne Chalifs Hoved var allerede blevet meget varmt. Haruns fortrolige Meddelelse aflokkede ham et Smiil. Han klappede i Hænderne: strax aabnede sig en Dør, og man saae en sort, pragtfuld klædt Slave komme, som bar et gyldent Sæde. Ham fulgte en ung Slavinde, ikke mindre henrivende end hiin, som Digteren skildrer i følgende Vers:

„Seer Du hiin henrykkende Skjønhed, som kommer henimod os? Seer Du begge hine Granatæbler paa hiint Alabasterbryst, og hiin henrivende Skabning, som fængsler Hjerterne? Ak! behoves der endnu Mere, for at døe af Kjærlighed?"

Da hun traadte ind, kastede hun sig ned foran den ny Chalif, og Harun raabte ved Synet af saamange Yndigheder: „Tak være Skaberen af en saa fuldkommen Skjønhed!" og strax følte han, at hans Hjerte var opflammet af Kjærlighed til til hende.

Hendes Herre befalede hende imidlertid at sætte sig. Hun tog en Plads paa det Sæde, som var sat hen for hende, og den lille Neger overrakte hende en kunstig udarbeidet Luth. Hun lagde denne ved sin Barm, begyndte at stemme, gjennemløb Musikens fire og tyve Toner, og spillede derpaa flere Sange, den ene stedse vellystigere end den anden. Alle Tilhørerne vare henrevne af Fornøielse og Beundring, og ikke een eneste blev ved koldt Blod og rolig Fatning, da hun sang følgende Sang til Luthen:

„Mine Øine ere mine Følelsers Tolk; de have for længe

tragtede ham opmærksomt, sagde ganske sagte til Giafar: „Det er dog en skjøn ung Mand; men jeg formoder nu, at han ikke er andet end en stor Røver." — „Og hvorfor det?" spurgte Giafar. — „Har Du ikke bemærket, at hans Legeme er fuldt af Saar, som endog nøde ham til at krumme sig af Smerte?"

Medens de talte saaledes, havde den formeentlige Chalifs Tjenere trukket Forhænget fast til, og klædt deres Herre paa. Han satte sig derpaa igjen ved Bordet og man begyndte paany at drikke.

Harun vedblev at tale ganske sagte med Giafar. Deres Vært havde næppe bemærket denne hemmelige Hvidsken, forend han sagde til dem: „Mine kjære Gjæster, har jeg ikke allerede eengang gjort Eder opmærksomme paa, hvor upassende disse sagte Samtaler ere?'

„Herre," svarede Harun, „den Mand, som sidder her ved min høire Side, er en meget stor Kjøbmand; han har gjort mange Reiser i de forskjelligste Verdensdele, han har besøgt Fyrstehoffer, Rige og Fattige, og dog tilstod han mig, aldrig at have oplevet noget Lignende til det, som han idag har seet. Du har nylig sønderrevet flere pragtfulde Klædninger, som maae koste meget betydelige Summer; saadant Noget forekommer En ikke hver Dag, og vi ønskede derfor gjerne at vide Aarsagen dertil. Ere vi dernæst eengang vendte tilbage til Huus og Hjem, saa ville vi ikke undlade at rose Din Pragt og Herlighed, og at fortælle Alt, hvad vi have seet ved Dit Hof. Man vil da vist spørge os, hvilke Grunde Du vel maa have havt til at sønderrive saa kostbare Klæder; for os er dette en Gaade, som Du alene kan løse."

Den ny Chalif svarede ham: „Gode Fremmede, alle disse Rigdomme tilhøre mig, saavelsom mine Klæder, og dette Dit Spørgsmaal kunde forurolige mine Tjenere og Slaver; thi de Klæder, jeg sønderriver, tilfalde dem, og jeg betaler dem endnu ovenikjøbet sammes Værdi, femhundrede Zechiner for Stykket."

Harun svarede ham med følgende Vers:

„Gavmildheden har opslaaet sit Sæde i Dine Hænder; Du luttrer Din Rigdom ved det Brug, Du gjør deraf; og

hvis Veldædigheden lukkede sine Templer paa Jorden, saa vilde Du igjen aabne deres Porte."

Smiggret ved en saa prægtigt lydende Roes, befalede den ny Chalif at udbetale ham tusinde Zechiner. Harun bad smilende sin Ledsager Giafar at modtage dem. Denne tog dem, og sagde: „Vi ere blevne Digtere, vi modtage Velgjerninger af Konger!"

Drikkeskaalen begyndte igjen at gaae omkring iblandt Gjæsterne; Alle overlode sig uden Tilbageholdenhed til Glæden, og Vinen banlyste enhver Slags Tvang. Harun benyttede den Frihed, som dette Øieblik syntes at indrømme, for at spørge ham om de Saar, hvormed hans Legeme var bedækket; da han imidlertid ikke fik noget Svar, saa sagde han til Giafar, at han skulde gjøre det samme Spørgsmaal. Denne foregav, at det nærværende Øieblik ikke var gunstigt nok dertil, og at man maatte have Taalmodighed lidt endnu. Men Harun paastod det, og truede at lade hans Hoved hugge af.

Den ny Chalif, som bemærkede deres hemmelige Samtale, udraabte: „Hvor ofte skal jeg gjentage Eder, at Intet er mere upassende, end disse hemmelige Underholdninger midt i et Selskab? Jeg vil vide, hvad I have for, men vogter Eder for at dølge mig Sandheden!"

„Giafar tog Ordet og sagde til ham: „Herre, vi have paa Dit Legeme bemærket Spoer af Slag, som have sat os meget i Forundring, og vi tale just med hinanden om, at vi ville spørge Dig om Aarsagen dertil."

Den ny Chalif lo ved dette Spørgsmaal, og sagde: „Da I ere nysgjerrige efter at vide min Historie, saa vil jeg gjerne fortælle Eder den; den er virkelig af en overordentlig Slags!" Efterat han havde talt saaledes, udstødte han et Suk, lod nogle Taarer falde, og fremsagde følgende Vers:

„Det er en Væv af sælsomme Æventyr, og I maae selv afgjøre, om I ville skjænke mig nogen Opmærksomhed. Jeg lover at give Eder en tro Beretning derom, hvoraf I kunne høste nogen Fordeel. I see her for Eder et sørgeligt Offer for Kjærligheden. Den, som har saaret mit Hjerte, er ophøiet over enhver Lovtale; hendes skjønne sorte Øine, hendes rosenrode Læber, hendes høit hvælvede Øienbryn ere de Vaaben, som hun har brugt til at beseire mig med. Dog

hvis jeg ikke skuffer mig, saa fortæller jeg mine Lidelser til den uindskrænkede Herre, Verdens Chalif. Han er her med sin Storvizir Giafar, som ofte har givet mig Beviser paa det ømmeste Venskab, og med Mesrur, Fuldbyrderen af hans ophøiede Befalinger. Hvis min Formodnig er rigtig, saa er jeg ved Maalet af mine Lidelser, Lykkens Stjerne vil da gaae op for mig, og jeg overlader mig allerede til dette søde Haab."

Disse Vers forkyndte tydeligt nok, at vor Eventyrer havde kjendt sine Gjæster. Dog Giafar sagde, for igjen at føre ham vild: „Guds Repræsentant, der befinder sig blandt os Ingen af dem, som Du nylig har nævnet. — „Hold op at kalde mig Guds Repræsentant eller de Troendes Fyrste, svarede leende den falske Chalif; thi det er jeg ikke. Jeg har blot antaget den Titel i det Haab, at den skulde gjøre Opsigt blandt Folk, og at Chalifen Harun Arreschyd, naar han havde faaet Underretning derom, vilde lade mig kalde for sig, for at jeg da kunde fortælle ham mine Lidelser, som ufeilbarlig ville opvække hans Medlidenhed, saa at der maaskee endnu kunne blive mig nogle lykkelige Dage til Deel."

Harun tog Ordet, og sagde: „Din Oprigtighed fortjener, at man gjengjelder den. Vi ville altsaa nu tilstaae Dig, at vi ikke ere Kjøbmænd, men af Chalifens Hoffolk; vi have nogen Adgang til ham, og vi ville gjerne anvende al vor Indflydelse, for at tjene Dig. Fortæl os derfor Dit Eventyr, for at vi kunne meddele ham det, og forskaffe Dig den forønskede Adgang til hans Person; vær iøvrigt ubekymret; Alt vil ende sig til Din fuldkomne Tilfredshed."

Hundrede og to og halvfemsindstyvende Nat.

Den falske Chalif begyndte nu sin Fortælling som følger:

„Min Fader heed Mohammed, og jeg hedder Aly Schach. Min Fader efterlod ved sin Død en sjelden Formue: en Million Zechiner i rede Penge, tyve Haver, ti Dampbade, tyve Gjæstgivergaarde, fyrretyve Huse, halvtredsindstyve Møller, tolv Torve, hvert til fire og tyve Kjøbmandsboutiker; desuden

en Mængde Ædelstene af alle Slags. Efterat jeg havde viist ham den sidste Pligt, uddeelt Almisser til de Fattige, og betalt Gjeld, tiltraadte jeg hans Handel, jeg beskjæftede mig nemlig med at kjøbe og sælge Ædelstene.

Da jeg en Dag sad ganske rolig i min Boutik, omgivet af mine Slaver og Betjenter, kom paa eengang en ung Pige af stor Skjønhed henimod mig. Du har en tro Skildring af hende i følgende Vers:

„Maanen midt paa Nathimlen er ikke saa glimrende som hun. Hendes halvtaabnede Slør lod pragtfulde Haarlokker komme tilsyne. Jeg spurgte om hendes Navn. „Jeg er den," svarede hun, „som opflammer alle deres Hjerter, som see mig." Jeg søgte at skildre hende min Kjærlighed og mine Ønsker; hun lod sig nøie med at sige til mig: „Du mærker vel ikke, at Du taler til en Steenklippe." — „Hvis Du er en Steenklippe," svarede jeg, „saa veed jeg idetmindste, at Gud ogsaa forstaaer at blødgjøre Klipper, og at lade Vand fremvælde af dem."

Jo nærmere hun kom, desto dybere Indtryk gjorde Synet af hendes Yndigheder paa mit Gemyt; jeg blev lidenskabeligt indtaget for hende, og mine Øine saae stift paa hende. Hun sad paa en stadselig Mulæselinde, ledsaget af tre Slaver af den sjeldneste Skjønhed; hun steeg af ved Døren ind til min Boutik, og satte sig i samme, medens hendes Slaver i den ærbødigste Stilling bleve staaende ved Siden af hende. I det Øieblik, da hendes Fod berørte min Dørtærskel, henvendte jeg følgende Vers til hende:

„Vær hilset, o Foraar, som drager ind til mig, bekrandset med Anemoner, Narcisser, Perler og Roser!"

Hun hilste mig huldsaligt, og jeg besvarede hendes Hilsen med følgende Ord: „Ædle Frue, Eders Nærværelse er et Tegn af den lykkeligste Forbetydning; behøver I maaskee min Tjeneste?" — „O ja, ret meget, og i en meget vigtig Sag; thi naar Du forskaffer mig, hvad jeg ønsker, saa vil jeg være Dig megen Tak skyldig derfor." — „Hvad staaer til Eders Tjeneste?" — Jeg ønskede et skjønt Diamanthalsbaand." — „Jeg kan vise Eder flere af dem." Jeg forelagte hende derpaa et Halsbaand til den Priis tohundrede Zechiner. „Jeg ønskede et endnu kostbarere." Jeg viste hende et til firehundrede Zechiner; hun antog endnu heller

ikke det. Saaledes gjorde hun med flere andre, indtil jeg endelig viste hende et til halvfjerdsindstyvetusinde Zechiner. Ved Synet af det raabte hun: „Det er det, som jeg allerede saalænge søgte; hvor meget vil Du have derfor?" — „Jeg har allerede sagt Dig den noieste Priis, svarede jeg; saa meget koster det mig selv." — „Da det er Tilfældet, saa vil jeg give Dig tusinde Zechiner i Profit." — Jeg vil ikke tage nogen Profit af Eder." — „Det er ikke ret; Du er Kjøbmand, og maa leve af Din Handel." Hun stod derpaa op, besteeg sin Mulæselinde, og sagde mig, at jeg maatte komme med, for at modtage mine Penge. Jeg lukkede min Boutik, og hun førte mig hen til en stor Bygning, oven over hvis Indgang følgende Vers vare skrevne med gyldne Bogstaver:

„Fredelige Bolig, gid aldrig Mismod og den sorte Sorg maa trænge ind i Din Omkreds, og gid Din Eier her stedse maa leve sikker for Skjæbnens Slag! det skjønneste Huus er det, der, ligesom Du, staaer aabent for Enhver, og hvori Gjæsterne leve efter Bequemmelighed."

„Ved at træde ind i denne Bygning," vedblev Aly Schach, „blev jeg overrasket af den Pragt og Kostbarhed, som frembød sig til Skue her, og jeg var ganske fordybet i Tanker herover, da en Slavinde traadte ind, og sagde til mig: „Min Herskerinde sender mig for at sige Dig, at det passer sig ikke for Dig, saaledes at staae her; hun lader Dig indbyde til at træde ind i Salen, og udhvile der, indtil hendes Skatmester kommer, som vil udbetale Dig den aftalte Sum." Jeg fulgte hende; hun bød mig tage Plads paa en prægtig Sopha, og mine Øine vare ganske blændede af Teppernes Rigdom, og af Malerierne og Indskrifternes Skjønhed, hvormed Salen var smykket. Jeg havde neppe sat mig, førend en anden Slavinde lod sig see, og bad mig træde ind i det indre Værelse. Jeg troede at være hensat i et Tryllepallads; men hvad der mest overraskede mig, var en gylden Throne, over hvilken hang en Thronhimmel, med to Silkeforhæng, som vare trukne iveiret til begge Sider, og gjennem hvilke man saa en ung Pige sidde der. Jeg gjenkjendte i hende snart den, som havde kjøbt mit Halsbaand; det var bundet omkring hendes Hals

og skinnede som Stjernerne i Nattens Morke. Hendes afslørede Ansigt havde Fuldmaanens Glands.

Ved Synet af saamange Yndigheder blev jeg ganske bedøvet, en fortærende Ild gjennemflammede mit Hjerte, og jeg var næsten ikke mere Herre over min Henrykkelse. Saasnart hun saae mig, stod hun op, kom mig imøde, og sagde: „Den skjønneste Elsker flyver ellers sædvanlig sin Elskede imøde, og jeg gjør det omvendt." — „Eneste og fuldkomneste Ideal af Skjønheden," svarede jeg, „alle mine Hyldinger tilkomme Dig alene, den ringeste af Dine Yndigheder var tilstrækkelig til at gjøre en Dødelig skjøn." — „Aly Schach," sagde hun til mig, „jeg kan ikke længere skjule den Kjærlighed, som jeg har fattet til Dig, allerede længe længtes jeg efter den Lykke at see Dig." Idet hun talte saaledes, styrtede hun i mine Arme, omslyngede mig, og trykkede mig fast til sit Bryst. Jeg vilde benytte det gunstige Øieblik, dog, hun mærkede strax min Hensigt, og sagde til mig: „Aly Schach, skulde Du vel ville misbruge de Rettigheder, som jeg har indrømmet Dig over mit Hjerte, paa den strafværdigste Maade? Mærk Dig vel, at jeg nedstammer fra en berømt Familie, og at jeg vel forstaaer at agte Undseelsens Love, og de Pligter, som min Fødsel paalægger mig. Veed Du ikke, hvem jeg er?" — „Nei, skjønne Frue!" — „Du holder i Dine Arme Sytt ad dunya [8]), Datteren af en Barmecide, og Søster til Storviziren Giafar." Ved disse Ord blev jeg greben af Skræk, mine Øine fæstede sig paa Jorden, og med en zittrende Stemme sagde jeg: „Ædle Frue, Skylden laae ikke hos mig, men i Eders Yndigheders Almagt." — „Frygt Intet," sagde hun herpaa, „vi ville snart være forenede ved et retmæssigt Baand, „jeg tør frit raade over min Haand. Kadien af Bagdad er min Formynder, og Du kan fra dette Øieblik af betragte mig som Din Gemalinde." Strax lod hun Kadien og Vidner hente, og sagde til den første: „Her er Juveelhandleren Aly Schach, som begjærer mig til Ægte, og har givet mig dette Halsbaand, som jeg bærer, til Brudegave. Jeg har antaget hans Tilbud, og vil have ham til min Ægtefælle." Kadien gjørde ingen Vanskelighed, han affattede vor Ægteskabscontrakt, og modtog, saavelsom Vidnerne, rige Foræringer. Da de Alle vare borte, befalede Sytt ad dunya sine Slaver at anrette Bryl-

lupsmaaltidet. Man anrettede de udsøgteste Spiser, og de kosteligste Vine for os. Ophidsede af den herlige Smaus, lagde vi de af vore Klæder fra os, som vare os ubeqvemme. En ung Sangerinde kom, for at opmuntre os ved sit Luthspil, og udfoldede sin Stemmes hele Trylleri i denne Sang:

„Ven, jeg besværger Dig ved den Høiestes Navn, iil til min Herskerinde, og undlad Intet for at bevæge hende til at tale med mig. Forestil hende Uretfærdigheden i hendes Knipskhed. Maaskee ville Dine ømme Bebreidelser gjøre hende blidere. Synes hun at skjænke Din Tale nogen Opmærksomhed, saa siig til hende i Løbet af Samtalen: „Hvorfor vil Du da bringe den, som tilbeder Dig, til Fortvivlelse? Skulde et Smiil undslippe hende, saa vedbliv med den samme Blidhed, og drist Dig til at sige til hende: „Hvor lidet vilde det koste Dig at gjøre ham lykkelig, hvis Du endog blot tilstod ham en eneste Sammenkomst? — Bemærker Du da den ringeste Forandring i hendes Miner, og et eller andet Tegn paa Vrede, saa søg at berolige hende, og, hvis det er nødvendigt, saa siig endog: „Jeg kjender ham ikke."

Musiken samt den melodiske Stemme opflammede mine Sandser og opfyldte min Sjæl med Lyst. Ti Sangerinder sang derpaa de skjønneste Sange. Endelig greb min Nyformælede selv en Luth, stemte den, spillede derpaa endnu fortrinligere end alle de Forrige, og sang dertil følgende Sang:

„Min Elskedes Ansigt har Maanens Glands; men Aftenstjernen har ikke hiint yndige Smiil, som fortryller mig. Hvor rank og smækker er hans Vext! Hiin Sivstængel tør maale sig med ham i Ziirlighed og Smidighed! Den mørke Stribe paa hans Overlæbe gjør mig skinsyg; dog, hvad der trøster mig, er at see, hvorledes Krystallet staaer langt tilbage for hans Tænders Perler. Naar jeg holder ham i mine Arme, saa føler jeg Vellyst strømme gjennem mine Aarer, og dog ønskede jeg at kunne slutte mig endnu tættere til ham. Jeg suger paa hans Læber, for at slukke den Glød, som fortærer mig, og min indvendige Ild tager stedse mere Overhaand. Nei, jeg vil ikke føle fuldkommen Tilfredsstillelse, førend jeg seer min Sjæl sammensmeltet med hans."

Henrevet af Beundring og Henrykkelse, raabte jeg: „Gjentag den sidste Sang, min inderlig Elskede, gjentag

den, jeg besværger Dig!" Hun smilede og sagde til mig: „Ja, men under den Betingelse, at Du siden efter ogsaa synger." — „Jeg lover Dig det." Hun gjentog den, idet hun stedse hæftede sine skjønne smægtende Øine paa mig. Da hun havde endt den, henvendte jeg følgende Vers til hende:

„Tak være den Høieste, som har udslet alle optænkelige Yndigheder paa Dig; jeg stiller mig med Fornøielse blandt Dine Slavers Tal. O Du, som ved et Blik af Dit Øie fængsler de Dødeliges Hjerter, hvorledes kunde jeg sikkre mig for Dine Bliks mægtige Trylleri! Din Ansigtsfarve er saa klar og frisk som Vandet i Springvandet, og Roser blomstre paa Dine Kinder. Du er paa een og samme Tid mit Livs Øval og Salighed. Hvilken Fryd indgyder Din Person mig ikke! Hav Medlidenhed med en Ulykkelig, som alle Kjærlighedens Flammer fortære; jeg kan aldrig finde nogen Lykke, uden i Din Besiddelse." —

„Saa megen Sødme end de af Dig sjungne Vers have for mig," vedblev jeg, „saa vilde jeg dog langt hellere smage Dine Læbers Sødme."

Dette sindrige Indfald bragte den unge Prindsesse til at lee. „Jeg vil tage mig vel iagt for at sige Dig imod," raabte hun, „det er Tid, at vi trække os tilbage, for at smage andre Nydelser. Slavinder, bortfjerner Eder, I ville nu kunne behøve Nolighed." Vi vare meget snart alene; hun tog mig nu ved Haanden, og førte mig ind i det Kammer, hvor Brudesengen var beredt. Sengestedet var af Ibenholt, og prydet med Guld.

Min unge Gemalinde var saa god at klæde mig af; hvert Øieblik afbrød hun sin Forretning derved, at hun trykkede mig til sin Barm, som duftede af Moschus og Ambra. Neppe var hun i Seng, førend jeg ogsaa allerede tragtede efter at erholde hendes sødeste Gunstbeviisning; men hun forsvarede sig, tilhyllede sit Ansigt, og smuttede ud af mine Arme, som en sky Gazelle.

Forundret over hendes Modstand, raabte jeg: „Elskede, hvad skal jeg tænke om denne sælsomme Opførsel? Jeg er nu i Tvivl med Hensyn til Dine Følelser, og veed ikke, om jeg har indskudt Dig Had eller Kjærlighed." — „Hør, Aly," sagde hun, „ønsker Du vel at besidde mig?" — „Ganske vist, og for enhver Priis." — „Nu, saa har jeg blot en

eneste Betingelse at gjøre Dig; naar Du opfylder den, saa vil Du være den mest elskede, den lykkeligste af alle Dødelige; men skulde Du bryde den, saa kan Du gjøre Regning paa min Vrede og Hævn." Jeg indgik alle Betingelser, som hun vilde gjøre, forud. „Nu godt," vedblev hun, „jeg forlanger, at Du aldrig maae omfavne nogen anden Qvinde, end mig." — „Jeg tilsværger Dig det," raabte jeg. Nu overlod hun sig, med fuld Tiltro til min Eed, ganske til min Hæftighed, og vi tilbragte hele Natten i Salighed, ligesom hiin Digter saa skjønt skildrer den:

„Kostelige Nat, henlevet i Vellystens Skjød! Din Saligheds Efterklang vil vedvare mit hele Liv. En ung Skjønhed, munter og levende som en Gazelle, rakte mig mit Bæger, fyldt med funklende Drik. Hendes Vært er saa fiin som Dagen, og hendes harmoniske Stemme vækker Længsel i Enhvers Bryst. Ved Synet af saamange Yndigheder opflammedes en fortærende Ild i mine Aarer. Hendes Smiil forstærkede den endnu mere. En Duft, sødere end Ambra, kom fra hendes Mund. Tænder, eller, rettere sagt, Perler af blændende Hvidhed smykkede den. Hendes Stemmes søde Tone gjorde mig fuldkommen drukken. Men hvorledes blev jeg tilmode, da hun med den forenede Klangen af et melodisk Instrument. Snart derpaa stod hun op, og efterlignede i sin let hensvævende Gang den af Morgenluften bevægede Cypresses Vaklen. Jeg var ikke mere Herre over mig selv. At flyve hen til hende, slutte hende i mine Arme, bedække hende med tusinde fyrige Kys, var for mig Eet. Almægtige Gud, hvilke henrykkende Skatte opdagede jeg! Min Elskede deelte min Ruus. Vi vare allene og sikkre for alle Paatrængende og Misundelige. Vogter Eder vel, Nysgjerrige, for at ville trænge ind i Kjærlighedens Hemmelighed!"

Da Morgenrøden brød frem," vedblev Aly Schach, fandt den os begge endnu liggende i hinandens Arme. Hele Natten var gaaet hen, uden at vi endog kun havde lukket et Die; imidlertid, idet jeg bukkede under for Overmaalet af Vellyst og Udmattelse, overlod jeg mig endelig til Søvnen. Jeg sov endnu ganske fast, da en let Haand foer hen over mine Laar og Fødder, og vakte mig af min Søvndrukkenhed. Jeg aabnede Øinene, og saae en ung Slavinde beskjæf-

tiget med at kloe mig. Mine Blik hæftede sig uvilkaarlig paa hende; jeg følte den hæftigste Længsel, Djævelen førte mig i Fristelse, og det var sikkert ham selv, som i denne unge Piges Skikkelse havde listet sig til mig; thi hun var af henrivende Skjønhed. „Mit Barn," sagde jeg til hende, „hvorfra kommer Du? hvem er Du?" — „I seer her een af Eders Slavinder for Eder, som vilde skatte sig meget lykkelig, hvis hun var istand til at behage Eder, og hvis Følelser kun stemme alt formeget overeens med hendes Pligter." — „Men jeg seer jo ikke Sytt ad dunya; hvor er hun bleven af?" — „Hun befinder sig i Bad, og har befalet mig at vække Eder, for at I skulde komme til hende; men, elskværdige Behersker, turde jeg i dette Øieblik ikke indtage Sytt ad dunya's Plads hos Eder? Maaskee vil I i mine Arme ikke finde mindre Nydelse og Fornøielse, end i hendes." — „Kan jeg gjøre Regning paa Din Taushed?" — „Jeg maa bede Eder derom." — „Hendes omme Tilstaaelser opflammede min Indbildningskraft; jeg greeb hende, for at trykke hende til mit Bryst. Men hvor stor var min Forbauselse, da jeg saae, at hun vægrede sig. „Hvorfor da denne Modstand?" udraabte jeg.

Neppe havde jeg udtalt disse Ord, forend Sytt ad dunya traadte ind med vredefunklende Øine og med en Pidsk i Haanden. „Forræder," raabte hun, „hvor ere da Dine Eder blevne af? Neppe har Du aflagt dem, saa ere de allerede brudte." Denne Slavinde har allerede hos Dig fortrinnet frem for mig. Men hør nu, at jeg selv har sendt hende til Dig, for at prøve Dine Følelser. Jeg har seet Alt, hørt Alt, og tør nu ikke mere tvivle om Din Utroskab. Uhyrer som Du, fortjene ikke at leve."

I dette Øieblik kaldte hun paa sine Slavinder. Tyve Fruentimmer grebe og bandt mig, og man sendte derpaa Bud til Politimesteren. Saasnart han kom, overgav man mig til ham, og Sytt ad dunya sagde til ham: „Her er en Røver, som er blevet greben paa friskt Gjerning; han har frastjaalet os forskjellige Sager af Værdi. Lad ham slaae med Pidske, indtil han tilstaaer sit Tyveri; men fremfor alle Ting sæt ham ikke i Frihed, uden min Tilladelse."

Efter denne Anbefaling tilhyllede man mit Hoved, og førte mig hen i Politimesterens Huus. Overalt, paa hele

Veien, raabte man: „en Tyv! en Tyv!" Ved min Ankomst befalede Politimesteren sine Folk at give mig Stokkeslag, indtil jeg havde tilstaaet den Forbrydelse, for hvilken jeg var anklaget. Paa Stedet begyndte man at afklæde mig, og at slaae mig af alle Kræfter paa Ryggen, idet man bestandig raabte: „Hvor ere de Sager, som Du har taget?" Jeg maatte nok saa ofte gjentage: „Jeg har aldeles Intet taget; jeg er uskyldig;" alle mine Forsikkringer hjalp Intet, og de vedbleve stedse at slaae løs paa mig, indtil jeg tabte Besindelsen. Da Politimesteren saae mig i denne Tilstand, lod han mig kaste i et mørkt Hul. Natten kom, og mine Saar, som nu afkjølede sig, foraarsagede mig hæftige Smerter, som aflokkede mig dumpe Suk. Medens jeg saaledes beklagede mig, aabnede paa engang Muren sig, og en ung Pige, skinnende som Solen efter et Uveir, traadte ud af den, nærmede sig, og sagde til mig: „Unge Mand! Du har denne Nat foraarsaget mig megen Uro. Allerede i lang Tid har jeg her havt mit Opholdsted, jeg har allerede seet mange Fanger her, men ingen har ført saa bittre Klager, som Du." — „Skjønne Ubekjendte," sagde jeg til hende; hvis Du kjendte Aarsagen til mine Klager, saa vilde Du, istedet for at dadle dem, skjænke dem Din Medlidenhed. See engang den skrækkelige Behandling, som jeg her har erfaret." Tillige viste jeg hende de Saar, hvormed jeg var bedækket. Hun kunde ved dette Syn ikke holde sig fra et Anstød af Medlidenhed, og sagde, „Skulde Du blot ved et Tilfælde være bleven en Tyv?" — „Nei, paa ingen Maade," svarede jeg, „jeg sværger ved den Almægtige: aldrig har jeg berøvet Nogen Noget, aldrig fornærmet Nogen; mine Lidelser ere ene og allene en fjendtlig Skjæbnes Værk." Mit frimodige Svar overtydede hende; jeg opvakte endog hendes Nysgjerrighed og Deeltagelse, og hun bad mig at fortælle hende mine Hændelser. Jeg søgte at tilfredsstille hendes Ønsker med den største Oprigtighed. Efterat hun havde hørt min Fortælling, sagde hun til mig: „Vilde Du vel ønske at hævne Dig? Hvis Du vil, saa vil jeg sende een af mine Tjenere hen til den grusomme Sytt ad dunya, som vil plage hende, og endog hindre hende fra at tage Næring til sig." — „Gud forbyde," svarede jeg, „at jeg nogensinde skulde samtykke i at foraarsage hende den ringeste Smerte. Hun er endnu stedse min inderlig Elskede,

og mit Hjerte tilhører hende; jeg vil endog stedse være hendes Uretfærdigheder."

„Unge Mand, jeg begriber Dig ikke. Den Grusomme har bragt Dig i Politimesterens Hænder, som har fuldbyrdet en ligesaa streng som uretfærdig Straf paa Dig, og nu, hvor Du har Leilighed til at hævne Dig, forsmaaer Du mit Tilbud." — „Erindre Dig," sagde jeg derpaa til hende, hiint gamle Ordsprog: „Slagene af en Venindes Haand synes saa søde som Vindruer, og de Stene, hun kaster paa os, ere Granatæblekjerner." Tillige henflød jeg i Taarer, og sagde følgende Vers:

„Lev lykkelig, min ømme Veninde; lad mig sukke og i Stilhed tilbede Dig. Jeg vil stedse elske Alt, hvad der kommer fra Dig, og selv Din Haardhed vil synes mig at være en Velgjerning."

Den skjønne Ubekjendte smilede. „Unge Mand," sagde hun til mig, „Dit Sindelag behager mig; thi det viser Dit Hjertes Reenhed. Det vilde blot afhænge af Dig, øieblikkelig at komme ud af dette Fængsel; jeg vilde føre Dig i et prægtigt Pallads; Din Elskede vilde Du da finde i en dyb Slummer, og hun vilde ikke vaagne, førend Du vilde indslutte hende i Dine Arme. Men jeg frygter blot, at hun, istedetfor at være glad over Din oprigtige Tilbagekomst, fremdeles endnu kunde være ond, og spørge Dig, hvem der da havde været Din Befrier. Du vilde svare hende, at det var et Fruentimmer, som Du ikke kjendte. Da hun endnu mindre kjender mig, og ikke kan vide, hvor farligt det er at mishage mig, saa var det muligt, at hun igjen vilde aflevere Dig i Politimesterens Hænder, og denne vilde da ikke undlade at lade Dig Hovedet afhugge, førend jeg endnu erfarede det. For at tage Hævn for en saadan Uretfærdighed, maatte jeg da afsende een af mine Tjenere til hende med det Ærinde at mishandle hende, og pidske hende til Døde; dog Du har indskudt mig altfor meget Venskab, til at jeg kunde udsætte Dig for en saa stor Fare. Jeg veed et sikkert Middel, som ikke er forbundet med nogen Fare. Jeg vil nemlig give Dig en Talisman, som ikke vil lade Dig Noget tilovers at ønske; Du behøver da ikke at frygte nogen Magt paa Jorden, og Intet vil være Dig umuligt; Din inderlig Elskede vil være ganske afhængig af Din Vilkaarlighed; Du

vil efter Dit Godtbefindende kunne fordærve eller benaade hende, Du vil uindskrænket kunne herske i Staden Bagdad, og vil ikke her finde den mindste Modstand; det vil blot være afhængigt af Dig selv at afsætte Chalifen, at lade ham ombringe, og endog fra Grunden af forstyrre denne Hovedstad." Med disse Ord tog hun en Ring ud af sin Barm, stak mig den paa Fingeren, og sagde til mig: „Saasnart Du skulde ønske Noget, behøver Du blot at dreie denne Ring, og strax vil Du see een af mine fortrolige Tjenere, hvis Magt, saa at sige, er uindskrænket. Det er een af hine Aander, som gjorde Oprør mod Salomon, og han vil punktlig fuldføre alle Dine Befalinger. Probeer i min Nærværelse Ringens Egenskab."

Hundrede og tre og halvfemsindstyvende Nat.

Jeg dreiede strax Ringen og saae øieblikkelig den Skikkelse, som min Befrierinde havde sagt mig. „Her er jeg, Herre," sagde Skikkelsen til mig, „hvad ønsker Du?" — „Hvad er Dit Navn?" — „Jeg hedder Heïlfus." — Han havde et frygteligt Udseende; to uhyre Tænder, saa store som Møllestene, fremragede af hans Mund. „Kunde Du vel," sagde jeg til ham, „bygge et Pallads med en meget høi Sal?" — „Meget gjerne; jeg paatager mig endog paa det Prægtigste at meublere det, og opfylde det med alle de Tjenere, som udfordres til Din Tjeneste, og naar Du har indrettet Dig deri, saa behøver Du blot at yttre Dine Ønsker, og Du vil øieblikkeligt see dem opfyldte." — „Hvor mange Maaneder ville udfordres, førend jeg kan drage ind i dette Pallads?" — „O, hvem vil tale om Maaneder." — „Eller hvor mange Uger?" — „Du behøver hverken at vente en Uge, eller blot en eneste Dag; endnu i denne Nat skal Alt blive anordnet. Siig mig blot, hvilken Plads der behager Dig bedst; er den tilfældigviis allerede besat, saa vil jeg ødelægge dens Beboere. Dit Pallads skal være bygget færdigt, endnu før Solens Opgang, og jeg haaber endog, at det vil overtræffe Din Forventning." — „Gud bevare mig fra," sagde jeg herpaa, „at jeg skulde tilføie Nogen af

hans Skabninger noget Ondt, eller forstyrre deres Rolighed." — „Hvad ønsker Du helst, enten at jeg skal opbygge Dit Pallads paa Ruinerne af Chalifens Slot, eller paa hans Vizirs, Giafars? Du behøver blot at sige det." — „Heïlfus," svarede jeg ham, „jeg har Intet at klage, hverken over Chalifen eller hans Vizir, og jeg vil aldrig modtage en Lykke paa deres Bekostning. Hvis det staaer i Din Magt at forskaffe mig et Pallads, saa byg det op ved een eller anden Ende af Staden, paa et Sted, hvor det Ingen skader." — „Følg mig," sagde derpaa Skikkelsen. Han bragte mig nu ud af Staden, opreiste paa en lille Høi et Telt, og bragte mig de kosteligste Styrkningsmidler derhen. Efterat jeg havde spist og drukket, overlod jeg mig til Søvnen, og Morgenroden begyndte just at bryde frem, da jeg slog mine Øine op. Jeg befandt mig i et Pallads, som allerede var meubleret med al Pragt, ganske saaledes, som Du her seer det. En talrig Skare af Slaver og Slavinder omgav mig. „Hvem tilhører dette Pallads?" spurgte jeg Heïlfus. — „Det tilhører Dig, og alle Slaverne, som Du seer deri, staae til Din Befaling." — „Hvorfra kommer alt dette?" — „Herre, vi høre til hine Aanders Tal, for hvem Intet er umuligt, og jeg har en Mængde ringere Aander til min Befaling. Nogle gav jeg den Forretning at skaffe mig en Dreng og en Pige, og de have udsøgt disse blandt Fyrsternes og de Stores Børn paa denne Jord; Andre vare beskjæftigede med at opføre denne Bygning, og Enhver af dem behøvede blot at hidbringe en eneste Steen eller et eneste Meubel til dette Pallads. Iøvrigt have paa ingen Maade alle mine Tjenere været beskjæftigede dermed; thi jeg har blot brugt Tiendedelen dertil; skulde Du endnu ønske Noget, saa vil Dit Ønske hurtigt blive opfyldt." Jeg tog nu min ny Bolig i Besiddelse; Slaverne traadte rundt omkring mig, og ventede stiltiende mine Befalinger. Jeg forlangte af min Aand en Gondol, og øieblikkelig forskaffede han mig den, som Du har seet; jeg betjente mig af den til Lystfarter paa Tigris, idet jeg foran mig lod udraabe den Befaling, at Ingen maatte lade sig see paa Strømmen, ja ikke engang ved Vinduet. Tillige antog jeg Chaliftitlen, for at denne Nyhed skulde gaae fra Mund til Mund, og endelig komme for Harun Arreschyds Øren; jeg havde dermed ingen

anden Hensigt, end at pirre hans Nysgjerrighed, og opvække hans Mistanke. Han vil uden Tvivl øieblikkelig lade mig hente, og jeg vil da fortælle ham mine Eventyr. Det er umuligt, at han ikke skulde skjænke min Skjæbne nogen Deeltagelse. Han alene kan befrie mig for Sytt ad dunya's Forfølgelser, naar han befaler hendes Broder Giafar at udsone mig med hende; alle hendes Uretfærdigheder have ikke formaaet at svække min Kjærlighed til hende; Søvnen flyer stedse fra mine Øine, og min Tilværelse er mig besværlig. Denne Kone er mig iøvrigt altfor dyrebar, til at jeg nogensinde kunde tænke paa at hævne mig paa hende for hendes Grusomhed, og hvorledes kunde jeg overhovedet fatte Had mod hendes Broder Giafar? Han veed jo ikke, hvad der er forefaldet mellem os. Det var hende, som ønskede vor Forbindelse; hun kastede i mit Hjerte de første Fnuker til hiin fortærende Lue; hun har styrtet mig i den Afgrund af Lidelser, hvori Du seer mig. Dog alle disse Begivenheder vare uden Tvivl skrevne i Skjæbnens Bog, og naar det eengang er den Høiestes Villie, saa kunne de vel ogsaa endnu faae et lykkeligt Udfald."

Fortællingen om alle disse sælsomme Eventyr satte Chalifen i den største Forbauselse; ikke uden en hemmelig Gysen saae han Aly Schachs næsten ubegrændsede Magt. „Unge Mand," sagde han til ham, „har Du nogensinde havt Aarsag til at beklage Dig over Chalifen?" — „Nei," svarede denne, „Harun Arreschyd er en Fyrste, der er ligesaa stor som retfærdig; han kjender mig ikke, og han har vel aldrig hørt tale om mig; dog, saafremt I have nogen Adgang til ham, saa værer saa gode at være mine Mæglere, og at formaae ham til, at han gjør Ende paa mine Qvaler, og udsoner mig med Sytt ad dunya." — „Aly Schach," svarede Chalifen, „hvorledes skulde Du ved Besiddelsen af saamange Midler endnu behøve Chalifen eller nogen Anden?" — „Naar jeg vilde anvende min Magt, saa vilde deraf opstaae uundgaaelige Ubehageligheder. Da min Utroskab har bortfjernet min Gemalindes Hjerte fra mig, saa maatte jeg frygte for, at ethvert Skridt til at nærme mig hende, kun vilde opfylde hende med mere Stolthed. Hun vilde ikke undlade, at tage Anledning af den Uret, som jeg har gjort hende, til at behandle mig endnu engang med samme Haardhed; jeg vilde da ikke

mere kunne undertrykke min Vrede; hun vilde vist søge at hævne sig derover, thi hun er et Fruentimmer; endelig var det endog muligt, at Chalifen, for hvem jeg nærer de oprigtigste Ønsker, opbragt over min ukloge Forvovenhed, aldrig vilde tilgive mig, at jeg havde anmasset mig hans Titel og Rang." — „I nu, hvad vilde Du vel bryde Dig om hans Vrede, da hans Hævn jo ikke kan naae Dig? Du besidder en Talisman, der giver en Magt, som hverken Chalifen eller hans Forgjængere nogensinde have besiddet, og som sikkrer Dig mod alle hans Forfølgelser." — „Du har Ret, men Gud selv beskytter Thronens Majestæt, og det vilde være den høieste Ryggesløshed at være opsætsig mod den, som er i Besiddelse af den høieste Magt; thi den Høieste siger selv i sin Koran: „Værer Jordens Mægtige underdanige!"

Dette Svar tilfredsstillede og beroligede Chalifen. „Paa Grund af Din Høiagtelse for Fyrstens hellige Rettigheder, ville vi bestræbe os for at forebringe Chalifen Dit Anliggende, og vi haabe, at Alt vil lykkes os efter Ønske."

Efter denne Underholdning bad Harun samt hans Ledsagere om Tilladelse til at turde bortfjerne sig. Aly Schach vilde endnu opholde dem, og indbød dem til at tilbringe en Nat endnu hos ham; men de undskyldte sig dermed, at de sagde: „Vi frygte, at Chalifen kunde spørge efter os og da finde os; desuden kunne vi ikke saalænge være borte. Gjør imidlertid Regning paa vor Punktlighed. Imorgen vil han sende Dig nogle Embedsmænd ved sit Hof, et Musikchor og en Æresklædning, samt den Indbydelse, at Du vil komme i Divanet og der tilendebringe Dit Anliggende." — „Det er min Pligt," svarede Aly Schach, „at sende ham en Forære ring; jeg haaber, at I behageligst vil modtage den, for at overrække ham den i mit Navn, og bevæge ham til at modge den." Tillige tog han ud af en Smykkeæske to Diamanthalsbaand. Harun vægrede sig ved at modtage dem, formedelst deres umaadelige Værdi; dog Aly Schach paastod det, og overgav dem, ved Haruns haardnakkede Vægring, til Viziren Giafar, som ogsaa modtog dem.

Dagen begyndte allerede at bryde frem, da de vendte tilbage til Chalifens Pallads. Chalifen havde, førend han i den store Raadsforsamlingssal besteeg Thronen, endnu en

hemmelig Underholdning med Storviziren. „Din Søster er," sagde han til ham, „altsaa Hovedaarsagen til de Eventyr, som vi nylig have hørt, saavelsom ogsaa til dem, der ere mødte os selv." — „Herre, jeg vidste ikke Noget af alt dette." — „Jeg vil troe det," svarede Chalifen; „dog befaler jeg Dig at opsøge Din Søster, og bevæge hende til, at hun udsoner sig med sin Mand; hendes Vægring vilde drage Din og hendes Fordærvelse efter sig." — „Jeg iler, for at adlyde Dine høie Befalinger, de Troendes Fyrste," svarede Viziren. Zittrende gik han ud af det keiserlige Pallads. Ved Indtrædelsen i sit Huus, fandt han sin Søster svømmende i Taarer; thi hun elskede Aly Schach næsten endnu mere, end hun blev elsket af ham. Den Hævn, som hun havde taget over denne Utro, havde blot været en naturlig Følge af hendes heftige Kjærlighed til ham; dog neppe havde hun overleveret ham til Politimesteren, saa gjorde Vreden hos hende Plads for Medlidenheden, og meget snart angrede hun sin Grusomhed. Allerede den følgende Dag havde hun sendt Befaling hen til at loslade ham af Fængselet, og føre ham hen i hendes Huus; men han var forsvunden. Ved denne skrækkelige Efterretning havde hun ganske overladt sig til Fortvivlelsen, Søvnen var flyet fra hendes Øine, Taarestrømme udgød hun Dag og Nat, og i denne Tilstand befandt hun sig endnu, da hendes Broder kom for at opsøge hende. „Hvorfor udgyder Du Taarer, min dyrebare Sytt ad dunya?" spurgte han hende. Hun vilde i Begyndelsen dølge ham Aarsagen til hendes Bedrøvelse; dog, hvormegen Tvang hun endog gjorde sig, Navnet Aly Schach, som midt under hendes Suk undslap hende, forraadte hendes Hemmelighed. „Hvem er da denne Aly Schach, hvis Navn Du saa ofte udtaler?" spurgte hendes Broder hende. — Efterat den unge Prindsesse igjen havde fattet sig, fortalte hun sin Historie ganske tro. „Hvad?" raabte Giafar, „Alt dette er forefaldet, uden at jeg vidste Noget derom?" — „Jeg frygtede for, ikke at faae Dit Bifald; thi Du vilde sikkert have forestillet mig, hvor dybt en Vizirs Datter og Søster giftede sig under sin Stand, naar hun formælede sig med en Kjøbmands Søn, og den Kjærlighed, som han indskyder mig, tvang mig nu til at have en Hemmelighed for den dyrebareste Broder."

Giafar vilde ikke længere forstille sig; han fortalte hende nu den Række Eventyr, som vare mødte hendes Gemal og tilfoiede da: „Dersom Chalifen ikke havde paalagt mig at forsone Eder, saa vilde jeg i dette Øieblik have dræbt Dig; lad imidlertid al Frygt fare; Du vil see den igjen, som Du saa ømt elsker; søg at bringe ham til at glemme den slette Behandling, som han har lidt paa Din Befaling."

Da Giafar vendte tilbage til det keiserlige Pallads, vare alle Hofembedsmændene tilligemed Musikchoret gaaede bort, for at overbringe Aly Schach Æresklædningen. Snart derpaa kom denne selv. Da han lod sig see, stod Harun op, traadte ham nogle Skridt imøde, og behagede at lade ham tage Plads ved Siden af sig. Blandt andre behagelige Ting sagde han ogsaa til ham: „Du havde igaar ved Dit Taffel tre Gjæster, som elske Dig oprigtigt; nemlig mig, Viziren Giafar og Mesrur. Jeg vil ikke opholde Dig længer. Min Vizir har faaet det Ærinde at føre Dig til Din Gemalinde; jeg ønsker, at Du ikke vil tilbageviise hendes Undskyldninger, og igjen skjænke hende Dit Hjerte; jeg haaber, at hun fra nu af vil være mindre streng, og vise den Agtelse mod Dig, der tilkommer en Ægtemage, og især en Mand, som Du er." Giafar førte ham ogsaa virkelig hen i sit Pallads, hvor Sytt ad dunya ventede dem. Da han traadte ind, stod hun op, undskyldte sig for ham, og deres Forsoning blev beseglet ved gjensidige Omfavnelser. Aly Schach tilbragte den øvrige Deel af Dagen og hele Natten hos hende, i Skjødet af de sødeste Fornøielser.

Den følgende Dag gik han i Divanet, Chalifen lod ham nok engang tage Plads hos sig, og overøste ham med Æresbeviisninger. Aly Schach anvendte den overnaturlige Magt, hvormed han var begavet, til dermed at understøtte Haruns Foretagende, og formere hans Berømmelse. Saaledes henlevede de da et heelt Aar i det inderligste Venskab.

Da han en Dag vendte tilbage til sit Pallads, fandt han sin elskede Sytt ad dunya angreben af en dødelig Sygdom. Han satte sig ved Siden af hende, og forlod hende ikke under hele Sygdommen, som blot varede tre Dage: den fierde døde hun. Dette Tab foraarsagede ham en saa dyb Bedrøvelse, at han forsmaaede enhver Slags Trøst, og snart derpaa selv døde. Man begravede dem begge i sam-

me Kiste, og i samme Grav, efterat man omhyggelig havde vasket deres Legemer. Harun var selv tilstæde ved deres Liigbegjængelse, og begræd længe Aly Schach; thi han elskede ham meget. Imidlertid, da Kongerne aldrig tabe deres Fordeel af Øinene, saa befalede han Giafar at søge hiin Tryllering; dog, hvormeget man endog søgte, var det ikke muligt at finde den.

Da Scheherasade havde fuldendt denne Historie, tilkjendegav Sultanen hende, hvormeget hun derved havde fornøiet ham, og da Dagen endnu ikke brød frem, saa antog han gjerne Forslaget, endnu at høre følgende Eventyr:

Qvindeliſt.

Man fortæller, at der engang i Staden Bagdad har levet en elſkværdig Yngling af den ſkjønneſte Skabning og den ziirligſte Vext; han var den meſt udmærkede blandt alle Kjøbmandsſønner. Da han en Dag ſad i ſin Boutik, gik en yndig Pige forbi. Hun ſlog Øinene op, ſaae paa ham, og bemærkede oven over hans Boutikdør følgende Ord, ſkrevne med meget ſkjønne Træk: „Der gives ingen Liſt, undtagen Mandsliſt; thi den overgaaer endog Qvindeliſt.“ Hun ærgrede ſig derover, og efterat hun en kort Tid havde betænkt ſig, ſagde hun: „Jeg ſværger ved mit Slør, at han ſkal blive et Spil for Qvindeliſt, og forandre denne Indſkrift!“

Hundrede og fire og halvfemſindstyvende Nat.

Den følgende Dag kom hun igjen. Hun havde det ziirligſte Gevandt paa, var ſmykket med koſtbare Juveler, hendes Hænder vare farvede med Hénne, og hendes Haarfletninger rullede hende ned paa Skuldrene. I ſin Gang fremſvævede hun let og fuld af Adel, hendes Slavinder fulgte hende, indtil hun endelig ſatte ſig hen i denne Kjøbmands Boutik, under det Paaſkud at ſpørge efter alleſlags Varer. Efterat hun havde hilſt ham, indledte hun en Samtale med ham. „See dog engang,“ ſagde hun til ham, „min ſkjønne Vext, og hvor rank jeg er voxet; er det vel tilladt at opholde ſig over mig og ſige, at jeg er pukkelrygget?“ Tillige blottede hun en Deel af ſit Bryſt. Ved Synet af denne blændende hvide Barm bleve alle Kjøbmandens Sandſer bedøvede, han tabte al Fatning, og raabte: „Gud, tildæk Dig med et Slør!“ — „Kan man vel tillade ſig,“ ſvarede hun,

„at sige, at jeg har en gemeen Figur? Tillige viste hun ham sin blottede Forarm, som man skulde have holdt for Krystal; hun afslørede sit Ansigt, som lignede Fuldmaanen, naar den nærmer sig den fjortende Nat, og sagde derpaa til ham: „Hvo kan vove at paastaae, at mit Ansigt er vanziret af Kopper, og at jeg kun seer med det ene Øie?" Kjøbmanden tilstod, at hun havde Ret. „Men, ædle Froken, hvilken Grund har da bevæget Eder til at vise mig de Dele af Eders Legeme blottede, som ellers sædvanlig ere tilhyllede med et Slør?" — „I maa vide, Herre," svarede hun, „at jeg er den ulykkelige Datter af en Fader, som er den værste Tyran og den foragteligste Gnier, som skyer den mindste Udgift, og ikke vil gjøre nogen Opoffrelse, for at forsørge mig, uagtet de Velgjerninger, hvormed den Høieste har velsignet ham; han er tillige een af denne Tids mægtigste Mænd, og rigelig forsynet med alle denne Verdens Fortrin og Lykkens Goder." — „Hvem er da Din Fader, og af hvilken Stand er han da?" — „Min Fader er Storkadi ved den Domstol, til hvilken alle Stadens Embedsmænd høre." —

Med disse Ord forlod hun ham, og gik bort. Den trøstesløse Kjøbmand, som var henreven af Kjærlighed og Forbauselse, vidste ikke, om han var levende eller død. Øieblikkeligt lukkede han sin Boutik, og ilede hen til den af hende betegnede Statsembedsmand, Dommeren. Han træder ind, hilser ham, sætter sig ned, og siger til ham: „Jeg kommer med en Bøn til Eder; jeg er nemlig lidenskabeligt indtaget for Eders elskede Datter." — „Ven," svarede Dommeren," min Datter passer ikke for Eder. Hun fortjener hverken en saa ung Mand, eller er Eders elskværdige Egenskaber og Eders venlige Ändragende værdig." — „Denne Tale sømmer sig ikke vel for Eder; Eders Datter behager mig; hvorfor vil I være mine Hensigter imod?" —

De bleve endelig enige, og fastsatte i Ægteskabskontrakten, at den tilkommende Ægtemand skulde betale fem Punge før Brylluppet, og efter det halvtredsindstyve Punge som Enkepension, og for at forebygge en mulig Skilsmisse. Faderen lod det ikke mangle paa Forestillinger hos ham, men han agtede ikke derpaa, og forlangte allerede næste Nat Adgang til hende. Da de næste Nat virkelig vare i Begreb med at komme sammen, og den tilkommende Ægtemand havde

forrettet sin Aftenbøn, traadte han ind i Værelset, som var tilberedt til ham. Han tog Sløret fra sin Forlovedes Ansigt, betragtede hende opmærksomt, og saae et Uhyre af Vanskabning. Man fandt hos denne Pige Alt forenet, som hører til fuldstændig Hæslighed. Han tilbragte altsaa denne Nat saaledes med hende, som om han havde befundet sig i Deylems Fængsler. Han længtes blot efter Morgenens Frembrud, for at forlade hende, og at kunne gaae i et Bad.

Han slumrede lidt der, forrettede sine Afvaskninger, begav sig da hen i sin Boutik, aabnede den, og drak sin Kaffe. Folkene fra Havnen, Kjøbmændene og de anseligste Privatpersoner begyndte at indfinde sig hos ham, Nogle enkelte, Andre samlede i talrigt Selskab. De spøgte med ham, og sagde: „Du har altsaa ikke anseet os værdige til at drikke en Skaal Kaffe hos Dig? Din unge Kones Yndigheder have formodentlig indtaget hele Dit Hoved og Din Forstand. Den Høieste gjøre Eder ret lykkelige!"

Da det var blevet længere opad Dagen, kom ogsaa Stifterinden til denne Spas gaaende. Hun bøiede sig, og svævede blidt frem, som en ung Green i en Have. Hun var endnu zirligere klædt, og endnu mere vellystig smykket end den forrige Dag, og det saaledes, at de Forbigaaende stillede sig i to Rader, for at see hende. Hun satte sig i Boutiken, og ønskede ham en god Dag med de Ord: „Gid denne Dag maa være lykkelig for Dig, min kjære Ola ed dyn! Gud beskytte Dig, han gjøre Dig glad og tilfreds over al Maade!" Paa Kjøbmandens Ansigt afspeilede sig hans Sorgmodighed, han rynkede Panden, førend han svarede, og sagde da til hende: „Siig mig, hvad har jeg gjort Dig, at Du har handlet saaledes imod mig?" — „Du har Intet gjort mig," svarede hun, „men hiin Indskrift over Din Boutikdør har fornærmet mig. Kan Du forandre den, og lade det Modsatte skrive istedetfor, saa vil jeg drage Dig ud af denne slemme Handel."

„Dieblikkelig tog Kjøbmanden et Guldstykke frem, gav det til en Slave, og sagde til ham: „Gaa hen til den og den Skriver, og siig ham, at han skal med de skjønneste blaae og gyldne Bogstaver skrive de Ord: „Der gives ingen List, undtagen Qvindeliist; thi den overgaaer endog Mandsliist." — „Løb blot dieblikkelig," raabte den unge Pige.

Slaven opsøgte Skriveren, som strax tegnede Indskriften. Slaven bragte den til sin Herre, og denne anbragte den oven over sin Boutik. Den unge Pige sagde derpaa til ham: „Staa nu op, gaa hen ad Citadellet til, og træf en Aftale med Gjøglerne, Abe- og Bjørnetrækkerne, og befal dem at opsøge Dig imorgen tidlig i Justitspalladset. Du vil da sidde der, og drikke Kaffe hos Din Svigerfader, Kadien. De ville da ønske Dig til Lykke, overøse Dig med Velsignelsesønsker, og udraabe: „Gid Dine Dage maae være ret lykkelige, o Du vor Diesteen! Skulde Du ogsaa skamme Dig ved os, saa ville vi gjøre os en Ære af at være beslægtede med Dig; selv, hvis Du skulde jage os bort, og forvise os fra Dig, ville vi dog ikke forlade Dig; thi Du er jo vor Onkels Søn." Du maa da begynde at udstrøe Penge og alleslags Mynt iblandt dem. Kadien vil spørge Dig desangaaende, og Du maa da svare ham: „Min Fader var egentlig en Abeomfører, og det er mit Familiehaandværk; imidlertid, da Gud har gjort os velhavende, have vi som Handlende sat os i nogen Agtelse hos Havnens Opsynsmand."

Han gjorde det, og Alt indtraf saaledes, som den unge Pige havde forudseet det.

„Du er altsaa," sagde Overdommeren til sin ny Svigerson, „en Omfører af Aber, og hører altsaa til Gjøglertruppen?" — „Jeg kan," svarede Kjøbmanden, „af Kjærlighed til Din Datter ikke fornægte min Familie." — „Men derfor passer det sig ikke," vedblev Dommeren, „at Datteren af en Retslærd, som sidder paa Teppet, hvor Dommene blive fældede, og hvis Slægt opstiger lige til Guds Prophets Beslægtede, bliver givet Dig til Kone; det sømmer sig ikke, at Datteren af en saadan Mand bliver givet til Priis for en Abeomfører eller Taskenspiller." — „Men, sagde Kjøbmanden til ham, „ærværdige Retslærde, betænk, at hun er min retmæssige Kone; ethvert af hendes Haar opveier tusinde Liv, og jeg vilde ikke skille mig fra hende, om I endog vilde give mig alle Verdens Rigdomme."

Endelig kom man dog til den Beslutning at udstige Skilsmisseformularen; Ægteskabet blev opløst, og man befriede den Ene fra den Anden.

Kjøbmanden vendte nu tilbage til Spøgens Stifter-

inde. Hun var en Datter af den Ældste i Smedeamtet. Han friede hos hendes Fader til hende, og ægtede hende. De bleve fra nu af sammen, og levede i Velstand, Tilfredshed og Livslyst, som vedvarede til deres Endeligt.

Sultanen havde moret sig meget over Dommerens Godtroenhed og Pigens Snildhed. „Herre," sagde Scheherasade, „hvis Eders Majestæt vilde lade mig leve længere endnu, saa vilde jeg imorgen fortælle Eder Kjærlighedshistorien om Aly Ebn Bekar, og Schemselnihar, Favoritinde hos Chalifen Harun Arreschyd." Sultanen af Indien antog det ogsaa at høre denne Historie endnu,, og stod op, for at begive sig i Raadsforsamlingen.

Hundrede og fem og halvfemsindstyvende Nat.

Dinarsade, som aldrig forsømte at vække sin Søster, raabte denne Nat til sædvanlig Tid: „Min kjære Søster," sagde hun til hende, „Dagen vil snart bryde frem; jeg beder Dig, indtil da endnu at fortælle os een af de skjønne Historier, som Du kan."

„Du behøver ingen anden at vælge," sagde Schachriar, end Kjærlighedshistorien om Abulhassan Ebn Bekar og Schemselnihar, Favoritinde hos Chalifen Harun Arreschyd."

„Herre," sagde Scheherasade, „jeg vil strax tilfredsstille Eders Nysgjerrighed." Paa samme Tid begyndte hun saaledes:

Historien
om Abulhassan Aly Ebn Bekar og Schemselnihar, Favoritinde hos Chalifen Harun Arreschyd.

„Under Chalifen Harun Arreschyds Regiering levede i Bagdad en Specerihandler, ved Navn Abulhassan Ebn Thaher, en Mand af store Rigdomme, velskabt og af et smukt Udvortes. Han havde mere Forstand og Fiinhed, end Folk af hans Haandtering sædvanlig have; hans Retskaffenhed, hans Oprigtighed og muntre Lune gjorde ham elsket og gjerne seet af hele Verden. Chalifen, som kjendte hans Værd, satte en blind Tiltro til ham. Han agtede ham saa høit, at han ganske overlod ham Omsorgen for at forsyne hans Favoritinder med Alt, hvad de maatte kunne behove. Ham var det altsaa, som udvalgte Klæder, Huusgeraad og Smykker til dem, og dette gjorde han med en beundringsværdig Smag.

Hans gode Egenskaber og Chalifens Gunst drog Emirernes og de andre høieste Embedsmænds Sønner til hans Huus, og dette var Samlingspladsen for hele Hoffets Adel.

Men blandt de unge Herrer, som daglig besøgte ham, var een, som han agtede høiere end alle de andre, og med hvem han havde sluttet et særdeles Venskab. Denne Herre heed Abulhassan Aly Ebn Bekar, og nedstammede fra et gammelt persisk Kongehuus, som endnu var til i Bagdad, efterat Musselmændene havde erobret Persien ved Vaabnenes Magt. Naturen syntes at have fundet en Fornøielse i, hos denne Prinds at forene alle sjeldne Legems- og Sjælsegenskaber. Hans Ansigt var af fuldendt Skjønhed, hans Vært rank, hans Anstand let, og hans Mine saa indtagende, at man ikke kunde see paa ham, uden strax at elske ham.

Naar han talte, skete det stedse i træffende og valgte Udtryk, med en behagelig og ny Vending; selv Tonen i hans Stemme havde Noget, som fortryllede Alle, der hørte ham. Derhos havde han megen Aand og Skarpsindighed, og tænkte og talte om alle Ting paa en beundringsværdig passende Maade. Han var saa tilbageholden og beskeden, at han aldrig paastod Noget, uden med al mulig Forsigtighed, for at afvende Mistanke om, at han vilde paatrænge Andre sin Mening. Ved saadanne Egenskaber, som jeg nylig har rost hos ham, kan man ikke undre sig over, at Ebn Thaher udmærkede ham fremfor de andre unge Herrer ved Hoffet, som for det meste havde de hans Dyder modsatte Laster.

En Dag, da denne Prinds var hos Ebn Thaher, kom en Dame paa et sort og hvidplettet Muuldyr, i Midten af ti Slavinder, som ledsagede hende til Fods, og alle vare meget skjønne, saavidt man kunde see af deres Anstand og gjennem det Slør, som bedækkede deres Ansigt. Damen bar et rosenvarvet, fire Fingre bredt Belte, paa hvilket der glimrede Perler og Diamanter af overordentlig Størrelse; og med Hensyn til hendes Skjønhed var det let at bemærke, at hun overtraf sine Fruentimmer saa meget, som Fuldmaanen den to Dage gamle Nymaane. Hun havde gjort et eller andet Indkjøb, og da hun havde Noget at tale med Ebn Thaher om, saa traadte hun ind i hans Boutik, som var ziirlig og rummelig, og han modtog hende med alle Tegn paa den dybeste Ærbødighed, og bød hende at sætte sig, idet han med Haanden anviste hende Ærespladsen.

Prindsen af Persien, som ikke vilde lade en saa skjøn Leilighed til at vise sin Fiinhed og Høflighed, gaae forbi, lagde den Pude af Guldstof tilrette, som skulde tjene Damen til at læne sig paa, og drog sig derpaa hurtigt tilbage, for at hun kunde sætte sig ned. Herpaa hilste han hende, idet han kysede Tæppet ved hendes Fødder, reiste sig igjen og blev staaende ved Enden af Sophaen. Da hun stod med Ebn Thaher paa en fortrolig Fod, saa tog hun sit Slør af, og lod en saa overordentlig Skjønhed straale Prindsen af Persiens Øine imøde, at han blev truffen deraf lige til sit inderste Hjerte. Damen paa sin Side kunde heller ikke afholde sig fra at betragte Prindsen, hvis Skue gjorde samme Indtryk paa hende.

„Herre," sagde hun til ham med en venlig Mine," jeg beder Eder, sæt Eder."

Prindsen af Persien adlød, og satte sig paa Randen af Sophaen. Hans Øine bleve stedse hæftede paa hende, og han nedsvælgede i lange Drag Kjærlighedens søde Gift. Thi hendes Skjønhed var saa stor, at man kunde anvende følgende Vers af en Digter paa hende:

„Hun er Solen, og hendes Bolig er Himlen, trøst altsaa Dit Hjerte med den bedste Trøst;"

„Thi til hende formaaer man ikke at stige op, og hun kan ei stige ned til Dig."

Hun bemærkede snart, hvad der foregik i hans Sjæl; og denne Opdagelse maatte fuldkommen opflamme hende for ham. Hun stod op, nærmede sig Ebn Thaher, og efterat hun ganske sagte havde sagt ham Hensigten af hendes Besøg, spurgte hun om Prindsen af Persiens Navn og Fædreneland. „Herskerinde," svarede Ebn Thaher," denne unge Herre, om hvem I taler, hedder Abulhassan Ebn Bekar, og er en Prinds af kongeligt Blod."

Damen var glad over at erfare, at den, som hun allerede elskede saa lidenskabeligt, var af saa høi Stand. „I vil uden Tvivl sige," begyndte hun igjen, „at han nedstammer fra Kongerne af Persien?"

„Ja Herskerinde," svarede Ebn Thaher, „de sidste Konger af Persien ere hans Aner. Siden dette Kongeriges Erobring, have Prindserne af dette Huus stedse udmærket sig ved vor Chalifs Hof."

„I gjør mig en stor Fornøielse," sagde hun derpaa, „ved at gjøre mig bekjendt med denne unge Herre." — „Saasnart jeg sender dette Fruentimmer," tilføiede hun, idet hun pegede paa en af sine Slavinder, „for at indbyde Eder til mig, saa beder jeg Eder at medtage ham. Jeg vilde gjerne vise ham Pragten i mit Huus, for at han kunde sige, at der hos de fornemme Folk i Bagdad ikke hersker Gjerrighed. I forstaaer vel, hvad jeg vil sige, forglem det ikke, ellers bliver jeg meget vred paa Eder, og kommer i mit Liv aldrig mere hen til Eder."

Ebn Thaher havde altfor megen Skarpsindighed, til ikke af disse Ord at mærke Damens Følelser. „Min Fyrstinde, min Dronning," svarede han," Gud bevare mig fra,

nogensinde at give Eder Anledning til Vrede imod mig. Jeg vil stedse gjøre mig det til en Lov at fuldføre Eders Befalinger."

Efter dette Svar tog Damen Afskeed fra Ebn Thaher, idet hun gjorde ham en Bøining med Hovedet; og efterat hun havde tilkastet Prindsen af Persien et venligt Blik, bestreeg hun igjen sit Muuldyr og reed bort....."

Ved dette Sted taug Sultaninde Scheherasade, til stor Misfornøielse for Sultanen af Indien, som maatte staae op, fordi Dagen allerede brød frem.

Hun fortsatte i den følgende Nat denne Historie, og sagde til Sultanen af Indien:

Hundrede og sex og halvfemsindstyvende Nat.

„Herre, Prindsen af Persien, som var dødelig forelsket i den skjønne Dame, fulgte hende med Øinene, saalænge han kunde see hende; og da hun allerede for længe siden var forsvunden for hans Blik, holdt han dog stedse Øinene henvendte paa den Vei, som hun havde taget.

Ebn Thaher gjorde ham opmærksom paa, at nogle Folk iagttoge ham, og begyndte at lee over hans Stilling. „Ak," sagde Prindsen til ham, „de Folk og I vilde have Medlidenhed med mig, naar I vidste, at den skjønne Dame, som nylig er gaaet fra Eder, fører den bedre Deel af mig bort med sig, og at den øvrige Deel stræber, ikke at blive adskilt derfra. Siig mig, jeg besværger Eder derom," tilføiede han, „hvem er denne Dame, som tvinger Folk til Kjærlighed, uden at lade dem faae Tid til Besindelse."

„Herre," svarede Ebn Thaher ham, „det er den berømte Schemselnihar [9]), første Favoritinde hos Chalifen, vor Herre."

„Med Rette bærer hun dette Navn," afbrød Prindsen ham, „thi hun er skjønnere, end Solen paa en skyfri Dag."

„Det er sandt," svarede Ebn Thaher. „De Troendes Behersker elsker hende ogsaa meget, eller meget mere, han tilbeder hende. Han har udtrykkelig befalet mig at levere hende Alt, hvad hun fordrer af mig, og selv, saa meget det

paa nogen Maade er mig muligt, at forekomme alle hendes Ønsker."

Han talte saaledes til ham, for at afholde ham fra at indlade sig i en Kjærlighed, som blot kunde være ulykkelig; men dette tjente kun til, endnu mere at opflamme ham. „Det anede mig vel, indtagende Schemselnihar," udraabte han, „at det ikke vilde være mig tilladt at hæve mine Tanker op til Eder; dog foler jeg, endskjøndt uden Haab om at blive elsket af Eder, at det ikke staaer i min Magt at ophøre at elske Eder. Jeg vil altsaa evig elske Eder, og velsigne min Skjæbne, at være det skjønneste Væsens Slave, som Solen beskinner."

Medens Prindsen af Persien saaledes indviede den skjønne Schemselnihar sit Hjerte, tænkte hun, idet hun vendte hjem, paa Midler, ved hvilke hun kunde see Prindsen, og uden Tvang underholde sig med ham.

Hun var neppe igjen ankommen i sit Pallads, forend hun sendte det af hendes Fruentimmer hen til Ebn Thaher, som hun havde viist ham, og til hvem hun havde sat sin hele Tiltro, for at sige ham, at han uden Tøven skulde komme hen til hende med Prindsen af Persien.

Slavinden kom i Ebn Thahers Boutik, i det Øieblik, da denne endnu talte med Prindsen af Persien, og bestræbte sig for, ved de stærkeste Grunde at afsnakke ham hans Kjærlighed til Sultanens Favoritinde. Da hun saae dem begge sammen, sagde hun til dem: „I Herrer! min ærede Herskerinde Schemselnihar, første Favoritinde hos de Troendes Behersker, beder Eder at komme hen i hendes Pallads, hvor hun venter Eder."

Ebn Thaher stod strax op, for at vise sin hurtige Lydighed, og uden at svare Slavinden Noget, fulgte han hende, ikke uden nogen Modstand. Prindsen derimod fulgte hende, uden at tænke paa den Fare, som var forbunden med dette Besøg. Ebn Thahers Nærværelse, som havde fri Adgang til Favoritinden, hævede enhver Uro hos ham. Begge fulgte altsaa Slavinden, som gik Noget foran, ind i Chalifens Pallads, og kom med hende til Døren af Schemselnihars lille Pallads, som allerede var aaben. Hun førte dem begge ind i en stor Sal, og bad dem at sætte sig.

Prindsen troede sig henflyttet i et af hine salige Pallad-

ser, som man lover os i hiin Verden. Han havde endnu aldrig seet Noget, der kunde sammenlignes med Pragten paa det Sted, hvor han nu befandt sig. Fodtæpperne, Lænepuderne og det øvrige Tilbehør til Sophaen, Værelsets Meubler, Bygningskunstens Zirater, vare af en Skjønhed og Rigdom, som forbausede.

Strax efterat han med Ebn Thaher havde sat sig ned, bragte en meget pæn fort Slavinde dem et med de udvalgteste Spiser besat Bord, hvis kostelige Lugt forkyndte deres fine Tillavning.

Medens de spiste, forlod den Slavinde, som havde ført dem hid, dem ikke; hun gjorde sig megen Umage for at anbefale dem de Retter, hun kjendte som de bedste; andre Slavinder skjænkede ved Enden af Maaltidet fortræffelig Viin i for dem. Da de vare færdige, rakte man Enhver især et Bækken med et gyldent Kar, fuldt af Vand, for at de kunde vaske deres Hænder; og derpaa bragte man dem et Guld Rogelsefad med brændende Aloetræ, hvormed de gjennemrøgede deres Skjæg og Klæder. Heller ikke blev vellugtende Vand forglemt; det var i et gyldent, med Diamanter og Rubiner besat, og ene og allene dertil bestemt Kar, og blev sprængt dem i begge Hænder, hvormed de, efter Skik og Brug, vædede deres Skjæg og Ansigt.

De indtoge nu igjen deres Plads; men neppe havde de sat sig, saa bad Slavinden dem at staae op, og følge hende. Hun aabnede dem en Dør i Salen, hvori de vare, og de traadte ind i en større Sal af beundringsværdig Bygningskunst; den havde en Kuppel af zirlig Skikkelse, som blev baaren af hundrede Søiler af det skjønneste alabasthvide Marmor. Capitælerne og Fødderne paa disse Søiler vare zirede med forgyldt Billedværk af fiirfødde Dyr og Fugle af mangfoldige Slags. Fodtæppet i denne overordentlige Sal bestod af et eneste Stykke Guldstof, broderet med Rosengrene af rød og hvid Silke, og frembød, tilligemed den med Arabesker bemalede Kuppel, et henrykkende Skue. Mellem hvert Søilepar stod en paa samme Maade udziret lille Sopha, samt store Kar af Porcellain, Jaspis, Gagath, Porphyr, Achat og andre kostbare Stene, smykkede med Guld og Juveler. Søilernes Mellemrum vare ligesaamange store Vinduer med fremspingende, ligesom Sophaerne zirede Gelændere, og frem-

bøde Udsigt til den skjønneste Have af Verden. Dens Gange efterlignede ved smaae Stene af forskjellig Farve Salens Fodtæppe, saa at, naar man saae ind og ud, det syntes, som om Salen og Haven med alle sine Yndigheder stode paa et og samme Tæppe. Blikket var rundt omkring, langs med Gangene, begrændset ved to Kanaler med krystalklart Vand, som lob i lige Kreds med den runde Sal, og af hvilke den ene noget høiere faldt ned i den underste, som et udbredt Sølvdækken. Skjønne Vaser af forgyldt Metal, hvori der stode Grene og Blomster, vare opstillede i en vis Afstand. Disse Grændser bleve gjennemskaarne af store, med ranke og løvfulde Træer besatte Rum, hvor tusinde Fugle istemmede en klangfuld Concert, og frydede Øiet ved at flyve hist og her, saavelsom ved deres, snart uskyldige, snart blodige Kampe, som de holdt med hverandre i Luften.

Prindsen og Ebn Thaher dvælede længe ved Betragtningen af denne store Pragt. Ved enhver Gjenstand, som var dem paafaldende, udbrøde de i høi Forbauselse og Beundring; især Prindsen af Persien, som aldrig havde seet Noget, der kunde sammenlignes med det, han nu saae. Og Ebn Thaher, endskjøndt han allerede nogle Gange havde betraadt dette prægtige Sted, opdagede der endnu Skjønheder, som forekom ham ganske nye. Kort, begge bleve ikke trætte af at beundre saamange sjeldne Gjenstande, og de vare endnu behageligt beskjæftigede dermed, da de saae et Selskab rigtklædte Fruentimmer. De sad alle derude, i nogen Frastand fra Salen, Enhver paa en Stol af indisk, med Sølvtraad udziret Platantræ, med et musikalsk Instrument i Haanden, og de ventede blot paa Befaling, for at spille derpaa.

De stillede sig begge ved Gelænderet, hvor man kunde see disse Slavinders Ansigt, og idet de herfra saae til Høire, saae de en stor Gaard, fra hvilken Trappetrin forte ned i Haven, og som var omgivet af meget skjønne Gemakker.

Slavinden havde forladt dem, og da de vare alene, underholdt de sig en Tidlang. „I, som en klog Mand," sagde Prindsen af Persien, „betragter uden Tvivl ogsaa med stor Tilfredshed disse Tegn paa Storhed og Magt. Jeg, for min Deel, troer, at der ikke gives noget mere Forbausende i Verden; men naar jeg tænker derpaa, at denne er den kun altfor elskværdige Schemselnihars glimrende Bolig, og

at det er den første Monark i Verden, som her holder hende fangen, saa tilstaaer jeg Eder, at jeg føler mig som det ulykkeligste af alle Mennesker. Jeg synes, at der ikke gives nogen grusommere Skjæbne end min, at elske en Gjenstand, som er i min Medbeilers Magt, og det endog paa et Sted, hvor denne Medbeiler er saa mægtig, at jeg i dette Øieblik ikke engang er sikker paa mit Liv."

Scheherasade fortalte i denne Nat ikke videre, fordi hun saae Dagen bryde frem. Den følgende Nat optog hun igjen Traaden og sagde til Sultanen af Indien:

Hundrede og syv og halvfemsindstyvende Nat.

„Herre, da Ebn Thaher hørte Prindsen af Persien tale saaledes, svarede han ham: „Herre, Gud give, at jeg kunde give Eder ligesaa visse Forsikkringer om Eders Kjærligheds lykkelige Fremgang, som om Eders Livs Sikkerhed! Endskjøndt dette prægtige Pallads tilhører Chalifen, som alene har ladet det bygge for Schemselnihar, under Navnet: de evige Glæders Pallads, som en Deel af sit eget Pallads, saa maa I ikke destomindre vide, at denne Dame lever der i fuldkommen Frihed. Hun er ikke omgivet af Gildinger, som vaage over alle hendes Handlinger. Hun har sit eget Huustyende, hvorover hun uindskrænket raader. Hun gaaer ud af Staden, uden at spørge Nogen om Tilladelse; hun kommer igjen, naar hun behager, og aldrig besøger Chalifen hende, uden at sende Mesrur, Hovedsmanden for hans Gildinger, forud, for at give hende Efterretning derom, og forberede hende paa hans Modtagelse. I kan altsaa være ganske rolig, og henvende hele Eders Opmærksomhed paa den Concert, hvormed, som jeg seer, Schemselnihar vil beære Eder."

Idet Ebn Thaher endte denne Tale, saae han Favoritindens fortrolige Slavinde komme, som meddeelte de foran dem siddende Fruentimmer den Befaling, at synge og spille paa deres Instrumenter. Strax spillede de alle paa eengang ligesom til Indledning, og efterat de havde spillet saaledes, begyndte Een alene at synge, og ledsagede sin Stemme med

en Luth, som hun spillede beundringsværdigt skjønt. Hun sang med vellydende Stemme følgende Vers:

„O Skjønhed, til hvem Kjærligheden i mit Hjerte vorer hvert Øieblik, herske over mig, som Du behager."

„Og afkjøl ved din Nærmelse Flammerne i mit Hjerte, som din Fraværelse fortærer."

„Tag til Løn derfor, Alt hvad Du vil, — dog jeg kan ikke byde Dig nogen anden Løn, end min Martyrdød."

Da det var blevet hende betydet, over hvilken Gjenstand hun skulde synge, saa vare hendes Ord saa overeensstemmende med Prindsen af Persiens Følelser, at han ikke kunde afholde sig fra, ved Enden af Sangen at tilkjendegive sit Bifald. „Er det muligt," raabte han, „at I har den Gave, at trænge ind i Hjerterne, og at Eders Kundskab om, hvad der foregaaer i mit, har givet Eder Anledning til at lade os høre Eders henrivende Stemme i denne Sang? Jeg formaaede selv ikke at udtrykke mig anderledes."

Sangerinden svarede Intet paa denne Tiltale. Hun vedblev, og sang endnu følgende Vers:

„Jeg er opflammet af Kjærlighed til hende, uden nogensinde at have vidst, hvad Kjærlighed er."

„I mit Hjerte og min Barm raser en Flamme, som gjør mig vanvittig."

„At udgyde Taarer er blevet mig til en hellig Pligt, og at sukke imod min Villie, kan jeg ikke mere undlade."

Prindsen blev herved saa rørt, at han gjentog Ordene med Taarer i Øinene, hvilket nok gav at forstaae, at han anvendte Meningen af dem paa sig. Da hun havde sunget alle sine Vers, stod hun op tilligemed sine Ledsagerinder, og alle istemmede følgende Sang:

„Gud er stor!"

„Nu lader Fuldmaanen sig see, og Solen forener nu den Elskede med hendes Elsker!"

„Hvem har vel nogensinde seet Solen og den lysende Maane forenede i den evige Fornøielses Haver, og i Verden?!"

Dette betydede, at Schemselnihar nu vilde lade sig see, og at Prindsen af Persien da vilde have den Fornøielse at see hende.

Virkelig bemærkede Ebn Thaher og Prindsen af Persien,

idet de saae henad Gaarden til, at den fortrolige Slavinde nærmede sig, ledsaget af ti sorte Fruentimmer, som med megen Moie bare en stor, kunstigt udarbeidet Throne af gediegent Solv, hvilken de satte ned i en vis Frastand foran dem; hvorpaa de sorte Slavinder trak sig tilbage bag ved Træerne, ved Begyndelsen af en Gang.

Dernæst kom tyve, alle skjønne, meget rigt og eens klædte Fruentimmer, i to Rader, hver med et Instrument, hvorpaa de spillede og sang dertil, og stillede sig saaledes ved begge Sider af Thronen.

Alle disse Ting fængslede Prindsen af Persiens og Ebn Thahers Opmærksomhed saameget mere, da de begge vare begjærlige efter at see, hvad Udfaldet vilde blive deraf.

Endelig saae de ved den samme Dor, ud af hvilken de ti sorte Fruentimmer med Solvthronen og de følgende tyve Sangerinder vare komne, ti andre ligesaa skjønne og rigt klædte Fruentimmer, som stode nogle Øieblikke stille der. De ventede deres Herskerinde, som endelig lod sig see, og traadte i deres Midte....."

Dagen, som allerede begyndte at oplyse Schachriars Gemak, paalagde Scheherasade Taushed. Den følgende Nat vedblev hun saaledes:

Hundrede og otte og halvfemsindstyvende Nat.

„Schemselnihar traadte altsaa i Midten af de ti Fruentimmer, som havde ventet hende ved Døren. Hun var let at kjende blandt dem, saavel ved hendes Vært og majestætiske Anstand, som ved en Art Kappe af et meget let, himmelblaat, med Guld gjennemvirket Stof; hun bar denne, befæstet paa Skuldrene, oven over sin Dragt, som var den kostbareste, smagfuldeste og prægtigste, som man paa nogen Maade kan tænke sig. De Perler, Diamanter og Rubiner, som tjente til hendes Smykke, vare ikke udsaaede i umaadelig Mængde; Alt var kun i lidet Antal der, men udvalgt og af uskatteerlig Værdi. Hun fremtraadte med en Majestæt, som Solen i sit Løb midt igjennem den Sky, som op-

tager dens Glands, uden at indhylle den, og satte sig paa den Sølvthrone, som var hidbragt for hende.

Saasnart Prindsen af Persien saae Schemselnihar, havde han blot Die for hende. „Man erkyndiger sig ikke mere om det, man søgte, saasnart man seer det," sagde han til Ebn Thaher; „og al Tvivl forsvinder, saasnart Sandheden aabenbarer sig. Seer I denne fortryllende Skjønhed? Hun er Skyld i mine Lidelser; Lidelser, som jeg velsigner, og ikke vil ophøre at velsigne, hvor haarde og langvarige de endog maae være! Ved dette Syn er jeg ikke mig selv mere mægtig; min Sjæl kommer i Uro og Oprør, og jeg føler, at den vil forlade mig. Saa gaa da hen, o min Sjæl, jeg tillader Dig det! Men gjør det til dette skrøbelige Legemes Vel og Ophold. — Det er Eder, grusomme Ebn Thaher, som har foranlediget denne Forvirring; I troede at gjøre mig en stor Fornøielse, idet I førte mig herhid; og jeg seer, at jeg er kommen her til min Fordærvelses Fuldendelse. — Tilgiv mig," vedblev han, idet han igjen fattede sig, „jeg skuffer mig; gjerne er jeg kommen her, og jeg har kun anklaget mig selv." Ved disse Ord henflød han i Taarer.

„Det fryder mig," sagde Ebn Thaher, „at I lader mig vederfares Retfærdighed. Da jeg sagde Eder, at Schemselnihar var Chalifens Favoritinde, gjorde jeg det udtrykkelig, for at forekomme denne ulykkelige Lidenskab, som I med Velbehag nærer i Eders Hjerte. Alt, hvad I her seer, maa afvende Eder derfra, og I tør blot endnu give Taknemlighedens Følelser Plads, for den Ære, som Schemselnihar viser Eder, idet hun befalede mig at bringe Eder med mig. Kald altsaa Eders forvirrede Fornuft tilbage, og sæt Eder i Stand til at lade Eder see saaledes for hende, som Velanstændigheden fordrer. See, der kommer hun. Var det ikke allerede kommet saavidt, saa vilde jeg tage andre Forholdsregler; men da Sagen nu engang er skeet, saa beder jeg Gud, at det aldrig maa angre Eder. — Hvad jeg endnu har at indskærpe Eder," vedblev han, „er, at Kjærligheden er en Forræderske, og kan styrte Eder i en Afgrund, af hvilken I aldrig befrier Eder."

Ebn Thaher havde ikke Tid til at sige Mere, fordi Schemselnihar kom til. Hun satte sig paa sin Throne, og hilste dem begge ved at bøie Hovedet. Men hendes Øine

dvælede paa Prindsen af Persien, og begge underholdt sig med hinanden i et stumt, med Sukke blandet Sprog, ved hvilket de i kort Tid sagde hinanden mere, end de ved Ord i lang Tid havde formaaet. Jo længere Schemselnihar saae paa Prindsen, jo mere bestyrkede hans Blik hende i den Tanke, at han ikke var ligegyldig mod hende; og allerede overtydet om Prindsens Gjenkjærlighed, følte hun sig at være den lykkeligste Dødelige paa Jorden. Hun vendte endelig sine Øine bort fra ham, og befalede Fruentimmerne, som først havde sunget, at nærme sig hende. Disse stode op, og medens de traadte frem, kom de sorte Fruentimmer igjen frem af Gangen, bare Stolene bag efter dem, og stillede dem nær ved det fremspringende Vindue i Salen, hvor Ebn Thaher og Prindsen af Persien stod, saaledes, at Stolene dannede en Halvkreds foran dem med Favoritindens Throne og Fruentimmerne, som vare paa begge Sider af hende.

Da Fruentimmerne, som før sad paa Stolene, paa et Vink af Schemselnihar igjen alle havde indtaget deres Plads, valgte deres henrivende Herskerinde een af dem til at synge, Efterat dette Fruentimmer havde stemt sin Luth, sang hun følgende Sang:

„Elskeren iler til sin Elskede, og Ømheden gjør begge Hjerter til eet Hjerte."

„De nærme sig Kjærlighedens Bæk, og nyde i fuldt Maal dens kosteligt søde Vand."

„Her dvæle de, og med Taarer i Øinene gjentage de følgende Ord: „Hvorfor tilhører jeg ikke Dig, og Du mig? Skjæbnen er alene Skyld deri. Skylden kan ikke tilskrives os, som staae under Skjæbnens Indflydelse."

Schemselnihar hentydede ved sine Blik og Gebærder saa synligt disse Ord paa sig og Prindsen af Persien, at denne ikke længere kunde holde sig. Han stod halvt op, lænede sig ud over Vindueskarmen, og bad Een af dem, der stod nærmest ved det Fruentimmer, som nylig havde sunget, at give Agt paa hvad han foretog sig, og da hun var nær ved ham, sagde han til hende: „Giv Agt paa mig, og viis mig den Følelighed, med Eders Luth at ledsage den Sang, som jeg vil istemme." Og nu sang han følgende Sang:

„Formedelst den store Frastand, som er imellem Dig og

mig, sommer der sig for mit Die intet Andet, end Graad, Du mine Dines Salighed og Længsel, Du mine Dnskers eneste Maal, Du min Afgud!"

„Let dens Skjæbne, hvis Dine svømme i Kummerens og Bedrøvelsens Taarer, hvis Kjærlighed gjennemtrænger hans Inderste, og hvis Tungsindighed ellers vil vedvare hele hans Levetid."

Saasnart han havde endt, fulgte Schemselnihar hans Exempel, og sagde til eet af sine Fruentimmer: „Giv Agt paa mig, og ledsag min Stemme." Paa samme Tid sang hun en Sang, som blot satte Prindsens Hjerte endnu mere i Flamme, og denne svarede hende igjen med en Sang, som var endnu lidenskabeligere, end den, han først havde sunget.

Da begge de Elskende saaledes ved deres Sange havde erklæret deres gjensidige Dmhed, formaaede Schemselnihar ikke længere at modstaae sin Dmheds Magt. Ganske ude af sig selv, reiste hun sig fra Thronen, og nærmede sig Salsdøren. Prindsen, som forstod hendes Hensigt, reiste sig strax, og ilede hende imode. Begge mødte hinanden ved Døren, hvor de udrakte Hænderne imod hinanden, og omarmede hinanden med en saadan Inderlighed, at de bleve afmægtige. De vare faldne om, hvis Fruentimmerne, der vare fulgte Schemselnihar, ikke havde forhindret det; disse holdt dem iveiret og bare dem paa en Sopha, hvor de igjen bragte dem til sig selv, idet de sprøitede dem vellugtende Vand i Ansigtet, og lode dem indaande flere andre vellugtende Sager.

Da de begge vare komne til Besindelse, var det Første, som Schemselnihar gjorde, det, at hun saae sig om til alle Sider, og da hun ikke saae Ebn Thaher, spurgte hun hastigt, hvor han var. Ebn Thaher havde af Ærbødighed bortfjernet sig, medens Fruentimmerne vare beskjæftigede om deres Herskerinde, og frygtede med Rette slemme Følger af det, han nylig havde seet. Saasnart han hørte, at Schemselnihar spurgte efter ham, nærmede han sig, og traadte hen foran hende....."

Ved dette Sted ophørte Sultaninde Scheherasade at fortælle, fordi Dagen brød frem. Den følgende Nat vedblev hun saaledes:

Hundrede og ni og halvfemsindstyvende Nat.

„Schemselnihar var glad over at see Ebn Thaher, og tilkjendegav ham sin Glæde med følgende forbindtlige Ord: „Ebn Thaher, jeg veed ikke, hvorledes jeg skal bevidne Eder min Erkjendtlighed for de uendelige Forpligtigelser, som jeg har mod Eder. Uden Eder havde jeg aldrig lært Prindsen af Persien at kjende, og aldrig elsket det Elskværdigste, der findes i Verden. Vær imidlertid overtydet om, at jeg ikke vil døe utaknemmelig, men at min Erkjendtlighed, saavidt som muligt, skal svare til den Tjeneste, som jeg har Eder at takke for."

Ebn Thaher svarede paa denne høflige Tiltale kun ved en dyb Bøining, og ønskede Schemselnihar, at alle hendes Ønsker maatte blive opfyldte.

Schemselnihar vendte sig nu til Prindsen af Persien, som stod hos hende, og idet hun saae paa ham med en Slags Forvirring over det mellem dem Forefaldne, sagde hun til ham: „Min Dyrebare, jeg er overbeviist om, at I elsker mig, og hvor hæftig I endog elsker mig, saa kan I ikke tvivle om, at min Kjærlighed jo er ligesaa hæftig, som Eders. Men lader os ikke dølge for os selv, at, hvormeget endog Eders Følelser stemme overeens med mine, saa seer jeg dog for Eder, saavelsom for mig, ikke andet end Sorger, Længsel, og store Ønder. Der gives intet andet Middel mod vore Lidelser, end stedse at elske hinanden, at hengive os i Himlens Villie, og at vente, hvad den bestikker over os."

„Herskerinde," svarede Prindsen af Persien hende, „I vilde gjøre mig den største Uret af Verden, hvis I blot et Øieblik tvivlede om min Kjærligheds Vedvarenhed; den er saaledes forenet med min Sjæl, at den udgjør den bedre Deel deraf, og at jeg selv efter min Død endnu vil bevare den. Lidelser, Qvaler, Marter, Intet formaaer at hindre mig fra at elske Eder." Idet han sagde dette, flode hans Øine over af Taarer, og Schemselnihar kunde ikke tilbageholde sine.

Ebn Thaher benyttede denne Tid til at tale: „Herskerinde," sagde han til hende, „tillad mig at erindre Eder om, at I, istedet for at henflyde i Taarer, hellere skulde glæde Eder over at see Eder saaledes forenede! Jeg begriber ikke Eders Smerte. Hvorledes vil det først være, naar Nødven-

digheden tvinger Eder til at adskilles; Vi have allerede været her længe; og I veed, Herskerinde, at det er paa Tiden, at vi trække os tilbage."

„Ak, hvor grusom I er!" svarede Schemselnihar. I, som kjender Aarsagen til mine Taarer, skulde I ikke have Medlidenhed med den ulykkelige Tilstand, hvori I seer mig? Sorgelige Nødvendighed! Hvad har jeg da forbrudt, at en grusom Skjæbne forbyder mig at glæde mig ved den, som jeg ene og alene elsker?"

Da hun var overtydet om, at Ebn Thaher kun havde talt af Venskab til hende, saa optog hun ham ikke ilde, hvad han havde sagt til hende; hun benyttede det meget mere. Virkelig gav hun sin fortrolige Slavinde et Vink, og denne gik strax ud, og bragte snart derpaa et lille Sølvbord, besat med Frugter, som hun stillede hen imellem hendes Herskerinde og Prindsen af Persien. Schemselnihar udvalgte det Bedste, rakte Prindsen det, og bad ham, af Kjærlighed til hende at spise det. Han tog det, og førte det Sted, som hun havde berørt, til sin Mund. Han paa sin Side rakte ogsaa Frugter til Schemselnihar, som ogsaa modtog dem, og spiste dem paa samme Maade. Hun glemte heller ikke at indbyde Ebn Thaher til at spise med dem, men denne, som saae sig paa et Sted, hvor han ikke troede sig i Sikkerhed, vilde heller have været hjemme, og spiste kun med af Foielighed. Efter at der var taget af Bordet, bragte man et Sølvbækken med Vand i et Guldkar, og de vaskede sig samtligen Hænderne. Herpaa indtoge de igjen deres Pladser, og tre af de ti Fruentimmer bragte hver en Skaal af Bjergkrystal, fuld af kostelig Viin, paa en gylden Underskaal, og satte dem hen foran Schemselnihar, Prindsen af Persien, og Ebn Thaher.

For at være mere alene, beholdt Schemselnihar kun de ti sorte Fruentimmer, som kunde synge og spille, hos sig, og efterat hun havde bortsendt alle de øvrige, tog hun den ene af Drikkeskaalene, og, idet hun holdt den i Haanden, sang hun følgende kjærlige Ord, som et af Fruentimmerne ledsagede med sin Luth:

„Mit Liv giver jeg til Priis for den, som besvarede min Hilsen saa venligt; han har igjen forøget min Lyst til Kjærlighed, efterat jeg allerede havde opgivet alt Haab."

„Saa ofte han lader sig see, saa forraader Længselen

hos mig mine Hemmeligheder, og aabenbarer den, som misunder mig derfor, hvad der foregaaer i mit Inderste."

„Han græder af Misundelse, jeg af Kjærlighedsfryd. Enhver, som seer det, skulde troe, at vi begge græd af Kjærlighed til ham."

Da hun havde sunget dette, drak hun; herpaa tog hun een af begge de andre Skaale, rakte Prindsen den, og bad ham at drikke af Kjærlighed til hende. Han tog den med fyrig Elskovshenrykkelse, men forend han drak, sang han ogsaa følgende Sang, som et andet af Fruentimmerne ledsagede med sit Strængespil.

„Mine Taarer rinde, de ligne min Viin, og blande sig med den; hvo har nogensinde, som jeg, havt Diet til Bæger?"

„Og sandelig, jeg ved ikke, om der strømmer Viin af mine Øine, eller om jeg drikker mine Taarer."

Og idet han sang saaledes, flode hans Øine over af Taarer.

Schemselnihar rakte endelig den tredie Skaal til Ebn Thaher, som takkede høiligt for hendes Godhed og den ham viste Ære; og en anden Slavinde tog Luthen og sang for ham følgende Vers:

„Taarerne fortrænge hverandre paa hans Kinder, formedelst den Elskovsbrand, som raser i hans Bryst."

„Han græder i Nærheden af den Elskede, af Frygt for hendes Bortfjernelse. Fjern og nær strømme Taarerne ligestærkt."

Herpaa tog Schemselnihar Luthen ud af Haanden paa eet af hendes Fruentimmer, og ledsagede den med sin Stemme paa en saa lidenskabelig Maade, at hun syntes at være ganske ude af sig selv, og Prindsen af Persien stod, med Øinene fast hæftede paa hende, ubevægelig, som om han var fortryllet.

Imidlertid traadte den fortrolige Slavinde ganske forstyrret ind, og sagde til sin Herskerinde: „Naadige Frue, Mesrur og to andre Hofbetjente ere, ledsagede af flere Gildinger, ved Døren, og forlange i Chalifens Navn at tale med Eder." Da Prindsen af Persien og Ebn Thaher hørte disse Ord, skiftede de Farve, og begyndte at zittre, som om

deres Undergang allerede var vis. Men Schemselnihar, som bemærkede det, beroligede dem med et Suk....."

Det frembrydende Daglys nødte Scheherasade til her at afbryde sin Fortælling. Hun optog den igjen den følgende Nat.

Tohundrede Nat.

„Efterat Schemselnihar havde beroliget Prindsen af Persien og Ebn Thaher, gav hun sin fortrolige Slavinde det Ærinde at gaae og underholde Mesrur og begge Chalifens andre Hofbetjente saalænge, indtil hun selv havde sat sig istand til at modtage dem, og lod hende sige, at hun skulde føre dem ind."

Strax befalede hun at lukke alle Vinduerne i Salen, og at nedlade et malet Forhæng paa Havesiden. Og efterat hun havde forsikkret Prindsen og Ebn Thaher, at de uden Frygt kunde blive der, gik hun ud af den Dør, som førte til Haven, og lukkede den bagefter sig. Men hvor meget hun endog borgede dem for deres Sikkerhed, saa folte de begge to alligevel den mest levende Uro, i hele den Tid, da de vare alene.

Saasnart Schemselnihar var med sit Følge i Haven, lod hun de Stole, paa hvilke Fruentimmerne havde siddet nær ved Vinduet, foran Prindsen af Persien og Ebn Thaher, igjen bære bort; og da hun saae Alt ordnet saaledes som hun forlangte, satte hun sig paa sin Sølvthrone. Herpaa lod hun den fortrolige Slavinde befale at indføre Høvedsmanden for Gildingerne og begge Underembedsmændene.

De lode sig see, ledsagede af tyve sorte Gildinger, alle rigt klædte, med Sabler ved Siden, med et, fire Fingre bredt gyldent Belte. Saasnart de langt fra saae Favoritinden, tilkjendegave de hende ved et dybt Buk deres Ærbødighed, hvilket hun paa sin Throne besvarede. Da de kom nærmere, stod hun op, og kom Mesrur, som var i Spidsen for dem, imøde. Hun spurgte ham, hvad Nyt han bragte; han svarede hende: „Herskerinde, de Troendes Behersker, som sendte mig til Eder, har givet mig det Ærinde at sige Eder, at han ikke længere

kan leve uden at see Eder. Han har den Hensigt at besøge Eder denne Nat; jeg kommer, for at give Eder Efterretning derom, for at I kan forberede Eder paa at modtage ham. Han haaber, Herskerinde, at I seer ham med ligesaamegen Fornøielse, som han er fuld af Utaalmodighed efter at see Eder."

Paa denne Tiltale af Mesrur kastede Schemselnihar sig til Jorden, for at tilkjendegive sin Hengivenhed i Chalifens Befaling. Da hun igjen var staaet op, sagde hun til ham: „Jeg beder Eder at sige de Troendes Behersker, at jeg stedse vil gjøre mig en Ære af at udføre hans Majestæts Befalinger, og at hans Slavinde vil bestræbe sig for at modtage ham med al den Ærefrygt, der tilkommer ham."

Paa samme Tid befalede hun sin fortrolige Slavinde, at sætte Palladset istand til at modtage Chalifen, ved de til en saadan Tjeneste bestemte sorte Slavinder. Herpaa afskedigede hun Høvedsmanden for Gildingerne med følgende Ord: „I seer, at der udfordres nogen Tid til at gjøre alle Forberedelser. Udvirk altsaa, jeg beder Eder ret meget, at han har en Smule Taalmodighed, for at han ved sin Ankomst ikke finder os i Uorden."

Da Høvedsmanden for Gildingerne og hans Følge havde bortfjernet sig, vendte Schemselnihar tilbage i Salen, yderst bedrøvet over, at hun saae sig nødt til at lade Prindsen af Persien gaae tidligere, end hun havde ventet. Hun nærmede sig ham igjen med Taarer i Øinene, hvilket forøgede Ebn Thahers Skræk endnu mere, da han uddrog en slemmere Forbetydning deraf.

„Herskerinde," sagde Prindsen til hende, „jeg seer vel, at I kommer for at forkynde mig, at vi maae skilles ad. Naar jeg blot ikke har noget Slemmere at befrygte, saa haaber jeg, at Himlen vil skjænke mig den Taalmodighed, som jeg behøver, for at kunne udholde Eders Fraværelse."

„Ak, mit elskede Hjerte, min elskede Sjæl," afbrød ham den inderligt ømme Schemselnihar, „hvor lykkelig er I, og hvor ulykkelig føler jeg mig, naar jeg sammenligner Eders Lod med min sørgelige Skjæbne! I vil uden Tvivl lide, naar I ikke seer mig, men det vil være Eders hele Pine, og I kan trøste Eder med det Haab at see mig igjen. Jeg derimod, retfærdige Himmel! paa hvilken haard Prøve bliver

jeg stillet! Jeg bliver ikke alene berøvet Synet af den, som jeg ene og alene elsker, men maa endog taale Synet af en Gjenstand, som I har gjort mig forhadt! Vil Chalifens Ankomst ikke tilbagekalde Eders Fraværelse i min Erindring? Og hvorledes kunde jeg, beskjæftiget med Eders Billede, vise denne Fyrste den Glæde, som han hidtil bemærkede i mine Øine, saa ofte han kom for at besøge mig? Min Aand vil være adspredt, idet jeg taler med ham, og de ubetydeligste Foielighed er, som jeg viser hans Kjærlighed, ville være ligesaamange Dolkestik, som gjennembore mit Hjerte. Hvorledes kunne hans Smigrerier og Kjærtegn endnu behage mig? See, Prinds, for hvilke Qvaler jeg er udsat, saasnart jeg ikke seer Eder mere!" De Taarer, som herpaa strømmede af hendes Øine, og hendes Suk, hindrede hende i at sige Mere. Prindsen af Persien vilde svare hende; men han havde ikke Kraft dertil; hans egen Smerte, og den, som hans Elskede lod ham see, havde betaget ham Mælet.

Ebn Thaher, som kun var betænkt paa at komme ud af Palladset, var nødt til at trøste dem begge, idet han formanede dem til Taalmodighed. Men den fortrolige Slavinde traadte ind, og afbrød ham: „Herskerinde," sagde hun til Schemselnihar, „vi have ingen Tid at spilde, Gildingerne komme allerede, og I veed, at Chalifen kommer snart efter dem."

„O Himmel, hvor grusom er denne Skilsmisse," raabte Favoritinden. „Skynd Dig," sagde hun da til sin Fortrolige, „og for begge disse hen til det Galleri, som paa den ene Side vender ud til Haven, og paa den anden Side til Tigris, og naar Natten udbreder sit dybe Mørke over Jorden, saa luk dem ud af Bagdøren, for at de kunne komme sikkre hjem."

Med disse Ord omarmede hun Prindsen af Persien omt, uden at kunne sige ham et eneste Ord, og gik Chalifen imøde i en Forvirring, som man let kan tænke sig.

Imidlertid førte den fortrolige Slavinde Prindsen og Ebn Thaher hen til Galleriet, som Schemselnihar havde betegnet hende; her lod hun dem begge være alene, lukkede Døren bag efter dem, og bortfjernede sig, efterat hun nok engang havde forsikret dem, at de Intet havde at frygte, og

at hun vilde komme og lukke dem ud, naar det var paa Tiden....."

„Men, Herre," sagde Scheherasade ved dette Sted, „Dagen, som jeg seer bryde frem, paalægger mig Taushed." Derpaa taug hun, og den følgende Nat optog hun igjen sin Fortælling og vedblev:

Tohundrede og første Nat.

„Herre, da Schemselnihars fortrolige Slavinde havde bortfjernet sig, forglemte Prindsen af Persien og Ebn Thaher hendes Forsikkring, at de Intet havde at frygte. De undersøgte hele Galleriet, og bleve grebne af den yderste Frygt, da de ingen Udvei saae, gjennem hvilken de kunde slippe bort, hvis det maaskee faldt Chalifen og hans Folk ind, at komme derhen.

Et klart Skin, som de pludseligt saae fra Havesiden gjennem Gittervinduerne, foranledigede dem til at træde nærmere, og at see, hvorfra det kom. Det kom fra hundrede hvide Voxfakler, som ligesaamange unge sorte Gildinger bare i Haanden. Disse Ynglinge bleve fulgte af flere end hundrede ældre Gildinger, alle af Fruentimmervagten i Chalifens Pallads, og ligesaaledes klædte og bevæbnede med en Sabel, som de, om hvem jeg allerede har fortalt. Bag efter dem gik Chalifen med Mesrur, deres Hovedsmand, som gik paa hans høire, og Wassif[10a]), deres anden Befalingsmand, paa hans venstre Side.

Schemselnihar ventede Chalifen ved Begyndelsen af en Buegang, ledsaget af tyve Fruentimmer, alle af paafaldende Skjønhed, og smykkede med Halsbaand og Drenringe af store Diamanter, ligesom deres hele Hoved var bedækket med andre mindre Diamanter. De sang til deres Instrumenters Klang, og opførte en herlig Concert. Saasnart Schemselnihar saae Fyrsten, nærmede hun sig ham, og kastede sig for hans Fødder. Men idet hun gjorde denne Gebærde, sagde hun ved sig selv: „Ak, Prinds af Persien, hvis Eders bedrøvede Dine ere Vidner til det, jeg gjør, saa kan I bedømme min haarde Skjæbne! Ja, for Eder vilde jeg gjerne saaledes ydmyge mig; mit Hjerte vilde ikke føle nogen Modstand derved."

Chalifen var meget glad over at see Schemselnihar. „Staae op, Herskerinde," sagde han til hende, „og træd nærmere. Jeg gjør mig selv Bebreidelser over, at jeg saa længe har berøvet mig den Fornøielse, at see Eder." Med disse Ord tog han hende ved Haanden, og idet han uden Ophør sagde hende forbindtlige Ting, gik han hen og satte sig paa den Sølvthrone, som Schemselnihar havde ladet bringe for ham. Hun selv satte sig paa en Stol foran ham, og de tyve Fruentimmer, paa deres Stole, sluttede en Kreds omkring dem, medens de unge Gildinger adspredte sig med Faklerne i en vis Afstand fra hinanden i Haven, for at Chalifen desto bequemmere kunde nyde Aftenens Friskhed.

Da Chalifen havde sat sig, skuede han rundtomkring sig, og saae med stor Tilfredshed Haven oplyst af utallige Lys, foruden de unge Gildingers Fakler. Men han bemærkede, at Salen var lukket; han forundrede sig derover, og spurgte efter Aarsagen. Det var skeet med Villie, for at overraske ham. Thi neppe havde han talt derom, saa aabnede Vinduerne sig alle paa eengang, og han saae Salen indvendigt og udvendigt saa glimrende og smagfuldt oplyst, som han endnu aldrig havde seet.

„Yndige Schemselnihar," udraabte han ved dette Skuespil, „jeg forstaaer Eder. I vilde give mig at forstaae, at der gives ligesaa skjønne Nætter, som de skjønneste Dage. Efter hvad jeg her seer, kan jeg ikke nægte det."

Men vi komme igjen til Prindsen af Persien og Ebn Thaher, som vi have ladet blive i Galleriet. Ebn Thaher kunde ikke noksom beundre Alt, hvad der frembød sig for hans Blik. „Jeg er ikke mere ung," sagde han, „og jeg har i mit Liv seet mange store Feste, men jeg troer ikke, at man endnu saae noget saa Forbausende, og som vidner om saamegen Storhed. Alt, hvad man fortæller os om fortryllede Slotte, er ikke at sammenligne med det vidunderlige Skuespil, som vi her have for Die. Hvilken Rigdom og tillige hvilken Pragt!"

Prindsen af Persien blev keed af alle disse glimrende Syn, som gjorde Ebn Tahher saa megen Fornøielse. Han havde kun Øine for Schemselnihar, og Chalifens Nærværelse nedsænkede ham i en ubeskrivelig Sørgmodighed. „Dyrebare Ebn Thaher," sagde han, „Gud give, at mit Sind

var let nok til, at jeg, ligesom I, blot kunde dvæle ved det, som maa opvække min Beundring! Men, ak! jeg er i en ganske anden Tilstand. Alle disse Gjenstande tjene kun til at formere min Qval. Kan jeg see Chalifen hos den, som jeg elsker, uden at doe af Fortvivlelse? Ak, at en saa om Kjærlighed, som min, skal bedrøves ved en saa mægtig Medbeiler! O Himmel, hvor sælsom og grusom er min Skjæbne! Endnu for et Øieblik siden var jeg den lykkeligste Elsker i Verden, og nu føler jeg mit Hjerte saaret af et Stød, som giver mig Døden. Jeg kan ikke længere modstaae, min dyrebare Ebn Thaher, min Taalmodighed er til Ende; mit Hjerte overvælder mig, og mit Mod forlader mig." Idet han sagde disse Ord, saae han i Haven Noget foregaae, som afbrød ham, og drog hans Opmærksomhed til sig.

Chalifen havde befalet eet af de Fruentimmer, som befandt sig i Nærheden af ham, at synge til sin Luth, og hun begyndte sin Sang. De Ord, hun sang, vare meget lidenskabelige, og Chalifen, i den Mening, at hun sang disse paa Schemselnihars Befaling, som ofte havde givet ham lignende Ømhedsbeviser, udlagde dem til sin Gunst. Men det var dennegang ikke Schemselnihars Hensigt. De havde Hentydning til hendes elskede Aly Ebn Bekar, og hun blev ved Synet af en Gjenstand, hvis Nærværelse hun ikke længere kunde udholde, gjennemtrængt af en saa hæftig Smerte, at hun faldt i Afmagt. Hun sank tilbage paa sin Stol, som ikke havde nogen Ryg, og hun vilde have faldet ned, hvis ikke nogle af hendes Trofaste hurtigt vare sprungne hende til Hjelp. De løftede hende op, og bare hende ind i Salen. Ebn Thaher, som var i Galleriet, forskrækkedes over dette Forefaldne, og dreiede Hovedet om mod Prindsen, men istedetfor at see ham lænet til Gitteret, for at see derigjennem, ligesom han, saae han ham til sin største Forbauselse ligge henstrakt uden Bevægelse ved sine Fødder. Han erkjendte deri den Kjærligheds Styrke, af hvilken Prindsen var greben for Schemselnihar, og han beundrede denne sælsomme Virkning af Sympathi, men som, formedelst det Sted, hvor de befandt sig, satte ham i en dødelig Angest. Han gjorde imidlertid, hvad han formaaede, for igjen at bringe Prindsen til sig selv; men Alt var forgjæves.

Endnu var Ebn Thaher i denne Forlegenhed, da Gal-

leriets Dør aabnede sig, og Schemselnihars Fortrolige traadte ind aandeløs, og som en Person, der ikke mere vidste, hvor hun var. „Kom hurtigt," raabte hun, for at jeg kan lukke Eder ud. Alt er her i Forvirring, og jeg frygter, at vor sidste Dag er kommen."

„Ja, hvorleds skulle vi da komme bort herfra?" svarede Ebn Thaher med en Tone, som udtrykte hele hans Sørgmodighed. „Jeg beder Eder, træd nærmere, og see, i hvilken Tilstand Prindsen af Persien befinder sig."

Da Slavinden saae, at han var afmægtig, løb hun, uden at spilde Tiden med at tale, efter Vand, og kom i faa Øieblikke igjen tilbage.

Endelig kom Prindsen af Persien til sig selv igjen, efterat man havde sprøitet ham Vand i Ansigtet: „Prinds," sagde nu Ebn Thaher til ham, „vi staae Fare for begge at omkomme, I og jeg, hvis vi længere dvæle her; fat Eder altsaa, og lader os hurtigt undflye."

Prindsen var saa svag, at han ikke kunde staae alene op. Ebn Thaher og den Fortrolige hjalp ham op, tog ham under begge Armene, og gik saaledes med ham til en lille Jerndør, som førte til Tigris. De gik ud af den, indtil de kom til Bredden af en Kanal, som stod i Forbindelse med Floden. Den Fortrolige klappede i Hænderne, og strax saae man en lille Baad, som nærmede sig dem med een eneste Roerkarl. Aly Ebn Bekar og hans Kammerat steeg ind, og den fortrolige Slavinde blev ved Bredden af Kanalen.

Saasnart Prindsen havde sat sig ned i Baaden, rakte han den ene Haand ud henimod Palladset, lagde den anden paa sit Hjerte, og raabte med svag Stemme:

„Til Afskeed udrækker jeg min svage Haand, og med den anden dækker jeg den Brand, som raser i mit Hjerte."

„Gid dette Besøg ikke maa være det sidste hos Dig, og denne Afskeed ikke være den sidste fra Dig."

„Min Sjæls dyrebare Klenodi, tag mit Løfte af denne Haand, medens jeg med den anden forsikrer Dig, at mit Hjerte stedse vil bevare den Glød, af hvilken det er antændt for Dig!....."

Ved dette Sted bemærkede Scheherasade, at det allerede

var Dag. Hun taug altsaa, og næste Nat begyndte hun igjen paa følgende Maade:

To Hundrede og anden Nat.

„Imidlertid roede Baadsmanden af alle Kræfter, og Schemselnihars fortrolige Slavinde ledsagede Prindsen af Persien og Ebn Thaher, idet hun gik langs med Bredden af Canalen, indtil de naaede Tigrisstrommen. Her kunde hun ikke gaae videre med, tog Afskeed fra dem og vendte tilbage.

Prindsen af Persien var endnu stedse meget nedslaaet. Ebn Thaher trostede ham, og indgod ham Mod. „Betænk," sagde han til ham, „at vi, naar vi stige i Land, endnu have en lang Vei at gaae til mit Huus; thi jeg finder det ikke raadeligt, at føre Eder paa denne Tid og i en saadan Tilstand til Eders Bolig, som er længere borte end min; vi vilde endog staae Fare for at falde Vagten i Hænderne."

De stege endelig ud af Baaden; men Prindsen var saa kraftløs, at han ikke kunde gaae. I denne store Forlegenhed erindrede Ebn Thaher sig, at han havde en Ven i Nabolauget, og slæbte Prindsen med megen Møie derhen. Vennen modtog dem med stor Glæde, og efterat han havde nødet dem til at sætte sig, spurgte han dem, hvorfra de kom saa sildigt. Ebn Thaher svarede ham: „Jeg fik at vide denne Aften, at en Mand, som er mig en anseelig Sum Penge skyldig, havde den Hensigt at tiltræde en lang Reise; jeg spildte altsaa ingen Tid, og gik hen, for at opsøge ham; underveis mødte jeg denne unge Herre, som I her seer, og mod hvem jeg har tusinde Forpligtelser; da han kjender min Skyldner, var han saa god at ledsage mig. Vi have havt megen Møie med at bringe vor Mand til Fornuft; endelig ere vi dog komne til Maalet, og det er Aarsagen til, at vi først saa sildig ere gaaede fra ham. Paa Tilbageveien, nogle Skridt herfra, følte denne Herre, hvem jeg er al mulig Opmærksomhed skyldig, sig pludselig overfaldet af et Ildebefindende, hvorfor jeg tog mig den Frihed at banke paa Eders

Dør. Jeg smigrede mig med, at I vel vilde vise mig det Venskab, at give os Huusly for denne Nat."

Ebn Thahers Ven lod sig noie med denne Fabel, bød dem være velkomne, og tilbød Prindsen af Persien, som han ikke kjendte, al den Bistand, som han kun ønskede. Men Ebn Thaher tog Ordet for Prindsen af Persien, og sagde, at hans Onde var af en saadan Beskaffenhed, at han blot behøvede Ro. Vennen saae vel, at de begge ønskede at begive sig til Ro; han førte dem altsaa ind i et Gemak, og lod dem have Frihed til at lægge sig.

Om Prindsen af Persien ogsaa sov, saa var det kun en urolig Slummer, fuld af ængstelige Drømme, som forestillede ham Schemselnihar afmægtig ved Chalifens Fødder, og vedligeholdt hans Bedrovelse. Ebn Thaher, fuld af Utaalmodighed efter igjen at være hjemme, da han ikke tvivlede om, at hans Familie hjemme jo var i en dødelig Uro (thi det var endnu aldrig hændet, at han havde sovet ude af Huset), stod meget tidligt op, og gik hjem, efterat han havde taget Afsked med sin Ven, som ogsaa var staaet op med Dagens Frembrud, for at forrette sin Bøn.

Endelig kom han hjem med Prindsen af Persien, og det Første, denne gjorde, efterat han havde anstrænget alle sine Kræfter med at gaae, var at kaste sig paa en Sopha, saa udmattet, som om han havde gjort en lang Reise. Da han ikke var istand til at begive sig hjem, lod Ebn Thaher et Værelse tilberede til ham, og for at man ikke skulde være i Bekymring for ham, lod han hans Folk vide Prindsens Tilstand og Opholdsted. Han bød imidlertid denne at berolige sig, at befale i hans Huus, og efter Behag raade over alle Ting. „Jeg modtager gjerne Eders venskabelige Tilbud," svarede Prindsen, „men det maa paa ingen Maade falde Eder til Besvær; jeg beder Eder at lade, som om jeg slet ikke var her. Jeg vilde ikke blive et Øieblik, naar jeg vidste, at min Nærværelse i mindste Maade var Eder til Hinder."

Saasnart Ebn Thaher havde Tid et Øieblik til at besinde sig, fortalte han Sine Alt, hvad der var foregaaet i Schemselnihars Pallads, og ved Enden af sin Fortælling takkede han Gud for, at han havde befriet ham fra en saa stor Fare.

De fornemste Huusbetjente i Prindsen af Persiens Huus kom nu hen til Ebn Thaher, for at modtage den Forstes Befalinger, og snart fik denne ogsaa flere Besøg af sine Venner, som de havde givet Underretning om hans Upasselighed. De bleve Alle den største Deel af Dagen hos ham, og om deres Underholdning end ikke kunde udslette de sørgelige Forestillinger, som foraarsagede hans Sygdom, saa var den ham i det mindste til nogen Adspredelse. Henimod Aften vilde han tage Afskeed fra Ebn Thaher; men denne tro Ven saae ham endnu i en saadan Kraftløshed, at han nødte ham til at oppebie den følgende Dag. For at bidrage til hans Opmuntring, gav han ham om Aftenen en Concert af Sang og Strængespil. Men dette tjente blot til at tilbagekalde i Prindsens Erindring Concerten fra igaar Aftes, og fornyede hans Lidelser, istedetfor at stille dem, saa at hans Ende den følgende Dag syntes at have forværret sig.

Nu modsatte Ebn Thaher sig ikke længere Prindsen af Persiens Villie, at vende tilbage i sit Huus. Han besørgede det selv at lade ham bære derhen, og ledsagede ham. Og da han saae sig alene med ham i Værelset, forestillede han ham endnu engang, hvor raadeligt det var, ved en ædelmodig Tvang at besejre en Lidenskab, som hverken kunde tage en lykkelig Ende for ham, eller for Schemselnihar. „Ak, dyrebare Ebn Thaher," raabte Prindsen, „hvor let er det ikke for Eder at give dette Raad; men hvor svært er det ikke for mig at følge det! Jeg erkjender hele Vigtigheden af det, uden dog at kunne benytte det. Jeg har allerede sagt det: jeg vil tage min Kjærlighed til Schemselnihar med mig i Graven." Da Ebn Thaher saae, at han Intet kunde udrette hos Prindsen, tog han Afskeed fra ham og vilde bortfjerne sig....."

Scheherasade saae ved dette Sted Dagen bryde frem, og taug stille. Den følgende Nat optog hun igjen sin Fortælling

---

Tohundrede og tredie Nat.

Prindsen af Persien holdt ham tilbage. „Ædle Ven," sagde han til ham, „naar jeg har forklaret Eder, at det ikke

staaer i min Magt at følge Eders vise Raad, saa beder jeg Eder dog ikke at regne mig det til en Brøde, og derfor ikke unddrage mig Eders Venskab. I kan ikke give mig noget større Beviis derpaa, end ved at underrette mig om min elskede Schemselnihars Skjæbne, naar I hører Noget derom. Den Uvished, hvori jeg er angaaende hende, de dødelige Bekymringer, som hendes Afmagt opvækker hos mig, vedligeholde mig i den Modløshed, som I bebreider mig."

„Herre," svarede Ebn Thaher ham, „I maa haabe, at hendes Afmagt ingen slemme Følger har havt, og at hendes Fortrolige ufortøvet vil komme, for at give mig Underretning om, hvorledes Alt er gaaet til. Og saasnart jeg veed det, vil jeg ikke tøve med at meddele Eder det."

Ebn Thaher lod Prindsen være i dette Haab, og vendte tilbage til sin Bolig, hvor han hele den øvrige Dag ventede Schemselnihars Fortrolige forgjæves. Han saae hende endog ikke engang den følgende Dag. Hans Urolighed over Prinsen af Persiens Sundheds-Tilstand tillod ham ikke længere at blive bortfjernet fra ham. Han gik hen til ham, for at formaae ham til Taalmodighed. Han fandt ham i Sengen endnu ligesaa syg, som tilforn, og omgivet af Venner og nogle Læger, som anvendte alle deres Kunsts Midler, for at opdage Aarsagen til hans Sygdom. Saasnart han havde faaet Øie paa Ebn Thaher, saae han smilende paa ham, saavel af Glæde over hans Ankomst, som for at give ham at forstaae, hvor meget hans Læger, som ikke kunde gjætte Grunden til hans Sygdom, skuffede sig i deres Jagttagelser.

Vennerne og Lægerne bortfjernede sig, den Ene efter den Anden, saa at Ebn Thaher blev alene med den Syge. Han nærmede sig hans Seng og spurgte ham, hvorledes han befandt sig, siden han ikke havde seet ham. „Jeg maa sige," svarede Prindsen, „at min Kjærlighed, som vedbliver at tiltage, og Uvisheden om den elskværdige Schemselnihars Skjæbne formerer mit Onde hvert Øieblik, og sætter mig i en Tilstand, som gjør mine Beslægtede og mine Venner bekymrede, og fører mine Læger, som ikke kunne begribe det, vild. I kan ikke troe," tilføiede han, „hvor høiligt saa mange Folks Paatrængenhed besværer mig, som jeg dog ikke med Ære kan afvise. I er den Eneste, hvis Selskab vederqvæger mig; men dølg mig nu heller Intet, jeg be-

sværger Eder derom. Hvilke Nyheder bringer I mig fra min Inderligelskede? Har I seet hendes Fortrolige? Hvad har hun sagt Eder?"

Ebn Thaher svarede, at han ikke havde seet hende, og han havde ikke saasnart meddeelt Prindsen denne sørgelige Efterretning, førend Taarerne traadte denne i Øinene, og han sang følgende Vers:

„Jeg skjulte Kjærligheden, indtil den smertede mig, og naaede den høieste Grad; da aabenbarede desværre Taarerne, hvad jeg skjulte."

„Men da disse havde kundgjort min Hemmelighed, vilde jeg flye; thi blot ved Flugt havde der været Frelse."

„Vel forkynde Taarerne, hvad der qvæler mig; men hvad jeg skjuler, er dog endnu langt Mere."

Mere kunde han ikke sige, saa beklemt var hans Hjerte.

„Prinds," vedblev Ebn Thaher, „tillad mig at bemærke Eder, at I er altfor opfindsom med at qvæle Eder selv. For Guds Skyld, aftør Eders Taarer, een af Eders Folk kunde i dette Øieblik træde ind, og I veed, hvor omhyggeligt I maa skjule Eders Følelser." Men hvad denne forstandige Ven endog maatte sige, saa var det ikke Prindsen muligt at tilbageholde sine Taarer.

„Vise Ebn Thaher," udraabte han, da han igjen var kommen til Brug af Mælet, „jeg kan vel forhindre min Tunge fra at opdage mit Hjertes Hemmelighed, men jeg har ingen Magt over mine Taarer i et Øieblik, hvor jeg har saa stor Aarsag til at frygte for Schemselnihar. Hvis denne tilbedelsesværdige og eneste Gjenstand for mine Ønsker ikke mere er til i Verden, saa vil jeg ikke overleve hende et Øieblik."

„Forjag en saa sørgelig Tanke," svarede Ebn Thaher: „Schemselnihar lever endnu, I maa ikke tvivle derom. Hvis hun ikke har givet Eder nogen Efterretning fra sig, saa har hun blot ikke kunnet finde nogen Leilighed dertil; og jeg haaber, at denne Dag ikke vil gaae forbi, uden at I erfarer Noget om hende." Han tilføiede endnu nogle trøstelige Ord og bortfjernede sig derpaa.

Neppe var Ebn Thaher igjen i sit Huus, førend Schemselnihars Fortrolige ankom. Hendes sørgelige Mine var ham en slem Forbetydning. Han spurgte hende om hendes Her-

skerinde. Siig mig først, hvorledes det er gaaet Eder," svarede den Fortrolige ham; thi jeg har været i stor Angst ved at see Eder seile bort med Prindsen af Persien i den Tilstand, hvori han befandt sig."

Ebn Thaher fortalte hende, hvad hun vilde vide, og da han havde endt, tog Slavinden Ordet, og sagde til ham: „Hvis Prindsen af Persien har lidt og endnu lider for min Herskerinde, saa har hun ikke mindre Lidelse, end han. Efterat jeg havde forladt Eder," vedblev hun, „vendte jeg tilbage i Salen, hvor Schemselnihar endnu stedse laae i Afmagt, saa meget man endogsaa havde bestræbt sig for at komme hende til Hjælp. Chalifen sad hos hende, med alle Tegn paa en sand Smerte; han spurgte alle Fruentimmerne, og i Særdeleshed mig om vi ingen Kundskab havde om Aarsagen til hendes Onde; men vi bevarede hendes Hemmelighed, og sagde ham noget ganske Andet, end det, som ikke var os ubekjendt. Vi vare imidlertid alle i Taarer over at see hende lide saalænge, og gjorde Alt, hvad vi kunde optænke, for at hjælpe hende. Det var vel allerede Midnat, da hun endelig igjen kom til sig selv. Chalifen, som havde havt den Taalmodighed at vente paa dette Øieblik, viste stor Glæde derover, og spurgte Schemselnihar, hvorfra dette Onde vel kunde være tilstødt hende. Saasnart hun hørte hans Stemme, anstrængede hun sig, og reiste sig op; og efterat hun havde kysset hans Fødder, førend han kunde forhindre hende deri, sagde hun: „Herre, jeg maa anklage Himlen for, at den ikke har forundt mig den Naade at kunne døe ved Eders Majestæts Fødder, for derved at udtrykke, i hvilken Grad jeg er gjennemtrængt af Eders Godhed." — „Jeg er overbeviist om, at I elsker mig," sagde Chalifen til hende, „men jeg befaler Eder, af Kjærlighed til mig at sørge for Eders Helbred. I har idag formodentlig begaaet en eller anden Uregelmæssighed, som har paadraget Eder denne Upasselighed; tag Eder iagt, jeg beder Eder, og afhold Eder fra saadant Noget en anden Gang. Det glæder mig, igjen at see Eder i en bedre Tilstand, og jeg raader Eder at blive her i Nat, istedetfor at vende tilbage i Eders Værelse; jeg frygter, at Bevægelsen vilde være Eder skadelig." Efter disse Ord befalede han, at man skulde bringe lidt Viin, som

han gav hende ind til at styrke sig paa. Herpaa tog han Afskeed fra hende, og begav sig igjen hen til sit Pallads.

Saasnart Chalifen havde bortfjernet sig, gav min Herskerinde mig et Vink, og jeg nærmede mig. Fuld af Uro spurgte hun mig om Eder. Jeg forsikkrede hende, at I allerede for længe siden ikke var mere i Palladset, og beroligede hende fra denne Side. Jeg tog mig vel iagt for at sige Noget om Prindsen af Persiens Afmagt, af Frygt for, igjen at styrte hende i den samme Tilstand, af hvilken vore Bestræbelser med saa megen Møie havde draget hende. Jeg lod mig nøie med at gjentage de af Prindsen udtalte Vers, hvorpaa hun kaldte en Slavinde til sig, ved Navn Lehasuluschak [10]) og befalede hende at synge følgende Sang med hende:

„Saa sandt jeg lever, Livet har ingen Ynde for mig, adskildt fra Dig. Ak, hvorfor er det mig ikke tilladt at vide, hvorledes Din Tilstand er, medens jeg er borte fra Dig." —

„Vel sommer det sig for mig at græde Blod, over at jeg maa savne Dig, da Du har udgydt Taarer over, at Du maa savne mig."—

Med disse Ord, som hun udtalte med al sin Lidenskabs Heftighed, sank hun atter afmægtig i mine Arme....."

Ved dette Sted saae Scheherasade Dagen bryde frem, og holdt op at fortælle. Den følgende Nat vedblev hun saaledes:

Tohundrede og fjerde Nat.

„Schemselnihars Fortrolige vedblev at fortælle Ebn Thaher Alt, hvad der var foregaaet med hendes Herskerinde siden hendes første Afmagt:

„Vi, mine Medsøstre og jeg, vare atter længe beskjæftiget med at bringe hende til sig selv igjen. Da hun endelig kom til sig selv, sagde jeg til hende: „Herskerinde, har I da besluttet at dræbe Eder, og at lade os Alle døe tilligemed Eder? Jeg beder Eder, i Prindsen af Persiens Navn, for hvem I maa ønske at leve, at sørge for Eders Sundhed. For Guds Skyld lad Eder bevæge, og gjør, hvad I

er Eder selv, Eders Kjærlighed til Prindsen, og vor Hengivenhed til Eder skyldig." — „Jeg takker Eder meget," svarede hun, „for Eders Omhu, Eders Iver og gode Raad; men ak! kan det nytte mig? Vi tør ikke smiggre os med noget Haab, og kun i Graven maa vi vente Enden paa vore Lidelser."

En af mine Medsøstre, ved Navn Fulkulmaghur[11]), vilde aflede hende fra denne sørgelige Tanke, idet hun sang følgende Sang til sin Luth:

„Man sagde mig: „maaskee forskaffer Taalmodigheden Dig Beroligelse." Dog, hvor er det muligt at have Taalmodighed, naar man er skilt fra ham?"

„Stedse fastere har Baandet mellem ham og mig knyttet sig, siden alt Haab svandt for mig, da jeg sidste Gang kyssede ham."

Men Schemselnihar bød hende tie, og at gaae ud tilligemed alle de Andre. Mig alene beholdt hun om Natten for sig. Hvilken Nat! o Himmel! hun tilbragte den i Taarer og Suk, og uophørlig nævnede hun Prindsen af Persiens Navn, og beklagede sig over sin Skjæbne, som havde bestemt hende for Chalifen, hvem hun ikke kunde elske, og ikke for den, som hun dødeligt elskede.

Den følgende Morgen bragte jeg hende ud af Salen, hvor hun ikke havde sin Bequemmelighed, og til hendes Gemak. Hun var neppe kommet her, førend alle Hoffets Læger, paa Califens Befaling, kom for at besøge hende, og denne Fyrste udeblev selv ikke længe. De Midler, som Lægerne anordnede Schemselnihar, gjorde saameget mindre Virkning, da Aarsagen til hendes Sygdom var dem skjult; og den Tvang, som Chalifens Nærværelse paalagde hende, formerede den kun. Hun har dog alligevel hvilet lidt denne Nat, og saasnart hun vaagnede, gav hun mig det Ærinde at gaae hen til Eder, for at erkyndige mig om Prindsen af Persien."

„Jeg har allerede underrettet Eder om den Tilstand, hvori han befinder sig," sagde Ebn Thaher til hende; „vend derfor tilbage til Eders Herskerinde, og forsikkre hende om, at Prindsen af Persien med samme Længsel venter Efterretning fra hende, som hun fra ham. Forman hende frem for Alt til at tæmme sig og gjøre Vold paa sig, for at der i Chalifens

Nærværelse ikke skal undslippe hende et Ord, som kunde ødelægge os tilligemed hende."

„Hvad mig angaaer," svarede den Fortrolige, „saa frygter jeg Alt af hendes Lidenskab. Jeg har taget mig den Frihed at sige hende, hvad jeg tænker derom; og jeg er overtydet om, at hun vil ikke tage det ilde op, at jeg endnu engang paa Eders Vegne taler med Eder derom."

Ebn Thaher, som først nylig var kommet fra Prindsen af Persien, havde ikke Leilighed til, strax at gaae derhen igjen, fordi han havde vigtige Forretninger at besørge, som ventede ham ved hans Hjemkomst; først henimod Aften gik han derhen.

Prindsen var alene, og befandt sig ikke bedre, end om Morgenen. „Ebn Thaher," raabte han ham imøde, da han saae ham komme, „I har udentvivl mange Venner, men disse kjende sikkert ikke Eders Værd, saaledes som I giver mig det at kjende, ved Eders Iver, Eders Omhyggelighed, og den Moie, I anvender, naar det gjelder om at vise en Tieneste. Jeg er beskjæmmet over Alt, hvad I med saa megen Hengivenhed gjør for mig, og jeg veed ikke, hvorledes jeg kan gjengjelde Eder det."

„Prinds," svarede Ebn Thaher ham, „jeg beder Eder lader os ikke tale videre derom: jeg er beredt til, ikke alene at hengive eet af mine Dine for Eder, for at opholde Eder et af Eders, men selv at opoffre mit Liv for Eder. Men derom er Talen nu ikke. Jeg kommer, for at sige Eder, at Schemselnihar har sendt sin Fortrolige til mig, for at indhente Efterretning fra Eder, og at bringe Eder Efterretning fra hende. I kan vel tænke, at jeg ikke har sagt hende Andet, end hvad der bekræfter Eders store Kjærlighed til hendes Herskerinde, og den Standhaftighed, hvormed I elsker hende." Ebn Thaher gav ham herpaa en tro og omstændelig Beretning om Alt, hvad den fortrolige Slavinde havde sagt til ham. Prindsen hørte paa ham med alle de afvexlende Bevægelser af Frygt, som hans Skinsyge, Ømhed og den Medlidenhed, som hans Fortælling indgjød ham, idet han over enhver Omstændighed, som han hørte, anstillede alle de bedrøvelige eller trøstende Betragtninger, som en saa lidenskabelig Elsker, som han, paa nogen Maade var istand til. —

Deres Samtale varede til langt ud paa Natten, saa at Prindsen af Persien nødte Ebn Thaher til at blive hos ham.

Den følgende Morgen, da denne tro Ven gik hjem, saae han et Fruentimmer komme hen imod sig, som han kjendte for at være Schemselnihars Fortrolige. Da hun havde naaet ham, sagde hun til ham: „Min Herskerinde hilser Eder, og lader Eder bede om at tilstille Prindsen af Persien dette Brev." Den tro Ebn Thaher tog Brevet, og vendte tilbage til Prindsen, ledsaget af den fortrolige Slavinde...."

Scheherasade holdt ved dette Sted op at tale, fordi hun saae Dagen bryde frem. Den følgende Nat optog hun igjen sin Fortælling, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og femte Nat.

„Herre, da Ebn Thaher tilligemed den Fortrolige traadte ind i Prindsen af Persiens Huus, bad han hende at blive et Øieblik i Forgemakket og vente ham. Saasnart Prindsen saae ham, spurgte han ham med Utaalmodighed, hvilken Nyhed han bragte ham. „Den bedste, som I kan høre," svarede Ebn Thaher ham: „I bliver elsket ligesaa ømt, som I elsker. Schemselnihars Fortrolige er i Eders Forgemak, hun bringer Eder et Brev fra sin Herskerinde, og venter blot paa Eders Befaling, for at træde ind."

„Lad hende strax komme ind!" raabte Prindsen, fuld af Henrykkelse, og idet han sagde dette, reiste han sig op i Sengen, for at modtage hende.

Da Prindsens Folk, saasnart de saae Ebn Thaher, vare gaaede ud af Værelset, for at lade ham være alene med deres Herre, saa gik Ebn Thaher selv hen, for at aabne Døren, og lod den Fortrolige træde ind. Prindsen kjendte hende, og modtog hende paa en meget venlig Maade, „Herre," sagde hun til ham, „jeg kjender alle de Lidelser, som I har udholdt, siden jeg havde den Ære at føre Eder hen til den Baad, som ventede Eder, for at føre Eder tilbage; men jeg haaber, at det Brev, som jeg bringer Eder, vil bidrage til Eders Helbredelse." Med disse Ord overrakte hun ham

Brevet. Han tog det, og efterat han havde kysset det, aabnede han det og læste følgende Ord:

Brev [11b])
fra Schemselnihar til Prindsen af Persien, Aly Ebn Bekar.

„Overbringeren af dette Brev vil bedre give Eder Efterretning om mig, end jeg selv; thi jeg kjender mig ikke selv, fra den Tid af, at jeg ikke seer Eder mere. Eders Nærværelse berøvet, søger jeg at skuffe mig, idet jeg underholder mig ved disse slet skrevne Linier med Eder, med samme Fornøielse, som om jeg havde den Lykke at tale med Eder.

Man siger, at Taalmodighed er et Middel mod alle Lidelser; dog formerer den kun mine, istedetfor at lindre dem. Endskjøndt Eders Billede er dybt indgravet i mit Hjerte, saa begjærer dog mine Øine uophørligen at see Originalen dertil, og de ville tabe al deres Glands, hvis de længe endnu maae være den berøvede. Tør jeg smiggre mig med, at Eders have samme Længsel efter at see mig? Ja, det tør jeg, de have nokſom givet mig det at forstaae ved deres ømme Blik. Hvor lykkelig vilde Schemselnihar, og hvor lykkelig vilde I, Prinds! være, naar der ikke stod uovervindelige Hindringer iveien for mine med Eders overeensstemmende Ønsker! Disse Hindringer foraarsage mig en saameget mere levende Bedrøvelse, da de ogsaa bedrøve Eder.

Disse Følelser, som min Haand efterskriver, og som jeg med usigelig Fornøielse udtrykker i Ord, idet jeg ofte gjentager dem, strømme ud af mit Hjertes dybeste Grund, og ud af det ulægelige Saar, som I har slaaet deri, et Saar, som jeg velsigner tusinde Gange, uagtet den dødelige Smerte, som Eders Fraværelse foraarsager mig. Jeg vilde anseе Alt for Intet, hvad der modsætter sig vor Kjærlighed, naar det blot var mig forundt, ofte at see Eder uforstyrret; saalænge vilde jeg dog besidde Eder, og hvad kunde jeg ønske mere?

Tro ikke, at mine Ord sige Mere, end jeg tænker. Ak! hvilke Udtryk jeg endog betjener mig af, saa føler jeg alligevel, at jeg endnu tænker mere, end jeg siger Eder. Mine Øine, som stedse vaage, og uophørligt udgyde Taarer, indtil de see Eder igjen; mit bedrøvede Hjerte, som kun længes efter Eder alene; de Suk, som undslippe mig, saa ofte jeg tænker paa Eder, — det er, hvert Øieblik; min Indbildningskraft, som ikke forestiller mig nogen anden Gjenstand, end min elskede Prinds; min Klage til Himlen over min haarde Skjæbne; endelig min Sørgmodighed, min Uro, mine Qvaler, som ikke aflade, siden jeg har mistet Synet af Eder; alt dette er Borgen for, hvad jeg skriver til Eder.

Er jeg ikke ret ulykkelig ved at være født til at elske, uden Haab om at kunne glæde mig til at besidde min Elskede? Denne trøstesløse Tanke nedtrykker mig saaledes, at jeg vilde døe, dersom jeg ikke vidste, at I elsker mig. Men en saa sød Trøst dæmper min Fortvivlelse, og fængsler mig til Livet. Skriv mig dog til, at I stedse elsker mig; jeg vil bevare Eders Brev som et Klenodi; jeg vil læse det tusinde Gange om Dagen; jeg vil bære mine Lidelser med mindre Utaalmodighed. Jeg ønsker, at Himlen vil ophøre at vredes paa os, og lade os finde Leilighed til, uden Tvang at sige hinanden, at vi elske hinanden, at vi aldrig ville ophøre at elske hinanden. Lev vel; jeg hilser Ebn Thaher, hvem vi begge skylde saamange Forpligtelser."

Tohundrede og sjette Nat.

Prindsen af Persien lod sig ikke nøie med at læse dette Brev een Gang; han syntes, at han havde læst det med for liden Opmærksomhed. Han læste det endnu engang langsommere og medens han læste det, udstødte han snart klagende Suk, snart fældede han Taarer, og udbrød i Henrykkelser af Glæde og Ømhed, eftersom han blev tilskyndet af det, han læste. Kort sagt, han blev ikke træt af, med Øinene at gjennemløbe en saa kjær Haands Træk, og han var i Begreb med at læse det tredie Gang, da Ebn Thaher

foreſtillede ham, at den Fortrolige ingen Tid havde at ſpilde, og at han maatte tænke paa at ſvare.

„Ak," raabte Prindſen, „hvad ſkal jeg ſvare paa et ſaa henrykkende Brev? I hvilke Ord ſkal jeg, i den Forvirring, hvori jeg er, udtrykke mig? Min Sjæl er beſtormet af tuſinde qvalfulde Tanker, og mine Følelſer forſvinde i ſamme Øieblik, de opſtaae, for at gjøre Plads for nye. Medens mit Legeme endnu zittrer efter Indtrykkene paa min Sjæl, hvorledes kunde jeg da holde Papiret, og føre Kalamen[12]), for at tegne Bogſtaverne."

Idet han talte ſaaledes. tag han ud af et lille Skab ved Siden af ſig, Papiir, en tilſkaaren Kalam, og et Blækhuus....."

Scheherasade bemærkede ved dette Sted, at det var Dag, og afbrød ſin Fortælling. Hun optog næſte Nat Fortſættelſen deraf, og ſagde til Schachriar:

Tohundrede og ſyvende Nat.

„Prindſen af Perſien gav, førend han begyndte at ſkrive, Schemſelnihars Brev til Ebn Thaher, med den Bøn, at holde det aabent foran ham, for at han ved Skrivningen kunde kaſte Øiet derpaa, og bedre ſee, hvad han ſkulde ſvare derpaa.

Han begyndte nu at ſkrive; men de Taarer, ſom faldt fra hans Øine ned paa Papiret, nødte ham flere Gange til at holde inde, for at lade dem ſtrømme frit.

Han blev endelig færdig med Brevet, rakte det til Ebn Thaher, og ſagde til ham: „Læs det, jeg beder Eder, og ſee, om ogſaa min Aandsforvirring har tilladt mig at give et paſſende Svar. Ebn Thaher tog det, og læſte, ſom følger:

Svar

fra Prindsen af Persien til Scheinselnihar.

„Jeg var nedsjunken i dyb Bedrøvelse, da Eders Brev blev mig bragt. Saasnart jeg saae det, blev jeg betaget af en usigelig Fryd, og ved Synet af de af Eders skjønne Haand dannede Træk, modtoge mine Øine et nyt og mere levende Lys, end de mistede dengang, da Eders saa pludseligt tillukkede sig ved Fødderne af min Medbeiler. Ordene i dette henrykkende Brev ere ligesaamange lysende Straaler, som have adspredt det Mørke, hvoraf min Sjæl var omgivet. De forkynde mig, hvormeget I lider af Kjærlighed til mig; tillige sige de mig, at I ogsaa vel veed, hvad jeg lider for Eder, og trøste mig derved i min Kummer. Paa den ene Side lade de mig udgyde en Strøm af Taarer, paa den anden oppuste de i mit Hjerte en Glød, som er det velgjørende, og forhindrer, at jeg opgiver Aanden af Smerte. Siden vor grusomme Skilsmisse har jeg ikke havt et Øieblik Ro. Eders Brev alene bragte mig nogen Lindring i min Piinsel. Jeg har, til det Øieblik, da jeg modtog det, iagttaget en mørk Taushed; det har givet mig Mælet igjen. Jeg var begravet i en dyb Tungsindighed; det har oplivet mig med en Fryd, som strax fremskinner af mine Øine og paa mit Ansigt. Men min Overraskelse ved en Gunstbevisning, som jeg endnu ikke har fortjent, var saa stor, at jeg ikke vidste, hvor jeg skulde begynde, for at tilkjendegive Eder min Taknemmelighed derover. Endelig, efterat jeg flere Gange havde kysset det, som et kostbart Pant paa Eders Gunst, har jeg læst og atter læst det, og er bleven ganske forvirret over Overmaalet af min Lykke. I forlanger den Forsikkring, at jeg stedse elsker Eder, Ak! hvis jeg ikke allerede elskede Eder saa fuldkomment, som jeg gjør, saa kunde jeg dog efter saamange Beviser, som I giver mig paa en saa sjelden Kjærlighed, ikke afholde mig fra at tilbede Eder. Ja, jeg elsker Eder, min dyrebare Sjæl, og det skal være min Berømmelse at brænde hele min Levetid af den Ild, som I har antændt i mit Hjerte. Jeg vil aldrig beklage mig over den hæftige Glød, hvormed jeg føler mig fortæret af samme, og hvor haarde endog de Lidelser maae

være, som Eders Fraværelse foraarsager mig, saa vil jeg dog bære dem med Standhaftighed, i det Haab, eengang at see Eder igjen. Gud give, at det skete endnu idag, og at det var mig forundt, istedetfor at sende Eder dette Brev, selv at komme, for at forsikkre Eder om, at jeg døer af Kjærlighed til Eder. Mine Taarer forhindre mig i at sige Eder Mere. Lev vel!"

Ebn Thaher kunde ikke læse disse sidste Linier, uden selv at græde. Han gav Prindsen af Persien Brevet tilbage. og forsikkrede ham, at han Intet vidste at forbedre derved. Prindsen lagde det sammen, og da han havde forseglet det, sagde han til Schemselnihars Fortrolige, som stod i nogen Frastand fra ham: „Jeg beder Eder, træd nærmere; her er mit Svar paa Eders dyrebare, elskede Herskerindes Brev. Jeg besværger Eder at overbringe hende det, og at hilse hende fra mig."

Slavinden tog Brevet, og bortfjernede sig med Ebn Thaher."

Ved disse Ord saae Sultaninden af Indien Dagen bryde frem, og taug. Den følgende Nat vedblev hun saaledes:

Tohundrede og ottende Nat.

„Efterat Ebn Thaher var gaaet et Stykke med den fortrolige Slavinde, forlod han hende, og vendte tilbage til sit Huus, hvor han sank i dybe Tanker over den hemmelige Kjærlighedshistorie, i hvilken han ulykkeligviis havde indviklet sig. Han betænkte, at Prindsen af Persien og Schemselnihar, saameget det end maatte være dem magtpaaliggende at skjule deres Forstaaelse, dog opførte sig med saa liden Forsigtighed, at den vel ikke kunde længe blive hemmelig. Han drog alle de Slutninger deraf, som en Mand af sund Fornuft kunde drage deraf.

„Naar Schemselnihar," sagde han ved sig selv, „var en Dame af almindelig Stand, saa vilde jeg gjerne bidrage alt Muligt til at gjøre hende lykkelig med sin Elsker, men

hun er Sultanens Favoritinde, og Ingen tør ustraffet understaae sig at behage den, som han elsker. Hans Vrede vil strax falde paa Schemselnihar; det vil koste Prindsen af Persien Livet, og jeg vil drages ind med i hans Ulykke. Imidlertid har jeg min Vres Vedligeholdelse, min Familles Underholdning og min Velfærd at sørge for; jeg maa altsaa, da jeg endnu kan, befrie mig fra en saa stor Fare.

Han var hele Dagen igjennem beskjæftiget med denne Tanke. Den næste Morgen gik han hen til Prindsen af Persien, i den Hensigt endnu at vove det sidste Forsøg, for at bevæge ham til at besejre sin Lidenskab. Han forestillede ham endnu engang, hvad han saae ofte forgjæves havde forestillet ham, at han vilde gjøre meget bedre i at anvende al sin Kraft til at undertrykke sin Tilbøielighed for Schemselnihar, end at lade sig henrive af den; at denne Tilbøielighed var saameget desto forligere, jo mægtigere hans Medbeiler var. „Kort sagt, Herre," tilføiede han, „naar I vil følge mig, saa vær blot betænkt paa at besejre Eders Kjærlighed. I staaer ellers Fare for at styrte Eder i Fordærvelse, tilligemed Schemselnihar, hvis Liv dog maa være Eder dyrebarere, end Eders eget. Jeg giver Eder dette Raad som Ven, og I vil engang takke mig derfor."

Prindsen hørte temmelig utaalmodig paa Ebn Thaher. Dog lod han ham tale ud, men da tog han Ordet, og svarede: „Ebn Thaher, troer I virkelig, at jeg kunde ophøre at elske Schemselnihar, som elsker mig med en saadan Ømhed? Hun frygter ikke for at sætte sit Liv i Fare for mig, og I forlanger, at Sorgen for mit skal beskjæftige mig. Nei, hvilken Ulykke der endog maa møde mig, saa vil jeg elske hende til mit sidste Aandedrag."

Ebn Thaher, fornærmet ved Prindsens Haarnakkenhed, forlod ham temmelig hæftigt, og begav sig hjem, hvor han igjen foretog sig de samme Betragtninger, som igaar, og alvorligt overlagde, hvilken Beslutning han skulde fatte.

Imidlertid kom en Juveleer, en af hans fortrolige Venner, for at besøge ham. Denne Juveleer havde bemærket, at Schemselnihars Fortrolige oftere kom til Ebn Thaher, end sædvanligt, og at Ebn Thaher næsten bestandig var hos Prindsen af Persien, hvis Sygdom var hele Verden bekjendt, endskjøndt Ingen vidste Aarsagen til den; Alt

dette havde opvakt Mistanke hos ham. Da han nu fandt Ebn Thaher saa fordybet i Tanker, kunde han vel indsee, at han havde eet eller andet vigtigt Anliggende at tænke paa, og temmelig vis paa sin Sag, spurgte han ham, hvad Schemselnihars Fortrolige vilde hos ham. Ebn Thaher, noget bestyrtset over dette Spørgsmaal, vilde undvige, og sagde ham, at det var en ubetydelig Sag, hvorfor hun saa ofte kom til ham. „I taler ikke oprigtigt med mig," sagde Juveleren, „og I overtyder mig just ved Eders Forstillelse om, at denne ubetydelige Sag er meget vigtigere, end jeg i Begyndelsen troede."

Da Ebn Thaher saae, at hans Ven trængte saa meget ind paa ham, tilstod han ham: „Det er sandt, at denne Sag er af den høieste Vigtighed. Jeg havde besluttet at holde den hemmelig, men da jeg veed, hvilken Andeel I tager i Alt, hvad der angaaer mig, saa vil jeg hellere betroe Eder den, end lade Eder tænke Noget derom, som ikke er sandt. Jeg anbefaler Eder ikke først Taushed; I vil snart lære at kjende af Sagen, hvor vigtigt det er at holde den hemmelig."

Efter denne Indledning fortalte han ham Schemselnihars og Prindsen af Persiens Kjærlighedshistorie. „I veed," tilføiede han, „i hvilken Anseelse jeg staaer ved Hoffet og i Staden hos de første Herrer og de fornemste Damer. Hvilken Skjændsel vilde det ikke være for mig, hvis denne forvovne Kjærlighedshistorie blev opdaget! Men hvad siger jeg? Vare vi ikke forlorne, jeg samt alle Mine? Det er dette, som gjør mig saa eftertænksom; men jeg har allerede fattet min Beslutning. — Man er mig skyldig, og jeg er skyldig; jeg gaaer ufortovet hen for at tilfredsstille mine Skyldnere, og indkræve mine Fordringer; og saasnart jeg har bragt hele min Formue i Sikkerhed, vil jeg trække mig tilbage til Balsora [13]), og blive saalænge der, indtil den Storm, som jeg forudseer, er forbi. Mit Venskab for Schemselnihar og Prindsen af Persien lader mig hjerteligt beklage det Onde, som kan tilstøde dem; jeg beder Gud, at han vil lade dem indsee den Fare, for hvilken de udsætte sig, og tage dem i sin Beskyttelse, men hvis deres onde Skjæbne vil, at Chalifen kommer til Kundskab om deres Kjærlighedsforstaaelse, saa er jeg idetmindste i Sikkerhed for hans Vrede; thi jeg

holder dem ikke for at være saa ondskabsfulde, at de ville indvikle mig i deres Ulykke. Det var den største Utaknemmelighed af dem, hvis dette skeete, og det var en slet Gjengjeld for de Tjenester, som jeg har viist dem, og de gode Raad, som jeg har givet dem, især Prindsen af Persien. Denne kunde endnu, naar han vilde, redde sig, og tillige sin Elskede, fra Afgrunden. Han behøvede kun at forlade Bagdad, ligesom jeg, og Fraværelsen vilde uformærket lade ham forglemme sin Lidenskab, som derimod kun vil tiltage, saa længe han paastaaer at blive i denne Stad."

Juveleren hørte med den yderste Forbauselse Ebn Thahers Beretning. „Hvad I der fortæller mig," sagde han derpaa, „er af saa stor Vigtighed, at jeg ikke begriber, hvorledes Schemselnihar og Prindsen af Persien kunne hengive sig til en saa hæftig Kjærlighed. Hvilken Tilbøielighed der endog maatte hendrage dem til hinanden, saa havde de dog, istedet for at give blødagtigt efter for den, maattet modstaae den, og gjøre en bedre Brug af deres Fornuft. Hvorledes kunde de skuffe sig angaaende de fordærvelige Følger af deres Forstaaelse? Hvor beklagelsesværdig er ikke deres Forbindelse? Jeg seer, ligesom I, forud alle Følgerne af den. Men I er klog og forsigtig, og jeg billiger den Beslutning, som I har fattet. Derved kan I alene undrage Eder fra de sørgelige Begivenheder, som I har at frygte."

Efter denne Samtale stod Juveleren op, og tog Afskeed fra Ebn Thaher.....

„Herre," sagde Scheherasade ved dette Sted, „den Dag, som jeg seer bryde frem, forhiudrer mig i, nu at underholde Eders Majestæt længere." Dermed taug hun, og næste Nat optog hun igjen sin Fortælling saaledes:

Tohundrede og niende Nat.

„Forend Juveleren bortfjernede sig, undlod Ebn Thaher ikke at besværge ham ved deres Venskab, at han ikke maatte sige Nogen Noget om alt det, som han havde meddeelt ham. „Vær ganske rolig desangaaende," svarede Ju-

veleren ham, „jeg vil bevare Eders Hemmelighed med mit Livs Fare."

To Dage efter denne Samtale gik Ebn Thaher forbi Juvelerens Boutik, og da han saae den lukket, tvivlede han ikke paa, at han jo havde udført sit Forsæt, om hvilket han havde talt til ham. For at faae Vished derom, spurgte han en Nabo, om han ikke vidste, hvorfor Boutiken ikke var aaben. Naboen svarede ham, at han vidste ikke videre, end at Ebn Thaher havde tiltraadt en Reise. Juveleren behøvede ikke at vide Mere, og han tænkte strax paa Prindsen af Persien.

„Ulykkelige Prinds," sagde han ved sig selv, „hvilken Smerte vil denne Nyhed ikke foraarsage Eder! Ved hvis Mægling vil I nu underholde Eders Forbindelse med Schemselnihar? Jeg føler Medlidenhed med Eder, jeg maa holde Eder skadesløs for Tabet af en saa frygtsom Fortrolig."

Den Forretning, for hvis Skyld han var gaaet ud, var ikke meget vigtig; han udsatte den altsaa, og endskjøndt han ikke kjendte Prindsen af Persien videre, end at han havde solgt ham nogle Juveler, saa gik han alligevel hen til ham. Han vendte sig til een af hans Folk, og bad ham at melde sin Herre, at han formedelst et meget vigtigt Anliggende ønskede at tale med ham.

Betjenten kom snart igjen tilbage, og førte Juveleren ind i Prindsens Værelse; denne laa halv udstrakt paa Sophaen, med Hovedet støttet paa en Pude. Da han erindrede sig, allerede at have seet ham før, saa reiste han sig op, for at modtage ham, og bød ham velkommen, og efterat han havde indbudt ham at sætte sig ned, spurgte han ham, om han kunde vise ham een eller anden Tjeneste, eller om maaskee en Nyhed, som angik ham selv, bragte ham herhid.

„Prinds," svarede Juveleren, „endskjøndt jeg ikke har den Ære at være Eder nærmere bekjendt, saa har dog Længsel efter at bevise Eder min Tjenesteiver, gjort mig saa dristig at komme til Eder, for at meddele Eder en Nyhed, som angaaer Eder; jeg haaber, at I vil undskylde min Dristighed mod min gode Hensigt."

Efter denne Indledning kom Juveleren til Sagen, og vedblev saaledes: „Prinds, jeg har den Ære at sige Eder, at allerede længe Overeensstemmelse i Gemyt og nogle fæl-

leds Forretninger have forbundet mig med Ebn Thaher i et meget noie Venskab. Jeg veed, at I kjender ham, og at han hidtil har bestræbt sig for at være til Eders Tjeneste i Alt, hvad han formaaede; jeg har hørt det af ham selv; thi han har aldrig havt nogen Hemmelighed for mig. Nu kom jeg juist forbi hans Boutik, og var meget forundret over at see denne lukket. Jeg vendte mig til een af hans Naboer, og spurgte om Aarsagen dertil; og han svarede mig, at Ebn Thaher allerede for to Dage siden havde taget Afskeed fra ham og de andre Naboer, og havde tilbudet ham sin Tjeneste i Balsora, hvorhen han, som han sagde, reiste i et meget vigtigt Anliggende. Dette Svar tilfredsstillede mig ikke, og min Deeltagelse i Alt, hvad der angaaer ham, har bestemt mig til at komme herhen, for at spørge Eder, om I intet Nærmere veed om en saa pludselig Afreise."

Ved denne Tale, som Juveleren saaledes havde holdt, for lettere at komme til Maalet, skiftede Prindsen Farve, og saae paa Juveleren med en Mine, som tydelig gav at forstaae, hvor bedrovet han var over denne Nyhed.

„Hvad I der siger mig, overrasker mig," svarede han ham; „der kunde ikke møde mig nogen større Ulykke. „Ja," raabte han med Taarer i Øinene, „det er ude med mig, hvis det er sandt, hvad I siger mig! Ebn Thaher, som var min hele Trøst, paa hvem jeg satte alt mit Haab, forlader mig! Efter et saa haardt Slag tør jeg ikke mere tænke paa at leve."

Juveleren behovede ikke at høre Mere, for fuldkommen at være overtydet om Prindsens hæftige Lidenskab, om hvilken Ebn Thaher havde fortalt ham. „Det blotte Venskab," sagde han ved sig selv, „taler ikke dette Sprog; kun Kjærligheden er istand til at frembringe saadanne Følelser."

Prindsen blev nogle Øieblikke nedsjunken i de sørgeligste Tanker. Endelig opløftede han igjen Hovedet, og sagde til een af sine Folk: „Gaa hjem til Ebn Thaher, og erkyndige Dig hos eet af hans Huustyende, om han virkelig er reist til Balsora. Løb, og kom hurtigt tilbage for at bringe mig Beskeed."

Indtil Betjenten kom tilbage, bestræbte Juveleren sig for at underholde Prindsen om ligegyldige Ting; men denne gav næsten ikke Agt derpaa, han var et Rov for en dødelig

Uro. Snart kunde han ikke troe, at Ebn Thaher var reist bort; snart tvivlede han ikke mere derpaa, naar han tænkte paa de Foreſtillinger, ſom denne Fortrolige ved ſit ſidſte Beſøg havde gjort ham, og paa den Hæftighed, hvormed han havde forladt ham.

Endelig kom Prindſens Betjent tilbage, og meldte, at han havde talt med een af Ebn Thahers Folk, ſom havde forſikkret ham, at han ikke var i Bagdad, men allerede for to Dage ſiden var reiſt til Balſora. „Da jeg traadte ud af Ebn Thahers Huus," tilfoiede Betjenten, „kom en velſkabt Slavinde hen imod mig, og efterat hun havde ſpurgt mig, om jeg ikke havde den Ære at tilhøre Eder, ſagde hun til mig, at hun ønſkede at tale med Eder, og bad mig tillige at tage hende med. Hun er i Forgemakket, og jeg troer, at hun har et Brev fra een eller anden fornem Perſon at overgive Eder."

Prindſen befalede ſtrax at lade hende komme ind; han tvivlede ikke paa, at det jo var Schemſelnihars fortrolige Slavinde, og det var virkelig ogſaa hende. Juveleren kjendte hende ogſaa, da han nogle Gange havde ſeet hende hos Ebn Thaher, og denne havde ſagt ham, hvem hun var. Hun kunde ikke komme mere beleiligt, for at afværge Prindſens Fortvivlelſe. Hun hilſte ham....."

„Men, Herre," ſagde Scheherasade ved dette Sted, „jeg ſeer, at det allerede er Dag." Hun taug, og den følgende Nat vedblev hun ſaaledes:

Tohundrede og tiende Nat.

„Prindſen af Perſien beſvarede Schemſelnihars Fortroliges Hilſen. Juveleren var ſtrax ved hendes Indtrædelſe ſtaaet op, og traadt tilſide, for at de begge uforhindret kunde tale med hinanden. Efterat hun havde talt i nogen Tid med Prindſen, tog hun Afſkeed og gik ud igjen. Denne var paa eengang ganſke forandret; hans Øine havde mere Glands, og hans Anſigt ſaae gladere ud, end før, hvoraf Juveleren kunde ſlutte, at den gode Slavinde havde bragt ham gode Efterretninger for hans Kjærlighed.

Da Juveleren igjen havde indtaget sin Plads hos Prindsen, sagde han smilende til ham: „Som jeg seer Prinds, saa har I vigtige Forretninger i Chalifens Pallads."

Prindsen af Persien, meget forbauset og foruroliget over denne Tiltale, svarede Juveleren: „Hvoraf slutter I, at jeg har vigtige Forretninger i Chalifens Pallads?"

„Jeg slutter det af den Slavinde, som nylig er gaaet ud."

„Og hvem troer I, at denne Slavinde tilhører?" spurgte Prindsen fremdeles.

„Schemselnihar, Sultanens Favoritinde," svarede Juveleren.

„Jeg kjender," vedblev han, „denne Slavinde, og selv hendes Herskerinde, som nogle Gange har viist mig den Ære at besøge mig, og kjøbe Juveler. Jeg veed endnu Mere, nemlig: at Schemselnihar ingen Hemmelighed har for denne Slavinde, hvem jeg i disse Dage seer gaae meget forlegen, som det forekommer mig, hist og her gjennem Gaderne. Jeg forestiller mig, at det angaaer et eller andet vigtigt Anliggende, med Hensyn til hendes Herskerinde."

Disse Juvelerens Ord foruroligede Prindsen af Persien overmaade meget. „Han vilde ikke tale saaledes til mig," sagde han ved sig selv, hvis han ingen Mistanke havde, eller rettere, hvis han ikke vidste min Hemmelighed." Han taug nogle Øieblikke, ubestemt, hvorledes han skulde forholde sig. Endelig tog han igjen Ordet, og sagde til Juveleren: „I siger mig der Ting, paa Grund af hvilke jeg maa troe, at I veed endnu Mere derom, end I siger. Det er vigtigt for min Rolighed, fuldkommen at være i Vished desangaaende, og jeg besværger Eder om, Intet at tilbageholde mig."

Juveleren, som ikke havde ønsket Andet, gav ham herpaa noie Underretning om sin Underholdning med Ebn Thaher. Derved gav han ham at forstaae, at han var underrettet om hans Forhold til Schemselnihar, og han forglemte ikke at sige ham, at Ebn Thaher, af Frygt for den Fare, hvori han svævede som Fortrolig, havde fattet den Beslutning at trække sig tilbage til Balsora, og at blive der, indtil det Uveir, han frygtede for, havde adspredt sig. „Og det har han udført," tilføiede Juveleren, „og jeg er forundret over, at han har kunnet besluttet sig til at forlade Eder i en Tilstand, som han har beskrevet mig den. Hvad

mig angaaer, Prinds, saa tilstaaer jeg Eder, at jeg blev rørt af Medlidenhed med Eder, jeg kommer, for at tilbyde Eder min Tjeneste; og naar I viser mig den Naade at modtage den, forpligter jeg mig til at vise Eder samme Troskab, som Ebn Thaher. Jeg lover Eder desuden mere Standhaftighed; jeg er beredt til at opoffre min Ære og mit Liv for Eder; og for at I ikke skal tvivle om min Oprigtighed, saa sværger jeg ved det Allerhelligste i vor Religion, udbrødeligt at bevare Eders Hemmelighed. Vær altsaa overtydet om, Prinds, at I i mig gjenfinder den Ven, som I har tabt."

Denne Tale beroligede Prindsen, og trøstede ham over Ebn Thahers Fraværelse. „Jeg er meget glad over," sagde han til Juveleren, „ved Eder at see mit Tab erstattet igjen. Jeg veed ikke nokſom at udtrykke Eder min Erkjendtlighed. Ak," tilfoiede han, idet han fremsagde følgende Vers:

„Ak, hvis jeg vilde tilstaae, at jeg ogsaa bærer denne Skilsmisse med Taalmodighed, saa vilde dog mine Taarer og Suk straffe mig for Løgn.

Nu veed jeg sandelig ikke mere, om mine Taarer, som uden Ophold flyde, stromme formedelst Skilsmissen fra min Elskede, eller formedelst min Vens Fraværelse."

Mit Øie er stedse dunkelt af Taarer, formedelst Adskillelsen fra min Elskede, og for min fjerne Vens Skyld."

Jeg beder Gud at belønne Eders Ædelmodighed, og antager villig Eders venskabelige Tilbud. Skulde I vel troe, at Schemselnihars Fortrolige nylig har talt om Eder til mig? Hun paastaaer, at det er Eder, som har raadet Ebn Thaher at bortfjerne sig fra Bagdad. Det var hendes sidste Ord ved hendes Bortgang, og hun synes mig fast overtydet derom. Men man gjør Eder Uret; efter Alt, hvad I har sagt mig, tvivler jeg ikke paa, at hun jo skuffer sig."

„Prinds," svarede Juveleren ham, „jeg har havt den Ære at give Eder en tro Beretning om den Samtale, som jeg har havt med Ebn Thaher. Det er sandt, da han erklærede mig, at han vilde trække sig tilbage til Balsora, saa dadlede jeg ikke hans Forehavende, men kaldte ham en klog og forsigtig Mand, men det tor ikke afholde Eder fra at skjænke mig Eders Fortrolighed; jeg tilbyder mig at tjene Eder med al omtænkelig Iver. Og om I endog ingen

Brug gjør deraf, saa skal det dog ikke afholde mig fra, at bevare Eders Hemmelighed saa hellig, som jeg ved min Eed har forpligtet mig til."

„Jeg har allerede sagt Eder," svarede Prindsen, „at jeg ikke tillægger den Fortroliges Ord nogen Troværdighed. Hendes Tjenesteiver har ingivet hende denne ugrundede Mistanke; og I maa undskylde hende, ligesom jeg undskylder hende."

De fortsatte endnu en Tidlang deres Underholdning, og raadsloge med hinanden om de mest passende Midler til at underholde Schemselnihars Forbindelse med Prindsen. De vare enige deri, at man fremfor alle Ting maatte bringe den Fortrolige ud af hendes Vildfarelse, da hun saa uretfærdigen var indtaget imod Juveleren. Prindsen overtog det, ved første Gjensyn at drage hende ud af hendes Vildfarelse, og bede hende at henvende sig til Juveleren, hvis hun havde Breve at bringe ham, eller ellers Noget at udrette hos ham fra hendes Herskerinde. Thi de holdt det ikke mere for raadeligt, at hun saa ofte lod sig see hos Prindsen, fordi hun derved kunde give Anledning til Opdagelse af det, som var saa vigtigt at skjule.

Endelig stod Juveleren op, og efterat han atter havde bedet Prindsen at skjænke ham sin hele Fortrolighed, bortfjernede han sig....."

Sultaninde Scheherasade holdt inde ved dette Sted, fordi Dagen brød frem. I den følgende Nat optog hun igjen Traaden i sin Fortælling, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og ellevte Nat.

„Herre, Juveleren saae paa Veien til sit Hjem et Brev ligge paa Gaden, som Nogen havde tabt. Han tog det op, og da det ikke var forseglet, saa aabnede han det og læste Følgende:

Brev

fra Schemselnihar til Prindsen af Persien.

„Jeg erfarer i dette Øieblik ved min Fortrolige en Nyhed, som ikke foraarsager mig mindre Bedrøvelse, end I maa føle derover. Idet vi mistede Ebn Thaher, mistede vi virkelig Meget; men det maa ikke gjøre Eder modløs, dyrebare Prinds, med at sørge for Eders Sundhed. Naar vor Fortrolige af overdreven Frygt forlader os, saa lader os betragte det som et uundgaaeligt Onde; vi maa trøste os derover. Jeg tilstaaer, at Ebn Thaher forlader os netop i et Øieblik, da vi meget behøve hans Hjelp, men lader os bevæbne os med Taalmodighed imod dette uforudseete Slag, og lader os ikke aflade at elske hinanden standhaftigt. Lader os hærde vort Hjerte mod dette Uheld; man opnaaer ikke uden Møie, hvad man ønsker. Vi ville ikke lade os afskrække; lader os haabe, at Himlen vil være os gunstig, og at vi, efter saa mange Lidelser, ville opleve den lykkelige Opfyldelse af vore Ønsker. Lev vel!"

Medens Juveleren underholdt sig med Prindsen af Persien, havde den Fortrolige havt Tid til at vende tilbage til Palladset, og at forkynde Schemselnihar den ubehagelige Nyhed om Ebn Thahers Afreise. Schemselnihar havde strax skrevet dette Brev, og sendt sin Fortrolige tilbage dermed til Prindsen af Persien, men hun havde af Uagtsomhed ladet det falde.

Juveleren var glad over at have fundet det; thi det forskaffede ham et godt Middel til at retfærdiggjøre sig hos den Fortrolige, og at stemme hende saaledes, som han ønskede. Da han havde udlæst det, saae han Slavinden, som med stor Uro søgte efter det, idet hun saae sig om til alle Sider. Han lukkede det hurtigt til igjen, og puttede det i sin Barm, men Slavinden havde bemærket hans Bevægelse, og lob hen til ham: „Herre," sagde hun til ham, „jeg har ladet det Brev falde, som I nu just holdt i Haanden; jeg beder Eder, hav den Godhed at give mig det igjen." Juveleren lod, som om han ikke hørte det, og fortsatte, uden at svare, sin Vei hjem til sit Huus. Han lod Døren staae

aaben, for at den Fortrolige, som fulgte ham, ogsaa kunde gaae ind.

Hun blev heller ikke tilbage, og da hun kom ind i hans Værelse, sagde hun til ham: „Herre; det Brev som I har fundet, kan ikke være Eder til nogen Nytte, og I vilde ikke gjøre nogen Vanskelighed ved at give mig det tilbage, naar I vidste, fra hvem det kommer, og til hvem det er stilet; iøvrigt tillad mig at sige Eder, at I ikke vel paa en anstændig Maade kan beholde det."

Førend han svarede den Fortrolige, lod Juveleren hende sidde ned, og sagde da til hende: „Ikke sandt, det Brev, hvorom Talen er, er fra Schemselnihars Haand, og er stilet til Prindsen af Persien?" Slavinden, som ikke havde formodet dette Spørgsmaal, skiftede Farve. „Spørgsmaalet gjør Eder forlegen," vedblev han; men vid, at jeg ikke gjør Eder det af Ubeskedenhed; jeg havde kunnet give Eder Brevet igjen paa Gaden, men jeg vilde lokke Eder herhen, fordi jeg ønsker at forene Eder med mig. Er det billigt, sig mig, at paabyrde Folk en ubehagelig Hændelse, som slet Intet have bidraget dertil? Men det har I gjort, da I har sagt til Prindsen af Persien, at jeg havde raadet Ebn Thaher, for sin Sikkerheds Skyld at forlade Bagdad. Jeg vil ikke spilde Tiden med at undskylde mig hos Eder; nok, at Prindsen af Persien er fuldkommen overtydet om min Uskyldighed heri. Jeg vil blot sige Eder, at jeg, istedetfor at have bidraget til Ebn Thahers Afreise, var yderst bekymret derover, ikke saameget af Venskab for ham, som af Medlidenhed med den Tilstand, hvori han forlod Prindsen af Persien, hvis Forbindelse med Schemselnihar han havde opdaget mig. Saasnart jeg vidste sikkert, at Ebn Thaher ikke mere var i Bagdad, ilede jeg med at forestille mig for Prindsen, hos hvem I har fundet mig, for at give ham Efterretning om denne Nyhed, og tilbyde ham den samme Tjeneste, som hiin havde viist ham. Min Hensigt lykkedes mig; og saafremt I har samme Tiltro til mig, som I havde til Ebn Thaher, saa kommer det blot an paa Eder, med Nytte at betjene Eder af min Mægling. Giv Eders Herskerinde Underretning om det, som jeg nylig har sagt Eder, og forsikkre hende fuldkommen om, at om jeg endog ved Indviklingen i en saa farlig Hemmelighed skulde omkomme, vilde

det dog aldrig angre mig at have opoffret mig for to hinanden saa værdige Elskende."

Den Fortrolige hørte paa Juveleren med største Tilfredshed, og bad ham derpaa, at henregne Skylden for den onde Mening, hun havde fattet om ham, til hendes Iver for hendes Herskerindes Vel. „Jeg er uendelig glad over," tilføiede hun, „at Schemselnihar og Prindsen af Persien i Eder gjenfinder en Mand, som saa herligt erstatter Ebn Thaher. Jeg vil ikke undlade at rose for min Herskerinde den gode Villie, som I viser for hende....."

Scheherasade bemærkede ved dette Sted, at det var Dag, og holdt op at tale. I den følgende Nat fortsatte hun sin Fortælling saaledes:

Tohundrede og tolvte Nat.

„Efterat den Fortrolige havde sagt til Juveleren, hvor glad hun var over at finde ham saa tjenstvillig for Prindsen af Persien og Schemselnihar, tog Juveleren Brevet ud af sin Barm, og gav hende det igjen, med de Ord: „Tag og bær det hurtigt hen til Prindsen af Persien, og kom paa Tilbageveien herhen igjen, for at jeg kan see, hvad han svarer derpaa. Forglem ikke at meddele ham vor Samtale."

Den Fortrolige tog Brevet, og bar det hen til Prindsen, som paa Stedet svarede derpaa. Hun kom tilbage til Juveleren, og viste ham Svaret, som lød saaledes:

Svar
fra Prindsen af Persien til Schemselnihar.

„Eders dyrebare Brev gjor stor Virkning paa mig; dog ikke saa stor, som jeg ønskede. I bestræber Eder for at trøste mig over Ebn Thahers Tab. Ak, hvor føleligt det endog er mig, saa er det dog kun den mindste af mine Lidelser! I kjender disse Lidelser, og I veed, at Eders Nærværelse kun

er istand til at helbrede mig. Naar vil den Tid komme, at jeg kan nyde denne, uden at blive den igjen berøvet? Hvor fjern synes den mig endnu ikke! eller rettere, tør vi smiggre os med nogensinde at opleve den? I byder mig at sørge for min Sundhed; jeg vil adlyde Eder, fordi jeg ganske har givet slip paa min egen Villie, for kun at følge Eders. Lev vel!"

Efterat Juveleren havde læst dette Brev, gav han den Fortrolige det igjen, som ved sin Bortgang sagde til ham: „Herre, jeg skal nok bringe det dertil, at min Herskerinde sætter den samme Tiltro til Eder, som hun havde til Ebn Thaher. I skal imorgen igjen faae Efterretning fra mig."

Virkelig saae han hende den følgende Dag komme med et fornøiet Ansigt. „Eders blotte Syn," sagde han til hende, „giver mig at forstaae, at I har bragt Schemselnihar i den Stemning, som I ønsker."

„Det er sandt," svarede den Fortrolige, „og I skal strax høre, paa hvilken Maade jeg er kommet til Maalet. Jeg fandt igaar," vedblev hun, „Schemselnihar i utaalmodig Forventning; jeg gav hende Prindsens Brev; hun læste det med Taarer i Øinene; og da hun havde gjennemlæst det, saae jeg hende igjen hengive sig til sin sædvanlige Kummer, og sagde til hende: „Herskerinde, det er uden Tvivl Ebn Thahers Fraværelse, som gjør Eder bekymret; men tillad mig, at jeg besværger Eder i Guds Navn om, ikke mere at forurolige Eder herover. Vi have fundet en anden Mand, som tilbyder sig at tjene Eder med ligesaamegen Iver, og, hvad der er meget vigtigt, med endnu mere Mod." Herpaa talte jeg til hende om Eder," vedblev Slavinden, „og fortalte hende den Foranledning, som førte Eder til Prindsen af Persien. Kort, jeg forsikkrede hende, at I ubrødeligt vilde bevare hendes og Prindsens Hemmelighed, og at I havde besluttet at begunstige hendes Kjærlighed af alle Kræfter. Hun syntes mig meget trøstet ved denne Efterretning, og udraabte: „Ak, hvilken Forpligtelse have vi ikke, Prindsen af Persien og jeg, mod denne Mand, om hvem Du taler til mig? Jeg vil lære ham at kjende, see ham, for af hans egen Mund at høre Alt, hvad Du nylig har sagt mig, og

at takke ham for en saa uhørt Ædelmodighed imod Personer, i hvis Skjæbne Intet forpligter ham til at tage Deel med saaamegen Varme. Synet af ham vil skaffe mig Glæde og jeg vil ikke undlade at bestyrke ham i saa gode Følelser. Forglem ikke imorgen at gaae hen, og at føre ham til mig." Og derfor, kjære Herre, gjør Eder den Ulejlighed at gaae med mig til hendes Pallads."

Denne den Fortroliges Tale satte Juveleren i Forlegenhed. „Eders Herskerinde," svarede han, „tillade mig at bemærke, at hun ikke vel har betænkt, hvad hun der fordrer af mig. Den Anseelse, hvori Ebn Thaher stod hos Chalifen, gav ham overalt fri Adgang, og Huusbetjentene, som kjendte ham, lode ham ubehindret komme og gaae i Schemselnihars Pallads, men jeg, hvorledes turde jeg vove at betræde det? I indseer vel selv, at det er umuligt. Jeg beder Eder altsaa at forestille Schemselnihar de Grunde, som forhindre mig fra at tilfredsstille hende heri, samt alle de ubehagelige Følger, som kunne opstaae deraf. Naar hun kun overveier dette en Smule, saa vil hun finde, at hun uden Nytte vilde udsætte mig for en stor Fare.

Den Fortrolige bestræbte sig for at berolige Juveleren, og sagde til ham: „Troer I da, at Schemselnihar er saa ubesindig at udsætte Eder for den ringeste Fare, idet hun indbyder Eder til sig, Eder, af hvem hun venter saa vigtige Tjenester? Vær forsikkret om, at ikke et Skin af Fare er for Eder derved. Det er altformeget vor, min Herskerindes og min egen Fordeel, til at vi til Utide skulle indvikle Eder i Fare. I kan have Tiltro til mig, sidenefter vil I selv tilstaae mig, at Eders Frygt var ugrundet."

Juveleren lod sig bevæge ved den Fortroliges Tale, og stod op for at følge hende; men hvor stor Fasthed han endog af Naturen tiltroede sig, saa havde dog Frygt saaledes bemestret sig ham, at han zittrede paa hele Legemet. Da sagde den Fortrolige til ham: „I en saadan Tilstand seer jeg vel, det er bedre, at I bliver hjemme, og at Schemselnihar vælger et andet Middel, for at see Eder; og I kan ikke tvivle om, at hun jo, for at tilfredsstille dette hendes Ønske, selv kommer her, for at besøge Eder. Derfor, kjære Herre, bliv hjemme; jeg er forsikkret om, at det ikke vil vare længe, saa seer I hende komme."

Den Fortrolige havde spaaet rigtigt; hun havde ikke saasnart forkyndt Schemselnihar Juvelerens Frygt, førend hiin begav sig hen til ham.

Han modtog hende med alle Tegn paa en dyb Ærefrygt. Da hun, meget træt af den tilbagelagte Vei, havde sat sig, afslørede hun sig, og lod Juveleren see en Skjønhed, som fuldkommen undskyldte Prindsen hos ham, fordi han havde skjænket sit Hjerte til Chalifens Elskede. Herpaa hilste hun Juveleren med indtagende Mine, og sagde til ham: „Jeg har umuligt kunnet høre, med hvilken Iver I antager Eder min og Prindsen af Persiens Sag, uden strax at fatte det Forsæt selv at takke Eder derfor. Jeg takker Himlen, at den saa snart har holdt os skadeslos for Ebn Thahers Tab ....."

Scheherasade var nødt til, ved dette Sted at holde op, fordi hun saae Dagen bryde frem. Den næste Nat vedblev hun saaledes sin Fortælling:

Tohundrede og trettende Nat.

Schemselnihar sagde Juveleren endnu flere forbindtlige Ting, og begav sig derpaa tilbage til sit Pallads.

Juveleren gik strax hen, for at give Prindsen af Persien Efterretning om dette Besøg. Denne sagde til ham, da han saae ham: „Jeg ventede Eder med Utaalmodighed. Den fortrolige Slavinde har bragt mig et Brev fra hendes Herskerinde, men dette Brev har paa ingen Maade trøstet mig. Hvad endog den elskværdige Schemselnihar maa tilbyde mig, saa vover jeg ikke at haabe Noget, og min Taalmodighed er til Ende. Jeg veed intet Raad mere; Ebn Thahers Afreise bringer mig til Fortvivlelse. Han var min Støtte; med ham har jeg tabt Alt. Ved den Adgang, som han havde til Schemselnihar, kunde jeg endnu smiggre mig med meget Haab."

Ved disse Ord, som Prindsen udtalte med en saadan Hæftighed, at han ikke lod Juveleren faae Tid til at komme til Orde, kunde denne ikke undertrykke et blidt Smiil;

hvilket gav Prindsen Anledning til at fremsige følgende Vers:

„Naar den, som ved Synet af mig kan lee over min Bedrøvelse, havde erfaret det, som har mødt mig, saa vilde det bringe ham til at græde."

„Thi kun den Mand, som har taalt lignende Lidelser, kan føle Medlidenhed med den, som lider under samme Ulykkestilfælde."

Juveleren bestræbte sig nu for at forsikkre Prindsen om, at Ingen kunde tage oprigtigere Deel i hans Lidelser, end han; og naar han blot vilde have Taalmodighed at høre paa ham, saa vilde han see, at han kunde skaffe ham Lindring.

Til denne Tale taug Prindsen, og hørte paa den. „Jeg seer vel," vedblev nu Juveleren, „at det eneste Middel til at stille Eder tilfreds, er at bevirke, at I uhindret kan underholde Eder med Schemselnihar. Denne Fornoielse vil jeg skaffe Eder, og vælger strax den Dag i Morgen dertil. I tør ikke vove at betræde Schemselnihars Pallads; I veed af Erfaring, at det er et meget farligt Skridt. Jeg veed et beleiligt Sted for denne Sammenkomst, hvor I er i Sikkerhed."

Da Juveleren udtalte disse Ord, omarmede Prindsen ham med Henrykkelse, og sagde til ham: „I vækker ved dette henrykkende Løfte en ulykkelig Elskende fra Døden, til hvilken han allerede havde fordømt sig. Saavidt jeg seer, er Ebn Thahers Tab mig fuldkommen erstattet. Alt, hvad I gjør, er velgjort; jeg overlader mig ganske til Eder."

Efterat Prindsen havde takket Juveleren for den Iver, som han viste for ham, gik Juveleren hjem.

Strax den følgende Morgen kom den Fortrolige igjen til ham. Han sagde hende, at han havde givet Prindsen af Persien Haab om, ret snart at faae Schemselnihar at see. „Jeg kommer just derfor," svarede hun ham, „for at aftale Midlerne dertil med Eder. Mig synes," vedblev hun, „at dette Huus er meget bequemt til deres Sammenkomst."

„Jeg kunde vel," sagde han derpaa, „lade dem begge komme herhen; men jeg har betænkt, at de ere endnu mere uforstyrrede i et andet Huus, som ogsaa tilhører mig, og

hvor der for Øieblikket Ingen boer. Jeg vil snart lade det indrette til deres Modtagelse."

„Under disse Omstændigheder," svarede den Fortrolige, kommer det blot an paa Schemselnihars Samtykke. Jeg gaaer, for at tale med hende derom, og jeg vil i kort Tid bringe Eder hendes Svar."

Virkelig var hun meget hurtig; hun kom snart igjen, og meldte Juveleren, at hendes Herskerinde ikke vilde undlade, henimod Aften at indfinde sig paa det aftalte Sted. Tillige overgav hun ham en Vors, men den Von, derfor at lade et Maaltid berede.

Han førte hende strax hen til det Huus, hvor de Elskende skulde komme sammen, for at hun kunde vide Stedet, og føre sin Herskerinde derhen. Saasnart hun dernæst var borte, gik han hen til sine Venner, og laante af dem Guld- og Sølvtøi, Tæpper, rige Hynder og andet Huusgeraad, hvormed han meget prægtigt smykkede dette Huus. Da han havde ordnet Alt der, begav han sig hen til Prindsen af Persien.

Forestil Eder Prindsens Glæde, da Juveleren sagde til ham, at han kom, for at føre ham ind i det Huus, som han havde gjort rede til hans og Schemselnihars Modtagelse. Denne Efterretning lod ham glemme alle sine Sorger og Lidelser.

Han tog en prægtig Klædning paa, og gik uden Følge med Juveleren, som førte ham igjennem flere afsides Gader, for at Ingen skulde lægge Mærke til dem, og endelig bragte ham ind i Huset, hvor de indtil Schemselnihars Ankomst underholdt sig med hinanden.

Denne lidenskabelige Elskerinde lod dem ikke vente forlænge. Hun kom strax efter Aftenbønnen tilligemed sin Fortrolige og to andre Slavinder. Jeg kan ikke udtrykke den umaadelige Glæde, hvoraf begge de Elskende bleve betagne, da de saae hinanden; de satte sig paa Sophaen, og saae i nogen Tid paa hinanden, uden at kunne tale, saa meget vare de ude af sig selv. Men da de igjen havde faaet Mælets Brug, holdt de sig tilstrækkeligt skadesløse for denne Taushed. De sagde hinanden saa omme Ting, at Juveleren, den Fortrolige og begge Slavinderne græd derover.

Juveleren aftorrede dog sine Taarer, for at besørge Maaltidet, som han selv frembar.

De Elskende spiste og drak lidt, og satte sig derpaa begge paa Sophaen. Schemselnihar spurgte Juveleren, om han ikke havde en Luth eller et andet Strængeinstrument. Juveleren som havde sørget for Alt, hvad der kunde forskaffe hende Fornøielse, bragte hende en Luth. Hun stemte den, og sang....."[14]).

Her holdt Scheherasade inde, fordi Dagen just brød frem. Den følgende Nat vedblev hun saaledes:

Tohundrede og fjortende Nat.

Medens Schemselnihar fortryllede Prindsen af Persien, og udtrykte ham hendes Lidenskab med Ord, som hun paa Stedet opfandt, lod en stærk Allarm sig høre, og en Slave, som Juveleren havde medbragt, traadte pludselig ganske forskrækket ind, og meldte, at man stødte Døren ind; han havde spurgt, hvem der bankede paa, men istedetfor Svar, vare Slagene blevne fordoblede.

Den forskrækkede Juveleer forlod Schemselnihar og Prindsen, og gik selv hen, for at overtyde sig om denne ubehagelige Nyhed. Han var allerede i Gaarden, da han i Mørket saae en Skare med Økser og Sabler bevæbnede Folk, som havde slaaet Døren ind, og kom lige henimod ham. Han trykkede sig hurtigt ind til en Muur, og uden at blive bemærket, saae han dem, ti i Tallet, gaae forbi.

Da han ikke kunde vise Prindsen af Persien og Schemselnihar synderlig Hjelp, saa lod han sig nøie med, ved sig selv at beklage dem, og besluttede at flye. Han smuttede ud af Huset, og flygtede hen til en Nabo, som endnu ikke var i Seng; thi han var overtydet om, at denne uforudseete Voldsomhed skeete paa Chalifens Befaling, for hvem uden Tvivl hans Favoritindes Sammenkomst med Prindsen af Persien var bleven forraadt. I Huset, hvorhen han havde reddet sig, hørte han endnu den store Larm, som man gjorde i hans Huus, og denne Larm varede lige til Midnat.

Herpaa, da Alt igjen syntes ham stille, bad han sin

Nabo at laane ham en Sabel, og bevæbnet med den, gik han igjen derhen, nærmede sig Huusdøren, og traadte ind i Gaarden, hvor han med Skræk fik Die paa en Mand, der spurgte ham, hvem han var. Paa Stemmen kjendte han, at det var hans Slave. „Hvorledes har Du baaret Dig ad," spurgte han ham, „at Vagten ikke har grebet Dig?"

„Herre," svarede Slaven ham, „jeg har skjult mig i en Krog i Gaarden, og er kommen frem igjen, da jeg ingen Larm hørte mere. Men det var ikke Vagten, som er brudt ind i Eders Huus, det er Rovere, som i disse sidste Dage allerede have plyndret eet Huus i dette Qvarteer af Staden. Uden Tvivl have de bemærket det rige Huusgeraad, som I har ladet bringe herhid, og dette har stukket dem i Øinene."

Juveleren fandt sin Slaves Formodning meget sandsynlig. Han gjennemsøgte sit Huus, og saae virkelig, at Roverne havde udrømmet alt det prægtige Huusgeraad i Værelset, hvori han havde modtaget Schemselnihar og hendes Elskede, baaret Guld- og Sølvtoiet bort, og, kort sagt, ikke ladet det Mindste blive tilbage deri. Han var trøstesløs derover. „O Himmel," udraabte han, „jeg er uden Redning forloren! Hvad ville mine Venner sige, og hvilken Undskyldning bringer jeg dem, naar jeg siger dem, at Rovere have brudt ind i mit Huus, og have stjaalet, hvad de saa ædelmodigt laante mig? Maa jeg ikke holde dem skadesløse for det Tab, som jeg har foraarsaget dem? — Og dernæst, hvad er der blevet af Schemselnihar og Prindsen af Persien? Denne Hændelse vil gjøre saa stor Opsigt, at den uundgaaelig vil komme for Chalifens Øren. Han vil erfare denne Sammenkomst, og jeg vil blive et Offer for hans Vrede."

Slaven, som var ham meget hengiven, bestræbte sig for at trøste ham, og sagde: „Hvad Schemselnihar angaaer, saa ville Roverne sandsynligviis have ladet sig noie med at udplyndre hende, og hun vil da tillige med sine Slaver være vendt tilbage i Palladset, og Prindsen af Persien vil have havt samme Skjæbne. Altsaa tør I haabe, at Chalifen aldrig vil erfare denne Hændelse. Hvad Eders Venners Tab angaaer, saa er det en Ulykke, som I ikke kunde undgaae. Vi vide vel, at Roverne have taget saaledes Overhaand, og ere blevne saa forvovne, at de ikke alene have

udplyndret det Huus, hvorom jeg har talt til Eder, men ogsaa flere andre Huse, som tilhøre de fornemste Herrer ved Hoffet, og det er dem ikke ubekjendt, at man, uagtet den Befaling, der er udgaaet, om at fange dem, endnu ikke har kunnet gribe Nogen af dem, saamegen Møie men endog har anvendt. I vil altsaa kunne slippe dermed, at I erstatter Eders Venner Værdien af de rovede Sager, og der vil, Gud være lovet, endnu blive Eder Formue nok tilovers.

Indtil Dagen brød frem, lod Juveleren ved sin Slave, saa godt som muligt, den indslagne Dør til Gaden igjen istandsætte, og vendte da med ham tilbage til sin Bolig, under sorgelige Betragtninger over det Forefaldne. „Ebn Thaher," sagde han ved sig selv, „var vel klogere, end jeg; han havde forudseet den Ulykke, i hvilken blindt jeg hen har styrtet mig. Gud give, at jeg aldrig havde blandet mig i en Kjærlighedshandel, som maaskee vil koste mig Livet."

Neppe var det Dag, saa udbredte Rygtet om Plyndringen i hans Huus sig i Staden, og drog en Sværm Venner og Naboer hid, hvoraf de fleste under Paaskud af at tilkjendegive ham deres Medlidenhed, blot kom til ham, for at erfare Sagen omstændeligt. Han undlod ikke at takke dem for deres udviste Deeltagelse, og havde idetmindste den Trost at høre, at Ingen talte til ham, hverken om Schemselnihar eller Prindsen af Persien; hvoraf han sluttede, at begge vare hjemme, eller dog i det mindste paa et sikkert Sted.

Da Juveleren igjen var alene, bragte hans Folk ham Noget at spise, men han spiste næsten slet Intet. Det var henimod Middag, da en af hans Slaver traadte ind, og meldte ham, at en ubekjendt Mand stod ved Døren, og forlangte at tale med ham. Juveleren, som ikke vilde lade nogen ubekjendt Mand komme ind til sig, stod op og gik hen, for at tale med ham ved Døren. „Endskjøndt I ikke kjender mig, sagde Manden til ham, „saa kjender jeg dog Eder, og jeg kommer, for at tale med Eder om et vigtigt Anliggende." Ved disse Ord bad Juveleren ham at træde ind. „Nei," vedblev den Ubekjendte," hav den Uleilighed, hvis I behager, at gaae med mig hen til Eders andet Huus."

„Hvorledes veed I," vedblev Juveleren, „at jeg har endnu et andet Huus, end dette?"

„Jeg veed det," svarede den Ubekjendte. Jeg beder Eder blot at følge mig, og frygt Intet, jeg har Noget at meddele Eder, som vil glæde Eder."

Juveleren gik strax med ham, og fortalte ham underveis, paa hvilken Maade Huset, hvorhen de gik, var blevet plyndret, og ikke i en saadan Tilstand, at han kunde modtage ham deri.

Da de stode foran Huset, og den Ubekiendte saae Døren halv sønderbrudt, sagde han til Juveleren: „Lader os gaae videre, jeg seer vel, at I har sagt mig Sandheden. Jeg vil føre Eder til et et Sted, hvor vi bequemmere kunne være."

Idet han sagde dette, fortsatte de deres Vei, og gik saaledes hele den øvrige Dag, uden at opholde sig. Juveleren var træt af den lange Vei, og ængstelig, da han saae Natten nærme sig, og endnu bestandig saae den Ubekjendte gaae fremad, uden at sige ham, hvorhen han havde isinde at føre ham; han begyndte derfor at tabe Taalmodigheden, da de ankom paa en Plads, som førte til Tigris. De gik ned til Flodbredden, bestege en lille Baad, og satte over til den anden Side.

Nu førte den Ubekjendte Juveleren gjennem en lang Gade, hvor denne aldrig i sit Liv havde været, og efterat han endnu havde ladet ham gjennemvandre, jeg veed ikke, hvormange Gader, stod han endelig stille foran en Dør, og aabnede den. Han lod Juveleren træde ind, lukkede Døren igjen, tilsluttede den med en stærk Jernstang, og førte ham ind i et Værelse, hvori der befandt sig ti andre Mænd, som vare Juveleren ligesaa ubekjendte, som den, der havde ført ham herhen.

Disse ti Mænd modtoge Juveleren nden synderlige Høflighedsbeviisninger. De bøde ham at sætte sig, og han gjorde det. Han trængte ogsaa meget dertil; thi han var ikke alene aandeløs af den lange Marsch, men den Frygt, som betog ham, da han saae sig blandt Folk, som vare skikkede til at opvække den, havde ikke tilladt ham at holde sig opreist. Da de havde ventet med Aftensmaden paa deres Høvedsmand, saa blev denne strax ved hans Ankomst anrettet. De vaskede deres Hænder, og nødte Juveleren til at gjøre det samme, og at sætte sig tilbords med dem.

Efter Maaltidet spurgte Mændene ham, om han vidste, med hvem han talte. Han svarede: Nei, og at han ikke engang kjendte det Qvarteer af Staden, og det Sted, hvor han var.

„Fortæl os Eders Eventyr fra den sidste Nat," sagde de til ham, „og forti os Intet!"

Juveleren, forbauset over denne Tale, svarede dem: „Mine Herrer, som det synes, ere I allerede underrettede derom."

„Det er sandt," svarede de, „den unge Mand og den unge Dame, som igaar Aftes vare hos Eder, have fortalt os derom; men vi ville høre det af Eders egen Mund."

Der behøvedes ikke Mere, for at overtyde Juveleren om, at han talte med de Røvere, som havde brudt ind i hans Huus, og plyndret det. „Mine Herrer," raabte han, jeg er meget sorgfuld for denne unge Mands og den unge Dames Skyld; kunne I ikke give mig Efterretning om dem?"

Scheherasade afbrød sig selv ved dette Sted, for at erindre Sultanen af Indien om, at Dagen brød frem, og taug derpaa. Den følgende Nat optog hun sin Fortælling saaledes:

Tohundrede og femtende Nat.

„Herre, paa Juvelerens Spørgsmaal til Røverne, om de ikke kunde give ham nogen Underretning om den unge Mand og den unge Dame, svarede de: „Vær ubekymret desangaaende, de ere paa et sikkert Sted, og befinde sig vel." Idet de sagde ham dette, viste de ham to Gemakker, og forsikkrede, at de begge, afsondrede fra hinanden, vare deri. „De have sagt os," tilføiede de, „at I alene har Kundskab om deres Anliggender. Saasnart vi hørte dette, have vi, i Betragtning af Eder, behandlet dem med al mulig Agtelse. Langt fra at bruge mindste Voldsomhed, have vi tvertimod viist dem alt Godt, og Ingen af os vil tilføie dem det ringeste Onde. Vi forsikkre Eder det Samme med Hensyn til Eders Person, og I kan fatte fuld Fortrolighed til os."

Juveleren, beroliget ved disse Ord, og glad over, at Prindsen af Persien og Schemselnihar vare i Sikkerhed, be-

sluttede endnu mere at bestyrke Roverne i deres gode Villie. Han roste dem, smigrede dem, og ønskede dem tusinde Velsignelser. „I Herrer," sagde han til dem, „jeg tilstaaer, at jeg ikke har den Ære at kjende Eder; men det er en stor Lykke for mig, at jeg ikke er Eder ubekjendt, og jeg kan ikke nokſom takke for det Gode, som dette Bekjendtskab har tilveiebragt mig fra Eders Side. Uden at tale om en saa menneskekjærlig Handling, indseer jeg vel, at kun Mennesker, som I, ere istand til at bevare en Hemmelighed saa troligt, at man ikke behover at frygte for, at den skal blive opdaget; I forstaae ved Eders Iver, Mod og Uforfærdelse tilstrækkeligt at udføre den. I Tillid til Egenskaber, som med saa stor Ret tillægges Eder, tager jeg ikke i Betænkning at fortælle Eder min Historie, samt ogsaa begge de hos Eder trufne Personers, med al den Oprigtighed, som I forlanger af mig."

Efterat den forsigtige Juveleer saaledes havde vundet Rovernes Deelttagelse for det, som han med fuld Fortrolighed vilde opdage dem, saa at det, efter hans Mening, blot kunde frembringe et godt Indtryk, fortalte han dem omstændeligt, uden at forbigaae Noget, Prindsen af Persiens Kjærlighedshistorie med Schemselnihar fra Begyndelsen af og indtil den Sammenkomst, som han havde forskaffet dem i sit Huus.

Roverne geraadede i stor Forbauselse over alle de Omstændigheder, som de her fik at høre. „Hvad," udraabte de, da Juveleren havde endt, „er det muligt, at den unge Mand er den ophøiede Prinds af Persien, Aly Ebn Bekar, og den unge Dame den skjønne og berømte Schemselnihar?" Juveleren tilsvoer dem, at Intet var visere, end hvad han havde sagt dem, og han tilføiede, at de ikke maatte forundre sig over, at saa fornemme Personer havde vægret sig ved at give sig tilkjende.

Paa denne Forsikkring gik Roverne hen, og kastede sig, den Ene efter den Anden, for Fødderne af Prindsen og Schemselnihar, og bad dem om Tilgivelse, idet de høit og dyrt forsikkrede, at Intet af det Forefaldne vilde være skeet, hvis de forend Indbruddet i Juvelerens Huus havde været underrettede om deres Stand. „Vi ville bestræbe os for," tilføiede de, „igjen at gjøre den Feil god, som vi have begaaet."

Herpaa kom de igjen til Juveleren, og sagde til ham: „Det gjor os meget ondt, ikke at kunne erstatte Eder Alt, hvad der er bortført af Eders Huus, en Deel deraf er ikke mere i vor Magt. Vi bede Eder at være tilfreds med Solvtøiet, som vi strax ville give Eder igjen.

Juveleren skattede sig meget lykkelig ved den Naade, som blev ham viist. Da Roverne havde overleveret ham Solvtøiet, lode de Prindsen af Persien og Schemselnihar træde frem, og sagde til dem og Juveleren, at de vilde bringe dem hen paa et Sted, hvorfra enhver af dem kunde begive sig hjem; men i Forveien maatte de ved en Eed forpligte sig til ikke at forraade dem.

Prindsen af Persien, Schemselnihar og Juveleren svarede, at de kunde troe dem paa deres blotte Ord; men da de onskede det, saa tilsvore de dem høitideligt en ubrødelig Taushed. Ved denne Eed tilfredsstillede, gik Roverne strax bort med dem.

Underveis foruroligede det Juveleren, at han ikke saae den Fortrolige og begge Slavinderne; han nærmede sig Schemselnihar, og bad hende at sige ham, hvad der var blevet af dem. Jeg veed Intet om dem," svarede hun. Jeg kan Intet videre sige, end at man førte os bort af Eders Huus, satte med os over Vandet, og bragte os ind i det Huus, hvorfra vi nu komme ud."

Dermed endtes Underholdningen mellem Schemselnihar og Juveleren; de lode sig tilligemed Prindsen føre af Roverne, og kom til Bredden af Floden. Roverne toge en Baad, stege ind med dem, og satte dem over til den modsatte Bred.

Idet Prindsen af Persien, Schemselnihar og Juveleren stege i Land, hørte man en stærk Larm af Vagten til Hest, som reed til, og ankom i det Øieblik, da Baaden igjen var stødt fra Land, og Roverne af al Magt roede derfra.

Vagtens Befalingsmand spurgte Prindsen, Schemselnihar og Juveleren, hvorfra de kom saa sildig, og hvem de vare. Grebne af Skræk, og af Frygt for at sige Noget, som kunde være dem skadeligt, taug de bestyrtede. Dog maatte man svare, og det gjorde Juveleren, som beholdt nogen mere Fatning. „Herre," svarede han, „jeg kan først og fremmest forsikre Eder, at vi ere redelige Folk fra Staden. Folkene hist i Baaden, som nylig har landsat os,

og igjen seile over til den anden Bred, ere Rovere, som sidste Nat brode ind i Huset, hvori vi vare, plyndrede det og bragte os til deres Bolig. Efterat det der, ved alle optænkelige Midler for at tilfredsstille dem, var lykkedes os at indtage dem for os, have de endelig sat os i Frihed, og ført os herhid. De have endog givet os en god Deel af Byttet igjen, som I her seet." Idet han sagde dette, viste han Befalingsmanden Solvtøiet, som han bar.

Befalingsmanden lod sig ikke nøie med dette Svar af Juveleren; han nærmede sig ham og Prindsen af Persien og betragtede den Ene efrer den Anden. „Siger mig oprigtigt," spurgte han dem, hvem er denne Dame; hvorfra kjender I hende? og i hvilket Qvarteer af Byen boer I?"

Dette Spørgsmaal gjorde dem meget forlegne, og de vidste ikke, hvad de skulde svare. Schemselnihar gjorde en Ende paa denne Forlegenhed. Hun tog Befalingsmanden tilside, og hun havde neppe talt med ham, førend han med store Tegn paa Ærbødighed og Høflighed steeg af Hesten. Han befalede strax sine Folk at skaffe to Baade hid.

Da Baadene vare komne, lod Befalingsmanden Schemselnihar stige i den ene, og Prindsen af Persien og Juveleren i den anden, og gav hver Baad to af sine Folk, med den Befaling at ledsage dem til deres Bestemmelsessted. Begge Baadene afseilede i forskjellig Retning. Vi ledsage for Øieblikket den Baad, hvori Prindsen af Persien og Juveleren befandt sig.

Prindsen af Persien vilde spare de ham medgivne Ledsagere og Juveleren Møie, og sagde til hine, at han vilde føre Juveleren med til sit Huus, og nævnede dem det Qvarteer i Staden, hvori han boede. Paa dette Vink lode Ledsagerne Baaden standse foran Chalifens Pallads. Prindsen af Persien og Juveleren bleve yderst forskrækkede derover, men vevede ikke at yttre dette høit. Enskjøndt de havde hørt den den Befaling, som Vagtens Anfører havde givet, saa indbildte de sig ikke destomindre, at man bragte dem til Vagthuset, for den følgende Morgen at forestille dem for Chalifen.

Det var imidlertid ikke deres Ledsageres Hensigt. Da de havde sat dem i Land, vendte de tilbage til deres Skude, efterat de havde anbefalet dem til en Officeer af Chalifens Livvagt, og denne medgav dem to af sine Soldater, for at

ledsage dem til Prindsen af Persiens Bolig, som var temmelig langt borte fra Floden. Saaledes kom de endelig derhen, men saa trætte og mødige, at de neppe kunde røre sig.

Ved denne store Mødighed var Prindsen af Persien desuden saa nedslagen over den ulykkelige Hændelse, som var mødt ham og Schemselnihar, og for Fremtiden berøvede ham alt Haab om en ny Sammenkomst, at han faldt i Afmagt, idet han satte sig ned paa en Sopha. Medens den største Deel af hans Folk vare beskjæftigede omkring ham, for at bringe ham til sig selv igjen, trængte de andre sig omkring Juveleren, og bade ham at sige dem, hvad der var mødt Prindsen, hvis Fraværelse havde sat dem i uudsigelig Uro.

Ved disse sidste Ord afbrød Scheherasade sig selv, fordi Dagens Lys allerede lod sig see. I den følgende Nat optog hun igjen sin Fortælling, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og sextende Nat.

„Herre, jeg fortalte igaar Eders Majestæt, at medens man var beskjæftiget med at bringe Prindsen til sig selv fra hans Afmagt, nogle af hans Folk spurgte Juveleren, hvad der var mødt deres Herre. Juveleren, som vel tog sig iagt for at opdage dem Noget af det, som ikke tilkom dem at vide, svarede dem, at det var en overordentlig Sag, men at det nu ikke var Tid til at fortælle den; de skulde hellere være betænkte paa at yde Prindsen Hjelp. Til Lykke kom Prindsen af Persien i dette Øieblik til sig selv igjen, og hine, som saa paatrængende havde gjort dette Spørgsmaal, traadte nu ærbødige tilbage, og vare meget glade over, at Prindsens Afmagt ikke havde varet længere.

Endskjøndt Prindsen af Persien igjen havde faaet sin Bevidsthed, blev han dog saa svag, at han ikke kunde aabne sin Mund til at tale. Han svarede blot ved Tegn, selv sine Beslægtede, som tiltalte ham.

Han var endnu i denne Tilstand den følgende Morgen, da Juveleren tog Afskeed fra ham. Prindsen svarede ham blot ved at vinke til ham, idet han rakte ham Haan-

den; og da han saae ham bebyrdet med det Sølvtøi, som Roverne havde tilbagegivet ham, gav han een af sine Folk Tegn til at tage det, og bære det hjem for ham.

Juvelerens Familie havde imidlertid med stor Urolighed ventet ham, siden han var gaaet bort med den ubekjendte Mand, som var kommet for at tale med ham; og man havde ikke tvivlet om, at jo noget meget Værre end tilforn maatte være tilstødt ham, efterat den Tid var forløben, da han igjen maatte komme tilbage. Hans Kone, Børn og hans Huustyende vare i stor Urolighed, og de græd endnu, da han kom. De vare meget glade over at see ham igjen, men vare meget bekymrede, da de fandt, at han i den korte Tid, de ikke havde sett ham, saa paafaldende havde forandret sig. Den store Træthed fra forrige Dag, og den i stor Engstelighed og uden Søvn tilbragte Nat, vare Aarsagerne til denne Forandring, som næsten havde gjort ham ukjendelig. Da han selv følte sig meget afkræftet, saa var han hjemme i to Dage, for at komme sig igjen, og modtog kun Besøg af nogle af sine fortroligste Venner.

Den tredie Dag følte Juveleren, at han igjen var kommet lidt til Kræfter, og troede, at de vilde tiltage, naar han gik ud, for at drage frisk Luft. Han gik altsaa hen til een af sine Venner, en riig Kjøbmand, i hans Boutik, og underholdt sig temmelig længe med ham. Da han stod op, for at tage Afskeed med sin Ven, og bortfjerne sig fra ham, saae han et Fruentimmer, som gav ham et Vink, og gjenkjendte i hende Schemselnihars Fortrolige. Svævende mellem Frygt og Glæde derover, bortfjernede han sig saa meget desto hurtigere, uden at see paa hende. Hun fulgte ham, som han vel vidste, at hun vilde gjøre, da det Sted, hvorpaa han befandt sig, ikke var beleiligt, til at han kunde tale med hende. Da han gik saa rask, kaldte den Fortrolige, som ei kunde holde lige Skridt med ham, fra Tid til anden paa ham, og sagde, at han dog skulde vente paa hende. Han hørte det vel, men ef er hvad der var mødt ham, turde han ikke tale offentligt med hende, af Frygt for at opvække den Mistanke, at han havde nogen Forstaaelse med Schemselnihar. Man vidste virkelig i hele Bagdad, at hun tilhørte denne Favoritinde, og besørgede alle hendes Indkjøb. Han fortsatte altsaa sin Gang, indtil han naaede en kun lidet

besøgt Moschee, i hvilken han vel vidste, at Ingen var. Hun fulgte ham derind, og begge havde her fuldkommen Frihed til at tale med hinanden uden Vidner.

Juveleren og Schemselnihars Fortrolige tilkjendegave hinanden gjensidigt deres Glæde over at sees igjen efter det sælsomme ved Roverne foraarsagede Eventyr.

Juveleren forlangte, at den Fortrolige skulde først fortælle ham, hvorledes hun var undkommet med begge Slavinderne, og hvorledes Schemselnihar befandt sig, siden han havde seet hende. Men den Fortrolige viste en saa stor Længsel efter i Forveien at erfare, hvad der var hændet ham siden deres uforudseete Skilsmisse, at han var nødt til at tilfredsstille hendes Nysgjerrighed. „Der har I," sagde han ved Slutningen af sin Fortælling, „hvad I forlangte at vide af mig; siig mig nu, jeg beder Eder, ogsaa paa Eders Side det, hvorom jeg allerede saa ofte har bedet Eder."

„Saasnart jeg saae Roverne komme," fortalte nu den Fortrolige, „indbildte jeg mig, uden ret noie at betragte dem, at det var Soldater af Chalifens Livvagt, at Chalifen havde faaet Underretning om dette Skridt af Schemselnihar, og havde afsendt hine, for at rove hende, Prindsen af Persien, og os Alle Livet. I denne Formening steeg jeg strax op paa det flade Tag af Eders Huus, medens Roverne trængte ind i Værelset til Prindsen af Persien og Schemselnihar. Begge Schemselnihars Slavinder tøvede ikke med at følge mig. Fra Tag til Tag kom vi endelig til brave Folks Huus, som modtoge os meget venligt, og hos hvem vi tilbragte Natten.

Tidligt den følgende Morgen, efterat vi havde takket Herren i Huset for den os viste Artighed, vendte vi tilbage til Schemselnihars Pallads. I stor Forvirring traadte vi ind, og vare saameget mere bekymrede, da vi ikke vidste, hvilken Skjæbne der havde truffet begge de ulykkelige Elskende. Schemselnihars øvrige Fruentimmer vare forundrede over at see os komme tilbage uden hende. Vi sagde dem, som vi i Forveien havde aftalt med hverandre, at hun var blevet tilbage hos een af sine Veninder, og vilde lade os kalde for at afhente hende, naar hun vilde hjem; og de lode sig noie med dette Udsagn.

Jeg tilbragte imidlertid Dagen i stor Urolighed. Da

Natten kom, aabnede jeg den lille Bagdør, traadte ud, og saae en lille Baad paa Kanalen, som løber ud i Floden. Jeg raabte paa Skipperen, og bad ham at seile langs med begge Sider af Floden, for at see, om han ikke kunde faae Die paa en fornem Dame, og, naar han traf hende, da at bringe hende herhid.

Jeg ventede hans Tilbagekomst, tilligemed begge Slavinderne, der vare i samme Uro, som jeg; og det var allerede nær Midnat, da den samme Baad kom, med to Mænd og een i det bagerste Rum hvilende Dame. Saasnart han havde ladet Baaden lægge til Land, hjalp begge Mændene Damen at staae op og stige ud, og jeg erkjendte hende for at være Schemselnihar, med usigelig Glæde over igjen at have seet og fundet hende....."

Scheherasade endte her sin Fortælling for denne Nat. Hun optog den igjen følgende Nat, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og syttende Nat.

„Herre, vi forlode igaar Schemselnihars Fortrolige i Moscheen, hvor hun fortalte Juveleren, hvad der var mødt hende, siden de havde seet hinanden, og Omstændighederne ved Schemselnihars Tilbagekomst til sit Pallads. Hun vedblev saaledes:

„Jeg rakte Schemselnihar Haanden, for at hjelpe hende i Land. Hun behovede hviligt denne Hjelp; thi hun kunde neppe holde sig opreist. Da hun var steget i Land, sagde hun mig i Øret, med en Tone, som udtrykte hendes Bedrøvelse, at jeg skulde gaae hen, hente en Pung med tusinde Guldstykker, og give den til begge Soldaterne, som havde ledsaget hende.

Jeg overlod hende til begge Slavindernes Omsorg, at de kunde understøtte hende, og efterat jeg havde sagt begge Soldaterne, at de maatte vente et Øieblik, løb jeg hen for at hente Børsen, og kom hurtigt tilbage. Jeg gav den til Soldaterne, betalte Skipperen, og lukkede Døren.

Derpaa ilede jeg igjen til Schemselnihar, som endnu

ikke var kommet i sit Værelse. Vi spildte ingen Tid, men bragte hende deri, klædte hende af, og lagde hende i sin Seng, hvori hun strax og hele Natten igjennem laae i en Tilstand, som om hun var i Begreb med at opgive Aanden.

Den følgende Dag viste hendes Fruentimmer stor Længsel efter at see hende, men jeg sagde dem, at hun var nylig udmattet kommet tilbage, og behøvede Rolighed, for at komme sig igjen. Vi, begge de andre Fruentimmer og jeg, ydede hende imidlertid al den Hjelp, som vi blot kunde finde paa, og som hun kunde vente af vor Iver. Hun væggrede sig i Begyndelsen ved at tage Noget til sig, og vi havde maattet mistvivle om hendes Liv, hvis vi ikke havde bemærket, at den Viin, som vi fra Tid til anden gave hende, igjen gav hende Kræfter. Endelig lykkedes det os ved vedholdende Bønner at overvinde hendes Haardnakkenhed, og vi nødte hende til at spise. Da jeg saae, at hun igjen var istand til at tale, (thi hidtil havde hun ikke gjort andet, end græde, stønne og sukke), bad jeg hende om den Naade, dog at sige mig, ved hvilken Lykke hun var undkommet fra Roverne. „Hvorfor forlanger Du af mig," svarede hun mig med et dybt Suk, „at jeg skal fornye en saadan Gjenstand for min Bedrøvelse? Gud give, at Roverne have taget mit Liv, istedetfor at skjænke mig det! mine Lidelser havde da en Ende; nu lever jeg blot, for at lide endnu mere."

„Herskerinde," svarede jeg, „jeg beder Eder, ikke at nægte mig det, I veed vel, at Ulykkelige finde en Slags Trøst i at fortælle deres Hændelser, endog de ubehageligste. Det vil altsaa lindre Eders Smerte, naar I har den Godhed at opfylde min Bøn."

„Saa hør da," sagde hun derpaa, „den trøstesløseste Begivenhed, der kunde møde en Elskende, som mig, der allerede troede mig ved Maalet af mine Ønsker. Da jeg saae Roverne træde ind med Sabler og Dolke i Haanden, troede jeg, at det sidste Øieblik i mit Liv var kommet for mig og Prindsen af Persien, og jeg beklagede ikke min Død, ved Tanken om at dø tilligemed ham. Men istedetfor at styrte los paa os og gjennembore vort Hjerte, som jeg havde ventet, blev det befalet to Rovere at vaage over os, og de øvrige pakkede imidlertid Alt sammen, hvad der fandtes i Værelset og Sidegemakkerne. Da de vare færdige dermed, og

havde læsset Pakkerne paa Skuldrene, gik de bort, og førte os med sig.

Underveis spurgte een af mine Ledsagere mig, hvem jeg var, og jeg svarede ham: „en Dandserinde." Han gjorde Prindsen samme Spørgsmaal, og denne udgav sig for en Borger.

Da vi vare ankomne i deres Bolig, hvor ny Forskrækkelser ventede os, forsamlede Alle sig omkring mig, og efterat de havde betragtet min Klædning og mit rige Juveelsmykke, havde de Mistanke om, at jeg havde fornægtet min Stand. „En Dandserinde seer ikke ud," sagde de til mig, „som I. Siig os oprigtig, hvem I er."

Da de saae, at jeg ikke svarede, spurgte de Prindsen af Persien: „Og I, hvem er I egentlig? Vi see vel, at I ingen simpel Borger er, som I har sagt."

Han tilfredsstillede ligesaalidt, som jeg, deres Nysgjerrighed, men sagde dem blot, at han havde været i Besøg hos den Juveleer, som han nævnede, for at more sig med ham, og som tilhorte det Huus, hvori de havde fundet os.

„Jeg kiender denne Juveleer," sagde strax een af Røverne, som syntes at have mest Ansеelse blandt dem; jeg har nogen Forpligtelse til ham, endskjondt han ikke veed Noget deraf, og jeg veed, at han har endnu et andet Huus; jeg paatager mig, imorgen at bringe ham herhen. Vi ville ikke løslade Eder," vedblev han, „førend vi vide, hvem I ere. Imidlertid skal der intet Ondt vederfares Eder."

Juveleren blev bragt derhen den følgende Dag, og denne brave Mand, i den Hensigt at vise os en Tjeneste, som han virkelig ogsaa gjorde, opdagede Røverne, hvem vi egentligt vare. Røverne kom nu, for at bede mig om Tilgivelse, og jeg troer, at de gjorde det samme ved Prindsen af Persien, som var i et andet Værelse; de tilsvore mig, at at de ikke vilde have brudt ind i det Huus, hvori de havde fundet os, dersom de havde vist, at det tilhorte Juveleren.

De toge os strax, Prindsen af Persien, Juveleren og mig, og førte os til Bredden af Floden, lode os stige i en Baad, og satte os over til denne Side; men neppe vare vi traadte i Land, førend en Skare af Vagten til Hest kom hen imod os.

Jeg tog Anføreren for den afsides, nævnede mit Navn,

og sagde ham, at Roverne, som igjen roede over paa hiin Side, havde forrige Aften, da jeg vendte hjem fra en Veninde, anholdt mig, og ført mig hen til deres Bolig; men da jeg havde givet mig tilkjende, havde de igjen løsladt mig, og for min Skyld viist begge de Personer, som han her saae, samme Naade, efterat jeg havde forsikkret, at de vare af mit Bekjendtskab. Han steeg strax af Hesten, for at vise mig sin Ærbødighed, og efterat han havde tilkjendegivet mig sin Glæde over at kunne vise mig en Tjeneste, befalede han at skaffe tvende Baade hid, og lod mig bestige den ene, tilligemed to af hans Folk, der, som Du har seet, have ledsaget mig herhid. Ligeledes lod han Prindsen af Persien og Juveleren i en anden Baad ledsage sikkert hjem ved to af sine Folk.

Jeg haaber," tilføiede hun til Slutning, idet hun henflød i Taarer, „at intet Uheld siden vor Skilsmisse har ramt dem, og jeg tvivler ikke paa, at jo Prindsens Smerte er ligesaastor som min. Juveleren, som med saamegen Beredvillighed har tjent os, fortjener at blive belønnet for det Tab, som han for vor Skyld har lidt. Forglem ikke imorgen tidlig at tage to Børse, hver med tusinde Guldstykker, at overbringe ham dem i mit Navn, og erkyndige Dig hos ham om Prindsen af Persien."

Da min gode Herskerinde saaledes havde endt sin Fortælling, bestræbte jeg mig for, med Hensyn til den mig sidst meddeelte Befaling: at erkyndige mig om Prindsen af Persien, at overtale hende til, at hun dog maatte opbyde alle sine Kræfter, for at beseire sig selv, efterat hun havde svævet i en saadan Fare, som hun kun nylig ved et Underværk var undgaaet. „Gjør mig ingen Indvendinger," sagde hun herpaa, „men gjør, hvad jeg byder Dig."

Jeg maatte altsaa tie, og jeg kommer, for at adlyde hende; jeg var i Eders Huus, hvor jeg ikke fandt Eder; og af Frygt for, ikke at træffe Eder der, hvor man sagde mig, at I vel kunde være, var jeg allerede i Begreb med at gaae hen til Prindsen af Persien, dog vovede jeg det ikke. Jeg har i Forbigaaende ladet begge Børsene blive hos een af mine Bekjendtere; vent mig her, jeg vil uden Ophold hente dem til Eder....."

Scheherasade bemærkede, efter disse sidste Ord, at Da-

gen brod frem, og taug. Hun fortsatte følgende Nat sin Fortælling, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og attende Nat.

„Herre, den Fortrolige kom snart igjen til Juveleren i Moscheen, hvor hun havde forladt ham; hun gav ham begge Borsene, og sagde: „Tag dem, og tilfredsstil Eders Venner."

„Her er meget Mere," svarede Juveleren, „end der behoves dertil, men jeg vover ikke at afslaae den Naade, som en saa ædelmodig Dame behager at vise sin Tjener. Jeg beder Eder at forsikkre hende, at jeg stedse vil bevare Erindringen om hendes Godhed."

Han aftalte med den Fortrolige, at hun skulde opsøge ham i det Huus, hvor hun første Gang havde seet ham, naar hun fra Schemselnihar havde Noget at meddele ham, og vilde indhente Efterretninger fra Prindsen af Persien. Herpaa adskildtes de.

Juveleren gik hjem, meget fornøiet, ikke alene derover, at han nu havde Midler i Hænder til at tilfredsstille sine Venner fuldkommen med, men ogsaa, fordi han saae, at Ingen i hele Bagdad vidste, at Prindsen af Persien og Schemselnihar havde befundet sig i hans Huus, da dette blev plyndret. Vel havde han opdaget Roverne Hemmeligheden, men han havde Tillid til deres Taushed. De havde desuden ikke saamegen Omgang med Verden, at der fra deres Side havde været Fare at befrygte, om de endog havde udbredt den.

Strax den følgende Morgen gik han hen til de Venner, som havde været tjenstvillige mod ham; og det kostede ham ingen Møie at tilfredsstille dem. Han beholdt endog Penge nok tilovers, for at forsyne sit andet Huus meget anstændigt med Meubler, og han lod det nu beboe af nogle af hans egne Folk. Saaledes forglemte han snart den Fare, som han havde undgaaet, og gik henimod Aften hen til Prindsen af Persien.

Prindsens Betjente, som modtoge Juveleren, sagde ham, at han kom til rette Tid; thi Prindsen var, siden han

havde seet ham, i en Tilstand, som lod frygte for hans Liv, og man kunde ikke udbringe et eneste Ord af ham.

De førte ham, uden at gjøre Larm, ind i hans Værelse, og han fandt ham liggende i sin Seng, med tillukkede Øine, og i en Tilstand, som opvakte hans Medlidenhed. Han hilste ham, idet han berørte hans Haand, og formanede ham til at fatte Mod.

Prindsen af Persien kjendte Juvelerens Stemme. Han aabnede Øinene, i hvilke hele hans Bedrøvelse malede sig, som var endnu meget stærkere, end hiin, som han havde følt ved den første Sammenkomst med Schemselnihar. Han greeb hans Haand og trykkede den, for at tilkjendegive ham sit Venskab, og takkede ham med svag Stemme, fordi han gjorde sig den Uleilighed at besøge en saa ulykkelig og bedrøvet Prinds, som han.

„Prinds," svarede Juveleren; jeg beder Eder at tie stille med den Tak, som I kunde være mig skyldig; jeg ønsker blot, at de gode Tjenester, som jeg bestræbte mig for at vise Eder, maatte have havt et bedre Udfald. Lader os hellere tale om Eders Sundhed; efter den Tilstand, hvori jeg seer Eder, frygter jeg meget, at I forsømmer Eder selv, og at I ikke tager den nødvendige Næring til Eder."

De Folk, som vare omkring Prindsen, deres Herre, grebe derne Leilighed til at sige Juveleren, at de anvendte al optænkelig Møie, for at bevæge Prindsen til at nyde Noget, men at han forsmaaede al Hjelp, og allerede i lang Tid Intet havde nydt. Dette bevægede Juveleren til at bede Prindsen om, at han vilde lade sig bringe Spise af sine Folk og nyde Noget deraf; og han opnaaede det ved vedholdende Bønner.

Efterat Prindsen af Persien, paa Juvelerens Bøn, havde spiist rigeligere, end forhen, befalede han sine Folk at lade ham være alene med ham, og da de vare gaaede ud, sagde han til ham: „Foruden den Ulykke, som nedboier mig, er jeg endnu yderst bedrøvet over det Tab, som I for min Skyld har lidt, og det er billigt, at jeg tænker paa at godtgjøre Eder dette, men i Forveien beder jeg Eder at sige mig, om I ikke har hørt Noget fra Schemselnihar, siden jeg maatte skilles fra hende?"

Juveleren fortalte ham Alt, hvad han vidste af den For-

troliges Beretning, om Schemselnihars Tilbagekomst til Palladset, og om den Tilstand, hvori hun siden havde været, indtil hun igjen havde befundet sig bedre, og havde afsendt den Fortrolige, for at erkyndige sig om ham.

Prindsen af Persien svarede paa Juvelerens Fortælling blot ved Suk og Taarer; da stod han med Anstrængelse op, lod sine Folk kalde, og gik selv hen til sit Forraadskammer, som han lod aabne for sig; her lod han flere rige Meubler og Sølvtøi pakke sammen, og gav Befaling til at bære det hen til Juvelerens Huus.

Juveleren vilde vægre sig ved at modtage den Forære, som Prindsen gjorde ham; men endskjøndt han forestillede denne, at Schemselnihar allerede havde sendt ham Mere, end han havde behøvet, for at erstatte sine Venner deres Tab, vilde dog Prindsen ikke lade sig afvise. Der blev altsaa Juveleren intet Andet tilovers end at udtrykke ham, hvor beskjæmmet han var ved hans Gavmildhed, og at han ikke kunde takke ham nok derfor. Han vilde nu tage Afskeed, men Prindsen bad ham endnu at blive lidt, og de underholdt sig med hinanden en god Deel af Natten.

Den følgende Morgen besøgte Juveleren, førend sin Bortgang, endnu Prindsen, og denne lod ham sidde ned ved sin Seng, og sagde til ham: „I veed, at der ved alle Ting gives et Maal; en Elskendes Maal er, uforstyrret at besidde Gjenstanden for sin Kjærlighed; naar han eengang mister dette Haab, saa tør han sikkert ikke tænke paa at leve. I begriber vel, at det er denne sørgelige Stilling, i hvilken jeg befinder mig. Virkelig, medens jeg to Gange troede mig ved Maalet af mine Ønsker, just da blev jeg paa den grusomste Maade bortrevet fra den, jeg elsker. Derefter bliver der mig intet Andet tilovers, end at tænke paa Døden; jeg vilde allerede have bibragt mig selv den, hvis min Religion ei forbød mig Selvmord; men jeg behøver ikke at komme den i Forkjøbet; jeg føler vel, at jeg ikke længe vil vente paa den."

Efter disse Ord taug han, under Suk, Hulken og Taarer, som han i Overflod udgød.

Juveleren, som intet andet Middel vidste, til at bringe ham bort fra denne fortvivlede Tanke, end at han erindrede ham om Schemselnihar, for idetmindste at give ham en

Skygge af Mod, sagde til ham, at han frygtede, at den Fortrolige allerede havde været hos ham, og det vilde altsaa være godt, at han uden Tidsspilde gik hjem. „Jeg lader Eder gaae," sagde Prindsen derpaa; „men naar I seer hende, saa beder jeg Eder, indskjærp hende vel at forsikkre Schemselnihar, at, om jeg ogsaa snart døer, som jeg venter, jeg dog lige til mit sidste Suk, ja indtil i Graven selv, vil elske hende."

Juveleren gik hjem, og blev der, i Haab om, at den Fortrolige vilde komme. Hun kom ogsaa nogle Timer efter, men badet i Taarer og i stor Forvirring. Juveleren, foruroliget derved, spurgte hende hastigt, hvad der feilede hende.

„Schemselnihar, Prindsen af Persien, I og jeg," svarede den Fortrolige, „ere Alle forlorne. Hør den sørgelige Nyhed, som jeg igaar, efterat jeg havde forladt Eder, hørte ved min Indtrædelse i Palladset. Schemselnihar havde, formedelst en Forseelse, ladet een af de to Slavinder, som ledsagede hende den Dag, da I havde Sammenkomst med hende i Eders andet Huus, afstraffe. Den over denne slemme Behandling opbragte Slavinde fandt Palladsets Dør aaben, og smuttede ud, og vi tvivle ikke om, at hun jo har forraadt Alt for een af Gildingerne i vor Vagt, som gav hende Tilflugt. Det er endnu ikke Alt; den anden Slavinde, hendes Medsøster, er ogsaa undflyet, og er flygtet hen i Chalifens Pallads, og vi have Grund til at troe, at hun har opdaget ham Alt. Hør, hvorfor; just idag lod Chalifen Schemselnihar hente ved tyve Gildinger, og føre til sit Pallads. Jeg har fundet Leilighed til at stjæle mig bort og at komme, for at give Eder Underretning om Alt dette. Jeg veed ikke, hvad der maa være foregaaet, men jeg spaaer intet Godt heraf. Hvorledes det end er, saa beder jeg Eder at bevare Hemmeligheden godt."

Dagen, hvis Lys allerede lod sig see, nødte Sultaninde Scheherasade til ved disse sidste Ord at tie. Hun fortsatte den følgende Nat sin Fortælling, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og nittende Nat.

„Herre, den Fortrolige føiede til det, som hun sagde til Juveleren, endnu dette, at det vilde være godt, dersom han,

uden Tidsspilde, gik hen til Prindsen af Persien, og gav ham Efterretning om hvad der var forefaldet, for at han kunde være fattet paa ethvert Tilfælde, og anbefalede ham at blive den fælleds Sag tro. Mere sagde hun ham ikke, men bortfjernede sig pludselig, uden at vente hans Svar.

Hvad havde ogsaa Juveleren, i den Tilstand, hvori han befandt sig, kunnet svare? Han stod ubevægelig, og som rørt af Slaget. Han indsaae ikke desto mindre, hvor vigtig Sagen var; han fattede sig altsaa, og gik hurtigt hen til Prindsen af Persien.

Han nærmede sig ham med en Mine, som allerede forkyndte det slemme Budskab, som han kom for at bringe ham, og sagde til ham: „Prinds, bevæbne Eder med Taalmodighed, med Standhaftighed og Mod, og bereed Eder paa den frygteligste Storm, som I i Eders hele Liv har havt at udholde."

„Siig mig med to Ord, hvad der er paafærde," sagde herpaa Prindsen, „og lad mig ei blive i den qvælende Uvished; jeg er beredt til at døe, naar det saa skal være."

Juveleren fortalte ham nu, hvad han nylig havde faaet at vide af den Fortrolige. „I seer vel," tilfoiede han, „at Eders Undergang er vis. Staa op, og red Eder saa hurtigt, som muligt; Tiden er kostbar. I maa ikke udsætte Eder for Chalifens Vrede, endnu mindre for den Fare, at maatte bekjende Noget paa Pinebænken."

Der feilede kun Lidet i, at Prindsen i dette Øieblik af Skræk og Smerte havde opgivet Aanden. Han kom igjen til sig selv, og bad Juveleren at raade ham, hvilken Beslutning han under disse Omstændigheder skulde fatte, hvor han ikke turde lade noget Øieblik ubenyttet. „Der bliver intet Andet tilovers," svarede Juveleren, „end saa hurtigt som muligt at stige til Hest, og at tage Veien til Anbar[15]), for endnu imorgen før Dag at komme derhen. Tag saamange af Eders Folk, som I synes for godt, og gode Heste, og forund mig at undflye med Eder."

Da Prindsen af Persien saae, at intet Andet blev ham tilovers, saa gav han blot Befaling til de nødvendigste Tilberedelser, forsynede sig med Penge og Juveler, og efterat han havde taget Afskeed fra sin Moder, afreiste han, og reed med Juveleren og sine dertil udvalgte Folk skyndsomst ud af Bagdad.

De reiste den øvrige Deel af Dagen og hele Natten, uden at opholde sig noget Sted, indtil to eller tre Timer for den følgende Dags Frembrud, da de, udmattede af et saa langt Ridt, og fordi deres Heste ikke kunde gaae længere, stege af, for at udhvile sig.

De havde neppe havt Tid til at puste, da de pludselig saae sig angrebne af en stor Røverbande. De forsvarede sig en Tidlang meget tappert, men Prindsens Folk bleve dræbte. Dette nødte Prindsen og Juveleren til at strække Vaaben, og at overgive sig paa Naade og Unaade. Røverne skjænkte dem Livet; men efterat de havde bemægtiget sig deres Heste og Bagage, udplyndrede de dem, droge derpaa bort med deres Bytte, og lode dem begge blive der tilbage.

Da Røverne havde bortfjernet sig, sagde Prindsen af Persien trøstesløs til Juveleren: „Velan, hvad siger I til vort Eventyr og den Tilstand, hvori vi befinde os her? Havde det ikke været bedre, naar jeg var blevet i Bagdad, og der havde ventet Døden, paa hvilken Maade jeg endog maatte modtage den."

„Prinds," vedblev Juveleren, „det er en Beslutning af Gud; det behager ham at prøve os ved Lidelser over Lidelser. Vi maae ikke knurre derover, men modtage disse Gjenvordigheder af hans Haand med fuld Underkastelse. Men lader os ikke dvæle længere, men søge et eller andet Tilflugtsted, hvor medlidende Mennesker hjælpe os i vor Ulykke."

„Lad mig doe her," svarede Prindsen; „det er ligemeget, om jeg doer her eller andensteds. Maaskee er selv i dette Øieblik, da vi tale med hinanden, Schemselnihar ikke mere, og jeg kan ikke overleve hende."

Juveleren overtalte ham endelig ved vedholdende Bønner. De gik et Stykke fremad, fandt en aabenstaaende Moschee, traadte ind, og tilbragte den øvrige Deel af Natten deri.

Ved Dagens Frembrud kom en enkelt Mand ind i denne Moschee. Han forrettede her sin Bøn, og da han havde endt den, saae han, idet han igjen dreiede sig om, Prindsen af Persien og Juveleren, som sadde i en Krog. Han nærmede sig dem, hilste dem meget høfligt, og sagde til dem: „Som det synes, ere I Fremmede."

Juveleren tog Ordet, og svarede: „I tager ikke feil; vi ere denne Nat paa Veien fra Bagdad blevne plyndrede,

som I vel kan see paa vor Tilstand, og vi behøve Hjælp; men vi vide ikke, til hvem vi skulle henvende os."

„Naar I ville have den Uleilighed at komme i mit Huus," vedblev Manden, „saa vil jeg gjerne hjelpe Eder, saameget som jeg formaaer."

Paa dette venlige Tilbud vendte Juveleren sig til Prindsen af Persien, og hviskede ham i Øret: „Prinds, denne Mand kjender os ikke, som I seer, og vi maae befrygte, at En eller Anden kommer, som kjender os. Vi bør altsaa, som det synes mig, ikke forsmaae den Tjeneste, som han saa villigen tilbyder os."

„Gjør, som I synes, svarede Prindsen, „jeg samtykker i Alt, hvad I vil."

Da Manden saae, at Juveleren og Prindsen raadsloge med hinanden, mærkede han vel, at de toge i Betænkning at at modtage hans Tilbud; han spurgte dem altsaa, hvad de havde besluttet.

„Vi ere beredte til at følge Eder," svarede Juveleren; „men hvad der gjør os forlegne, er, at vi ere nøgne, og vi skamme os ved at lade os see i denne Tilstand."

Lykkeligviis havde Manden saamange Klædningsstykker paa sig, at han kunde give Enhver af dem Noget, og dermed bedække deres Blottelse, for at føre dem ind i sit Huus. Saasnart de vare ankomne her, lod deres Vært en anstændig Klædning bringe for hver af dem, og da han ikke tvivlede om, at de vare sultne, og gjerne vilde være alene, saa lod han ved sine Slavinder flere Spiser fremsætte for dem. Men de spiste næsten slet Intet; især var Prindsen af Persien i en saadan Bedrøvelse og Nedslagenhed, som lod Juveleren frygte Alt for hans Liv.

Deres Vært besøgte dem flere Gange om Dagen, og henimod Aften forlod han dem ved god Tid, da han vel vidste, at de behøvede Rolighed. Men snart derpaa var Juveleren nødt til at kalde ham til Hjelp, ved Prindsen af Persiens Død. Han bemærkede, at Prindsen stærkt og voldsomt drog Aande, og sluttede deraf, at han kun havde faa Øieblikke endnu at leve i. Han nærmede sig, og Prindsen sagde til ham: „Det er, som I seer, forbi med mig, og jeg er glad over, at I er Vidne til mit Livs sidste Suk. Jeg hengiver det villigt, og jeg behøver ikke at sige Eder, hvorfor;

I veed det. Det Eneste, som jeg beklager, er, at jeg ikke døer i min Moders Arme, som stedse har elsket mig saa inderligt, og for hvem jeg altid har baaret den Ærefrygt, jeg skyldte hende. Hun vil ogsaa høiligen beklage, at hun ikke har havt den sørgelige Trøst at tillukke mine Øine, og med egne Hænder at klæde mit Liig. Tilkjendegiv hende den Smerte, som jeg desaarsag føler, og beed hende i mit Navn at lade mit Liig bringe til Bagdad, for at hun kan væde min Grav med sine Taarer, og ved sin Forbøn hisset hjelpe mig." Han forglemte heller ikke Værten i Huset; han takkede ham for hans ædelmodige Modtagelse, og bad ham om den Villighed at beholde hans Liig saalænge i Forvaring, indtil man kom, for at afhente det.

I dette Øieblik faldt Prindsen i en dyb Afmagt, under hvilken en Piges Stemme lod sig høre, som sang følgende Sang:

„Skilsmissens Dag har skyndt sig, for at adskille os, efter en kort Vedvarelse af vor Kjærlighed, vort Venskab og vor gjensidige Tilbøielighed."

„Hvad er bittrere end Skilsmisse, efter en bestandig inderlig Forening? Maatte dog Skilsmisse aldrig mere forestaae en Elskende!"

„Dødskampen varer kun kort, da endes den, men Skilsmissens Smerte hos to Elskende bliver i Hjerterne."

„Foreen, o Gud, alle Elskende, og begynd med mig; thi jeg længes efter ham!"

Her taug Stemmen, og i samme Øieblik hensov Prindsen af Persien....."

Hertil var Scheherasade kommen i sin Fortælling, da hun bemærkede, at Dagen brød frem. Hun taug altsaa, men i den følgende Nat optog hun igjen Traaden, og sagde til Sultanen af Indien:

Tohundrede og tyvende Nat.

„Herre, strax den følgende Dag efter Prindsen af Persiens Død, benyttede Juveleren den Leilighed, som tilbød sig med en talrig Karavane, der drog til Bagdad, og ankom igjen dertil velbeholden. Han traadte blot ind i sit Huus,

for at vexle Klæder, og begav sig strax hen til den afdøde Prinds af Persiens Bolig, hvor Alt kom i Uro, da man ei saae Prindsen med ham. Han bad, at man vilde sige Prindsens Moder, at han ønskede at tale med hende, og det varede ikke længe, saa blev han ført ind i en Sal, hvor hun var tilligemed flere af sine Fruentimmer.

„Naadige Frue," sagde Juveleren til hende, med en Mine og i en Tone, som allerede forkyndte det sørgelige Budskab, han havde at bringe hende: „Gud opholde Eder, og overøse Eder med sin Velsignelse! I veed vel, at Gud raader med os, som det behager ham....."

Moderen lod Juveleren ikke faae Tid til at sige Mere. „Vee!" raabte hun, „I forkynder mig min Søns Død!" Tillige udstødte hun et skrækkeligt Jammerskrig, som, blandet med hendes Fruentimmers, fornyede Juvelerens Taarer. Hun leed Qval og jamrede sig længe, førend hun lod ham udsige sit Budskab. Endelig afbrød hun sine Taarer og Suk, og bad ham at vedblive, og ikke at dølge hende nogen Omstændighed ved en saa sørgelig Skilsmisse. Han gjorde hvad hun forlangte, og da han havde endt, spurgte hun ham, om Prindsen, hendes Søn, ikke havde givet ham noget særdeles Ærinde til hende. Han forsikkrede hende, at han Intet hæftigere havde beklaget, end at han døde fjernet fra hende, og at det havde været hans eneste Ønske, at hun vilde sørge for at lade hans Liig bringe til Bagdad.

Strax den følgende Morgen, ganske tidligt, begav hun sig paa Veien, ledsaget af sine Fruentimmer, og den største Deel af sine Slavinder.

Da Juveleren, hvem Prindsen af Persiens Moder havde beholdt tilbage hos sig, saae hende reise bort, gik han igjen hjem med nedslagne Øine, og fuld af dyb Sorg over, at en saa fuldkommen og elskværdig Prinds var død i sin blomstrende Alder.

Da han saaledes gik, fordybet i sig selv, nærmede et Fruentimmer sig ham, og blev staaende foran ham. Han slog Øinene op, og gjenkjendte i hende Scheinselnihars Fortrolige, som var klædt i Sørgedragt, og græd. Ved dette Syn forøgedes hans Taarer atter, uden at han aabnede Munden for at tale med hende, og saaledes gik han uden Ophold fremad lige til sit Huus, hvorhen den Fortrolige fulgte ham, og traadte ind med ham.

De satte sig, og Juveleren tog først Ordet, og spurgte den Fortrolige med et dybt Suk, om hun allerede havde erfaret Prindsen af Persiens Død, og begræd den. „Hvad, er denne elskværdige Prinds død? Han har ikke længe overlevet sin elskede Schemselnihar. — Skjønne Sjæle," tilføiede hun, „hvor I endog nu maae være, I ville være tilfredse med, fremdeles uforstyrret at kunne elske hinanden. Eders Legemer vare Eders Ønskers Hindringer, og Himlen har befriet Eder fra dem, for at forene Eder."

Juveleren, som Intet vidste af Schemselnihars Død, og endnu ikke havde lagt Mærke til, at den Fortrolige, som talte med ham, var sorgeklædt, følte ved den Nyhed hæftigere Smerte. „Schemselnihar er altsaa død?" raabte han.

„Hun er død," gjentog den Fortrolige grædende, „og det er for hende, at jeg gaaer i Sorgedragt! Omstændighederne ved hendes Død ere mærkværdige, og fortjene, at I faaer dem at vide. Men forend jeg giver Eder Efterretning derom, beder jeg Eder at meddele mig Omstændighederne ved Prindsen af Persiens Død, som jeg min hele Levetid vil begræde, tilligemed Schemselnihar, min dyrebare og høitærede Herskerinde."

Juveleren opfyldte den Fortroliges Begjæring, og da han havde fortalt hende Alt, indtil Prindsens Moders Afreise, som nylig havde begivet sig paa Veien, for at lade hans Liig bringe til Bagdad, sagde hun til ham:

„I vil erindre Eder, som jeg allerede har fortalt Eder, at Chalifen lod Schemselnihar hente til sit Pallads; det var rigtigt, som vi havde havt al Grund til at befrygte, at Chalifen ved begge Slavinderne havde faaet Underretning om Schemselnihars og Prindsen af Persiens Kjærlighed, da han havde forhørt Slavinderne, hver for sig. I vil nu forestille Eder, at han geraadede i Vrede mod Schemselnihar, og at han rasede af Skinsyge og hurtig Hævn mod Prindsen. Paa ingen Maade; han tænkte ikke et Øieblik paa Prindsen af Persien, han beklagede blot Schemselnihar, og det er troligt, at han tilregnede sig selv Skylden for hvad der var forefaldet, da han havde givet hende Tilladelse til at gaae frit omkring i Staden, uden Ledsagelse af Gildinger. Der lader sig intet Andet formode efter den overordentlige Maade, paa hvilken han handlede mod hende, som I strax vil høre.

Chalifen modtog hende med et muntert Aasyn, og da han bemærkede den Sørgmodighed, som nedbøiede hende, uden dog paa nogen Maade at forringe hendes Skjønhed (thi hun lod sig see for ham uden noget Tegn paa Overraskelse og Skræk), sagde han til hende med en ham værdig Godhed: „Schemselnihar, jeg kan ikke taale, at I lader Eder see for mig med en Mine, som uendeligt bedrøver mig. I veed, med hvilken Lidenskab jeg stedse har elsket Eder; I maa være overtydet derom ved alle de Beviser, som jeg har givet Eder derpaa. Jeg forandrer mig ikke, og jeg elsker Eder mere end tilforn. I har Fjender, og disse Fjender have bragt mig slette Efterretninger om Eders Vandel; men Alt, hvad de have sagt mig, har ikke gjort det ringeste Indtryk paa mig. Aflæg altsaa denne Sørgmodighed, og bered Eder til i dette Øieblik at fryde mig ved noget Behageligt og Morende, som I ellers pleier." Han sagde hende endnu flere andre meget forbindtlige Ting, og lod hende træde ind i et andet prægtigt Værelse, ved Siden af hans, med den Bon at vente ham der.

Den trøstesløse Schemselnihar var inderlig rørt over den store Høiagtelse, som Chalifen viste hende, men jo mere hun erkjendte, hvilke Forpligtelser hun havde mod ham, desto dybere var hun gjennemtrængt af Smerte over, maaskee for stedse at adskilles fra Prindsen af Persien, uden hvem hun ikke mere kunde leve.

„Dette foregik mellem Chalifen og Schemselnihar," vedblev den Fortrolige, „medens jeg var kommen til Eder, for at gjøre Aftale med Eder, og jeg har erfaret de enkelte Omstændigheder af mine Medsøstre, som vare tilstæde. Men saasnart jeg havde forladt Eder, gik jeg igjen til Schemselnihar, og var Vidne til det, der foregik om Aftenen.

Jeg fandt hende i det Værelse, hvorom jeg har talt; og da hun formodede, at jeg kom fra Eder, lod hun mig træde nær til sig, og uden at Nogen hørte det, sagde hun til mig: „Jeg takker Dig meget for den Tjeneste, som Du nylig har beviist mig; jeg føler vel, at det er den sidste."

Mere sagde hun mig ikke, og det var ikke Stedet, at jeg havde kunnet sige hende Mere, for at trøste hende.

Om Aftenen traadte Chalifen, under Instrumenternes Lyd, som Schemselnihars Fruentimmer spillede, ind, og Maal-

tidet blev strax anrettet. Chalifen tog Schemselnihar ved Haanden, og lod hende sidde paa en Sopha ved Siden af ham. Hun gjorde saamegen Vold paa sig selv, for at vise sig føielig mod ham, at vi faa Øieblikke derpaa saae hende give Aanden op. Thi neppe havde hun sat sig ned, førend hun sank baglænds om. Chalifen troede, at det blot var en Afmagt, og vi Alle fattede samme Tanke. Vi bestræbte os for, igjen at bringe hende til sig selv, men hun kom ikke igjen tillive, og paa denne Maade have vi mistet hende.

Chalifen ærede hende ved sine Taarer, som han ikke kunde tilbageholde, og førend han begav sig ind i sit Værelse, befalede han at sønderbryde alle Instrumenterne, hvilket ogsaa skeete.

Han lod hende bringe ind i sit Værelse, hvor han tilbragte hele Natten hos hende, og den følgende Morgen gav han de fornødne Befalinger til at vaske hendes Liig og til at begrave hende i et prægtigt Gravmæle. Han afholdt sig sidenefter fra alle Efterforskninger om de sørgelige Forhold, som vare Aarsag til hendes Død.

„Da I nu siger," tilføiede hun, „at Prindsen af Persiens Liig skal føres til Bagdad, saa har jeg besluttet at bringe det dertil, at man skal bisætte det i samme Gravmæle."

Juveleren var meget forbauset over denne Beslutning af den Fortrolige, og indvendte: „I betænker ikke, at Chalifen aldrig vil indrømme det."

„I anseer Sagen umulig," svarede den Fortrolige; „det er den paa ingen Maade, og I vil selv tilstaae det, naar jeg siger Eder, at Chalifen har skjænket alle Schemselnihars Slavinder Friheden og et tilstrækkeligt Udkomme, og at man har overdraget mig Opsigten over Gravmælet, med en anseelig Indkomst, for at vedligeholde det, og til at leve af selv. Iøvrigt vil Chalifen, for hvem Prindsen af Persiens og Schemselnihars Kjærlighedshistorie ikke er ubekjendt, som jeg allerede har sagt Eder, og som ikke er bleven fortørnet derover, paa ingen Maade være utilfreds dermed."

Juveleren havde herpaa intet Mere at sige; han bad kun endnu den Fortrolige at føre ham til Gravmælet, for at han der kunde forrette sin Bøn.

Stor var hans Forbauselse, da han ankom der, og saae, at en stor Mængde Mennesker af begge Kjøn fra alle Kanter i Bagdad strømmede derhen. Han maatte blive staaende

langt fra, og efterat han havde forrettet sin Bøn, gik han igjen hen til den Fortrolige, og sagde til hende: „Jeg holder det nu ikke mere for umuligt at udføre det, som I har ifinde. Vi, I og jeg, behøve blot at bekjendtgjøre, at vi ere vidende om begges Kjærlighedshistorie, og især, at Prindsen af Persiens Død næsten indtraf i samme Øieblik som Schemselnihars. Forend endnu hans Liig ankommer, vil hele Bagdad løbe sammen, og forlange, at han ikke maa skilles fra Schemselnihars Liig."

Planen lykkedes, og paa den Dag, da man vidste, at Liget skulde komme, gik en tallos Folkemængde det imøde over tyve Mile.

Den Fortrolige ventede ved Stadens Port, hvor Prindsens Moder stillede sig, og bad hende i hele Stadens Navn at opfylde deres brændende Ønske, at Legemerne af begge de Elskende, som fra deres Kjærligheds Begyndelse og til deres Død kun havde havt eet Hjerte, ogsaa nu maatte have een og samme Grav....."

Moderen samtykkede, og ledsaget af en tallos Folkemængde af alle Stænder, blev Prindsen af Persiens Liig baaret hen i Schemselnihars Grav, og bisat ved hendes Side.

Fra den Tid af have Bagdads Indvaanere og selv de Fremmede fra alle Verdens Kanter, hvor der gives Muselmænd, stedse havt en stor Ærbødighed for dette Gravmæle, og gaae endnu stedse derhen, for at forrette deres Bøn.

„Dette er det, Herre," sagde Scheherasade, som paa samme Tid mærkede, at det var Dag, „som jeg havde at fortælle Eders Majestæt om Kjærlighedshistorien mellem den skjønne Schemselnihar, Favoritinde hos Chalifen Harun Arreschyd, Og Aly Ebn Bekar, Prinds af Persien."

Da Dinarsade saae, at Sultaninden, hendes Søster, taug, takkede hun hende forbindtligst for den Fornøielse, hun havde gjort hende ved Fortællingen af en saa interessant Historie.

„Hvis Sultanen behager, endnu at lade mig leve til imorgen," vedblev Scheherasade, „saa vil ieg fortælle Dig Historien om Prinds Kamaralsaman [16]), som Du vil finde endnu meget skjønnere."

Hermed taug hun, og Sultanen, som endnu ei kunde beslutte sig til at lade hende dræbe, samtykkede i at høre hende følgende Nat.

Anmærkninger

til fjerde Bind.

---

1) Den ser og tredivte Chalif af Abbassidernes Huus, Aar 623 efter Hedschra (1226 efter Chr.) E. G.

2) Brødrenes Navne give vi nøiagtigt efter den tunesiske Haandskrift.

3) Barmekyde er egentlig den rigtige Skrivemaade, thi denne Families Navn hedder paa Arabisk: Barmeky.

4) Østerlænderne og især Mohamedanerne drikke altid først efter Maaltidet. E. G.

5) Alle Statsembedsmænds Formue, selv, hvis de efterlade sig Arvinger, tilfalder Sultanen. E. G.

6) Beduinerne ere, som bekjendt, Araber, som streife omkring i Ørkenerne, og tildeels leve af at plyndre Caravanerne.

7) Denne og den følgende Historie mangler hos Galland (den første ogsaa i vor tunesiske Haandskrift). Den nyeste franske Udgiver af Tusinde og een Nat, Eduard Gauttier, har optaget dem begge i sin Udgave, af arabiske Haandskrifter efter Langlés's Oversættelse.

8) Dette Navn, der betyder saameget, som Verdens Beherskerinde, havde virkelig en Prindsesse af Barmecidernes ophøiede og ulykkelige Huus. E. G.

9) Schemselnihar betyder paa Arabisk: Dagens Sol. G.

10) Lehafuluschâk betyder: de Elskendes Vink med Øinene.

10 a) Wasyff betyder: tjenstgjørende Page.

11) Fulkulmaghur betyder: den utilslørede Morgenrøde.

11 b) Dette og de følgende Breve ere ligeledes paa Vers.

12) Araberne, Perserne og Tyrkerne holde, medens de skrive, Papiret med den venstre Haand sædvanlig støttet paa Knæet, og skrive med den høire med et lille, ligesom vor Pen tilskaaret og tilspidset Rør (Kalam, *calamus*, Halm). Denne Rørart er huul, og ligner vort Sivrør, men er fastere. G.

13) Balfora eller Basfora, er en stor Stad tæt ved Udløbet af den forenede Tigris og Euphrat i den persiske Havbugt.

14) Den tunesiske Haandskrift har følgende, men just ikke passende Sang:

„O mit Bud, afhold Dig fra alle Tilsætninger, for at forskjønne Din Sendelse, hvis Du nemlig er en Affending; sig ikke mere, end hvad der er Dig paalagt; giv lutter Sandhed fra Dig!"

„Dog er det et afslaaende Svar, saa skjul det Slemmeste, endskjøndt det er smukt at øve Taalmodighed; men er det noget Godt, saa gjør Du vel i at dvæle derved."

15) Anbar var en Stad ved Tigris, tyve Mile nedenfor Bagdad. G.

16) Kamar al saman hedder ordret paa Arabisk: Tidens Maane; Maane betyder nemlig Skjønhed. G.

